Machine Translated by Google

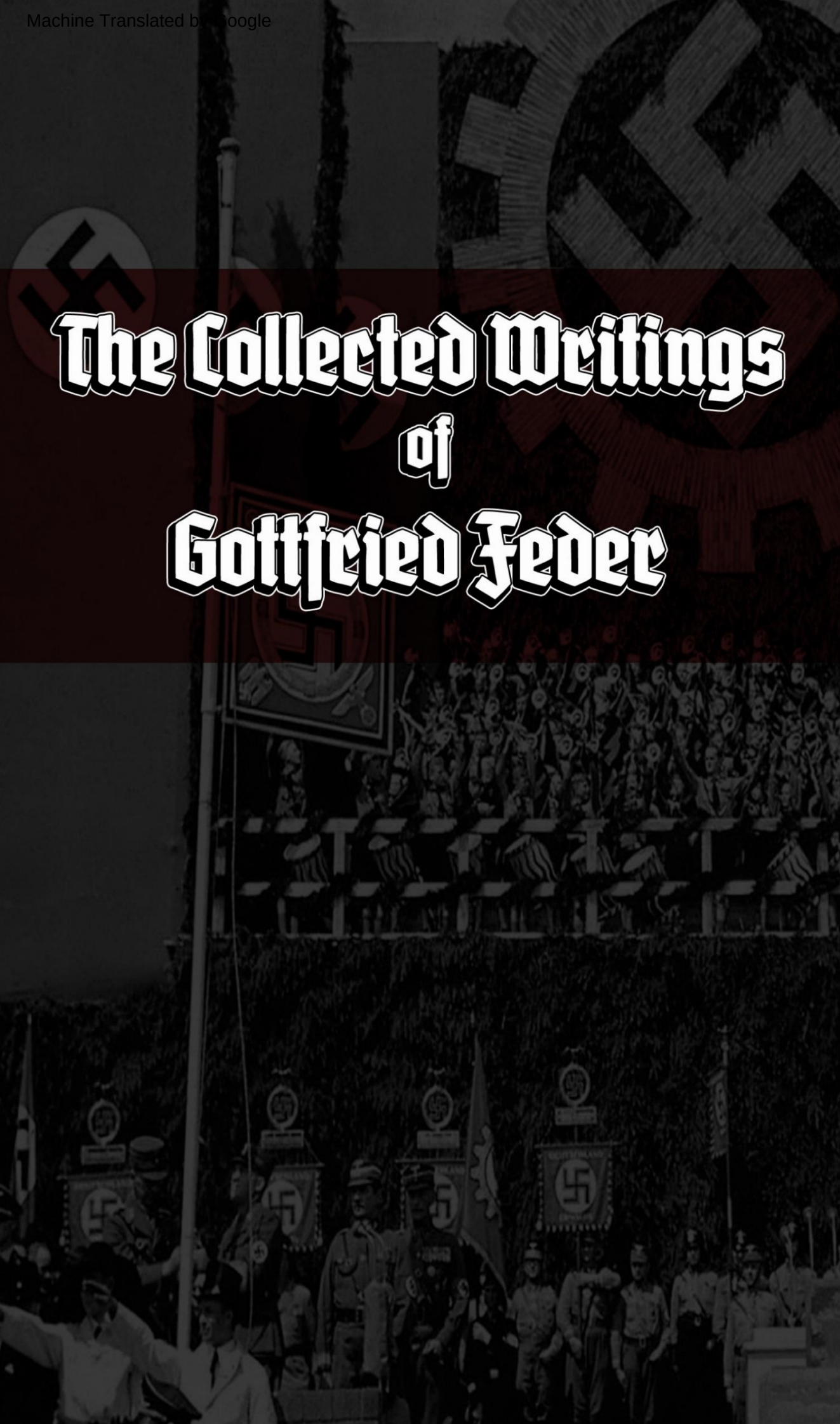

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Sabrani spisi od

Gottfried Feder

Objavljeno u Kali Yugi, 130. godine po Hidžri

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Sadržaj

Program NSDAP-a i njegovi opšti koncepti 5

Uvod i predgovor 6

1. Zvanični manifest stranke o stavu NSDAP-a u vezi sa poljoprivrednim stanovništvom i poljoprivredom..... 13

Politika NSDAP-a o vlasništvu nad zemljišnom imovinom 17

2. 25 tačaka..... 21

3. Osnovne ideje 25

4. Detaljni zahtjevi programa..... 32

5. Šta ne želimo..... 52

6. Zaključak..... 53

Manifest za ukidanje ropstva kamate 55

Implementacije i obrazloženje 57

Konverzija ratnih obveznica u bankovne kredite 75

Posebni komentari o zahtjevu za zakonom u manifestu 76

Prigovori i njihovo pobijanje 79

Daljnji program 89

Njemačka država na nacionalsocijalističkim temeljima 56

Uvod i predgovor 92

1. Temelji..... 97

2. Program 116

3. Državna struktura nacionalsocijalističke države 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27. januar 1883., Würzburg, Njemačka — 24. septembar , 1941, Murnau), bio je njemački politički aktivista i glavni ekonomski teoretičar. početne faze njemačkog nacionalsocijalizma.

Feder, građevinski inženjer, stekao je slavu 1919. godine zbog svoje knjige "Manifest za razbijanje" "Ropstvo interesa", a njegov govor pred sastankom Njemačke radničke partije u Minhenu u septembru te godine pružio je neposrednu inspiraciju za Adolfa Hitlera Ulazak u politiku. Federove socijalističke i antikapitalističke ideje kasnije su našle izraz u Hitlerovom programu od 25 tačaka za Nacionalsocijalističku njemačku radničku partiju (NSDAP) u martu 1920. godine, kao i u Federovoj knjizi "Njemačka država o Nacionalsocijalističkoj osnovi", koju je Hitler smatrao "katekizmom [nacionalsocijalističkog] pokreta". Između 1924. i 1936. godine Feder je sjedio u njemačkom Reichstagu i služio je kao predsjednik ekonomskog vijeća NSDAP-a (1931.), državni sekretar njemačkog Ministarstva ekonomije (1933.) i državni povjerenik za stanovanje (1934.). Međutim, s općim prilagođavanjem nacističke politike postojećem ekonomskom sistemu , Federova uloga u stranačkim poslovima drastično se smanjila i do 1936. godine bio je praktično pao u zaborav.

Machine Translated by Google

Program Nacionalnog Socijalistička njemačka radnička partija i njeni opći koncepti

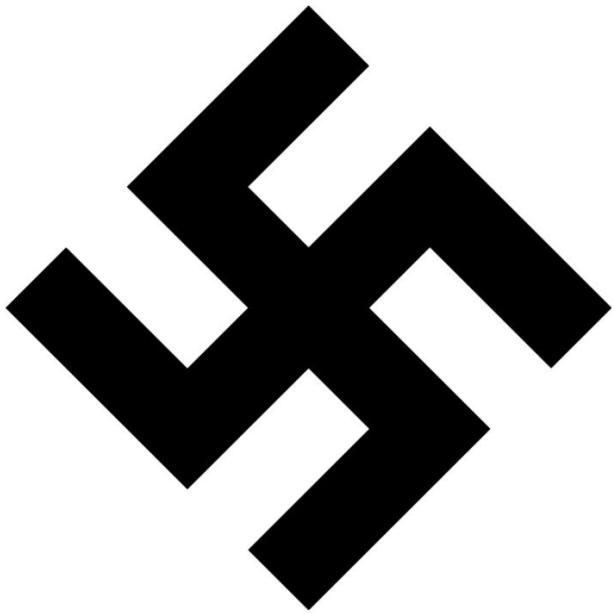

Machine Translated by Google

Historijski prikaz uspona NSDAP s biografskim pregledom karijere Adolfa Hitlera

Adolf Hitler je rođen 20. aprila 1889. godine u Braunau-na-Innu, selu stare... Bavarska.

Njegov otac je bio siroče siromašnog seljaka i uspio se probiti do položaja carinika. Njegova majka je poticala iz njemačke seljačke porodice. Kada je imao 13 godina, izgubio je oca, a četiri godine kasnije i majku. Adolf Hitler je tada bio student na Realschule u Linzu na Dunavu, nakon što je napustio Nacionalnu školu. Očeva želja je bila da postane službenik, ali njegova vlastita želja je bila da bude umjetnik. Majčina smrt ga je prisilila da bez daljnjeg odlaganja sam zarađuje za život.

Sa 17 godina Hitler je otišao u Beč, gdje je namjeravao postati arhitekta. Zarađivao je za život vlastitim trudom, prvo kao građevinski radnik, miješajući malter, a zatim kao arhitektonski crtač. Sa 18 godina već se zanimao za politiku; postao je antimarksista, ali do tada nije imao vodeću ulogu. Od najranije mladosti Hitler je bio strastveni nacionalista i nadao se da će spojiti društvena iskustva svog radnog perioda sa svojim nacionalističkim uvjerenjima. Nekoliko godina je živio u Beču u ekstremnom siromaštvu.

Godine 1912. emigrirao je u München, gdje je bio student. Nikada nije poznavao mladenačke radosti, ali od dana kada je napustio dom s 50 kruna u džepu, rad i oskudica bili su njegova sudbina. U februaru 1914. uspio se osloboditi obaveze služenja u austrijskoj vojsci. Šest mjeseci kasnije izbio je rat. Odmah se dobrovoljno prijavio za službu u njemačkoj vojsci i, direktnim apelom kralju Ludwigu od Bavarske, dobio je dozvolu da se pridruži bavarskom puku kao dobrovoljac za rat. 10. oktobra 1914. novi puk je krenuo u rat.

Dana 2. decembra 1914. godine, 25-godišnji dobrovoljac odlikovan je Gvozdenim krstom, II. Razred.

U znak priznanja za hrabrost u napadu na 'Bayernwald' i u drugim bitkama u blizini Wytschaetea, naređeno mu je da preuzme dužnost kurira, što je zahtijevalo posebnu hrabrost i pouzdanost, jer su se izvještaji često morali prenositi preko otvorenog terena pod jakom vatrom. To je brzo učinilo njegovo ime poznatim u cijelom puku, izvan uskog kruga njegovih drugova.

Dana 7. oktobra 1916. godine, ranjen je gelerom granate. U martu 1917. godine, vratio se u svoj puk. Dobio je nekoliko drugih odlikovanja, uključujući Regimentnu diplomu za posebnu hrabrost u borbama kod Fontainesa, i konačno Gvozdeni krst I klase.

Dana 14. oktobra 1918. godine, teško je ranjen, zajedno s mnogim drugovima u svom puku, od iperita koji su Britanci tada prvi put koristili, te je privremeno oslijepio. Dok je bio u bolnici, izbila je Revolucija.

Na osnovu toga, Hitler je odlučio da postane političar. Godine 1919. pridružio se maloj stranci od 6 ljudi i u njoj osnovao Nacionalsocijalističku njemačku radničku partiju. U osnovi je sastavio Program novog pokreta i utvrdio njegov karakter i ciljeve.

Machine Translated by Google

Jezgro: Sedam ljudi

U septembru 1919. godine, Adolf Hitler je održao svoj prvi govor pred sedam muškaraca; zatim se obratio publici od 11, 25 i 47 ljudi; u decembru 111; u januaru 1920. godine 270, a ubrzo nakon toga i 400 ljudi. Dana 14. novembra 1920. godine, govorio je na masovnom skupu 1700 članova. Sada je organizovao propagandu mlade Stranke, koja je nakon godinu dana rada brojala 64 člana. Godinu dana kasnije - 1920. - već je dostigla 3000 članova. Hitlerova propagandna aktivnost u Minhenu bila je takva da je konačno govorio na masovnim skupovima tri puta sedmično, a ponedjeljkom je održavao kurs podučavanja. Napadao je prije svega ludost Versajskog sporazuma i negirao tvrdnje marksista, Stranke centra itd. da je moguće ispuniti taj Ugovor. Isticao je slogan ovih Stranaka - "Odustanite od oružja, a i ostali će se razoružati". Govorio je na osnovu pretpostavke da će, nakon što mi predamo oružje, ostali nastaviti da se naoružavaju, - ako ne svojim novcem, onda milionima iscijeđenim od potpuno razoružane njemačke nacije. Dok se protivio propagandi SPD-a i Centra u korist potpisivanja Sporazuma, prorekao je da će Ruhr biti okupiran, šta god da potpišemo.

1921. godine.

Ovu godinu obilježilo je osnivanje prvih lokalnih grupa u Rosenheimu i Landshutu. Hitler je organizirao prvu grupu ljudi za zaštitu Partije i započeo borbu protiv separatističkog pokreta u Bavarskoj. Naš vođa se također obratio skupu s preko 5000 ljudi u Cirkusu u Münchenu.

Na svojim sastancima je izjavljivao da ispunjenje Ugovora neće pomoći, kako su tvrdili SPD, Centar i Volkspartei, izgradnji njemačkog prosperiteta u miru i tišini, već da će rezultat te glupe politike neizbježno biti inflacija velikih razmjera, što će nanijeti ogromnu štetu njemačkoj industriji. Hitlerova tvrdnja da crno-crvena vlada planira denacionalizirati Državne željeznice proglašena je "otvorenom laži". Pokušaj pobune unutar Stranke je odbijen. Hitler je sastavio novi Ustav Stranke, koji mu je dao diktatorska ovlaštenja.

Socijaldemokratija, koja nije mogla više ignorirati ime Hitlera, pokušala je sada da se riješi svog bauka terorističkim metodama. Na sastancima je bilo krvavih sukoba, u kojima su željezni živci našeg vođe imali prednost. Tokom njih je formirana nepobjediva tjelesna garda, koja je od tada nazvana 'Sturmabteilung'.

1922. godine.

Dok je osvajanje Münchena teklo, pokret se počeo širiti ostatkom Bavarske. Hitler je odbacio sve ponude, putem kompromisa, za pridruživanje drugim strankama. Postepeno je uništio sve slične „nacionalističke“ stranačke formacije i učinio nacionalsocijalistički pokret vrhovnim nad njima.

U oktobru 1922. godine, Hitler je marširao na čelu 800 ljudi prema Coburgu i u dva navrata po 24 sata prvi put potpuno uništio crveni teror u tom gradu.

Adolf Hitler je tada javno izjavio da jurimo glavom prema inflaciji, koju je predvidio kao rezultat politike crno-crvene koalicije. Postao je

Machine Translated by Google

poznat kao najopasniji i najomraženiji neprijatelj sistema. Socijaldemokratija i Stranka centra prestale su se braniti argumentima i usvojile su politiku klevete.

1923. godine.

U januaru 1923. godine održana je prva velika Partijska konferencija i osvećeni su prvi barjaci Partije. Sturmabteilung je formalno osnovan.

Partijska propaganda je iscrpno proučavana i unapređivana, a trajni principi organizacije su utvrđeni i uspostavljeni. Pristalice su se okupljale oko Hitlera u velikom broju, od kojih je većina danas njegov čvrst partner u borbi. Napadi na njega su u međuvremenu nastavljeni sa sve većom odlučnošću; prvi put se našao u zatvoru pod optužbom da je ometao sastanke svojih protivnika; stalno je kažnjavan novčano. Ipak, ni na trenutak nije prestao da se bori protiv sistema.

Tokom ljeta 1923. godine, Adolf Hitler je nastavio sa slamanjem crvenog terora u većini gradova Bavarske; Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt, - često po cijenu krvoprolića u uličnim borbama, u kojima je porazio socijaldemokratske i komunističke terorističke bande.

Njegova borba protiv nesposobne vlade Reicha bila je praćena gorkim optužbama. Proricao je neuspjeh slabog otpora vlade u pitanju Ruhra i stalno je napadao glupu politiku sporazumijevanja s Francuskom i politiku ispunjenja dogovora. Nikada nije propustio istaknuti potrebu za sporazumijevanjem s Engleskom i Italijom.

U novembru 1923. godine, Adolf Hitler je pokušao svrgnuti sistem. Ustanak je propao i Hitler je uhapšen.

1924. godine.

Veliko suđenje održano je u Münchenu u martu 1921. godine. Iako je proglašen krivim na osnovu činjenica, naš vođa je postigao ogromno moralno opravdanje. Hitlerova odbrana je do te mjere uticala na Sud, a njegovo preuzimanje jedine i isključive odgovornosti bilo je toliko uvjerljivo da se govor advokata koji ga je optužio pretvorio u izvanredno svjedočanstvo o njegovim časnim motivima. Sudija ga je, međutim, osudio na određeni period pritvora.

Nacionalsocijalistička partija je pretrpjela gubitak svog vođe. Njeni protivnici su bili uvjereni da je s pokretom gotov i skupili su hrabrost da potpišu zloglasni Dawesov pakt, čime su namjerno započeli sistem pljačke Njemačke koji je kulminirao Youngovim planom. Kakav trijumf za socijaldemokrate i centar! Cilj porobljavanja Njemačke je očigledno postignut!

Uzalud je Hitler pokušavao, preko svojih saradnika, koji su bili na slobodi, da se bori protiv Dawesovog pakta. Uzalud ih je natjerao da javno objave da su uvjeravanja Stranke centra, SPD-a i Volkspartei, da će strani krediti u okviru Plana povećati nacionalni prosperitet, da će nezaposlenost nestati, da će plate biti povećane, a porezi smanjeni, da će poljoprivreda biti spašena, samo obmana nacije. Uzalud ih je natjerao da ukažu da će Dawesov pakt neizbježno povećati siromaštvo, budući da će kamate na kredite osakatiti industriju, dok sami krediti služe samo za ispunjavanje finansijskih obaveza prema Planu; bankrot i nezaposlenost će se povećati, plate...

Machine Translated by Google

bi potonule, cijene i porezi bi još više porasli, a poljoprivrednici bi se suočili s potpunom propašću i bili bi prisiljeni rastati se od svega što su posjedovali.

Hitler je napustio tvrđavu 20. decembra .

1925. godine.

Do 27. februara 1925. godine, Adolf Hitler je uputio poziv za ponovno rođenje Partije i Održao je svoj prvi govor nakon zatvaranja pred publikom od 4000 ljudi.

Nacionalsocijalistički pokret je bio razbijen nakon događaja 9. novembra. ,
i sva njena imovina i novac su bili konfiskovani; tako da je Adolf Hitler sada, bez ičega u ruci, počeo obnavljati Stranku od njenih temelja. Vorwärts i Germania u Berlinu su ismijavali njegove napore i rugali se "budali koju je zatvor izludio".
Ipak, rekonstrukcija Partije je pod Hitlerovim vodstvom napredovala velikom brzinom. Stari vođe su se ponovo vjerno okupili oko njega. Hitler je podstakao partijsku štampu na novu aktivnost.

Do decembra 1925. godine, Stranka je imala 27.000 članova. Centar i društveni Demokrate su u panici odredile da vođa ne smije javno govoriti dvije godine.

1926. godine.

U junu ove godine održana je prva Konferencija Partije od Hitlerovog zatvaranja.

Buržoaski svijet je i dalje bio uvjeren da će politika ispunjenja spasiti Njemačku i da će Dawesov pakt oživjeti industriju. Marksisti su bili uvjereni da je njihova dominacija nepokolebljiva.

Predsjednik von Hindenburg se odvojio od svojih pristalica i marširao s Centrom i SPD-om. Stranka je nastavila borbu; do kraja godine brojala je 49.000 članova.

1927. godine.

Naredba kojom se Hitleru zabranjuje javno govorenje povučena je, jer se pokazalo nemogućim da se sprovede. Održao je brojne masovne skupove. Svaki mjesec je Partija postajala sve čvršće konsolidovana.

Događaji u svim aspektima su sve više i više dokazivali da je Hitler bio u pravu.
Dawesov pakt je razotkriven, a njegove posljedice su bile strašne. Socijaldemokrati i Stranka centra pokušali su spasiti ono što se spasiti moglo pomoću laži i zloupotrebe.

U augustu je Hitler sazvao Partijsku konferenciju u Nürnbergu, koja se pokazala velikim uspjehom. Do kraja godine Partija je brojala 72.000 članova.

1928. godine.

Adolf Hitler je predvodio svoju stranku u intenziviranom napadu na postojeći sistem.
Nacionalsocijalizam je sada bio neumoljivi neprijatelj rušitelja Njemačke, iznutra i izvana.
Hitler je svoj napad usmjerio posebno protiv besmislenog uništavanja poljoprivrednika i srednje klase. Prorekao je katastrofu koja će zadesiti domaća tržišta. Na stotinama sastanaka je iznova i iznova izjavljivao da je politika ispunjenja ludost i da je njena

Machine Translated by Google

Posljedice bi značile smrt i propast za njemačku industriju. Socijaldemokrati i centar su se rugali i ismijavali u pokušaju da se osvete. Njihove laži i uvrede bile su usmjerene lično na Hitlera.

Do kraja godine članstvo je brojalo 108.000, a 12 članova Stranke sjedio je u Reichstagu.

1929. godine.

Adolf Hitler je nastavio svoju borbu protiv postojećeg sistema sa neumornom energijom. Štampa Partije je usavršena, Sturmabteilung se povećao, formacije ojačale, a propaganda pojačala. Doktrine nacionalsocijalizma počele su duboko prodirati u nacionalnu svijest.

Dana 4. augusta u Nürnbergu je održana druga Partijska konferencija ogromnih razmjera. Hitler je sa sve većom energijom napadao crno-crveni sistem i istupao bez premca kao najmoćniji vođa protiv svega što se podrazumijevalo pod "demokratijom". Svi pokušaji da ga se svrgne s rukovodstva Partije su ugušeni.

Do kraja godine Stranka je brojala 178.000 članova.

1930. godine.

Borba protiv Youngovog plana bila je u punom jeku. Hindenburg ga je energično branio, tvrdeći da će njime Njemačka biti spašena, njemačka industrija oživljena, nezaposlenost suzbijena, poljoprivrednici ponovo disati i da će biti moguće smanjiti oporezivanje.

Adolf Hitler je takve stavove opisao kao nestvarne i kobne; on je prorekao suprotno. Njegova stranka je nastavila prosvjećivati naciju usred žestokih borbi. Protivnici su odgovorili nizom laži.

Izbori za Reichstag održani su 14. septembra , 1930. Stranka je osvojila 6,5 glasova miliona glasova, a izabrano je 107 članova. Njegova unutrašnja organizacija bila je jača nego ikad. Nekoliko manjih pokušaja pobune, potaknutih izvana, Hitler je odmah ugušio, a oni koji se nisu bezuvjetno pokorili bili su protjerani.

Stranka centra, koja se sada predala u ruke SPD-a, bilo da je to dobro ili zlo, počela je huškati Crkvu protiv Hitlera. Biskupi i svećenici, koji su pripadali Stranci centra, započeli su fanatični napad na nacionalsocijalistički pokret, ekskomunicirali njegove pristalice, pa čak i odbili im kršćanski sahranjivanje. Hitler se nepokolebljivo držao svog uvjerenja da centar znači propast za Njemačku i nastavio je borbu protiv njega s još većom odlučnošću nego prije. Strogo je odbacio svaki pokušaj da se od njega iznudi neka promjena njegovih mišljenja.

Do kraja godine Stranka je brojala 389.000 članova.

1931. godine.

Borba protiv Youngovog plana se nastavila. Posljedice koje je Hitler predvidio postale su stvarnost.

Machine Translated by Google

Vlada je počela upravljati putem vanrednih mjera, misleći da će na taj način spasiti industriju. Uslijedile su oštre rasprave u kojima je Adolf Hitler ponovo ukazao na kobne posljedice te politike. Za nekoliko mjeseci - čak i nekoliko sedmica - pokazalo se da je bio u pravu.

U međuvremenu, brojne nacionalsocijalističke novine su počele s radom, a centralna izdavačka kancelarija Partije je postepeno izrasla u ogromno preduzeće. Organizacija je postala veoma efikasna, a Sturmabteilung je vremenom dostigao visok stepen razvoja.

Naši protivnici su se valjali u lažima i dozvoljavali su narudžbe robe u Francuskoj.

Do kraja 1931. godine članstvo Hitlerove stranke dostiglo je 806.000, mjesec dana kasnije 862.000, a mjesec dana kasnije ponovo 920.000. Na dan izbora bilo je nešto kao milion članova i nebrojeni milioni pristalica na biralištima.

Čovjek koji je nekada bio siromašni radnik, a kasnije vojnik na frontu, tako je za jedva trinaest godina izgradio najveću političku organizaciju koju je Njemačka ikada vidjela. Jedina sredstva koja njegovi protivnici mogu upotrijebiti protiv ovog čovjeka su laži i klevete. I on je do sada uvijek pobjeđivao uprkos svim lažima, a ovaj put je bio blizu toga da bude izabran za predsjednika Rajha.

Da li je iko u cijeloj historiji Njemačke ikada postigao sličan uspjeh u dvanaest godina, suočen s protivljenjem Partije, visokih financija, kapitala, štampe, javnog mnjenja, birokratije, laži, terorizma i progona?

Ovo nije bilo zaštićeno dijete; od najranijih godina bio je čovjek na najvišim položajima. smislu te riječi, oslanjajući se isključivo na vlastite snage.

Machine Translated by Google

Predgovor

U Weimaru je 1926. godine Vijeće stranke odlučilo objaviti niz pamfleta koji će se u sažetom obliku baviti temeljnim pitanjima koja utječu na svaki aspekt političkog života u Njemačkoj. Naša namjera je bila, i jeste, da predstavimo dosljednu i potpunu sliku stava nacionalsocijalizma prema različitim zadacima našeg javnog života i kako se nada da će otkloniti njegove greške i nedostatke.

Naš je zadatak stoga da iscrpno ispitamo kakvo je njegovo stanje, zatim da naučno istražimo odakle potiče i konačno, sa kreativnom inspiracijom, da odgovorimo na sudbonosno pitanje, šta onda? Visoki cilj ovih pamfleta je da ukažu na nove metode za život države, za finansije i ekonomiju; da postave visoko 'rocher de bronze' tokom haosa, da formiraju zalihu jasnog znanja pažljivim proučavanjem, tako da iz svega toga može proizaći ujedinjena politička volja.

Na velikom sastanku 31. augusta 1927. godine, Adolf Hitler je odlučno izjavio: "Pitanja programa ne utiču na Upravno vijeće; Program je utvrđen i nikada neću trpjeti promjene u principima pokreta, kako su utvrđeni u njegovom Programu." S ovom odlučnom izjavom našeg Führera se svim srcem pridružujem, jer ništa nije opasnije za život i udarnu snagu pokreta kao što je naš, od toga da, kako vrijeme prolazi, njegov utvrđeni Program bude podvrgnut negativnoj kritici.

Nijedan čovjek koji osjeća da ne može ići do kraja s nama u jevrejskom pitanju, u našoj borbi protiv visokih financija, Dawesovog pakta i politike osiromašenja, ili u bilo kojem drugom pitanju sadržanom u našem Programu, ili je sklon da žrtvuje slobodu njemačke nacije kroz Ligu naroda, Locarnski pakt, kompromisom i kukavičlukom, ne treba da se prijavljuje kod nas; njegovo mjesto je izvan NSDAP-a. Mi potpuno odbacujemo „superiorno privatno znanje“ koje takvi poput njega tako rado iznose u govorničkim i novinarskim izljevima.

Čovjek koji se u osnovi slaže s našim principima možda će imati nedoumice oko nekoliko sitnih detalja, jer ne možemo očekivati da se ikada složimo apsolutno oko svih pitanja, posebno u agresivnom političkom pokretu.

Međutim, druga je stvar kada politički neprijatelji izvrću neku tačku odvratnim iskrivljavanjem koje je potpuno nebitno, kao što se zaista i dogodilo. U takvom slučaju, neophodan je službeni komentar.

Odbijamo mijenjati naš Program iz razloga svrsishodnosti, kao što to čine druge Stranke, kako bismo ga prilagodili takozvanim izmijenjenim uslovima. Namjeravamo prilagoditi uslove našem Programu tako što ćemo ih savladati.

Adolf Hitler me je naručio da izdam ovu seriju pamfleta, koje su
da formira službenu literaturu Partije.

Uključio sam službeni manifest Stranke od 6. marta 1930. godine; također i moj odgovor na deset pitanja koja nam je postavio Deutsche Tageszeitung, vodeći organ Reichslandbunda.
Te novine su prihvatile moje odgovore.

Ovo je najbolji i najefikasniji način da se riješimo svih laži o našem lošem stavu prema vlasništvu i nasljeđivanju zemljišne imovine u Njemačkoj.

Machine Translated by Google

1. Zvanični manifest stranke o stavu NSDAP-a u vezi sa poljoprivrednim stanovništvom i poljoprivredom

München, 6. marta 1930.

1. Značaj poljoprivredne klase i poljoprivrede za Njemačku

Njemačka nacija značajan dio svoje hrane obezbjeđuje uvozom stranih prehrambenih proizvoda. Prije svjetskog rata uspjeli smo platiti taj uvoz našim industrijskim izvozom, našom trgovinom i našim depozitima kapitala u inostranstvu. Ishod rata je okončao tu mogućnost.

Danas uglavnom plaćamo uvoznu hranu uz pomoć stranih kredita, koji njemačku naciju sve više zadužuju kod međunarodnih finansijera koji daju kredite. Ako se stvari nastave ovako, njemački narod će sve više osiromašiti.

Jedina mogućnost bijega iz ovog ropstva leži u sposobnosti Njemačke da kod kuće proizvodi osnovne prehrambene proizvode. Povećana proizvodnja njemačke poljoprivrede je stoga pitanje života i smrti za njemačku naciju.

Štaviše, stanovništvo zemlje, ekonomski zdravo i visoko produktivno, neophodno je za našu industriju, koja će u budućnosti imati sve više i više prostora za traženje radnih mjesta na domaćem tržištu.

Također smatramo seosko stanovništvo nosiocem nasljedstva zdravlja, izvorom mladosti nacije i okosnicom njene oružane snage.

Održavanje efikasne poljoprivredne klase, koja se brojčano povećava kako raste opšta populacija, ključna je tačka nacionalsocijalističke platforme, jer naš pokret uzima u obzir dobrobit svih naših ljudi u generacijama koje dolaze.

2. Zanemarivanje poljoprivredne klase i poljoprivrede od strane današnje države

Poljoprivredna proizvodnja, koja se može povećati, je ograničena, jer rastuća zaduženost poljoprivrednika sprečava njihovu kupovinu potrepština za poljoprivredu, a činjenica da se poljoprivreda ne isplati uklanja podsticaj za povećanje proizvodnje.

Razloge zašto poljoprivreda ne ostvaruje dovoljan povrat za uloženi rad treba tražiti u sljedećem:

1. u postojećoj fiskalnoj politici, koja nameće preveliki teret poljoprivredi. To je zbog stranačkih razloga i zato što jevrejsko svjetsko tržište novca - koje zapravo kontroliše parlamentarnu demokratiju u Njemačkoj - želi uništiti njemačku poljoprivredu, budući da bi to njemačku naciju, a posebno radničku klasu, stavilo na njenu milost i nemilost;

Machine Translated by Google

2. u konkurenciji stranih poljoprivrednika, koji rade pod povoljnijim uslovima i koji nisu ograničeni politikom zaštite njemačke poljoprivrede;

3. u ekstravagantnim profitima koje ostvaruju veliki veletrgovci, koji se upuštaju sebe između proizvođača i potrošača.

4. po represivnim cijenama poljoprivrednik mora platiti električnu energiju i umjetno gnojivo preduzeća kojima uglavnom upravljaju Jevreji.

Visoko oporezivanje ne može se pokriti slabim povratom rada na zemlji. Poljoprivrednik je prisiljen da se zadužuje i plaća lihvarske kamate na kredite. On sve dublje tone pod ovu tiraniju i na kraju gubi sve što posjeduje u korist jevrejskog lihvara. Njemačka poljoprivredna klasa biva eksproprisana.

3. U Rajhu, kako se nadamo da ćemo ga vidjeti, prava na zemlju će se poštovati i postojat će poljoprivredna politika za Njemačku.

Nema nade u bilo kakvo značajno poboljšanje uslova siromaštva seoskog stanovništva, ili u oživljavanje poljoprivrede, sve dok njemačku vladu zapravo kontrolišu međunarodni novčani magnati, uz pomoć parlamentarno-demokratskog sistema vlasti; jer te želje uništavaju snagu Njemačke, koja se zasniva na zemlji.

U novoj i veoma drugačijoj njemačkoj državi, kojoj težimo, poljoprivrednici i poljoprivreda će dobiti pažnju koja im pripada zbog činjenice da su glavni oslonac istinski nacionalne njemačke države.

Iz ovoga proizilaze sljedeći zahtjevi:

1. Njemačka zemlja, koju je stekla i branila njemačka nacija, mora biti u službi njemačke nacije, kao dom i kao sredstvo za život. Oni koji zauzimaju zemlju moraju je upravljati u tom smislu.

2. Samo pripadnici njemačke nacije mogu posjedovati zemlju.

3. Zemljište koje su oni legalno stekli smatra se nasljednom imovinom. Međutim, pravo na posjedovanje imovine vezano je za obavezu korištenja iste u nacionalnom interesu.
Specijalni sudovi će biti imenovani da nadgledaju ovu obavezu; oni će se sastojati od predstavnika svih odjela zemljoposjedničke klase i jednog predstavnika države.

4. Njemačko zemljište ne smije postati predmet finansijskih špekulacija, niti smije svom vlasniku pružati nezarađeni prihod. Može ga steći samo onaj ko je spreman da ga sam obrađuje. Stoga, država ima pravo preče kupovine pri svakoj prodaji zemljišta.
Zabranjeno je zalagati zemlju privatnim zajmodavcima. Potrebni krediti za obradu pod povoljnim uslovima biće odobreni poljoprivrednicima ili od strane udruženja koje priznaje država ili od strane same države.

5. Državi će se plaćati takse za korištenje zemljišta prema obimu i kvalitetu imovine. Ovaj porez na zemljište će ukloniti svako daljnje oporezivanje zemljišne imovine.

6. Ne može se postaviti čvrsto pravilo u pogledu količine uzgoja. Sa stanovišta naše populacijske politike, potreban nam je veliki broj malih i srednjih

Machine Translated by Google

farme. Međutim, poljoprivreda velikih razmjera ima vrlo bitnu ulogu i, ako održava zdrav odnos prema manjim poduzećima, opravdana je.

7. Zakon o nasljeđivanju bit će potreban kako bi se spriječila podjela imovine i akumulacija duga na njemu.

8. Država ima pravo prisvajanja zemljišta, uz odgovarajuću naknadu odobreno:

   a. kada nije u vlasništvu člana nacije;

   b. kada se — presudom Zemljišnih sudova — utvrdi da je njegov vlasnik, po lošem poljoprivreda ne djeluje u nacionalnom interesu;

   c. u svrhu naseljavanja nezavisnih poljoprivrednika na njemu, kada ga vlasnik sam ne obrađuje;

   d. kada je to potrebno za posebne državne svrhe u nacionalnom interesu (npr. komunikacije, nacionalna odbrana). Zemljište stečeno nezakonito (prema njemačkom zakonu) može se konfiskovati bez naknade.

9. Dužnost je države da kolonizira zemljište koje je postalo dostupno, prema shemi zasnovanoj na visokim razmatranjima politike stanovništva. Zemlja će biti dodijeljena doseljenicima kao nasljedni posjed pod uvjetima koji će omogućiti egzistenciju. Doseljenici će biti odabrani ispitivanjem njihove građanske i profesionalne podobnosti. Posebna naklonost će se ukazati sinovima poljoprivrednika koji nemaju pravo nasljedstva.

Kolonizacija istočnih granica je od izuzetne važnosti. U ovom slučaju samo osnivanje farmi neće biti dovoljno, već će biti potrebno osnovati trgovačke gradove u vezi s novom granom industrije. To je jedini način da se stvori prostor za to da manje farme postanu isplativa investicija.

Dužnost njemačke vanjske politike bit će da osigura velike prostore za prehranu i naseljavanje rastućeg stanovništva Njemačke.

4. Poljoprivrednu klasu treba uzdići ekonomski i obrazovno.

1. Sadašnje siromaštvo stanovništva mora se odmah ublažiti oslobađanjem od poreza i drugim hitnim mjerama. Daljnje zaduživanje mora se zaustaviti smanjenjem kamatne stope na kredite na onu iz predratnog perioda putem zakona i hitnim mjerama protiv iznude.

2. Državna politika mora osigurati da poljoprivreda bude isplativa. Njemačka poljoprivreda mora biti zaštićena carinama, državnom regulacijom uvoza i programom nacionalne obuke.

Određivanje cijena poljoprivrednih proizvoda mora biti oslobođeno tržišnih špekulacija, a mora se stati na kraj iskorištavanju poljoprivrednih interesa od strane velikih posrednika, čiji prenos poslovanja na poljoprivredna udruženja država mora podsticati.

Zadatak takvih profesionalnih organizacija bit će smanjenje tekućih troškova poljoprivrednika i povećanje proizvodnje. (Obezbjeđivanje alata, gnojiva, sjemena, uzgoja)

Machine Translated by Google

(zalihe na povoljnim uslovima, poboljšanja, rat protiv štetočina, besplatni savjeti, hemijska istraživanja itd.) Država će pružiti punu pomoć organizacijama u obavljanju njihovog zadatka. Država posebno mora insistirati na značajnom smanjenju troškova vještačkog gnojiva i električne energije za poljoprivrednike.

3. Organizacije također moraju uspostaviti klasu poljoprivrednih radnika kao članove poljoprivredne zajednice ugovorima koji su pravedni u društvenom smislu. Nadzor i arbitraža u ovim pitanjima bit će funkcija države. Dobrim radnicima mora se omogućiti da se uzdignu do statusa vlasnika farmi. Toliko traženo poboljšanje životnih uvjeta i plaća poljoprivrednih radnika uslijedit će čim se poboljša opća poljoprivredna situacija. Kada se ovi uvjeti poboljšaju, više neće biti potrebno zapošljavati stranu radnu snagu na zemlji i ovaj običaj će u budućnosti biti zabranjen.

4. Nacionalni značaj poljoprivredne klase zahtijeva da država promovira tehničko obrazovanje u poljoprivredi. (Institucije za mlade, srednje škole za poljoprivredu, s vrlo povoljnim uvjetima za mlade s talentom, ali bez sredstava.)

5. Profesionalne organizacije ne mogu pružiti svu pomoć koja je potrebna poljoprivrednoj klasi; to može učiniti samo politički pokret NSDAP-a za njemačku slobodu.

Seosko stanovništvo je siromašno jer je cijela njemačka nacija siromašna. Pogrešno je zamišljati da jedna jedina klasa radnika može izbjeći dijeljenje sudbine cijele njemačke zajednice - i zločin je izazivati ljubomoru između gradskog i seoskog stanovništva, koji su povezani u dobru i zlu.

Ekonomska pomoć u okviru sadašnjeg političkog sistema ne može donijeti trajno poboljšanje, jer je političko ropstvo u korijenu siromaštva našeg naroda, a samo političke metode mogu to ukloniti.

Stare političke stranke, koje su bile i jesu odgovorne za nacionalno porobljavanje,
ne mogu biti vođe na putu ka slobodi.

Profesionalne organizacije u našoj budućoj državi čekaju važni ekonomski zadaci; čak i sada one mogu obaviti mnogo pripremnog rada u tom smjeru; ali za političku borbu za oslobođenje, koja treba postaviti temelje novog ekonomskog poretka, one nisu pogodne; jer će se ta borba morati voditi sa stanovišta ne jedne profesije, već sa stanovišta cijele nacije.

Pokret koji će voditi političku borbu za oslobođenje do kraja
je NSDAP

(potpis) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Politika NSDAP-a o vlasništvu nad zemljišnom imovinom

Odgovor Gottfrieda Federa

Deutsche Tageszeitung (br. 47) od 25. januara 1930. godine objavio je niz pitanja koja su nam postavili vođe Brandenburškog Landbunda. Njihov glavni cilj bio je dobiti definiciju stava NSDAP-a prema privatnom vlasništvu nad zemljom, nasljeđivanju, prikupljanju kredita, carinama, regulaciji cijena, podjeli profita, te prema pitanjima od općeg društveno-političkog i izborno-taktičkog interesa.

Ja.

Kako bi se ublažila zabrinutost zbog bilo kakvog kasnijeg proizvoljnog tumačenja tačke 17 Stranačkog programa, prvo pitanje je postavljeno sljedećim riječima: „Da li je NSDAP spreman dati

garanciju da se neće suprotstaviti
vlasništvo nad zemljištem."

Odgovor: Nacionalsocijalizam priznaje privatno vlasništvo kao princip i postavlja ga
pod zaštitom države.

Nastojat će održati zdravu kombinaciju svih preduzeća, malih i velikih, u ekonomskom životu nacije.

Duh cijelog Programa jasno dokazuje da nacionalsocijalizam, kao uvjereni i dosljedni protivnik marksizma, potpuno odbacuje njegovu pogubnu centralnu doktrinu opće konfiskacije i smatra trajnu poljoprivrednu klasu najboljim i najsigurnijim temeljem za nacionalnu državu.

Ali, budući da je ujedno i odlučni protivnik velikih kapitalista čiji je cilj mobilizirati za sebe sve poljoprivredne vrijednosti i istjerati poljoprivrednike putem oporezivanja i kamata na kredite, nacionalsocijalizam zahtijeva državnu zaštitu poljoprivrednika od agresije interesa velikog kapitala.

Potrebna nam je jaka, zdrava klasa poljoprivrednika, oslobođena ropstva kamata i tiranije oporezivanja.

II.

Drugo pitanje je bilo upućeno meni lično, kao nekome koga je imenovao Hitler.
'konačni arbitar svih pitanja koja se tiču Programa'.

"Kakav je stav nacionalsocijalizma prema nasljeđivanju imovine i
nasljedne dužnosti?"

Odgovor: Budući da je to glavni oslonac nacionalne ideje, kontinuitet vlasništva, tj. nasljeđivanje zemlje koju su čovjekovi preci obnovili i obrađivali, prirodna je posljedica. Stoga nacionalsocijalizam priznaje princip nasljeđivanja, kao što priznaje i vlasništvo nad zemljom.

Machine Translated by Google

Ako imovina pripadne dalekim rođacima, Nacionalsocijalistička Država će uvesti poseban porez, ali u slučaju bližeg srodstva, on će se obračunavati po stopi koja trenutno važi.

III.

Ovo pitanje je postavljeno zbog zabrinutosti - potpuno neosnovane - u vezi s mogućim posljedice zabrane zajmova od privatnih kapitalista na sigurnost zemljišta.

Odgovor: Država koja želi osloboditi poljoprivrednu imovinu od dugova i spasiti poljoprivrednike iz kandži profesionalnih finansijera - toliko poljoprivrednika je, već, protjerano iz svojih domova od strane Jevreja - država koja želi srušiti novčani monopol kapitalizma i ukinuti ropstvo kamate, vjerovatno neće uskratiti potrebne kredite niti naplaćivati pretjerane kamate; naprotiv, nacionalsocijalizam namjerava pomoći poljoprivredi u najvećoj mogućoj mjeri.

IV.

"Raskid ropstva kamate." Ukidanje nezarađenih prihoda. "Šta je
Stav Nacionalsocijalističke partije prema ušteđenom ili naslijeđenom kapitalu?"

Odgovor: Ima li danas ijedan farmer "nezarađeni prihod" od potraživanja za kamatu ili može li ijedan zemljoposjednik živjeti od novca ušteđenog od rente?

To znači da postoji zabrinutost među određenim zemljoposjednicima koji još uvijek imaju malo preostalog kapitala, ili pak postoji namjerno nerazumijevanje ili neznanje tog najbitnijeg zahtjeva Nacionalsocijalističkog programa.

Napomena: Doslovno mislimo na "rušenje ropstva kamate". Niko neće male iznose kamate od štednje, hipoteke ili državnog zajma opisati kao ropstvo kamate. Pod tim mislimo na situaciju kada nas je namjerna inflacija opljačkala od sve naše ušteđevine, a farmer mora plaćati kamate na nove hipoteke i kratkoročne kredite po stopama koje ga uništavaju.

Oni koji su za ostanak u sadašnjem kapitalističkom sistemu protive se istinskim interesima poljoprivrednika i zalažu se za to da se bankama i njihovim agentima dozvoli da se bave poljoprivredom. Za ostale bih čitaoce uputio na moje brošure pod naslovom Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage i Das Programm der NSDAP (Njemačka država na Nacionalsocijalističkoj fondaciji i Program NSDAP-a).

V.

Naša politika u pogledu oporezivanja jasno i dosljedno navodi: Osloboditi potrošača od teret indirektnog oporezivanja, a proizvođača od poreza koji ograničavaju njegovo poslovanje.

"Da li stranka namjerava ukinuti uvozne carine?"

Odgovor: Landbund bi trebao biti svjestan da je glasanje nacionalsocijalista u Reichstagu apsolutno išlo u korist zaštitnih carina na poljoprivredne proizvode, u skladu sa svojim principom - Zaštita nacionalnog rada u gradu i na selu.

VI.

Pitanje podjele profita. Nemoguće je ovdje se baviti ovom širokom i teškom temom. U svom sedmičnom časopisu, Die Flamme, detaljno sam opisao naš stav u nekoliko članaka.

Machine Translated by Google

Članak u Deutsche Tageszeitungu je obmanjujući, jer iz konteksta izvlači rečenice koje citira. Lično smatram da podjela profita u opštem smislu kapitalističke i marksističke škole ideja nije ispravno rješenje. O ovoj temi naš Program se odnosi na radnike u fabrikama i nema smisla pokušavati razjasniti pitanje u pamfletu koji se bavi poljoprivredom.

VII.

Produženje naknada za starosno osiguranje.

"Kako se predlaže prikupljanje sredstava za ovu svrhu?"

Odgovor: Trenutno postoji osiguranje za starost, ali je u mnogim slučajevima nedovoljno i smatra se osiromašenjem. Kada se ukloni teret oporezivanja i kada se oni koji su sada nezaposleni, ali sposobni za rad, vrate u ekonomsku sferu, bit će dovoljno sredstava za obezbjeđivanje obilnih naknada za starost onima koji su prošli radni vijek.

VII, IX, X.

Ovo su samo pitanja koja se tiču partijske taktike, a ne i nekog principa.

Budući da smo u opoziciji protiv koalicije koja je donijela nesreću Njemačkoj, prirodno je da s vremena na vrijeme moramo glasati za komuniste (iako nas od njih dijeli cijeli svijet), baš kao što to čine Njemački nacional i Kršćanski nacionalni seljaci. Ne dozvoljavamo nikome da nam diktira odakle nam dolaze pristalice, već se obraćamo svima - radnicima, buržoaziji i seljacima - koji imaju 'dobro njemačko srce u tijelu' i ljudi su dobre volje, i žele vidjeti kraj loše parlamentarne vladavine i jadne politike provođenja (mirovnih ugovora). Ne smatramo da je 'društvena komunikacija' s drugim strankama odgovarajuća metoda oslobađanja njemačke nacije od marksizma i parlamentarizma, - jer to vodi političkom cjenkanju. Ništa osim diktatorske akcije i odlučne upotrebe vlasti ne može izvući Njemačku iz blata.

Nacija ne želi lijepe riječi, već snagu; ne cjenkanje, već ozbiljan rad za našu jadnu, potlačenu naciju.

Potpun i jasan prikaz prethodno navedenog dat je u br. 19 nacionalsocijalističke zbirke — Unser täglich Brot: Osnovna pitanja njemačke poljoprivrede; autora Hermanna Schneidera, Eckersdorf, okrug Namslau, u vezi s cjelokupnom politikom nacionalsocijalizma u pogledu poljoprivrede. Sadrži dobro osmišljene prijedloge za ponovno uspostavljanje patničke poljoprivredne klase Njemačke.

Broj 16, autora dr. Buchnera, sadrži odličan esej o značenju i duhu naše ekonomske politike.

Broj 12, od pukovnika Hierla, opisuje našu politiku nacionalne odbrane.

Zaključit ćemo s nekoliko napomena o određenim pitanjima koja naši politički neprijatelji zlobno i neistinito krivo predstavljaju u nadi da će nam nanijeti štetu.

Naš stav prema stalnoj činovničkoj klasi je svakako vrijedan pažnje. Ne bismo bili tako iskreni obožavatelji velikog pruskog kralja kada bismo bili protiv ove klase. Ono što je vojska bila u inostranstvu, to je čista, nepotkupljiva činovnička klasa za državu kod kuće. Čast i dužnost moraju ponovo postati bitne osobine kod naših činovnika. Vrsta činovnika koji su na raspolaganju crvenima i crncima nestat će u budućoj državi; takvi partijski posrednici nemaju koristi od časti i dužnosti.

Machine Translated by Google

Sugestija da su nacionalsocijalisti protiv službenika i da namjeravaju smanjiti njihove plate i ukinuti penzije je političke laži, koju je širila štampa naših protivnika. Naprotiv, želimo svim članovima nacije koji su vjerno služili Njemačkoj cijeli svoj život dodijeliti počasnu penziju koja će ih osloboditi briga u starosti. Samo na taj način će socijalna pomoć biti oslobođena stigme "osiromašenja".

Moramo se osvrnuti i na proširenje ideje o penzijama na nezavisne zanatlije i ručne radnike. Nema potrebe brinuti se o tome kako ćemo prikupiti sredstva za tu svrhu. Kada prestanemo plaćati hiljade miliona u inostranstvo svake godine, a još više našim bankama, samo dio tih iznosa bit će dovoljan za plaćanje starosnih penzija.

Pomoć i osiguranje za nezaposlene

Samo po sebi nije stvar države da državnim sredstvima podržava ljude koji su sposobni za rad. Naš stav prema sadašnjem sistemu pomoći za one koji ne mogu zaraditi za život nikada se nije promijenio; uvijek smo u Parlamentu vršili pritisak za bolje uslove za nezaposlene.
To radimo ne zato što mislimo da je to ispravno stanje stvari, već zato što vlada poput sadašnje, čija je idiotska vanjska i domaća politika dovela radnu snagu, proizvodnju hrane i svu trgovinu do ruba ponora, dužna je da pusti svoju politiku da prođe nezapaženo.

Država koja nije u stanju da vrati u ekonomski svijet milione ljudi koji mogu raditi zaslužuje da bude uništena; stoga, ako ne uspije finansijski riješiti problem pomoći nezaposlenima, mi samo sliježemo ramenima.

Razni napadi na sistem socijalne pomoći, čak i ako su opravdani kada se odnose na slučajeve zloupotrebe ove socijalne pomoći, ne uspijevaju nas odvratiti od principa u koji vjerujemo. Uzimajući u obzir da među skoro 3.000.000 nezaposlenih može biti 2 ili 300.000 ozloglašenih lijenčina koji bi se lako vratili na posao kada bi se socijalna pomoć ukinula - ne smijemo zaboraviti da ostaje najmanje 2,5 miliona dobrih radnika, službenika, inženjera, tehničara, predradnika, službenika itd. koji očajnički traže posao i ne mogu ga pronaći. Zbog neuspjeha naše potpuno nerazumne državne politike nemoguće je napraviti bilo kakvu promjenu u bijednoj socijalnoj pomoći za nezaposlene.

Napadi na religiju i sveštenstvo

Ne možemo prečesto izjavljivati da NSDA.P. ne sanja o napadu na
Kršćanska religija i njeni dostojni sluge.

Napadamo korumpirajuću politiku Centra i Bavarske narodne stranke; oni ne propuštaju priliku da viču "Crkva u opasnosti" osim kada se slažu s ateističkom, bogonemijskom socijaldemokratijom.

Upravo zato što imamo tako visok i sveti ideal čovjekovog odnosa prema njegovom Bogu, mrzimo vidjeti religiju uprljanu prljavštinom političkog sukoba.

Machine Translated by Google

2. 25 bodova

Nacionalsocijalistička njemačka radnička partija je na velikom masovnom skupu 25. februara 1920. godine u Hofbräuhouse-Festsaalu u Münchenu objavila svijetu svoj Program.

U članu 2 Ustava naše stranke ovaj Program je proglašen nepromjenjivim.

Program

Program Njemačke radničke partije je vremenski ograničen; vođe nemaju namjeru, nakon što se ostvare ciljevi objavljeni u njemu, da uspostavljaju nove, samo da bi vještački povećali nezadovoljstvo masa i tako osigurali daljnji opstanak Partije.

1. Zahtijevamo ujedinjenje svih Nijemaca u stvaranje Velike Njemačke na osnovu prava o samoopredjeljenju koje uživaju nacije.
2. Zahtijevamo jednakost prava njemačkog naroda u odnosima s drugim nacijama i ukidanje mirovnih ugovora iz Versaillesa i Saint-Germaina.
3. Zahtijevamo zemlju i teritoriju (kolonije) za ishranu našeg naroda i za naseljavanje našeg suvišnog stanovništva.
4. Niko osim pripadnika nacije ne može biti građanin države. Niko osim onih njemačke krvi, bez obzira na njihovu vjeroispovijest, ne može biti pripadnik nacije. Stoga nijedan Jevrej ne može biti pripadnik nacije.
5. Svako ko nije državljanin države može živjeti u Njemačkoj samo kao gost i mora smatrati se podložnim stranim zakonima.
6. Pravo glasa o državnoj vladi i zakonodavstvu pripada isključivo građanima države. Stoga zahtijevamo da sva službena imenovanja, bilo koje vrste, bilo u Reichu, na selu ili u manjim mjestima, budu dodijeljena isključivo građanima države. Protivimo se korumpirajućem običaju da Parlament popunjava položaje isključivo iz stranačkih razloga, a bez pozivanja na karakter ili sposobnosti.
7. Zahtijevamo da država učini svojom prvom obavezom promoviranje industrije i egzistencije građana države. Ako nije moguće prehraniti cjelokupno stanovništvo države, strani državljani (koji nisu državljani države) moraju biti isključeni iz Rajha.
8. Svaka imigracija ne-Njemaca mora biti spriječena. Zahtijevamo da se od svih ne-Njemaca koji su ušli u Njemačku nakon 2. augusta 1914. godine zahtijeva da odmah napuste Rajh.
9. Svi građani države su jednaki u pogledu prava i dužnosti.
10. Prva dužnost svakog građanina države mora biti da radi svojim umom ili tijelom. Aktivnosti pojedinca ne smiju biti u sukobu s interesima cjeline, ali mora se odvijati u okviru zajednice i biti za opće dobro.

Machine Translated by Google

Stoga zahtijevamo:

11. Ukidanje prihoda koji nisu zarađeni radom.

Ukidanje ropstva kamate.

12. S obzirom na ogromne žrtve života i imovine koje svaki rat zahtijeva od nacije, lično bogaćenje usljed rata mora se smatrati zločinom protiv nacije.
Stoga zahtijevamo nemilosrdnu konfiskaciju svih ratnih dobitaka.

13. Zahtijevamo nacionalizaciju svih preduzeća koja su do sada bila formirana u kompanije (trustove).

14. Zahtijevamo da se profit od veleprodaje podijeli.

15. Zahtijevamo opsežan razvoj sistema staračkog zbrinjavanja.

16. Zahtijevamo stvaranje i održavanje zdrave srednje klase, hitnu komunalizaciju veleprodajnih poslovnih prostora i njihovo iznajmljivanje po povoljnim cijenama malim trgovcima, te da se izuzetna pažnja pokaže svim malim dobavljačima državi, okružnim vlastima i manjim mjestima.

17. Zahtijevamo agrarnu reformu prilagođenu našim nacionalnim potrebama, donošenje zakona o konfiskaciji zemljišta bez naknade za komunalne svrhe; ukidanje kamata na zemljišne kredite i sprječavanje svih špekulacija zemljištem .

18. Zahtijevamo nemilosrdno krivično gonjenje onih čije aktivnosti štete općem interesu. Podmukli kriminalci protiv nacije, lihvari, profiteri itd. moraju biti kažnjeni smrću, bez obzira na njihovu vjeru ili rasu.

19. Zahtijevamo da se rimsko pravo, koje služi materijalističkom svjetskom poretku, zamijeni pravnim sistemom za cijelu Njemačku.

20. S ciljem otvaranja mogućnosti visokog obrazovanja svakom sposobnom i vrijednom Nijemcu i omogućavanja napredovanja u karijeri, država mora razmotriti temeljitu rekonstrukciju našeg nacionalnog obrazovnog sistema. Nastavni plan i program svih obrazovnih ustanova mora se uskladiti sa zahtjevima praktičnog života.

Razumijevanje ideje države (državna sociologija) mora biti cilj škole, počevši od prvih zora inteligencije kod učenika. Zahtijevamo razvoj nadarene djece siromašnih roditelja, bez obzira na njihovu klasu ili zanimanje, na račun države.

21. Država mora voditi računa o podizanju zdravstvenog standarda u naciji zaštitom majki i dojenčadi, zabranom dječjeg rada, povećanjem tjelesne efikasnosti obaveznom gimnastikom i sportovima propisanim zakonom, te opsežnom podrškom klubovima koji se bave tjelesnim razvojem mladih.

22. Zahtijevamo ukidanje plaćene vojske i formiranje nacionalne vojske.

23. Zahtijevamo pravnu borbu protiv svjesnog političkog laganja i njegovog širenja u štampi. Kako bismo olakšali stvaranje njemačke nacionalne štampe, zahtijevamo:

---

[1] Dana 13. aprila 1928. godine, Adolf Hitler je dao sljedeću izjavu: Potrebno je odgovoriti na pogrešno tumačenje tačke 17. Programa NSDAP-a od strane naših protivnika.

Budući da NSDAP priznaje princip privatne svojine, očigledno je da se izraz "konfiskacija bez naknade" odnosi samo na moguća zakonska ovlaštenja za konfiskaciju, ako je potrebno, zemljišta nezakonito stečenog ili kojim se ne upravlja u skladu s nacionalnom dobrobiti. To je usmjereno u skladu s nacionalnom dobrobiti. To je usmjereno u prvom redu protiv jevrejskih kompanija koje špekuliraju zemljištem.

Minhen, 13. april 1928. (potpis) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. da svi urednici novina i njihovi asistenti, koji zapošljavaju Nijemce jezik, moraju biti članovi nacije;

b. da će biti potrebna posebna dozvola države prije nego što se mogu pojaviti novine koje nisu njemačke. One se ne moraju nužno štampati na njemačkom jeziku;

c. da se ne-Nijemcima zakonom zabrani finansijsko učešće u njemačkim novinama ili uticaj na njih, te da će kazna za kršenje zakona biti zabrana izdavanja bilo kojih takvih novina i hitna deportacija ne-Nijemaca koji su u njima uključeni. Mora se zabraniti objavljivanje novina koje ne doprinose nacionalnoj dobrobiti. Zahtijevamo pravno gonjenje svih tendencija u umjetnosti i književnosti koje bi mogle razgraditi naš život kao nacije, te suzbijanje institucija koje se protive gore navedenim zahtjevima.

24. Zahtijevamo slobodu za sve vjerske denominacije u državi, ukoliko one ne predstavljaju opasnost za nju i ne narušavaju moralne osjećaje njemačke rase.

Stranka, kao takva, zalaže se za pozitivno kršćanstvo, ali se u pitanju vjerovanja ne veže ni za jednu određenu konfesiju. Ona se bori protiv jevrejsko-materijalističkog duha u nama i izvan nas, i uvjerena je da naša nacija može postići trajno zdravlje samo iznutra na principu:

Zajednički interes ispred Sebstva.

25. Da bi se sve prethodno navedeno moglo ostvariti, zahtijevamo stvaranje snažne centralne vlasti države. Neupitni autoritet političkih centraliziranog Parlamenta nad cijelim Rajhom i njegovom organizacijom; i formiranje vijeća za klase i zanimanja radi provođenja općih zakona koje je Rajh donio u raznim državama konfederacije.

Vođe Stranke zaklinju se da će ići direktno naprijed - ako je potrebno žrtvovati svoje živote - u osiguravanju ispunjenja prethodnih tačaka.

München, 24. februar 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Nakon detaljne diskusije na Generalnoj skupštini članova 22. maja 1920. godine, odlučeno je da je "Ovaj Program nepromjenjiv". To ne znači da svaka riječ mora ostati nepromijenjena, niti da je bilo šta što se radi na produbljivanju ili razvoju Programa zabranjeno, ali to podrazumijeva s apsolutnom odlučnošću i nepokolebljivom jasnoćom da se principi i vodeće ideje sadržane u njemu ne smiju mijenjati.

Ne može biti savijanja ili iskrivljavanja iz razloga svrsishodnosti, nikakvog skrivenog miješanja u vrlo važne - i za današnje aranžmane u politici, društvu i ekonomiji, vrlo nepoželjne - tačke Programa, nikakvog odstupanja od sentimenta.

Adolf Hitler štampa dvije glavne tačke štampanim slovima: Zajednički interes ispred sebe - duh Programa. Ukidanje ropstva interesa - srž nacionalsocijalizma. Kada se ove dvije tačke postignu, to znači pobjedu nadolazećeg univerzalističkog uređenja društva u 'istinskoj državi' nad današnjim odvajanjem države, nacije i ekonomije pod korumpirajućim utjecajem individualističke teorije društva kakva je sada...

Machine Translated by Google

konstruisano. Današnja lažna država, koja ugnjetava radničku klasu i štiti piratsku dobit bankara i berzanskih špekulanata, predstavlja arenu za bezobzirno privatno bogaćenje i najniže političko profiterstvo; ne misli na svoj narod i ne pruža visoke moralne veze jedinstva. Moć novca, najnemilosrdnija od svih sila, drži apsolutnu kontrolu i vrši korumpirajući, razorni utjecaj na državu, naciju, društvo, moral, dramu, književnost i sva pitanja morala, što je teže procijeniti.

Naravno, ne smije biti kolebanja, nema povlačenja u ovoj ogromnoj borbi; to je ili pobjeda ili poraz.

Donekle izmijenjen pogled na isti osnovni princip, koji sam dao u svojoj knjizi, Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.), nije izmjena, već niz tačaka koje pripadaju zajedno, prikupljene i raspoređene prema različitim političko-ekonomskim, finansijskim i kulturnim aspektima života.

Da se na te moje stavove (vidi str. 22) može gledati kao na različite ili suprotne stavovima iz 25 tačaka, Hitler nikada ne bi opisao moju knjigu u svom kratkom predgovoru kao "katekizam našeg pokreta". Svako je slobodan da izabere bilo koji od stavova prema svom ukusu, ali ako ih uporedi zajedno, neće pronaći da su međusobno kontradiktorni.

Kako bismo osigurali u budućnosti apsolutnu saglasnost u vezi s našim zahtjevima izraženim u našem Programu i zaštitili pokret od potresa koji bi mogli naštetiti bilo kojem pokretu, – „prijedloge za poboljšanje“ koje su ponudili profesionalni i amaterski kritičari, gunđala i sveznalica, Adolf Hitler je na konferenciji svih okružnih organizatora održanoj u Bambergu 11. februara 1926. godine formalno imenovao Gottfrieda Federa za konačnog sudiju o svim pitanjima vezanim za Program.

Machine Translated by Google

3. Osnovne ideje

Naša je namjera u ovoj brošuri da što kraće i jednostavnije izložimo osnovne principe nacionalsocijalističke koncepcije države. U kasnijoj brošuri ćemo se detaljnije pozabaviti sociološkim, teorijskim i duhovnim aspektima te koncepcije.

Također nećemo pokušavati opisati razne druge političke težnje niti one koji ih predstavljaju u različitim strankama i udruženjima - to je samo po sebi zadatak - već ćemo ovdje iznijeti samo bitne tačke naših zahtjeva.

Svijet je nastao iz haosa, red iz nereda, organizacija iz divlje zbrke.

Danas haos vlada svijetom - zbunjenost, borba, mržnja, ugnjetavanje, pljačka, okrutnost, sebičnost. Brat je otuđen od brata. Pripadnici iste nacije napadaju jedni druge, ubijaju čovjeka nožem samo zato što nosi svastiku. Svi pate pod istim teretom, istim oskudicama; pa ipak, ko je ikada tokom ovih posljednjih mjeseci čuo da marksistički radnici napadaju ili ubijaju svoje poslodavce, ili svoje stranačke vođe, ili bilo kojeg od bankara i krvopija s berze, ili bilo kojeg od veleprofitera? Jedina žrtva haosu je dobar, jednostavan radnik. Marksisti su izgubili glavu i okupljaju se da se pridruže pljačkašima vlastite klase, dok se divljački okreću protiv onih koji su spremni da je spasu.

Nacionalističke i druge stranke su u vladi ili se bore da uđu u nju s onima koji su uništili njihove nacionalne ideale i time izgubili i čast i karakter. Odbrambena udruženja nastoje prodrijeti 'u državu' - državu Severinga i Grzesinskog - pacifiste, internacionaliste i Jevreje, s kojima vjeruju da mogu voditi vladu.

Oni su poludjeli! Takozvani Rechtskreise ne vide da orlovi i zmije, vukovi i jagnjad, čovječanstvo i bacil kolere, ne mogu surađivati. Oni ulažu svu svoju snagu da bi dali privid 'reda' neredu, političkom haosu, političkoj bezvoljnosti. Ali okreću se protiv nacionalsocijalista, tih 'fanatika', ispunjeni ludim strahovima da bi ih ovi drugi mogli lišiti nekih od njihovih ranijih privilegija i položaja, - zaboravljajući da su sve izgubili zbog istog naroda od kojeg sada traže 'udio u političkom kruhu i ribi'.

Industrijski poduzetnici, veliki ili mali, imaju samo jedan cilj - profit -, samo jednu čežnju - kredite -, samo jedan protest - protiv oporezivanja; boje se i poštuju samo jednu stvar - banke; sliježu ramenima nad nacionalsocijalističkim zahtjevom za rušenje ropstva kamate.

Njihova jedina želja je da se "zaduže". Ogroman danak koji banke naplaćuju od kredita, bez muke i rada, smatraju sasvim urednim. Osnovali su stranke štednje i glasaju za Dawesove zakone, koji su glavni uzrok visokog oporezivanja.

Čast je napustila posao, koji je u potpunosti u rukama moćnih kompanija. Proizvođači su se predali visokim finansijama, svom najvećem neprijatelju. Poslodavci u fabrikama i kancelarijama, duboko u dugovima, moraju se zadovoljiti najosnovnijom svotom, jer sav profit od rada ide u džepove bezlične novčane moći u obliku kamata i dividendi.

Ljudi na vlasti su potpuno nesposobni da zaustave haos. Pritisnuti odozgo oporezivanjem i plaćanjem kamata, ugroženi odozdo gunđanjem potopljenih.

Machine Translated by Google

Radnici, oni su se slijepo vezali za Državu kojom upravlja kapitalizam, dok eksploatatori sadašnjeg haosa dopuštaju da ostanu na vlasti samo kao robovlasnici nad radničkim masama. Njihov bijes nije usmjeren protiv ludila marksizma, već protiv onih koji nose Kukasti križ. Zaboravljaju da smo mi, i samo mi, vidjeli tragediju njemačke ekonomije kako se približava, uočili i pokazali kako, ako se preduzme na vrijeme, Njemačka svojom vlastitom snagom može vratiti ravnotežu.

Udruženja pod svakakvim imenima, razumna u svojim osnovnim idejama - beznadežna u sadašnjem haosu javnog života, traže načine da uspostave red. Sve je uzalud, jer nisu u kontaktu s nacijom kao velikom društvenom cjelinom. Sva su samo usmjerena na otimanje malih prednosti za vlastitu kastu; lišena ikakvog političkog ili ekonomskog principa, redom se obraćaju svakoj političkoj stranci. Klanjaju se postojećem sistemu i pokoravaju se takozvanom vrhovnom autoritetu.

Njemačku naciju su koštali neizmjerne svote novca u plaćanjima bezbrojnim organizatorima, direktorima i prevarantima, ali niko od njih nije učinio ni najmanje dobra. Inflacija - kriminalna mjera - lišila je sve klase, štedljive, članove udruženja, zanatlije njihove ušteđevine.
Neki novi porez, direktno sa zelenog stola, uništava nade zasnovane na godinama rada. Prednost stečena nakon bezbrojnih sastanaka, diskusija, delegacija Vladi, obično se poništava porastom troškova života, porastom ili padom cijena.

Haos i ludilo! Kako farmer može živjeti pod takvim progonom? Kako radnik može kupovati uz stalno rastuće cijene? Kakva je korist od povećanja plata službenicima i zaposlenicima kada indeks troškova života nastavlja rasti. U svojoj lakovjernosti traže pomoć od države, države koja je uzrokovala svo siromaštvo i ugnjetavanje, koja nije "Otac nacije", već tiranin i poreznik novčanog despotizma.

Zato se iznova i iznova okreću starim strankama, kažu da ih nije briga za politiku i da pripadaju nijednoj stranci, a istovremeno pustiti da se jadne stranačke prepirke nastave kao i prije.

Veliki zadatak koji je nacionalsocijalizam postavio pred sebe jeste odlučnost da obnovi formu, da rastjera haos, da ponovo uspostavi red u svijetu koji se udaljio od starih sistema i da čuva taj red - u najvišem platonskom smislu.

Ovdje treba napomenuti da mi ne smatramo "redom" ni prividni red policijske države, ni pljačku finansija posvećenu običajima i dozvoljenu zakonom, niti zavjere sindikata, trustova i drugih organiziranih mjera nacionalne izdaje, koliko god dobro one "funkcionirale". Čak i banda razbojnika ima "red", zatvori imaju svoje "propise". Ali u naciji, uzetoj kao organska cjelina, svaki aspekt našeg javnog života pokazuje bol, ropstvo, potiskivanje, neiskrenost i predstavlja haotičnu sliku borbe svih protiv svih.

Vlada protiv naroda, Partija protiv Partije, istovremeno sklapajući najneprirodnije saveze, poslodavac protiv zaposlenika, trgovac protiv proizvođača i potrošača, zemljoposjednik protiv zakupca, radnik protiv poljoprivrednika, službenici protiv javnosti, radnik protiv
'buržoazija', Crkva protiv države, svako slijepo prilagođava se svom protivniku i misli samo na svoje sebične interese, svoj napredak i svoje bogatstvo. Niko ne razmišlja o tome da drugi ima pravo na život ili da težnja ka vlastitim sebičnim ciljevima znači da neko drugi mora platiti za to. Niko ne misli na dobrobit svojih susjeda ili na svoje više dužnosti prema zajednici. Težnja za ličnom koristi koja ostavlja bez daha. Udari laktom svog susjeda da bi se uspinjao, zgazi mu tijelo ako ćeš išta dobiti od toga - zašto bi te bilo briga? To je moderno poslovanje.

Nemojmo se zavaravati. Nalazimo se usred velike svjetske promjene i prirodno je da jednostavne duše, jadni lutajući duhovi, ne vide izlaz iz haosa, tražeći olakšanje u

Machine Translated by Google

samoubistvo, ili misle da se svijet bliži kraju i pridružuju se trci za zlatnim teletom i slijepo jure u vrtlog. "Uživaj dok možeš - poslije nas potop."

Tako strašan udarac moralu nacije moguć je i objašnjiv samo kada je cijeli intelektualni temelj društva poljuljan ili lažan, - a zapravo vidimo da marksizam, kapitalizam i vođe našeg javnog života obožavaju istog boga -

Individualizam. Lični interes je jedini podsticaj - sticanje prednosti za vlastitu usku klasu u životu.

Kasnije će se pojaviti još jedan doprinos ovoj seriji, posvećen pažljivom
sociološko proučavanje konstrukcije društva.

Ovdje ću samo ukratko pokušati pokazati komparativnu sliku razlike između organskih grešaka u današnjoj državi i političkoj ekonomiji i suštine nacionalsocijalističke države. Današnja doktrina je: Društvo je zbir pojedinaca - država u svom najboljem izdanju je pogodna agregacija pojedinaca ili udruženja.

Ovu doktrinu o izgradnji društva možemo uporediti sa gomilom kamenja. Jedina stvarna stvar u vezi s njom su pojedinačni komadi kamena. Njen oblik je stvar slučaja; da li je kamen na vrhu ili ispod je nebitno. Rezultat nije ni više ni manje od gomile
kamenje.

Po istoj usporedbi, država koja odgovara našoj nacionalsocijalističkoj doktrini društva i filozofiji države je kuća. Mehanički govoreći, kuća se također sastoji od toliko pojedinačnih cigli - pijeska, cementa, greda, prozora, vrata, podova itd. Ali svako može vidjeti da je kuća, soba, viši entitet, nešto novo i neobično i potpuno samo po sebi, više od pukog zbira cigli nagomilanih zajedno. Svako može razumjeti da kuća ne nastaje slaganjem određenog broja pojedinačnih dijelova na gomilu, već samo sastavljanjem tih dijelova prema promišljenom planu.

Tako je i sa nacijom. Tek kada se haos organski, promišljenim planom, dovede u red i ne da mjesta formi, tek kada se iz mase dijelova sastavi razumna cjelina, može se pojaviti prava Država. Tek tada će sastavni dijelovi poprimiti svrsishodan oblik. Othmar Spann, bivši rektor Univerziteta u Beču, divno je objasnio u svojoj knjizi "Der wahre Staat" i u svom "Gesellschaftslehre" sociološke osnove današnje individualističke države nasuprot visokom idealu univerzalnog poretka u državi zasnovanoj na naučnim principima.

Mi, nacionalsocijalisti, skovali smo frazu koju svi ljudi mogu razumjeti:

Zajednica prije pojedinca.

Samo služeći općem interesu kao član nacionalne zajednice, pojedinac se budi za viši život, svako na svom mjestu. Samo tako će svako dostići istinski socijalizam, zajednički osjećaj, istinski život, steći svijest o sigurnosti i shvatiti da samo pod dominacijom ove ideje može nastati organska, nacionalna vlada iz današnjeg sistema pljačke i biti od koristi zajednici i svakom članu zajednice.

Danas je pojedinac bespomoćna žrtva snaga koje se bore za prevlast; njegova udruženja su nemoćna da mu pomognu. Nije jasno ko je pravi neprijatelj - besposleni profiter i eksploatator. Uprkos marksističkom vapaju protiv kapitalizma, pobožnim izjavama Centra, žalbama poslovnog svijeta na teret...

Machine Translated by Google

oporezivanje i kamate, niko ne shvata svjetskog neprijatelja, finansije koje zasjenjuju svijet, i njihovog predstavnika, jevrejskog magnata.

Sve klase su osjetile udarac kamate; poreznik teško opterećuje svaki dio stanovništva - ali ko se usuđuje suprotstaviti moći banaka i berze? Kapital proglašava svoj karakter rastući, suprotno svim iskustvima drugdje na Zemlji, kao da raste izvan sebe bez muke ili rada, pomoću kamate i dividendi, i postajući sve veći i moćniji svake minute. Đavolski princip laži nadvladao je pristojnost kreativnog rada.

Slomite se, ropstvo interesa je naš ratni poklič.

Znam da ovaj zahtjev, koji je temelj svakog drugog, nije pravilno shvaćen u svom punom ogromnom značaju čak ni u našim redovima. Vrlo malo naših govornika, na primjer, usuđuje se napasti ovo osnovno pitanje, iako većina njih osjeća koliko je ono važno; jer jedan od slogana naše stranke je "Borba protiv kapitala i berze". Ali šta je zapravo "ropstvo kamate", kako ono utiče na život nacije i pojedinca, kako su "finansije" porobile stanovništvo i koje su ispravne i praktične metode koje se moraju usvojiti da bi se ono razbilo, i kakve bi bile posljedice njegovog razbijanja za cijelo stanovništvo - dovoljno je jasno vrlo malom broju da im omogući da to objasne svojim riječima.

U svom velikom djelu, Mein Kampf (tom I, str. 224-225), Adolf Hitler je na sljedeći način ukazao na ogromnu važnost ovog pitanja: "Dok sam slušao prvo predavanje Gottfrieda Federa o razbijanju ropstva kamate u junu 1919. godine, odmah sam znao da je to teorijska istina od ogromne važnosti za budućnost njemačke nacije. Borba protiv međunarodnog kapitala i finansija postala je glavna tačka Programa borbe njemačke nacije za nezavisnost i slobodu."

Svi ozbiljni nacionalsocijalisti dijele ovo uvjerenje, jer rješenje ovog pitanja podrazumijeva rješenje jevrejskog pitanja - i mnogo više od toga.

Antisemitizam je na neki način temelj osjećaja koji leži u osnovi cijelog našeg pokreta.
Svaki nacionalsocijalista je antisemita, ali svaki antisemita ne mora biti nacionalsocijalista.
Antisemitizam je negativan; antisemit prepoznaje nosioca nacionalne kuge, ali to znanje se obično pretvara u mržnju prema pojedinačnom Jevreju i uspjehu Jevreja u poslovnom životu. Tada se u najboljem slučaju antisemitizam javlja kako bi pomogao u protjerivanju Jevreja iz naše države i ekonomskog života. Antisemit se ne brine o tome kako i šta dalje.

Da je, čak i nakon što su Jevreji protjerani, i dalje ostao princip današnje jevrejske dominacije - vlastiti interes prije općeg interesa - i jevrejski bankarski i kreditni sistem, i dalje bi bilo dovoljno kopileta Jevreja, ili čak "normalnih Nijemaca" miješane rase, spremnih da se stave u jevrejske cipele i bjesne protiv vlastite rase kao što su to Jevreji danas, i možda bismo trebali vidjeti mnogo "antisemita" kako sjede tamo gdje su Jevreji nekada sjedili.

Nacionalsocijalizam, sa svojim glavnim zahtjevom, rušenjem ropstva interesa, u suštini je konstruktivan. On dublje zagrize, a posljedice su daleko sveobuhvatnije.

U svom eseju, Das Herzstück unseres Programms (Das Herzstück unseres Programms, Nat.Soc. Jahrbuch, 1927), ukazao sam na specifičan položaj koji nam taj zahtjev daje među svim ostalim strankama i udruženjima. U svim našim drugim zahtjevima nalazimo slične i paralelne težnje u strankama desnice i ljevice. Nijedna druga stranka osim naše ne može pokazati pandan ovom jednom zahtjevu.

Machine Translated by Google

Svi znamo da ni ljevica, sa svojim lažnim pokličem "Dolje kapitalizam", ni desnica sa svojim frazama o domovini, nisu sposobni započeti novu svjetsku epohu, jer ni marksisti ni reakcionari ne bi mogli ništa promijeniti u prirodi naše ekonomije, već bi samo uništavali kao što to čine komunisti u Rusiji. Oni nisu sposobni za izgradnju — kao komunisti u Rusiji.

Šta podrazumijevamo pod pojmom "ropstvo interesa"?

Stanje naroda pod novčanom dominacijom financija svjetskog židovstva.

Vlasnik zemlje je pod ovim ropstvom, mora uzimati kredite za finansiranje svojih poljoprivrednih operacija - kredite s tako visokim kamatama da gotovo pojedu rezultate njegovog rada - ili je prisiljen da se zadužuje i vuče hipoteke za sobom kao teret olova.

Takav je i radnik, koji proizvodi u trgovinama i fabrikama za bijednu platu, dok akcionar prima dividende i bonuse za koje nije radio.

Isto važi i za srednju klasu koja zarađuje, čiji rad gotovo u potpunosti ide na plaćanje kamata na bankovne prekoračenja.

Tako je sa svima koji moraju zarađivati za hljeb umnim ili tjelesnim radom, dok relativno mali broj, bez rada i muke, ostvaruje ogromne profite od svojih dividendi, špekulacija i bankovnih dionica. Ne mislimo na štedljive štediše i male kapitaliste - iako i oni duguju, ili su dugovali, svoje dobitke lažnom sistemu —, ali tokom cijelog života mnogo puta im je iznos njihovog malog interesa oduziman u obliku poreza, tako da im lako možemo priuštiti da im u starosti vratimo dio njihove pune zarade, koja je bila oduzeta. O ovome ću imati više riječi kasnije.

Takav je i industrijalac, koji je mukotrpno izgradio svoj posao i vremenom ga pretvorio u kompaniju. On više nije slobodan agent, već mora zadovoljiti i pohlepni upravni odbor i svoje dioničare - ako ne želi biti istisnut.

Tako je sa svim nacijama koje pokrivaju svoje deficite putem kredita.

Ovo ropstvo znači propast za svaku naciju koja preda novčanoj sili, bankarima, svoja suverena prava kod kuće, kontrolu nad svojim finansijama, željeznicama, te oporezivanjem i carinama, kao što je to učinila Njemačka prihvatanjem Dawesovog zakona.

Kreativni rad je pod istim ropstvom, ako prije svega misli na novac. Danas Novac, 'sluga biznisa', postao je gospodar, zapravo, brutalni tiranin rada.

Ropstvo interesa je pravi izraz antagonizama, kapitala protiv rada, krvi protiv novca, kreativnog rada protiv eksploatacije.

Nužnost prekida ovog ropstva je od tolikog značaja za našu naciju i našu rasu da samo od toga zavisi nada naše nacije da se uzdigne iz sramote i ropstva; zapravo, nada da će se obnoviti sreća, prosperitet i civilizacija širom svijeta.

"To je osovina oko koje se sve okreće; to je daleko više od puke nužnosti finansijske politike. Iako njegovi principi i posljedice duboko zadiru u politički i ekonomski život, to je vodeće pitanje za ekonomska istraživanja i stoga utiče na svaku osobu i zahtijeva odluku od svakoga: - Služenje naciji ili neograničeno privatno bogaćenje. To znači rješenje društvenog pitanja."

Sva „svjetska pitanja“ mogu se opisati jednom riječju, koja se poput plamena uzdiže iz haosa; istovremeno, bezbrojni proroci i knjige ne mogu iscrpiti sva pitanja koja proizlaze iz te riječi.

Machine Translated by Google

O ovom ogromnom osnovnom principu nacionalsocijalizma trenutno ne možemo reći ništa više. Već sam osvetlio svaku suštinsku stranu problema u svojim pamfletima: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — Minhen, 1926 (sada više nema u štampi); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; i Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Minhen, (sve se može dobiti u biblioteci naše Partije u Minhenu, Thierschstr. 11).

Potrebno je intenzivno proučavanje kako bi se savladali detalji ovog problema, jer je praktična ekonomija posljednjih 50 godina toliko blisko pratila kapitalističku ideju da svi koji su s njom odrasli trebaju potpunu promjenu orijentacije kako bi se oslobodili nje.

Uskoro će se pojaviti pamflet na tu temu, koji će našim članovima dati objašnjenje o ovom izuzetno važnom zadatku buduće nacionalističke države.

Pored dva prilično nova osnovna principa našeg Programa navedena gore, mi moramo spomenuti i neke druge u vezi s općom politikom države.

Princip koji je osnova naše državne politike ukratko glasi: Njemački Rajh je domovina Nijemaca.

To je veliki princip za cijelu našu vanjsku politiku i uključuje političko oslobođenje Njemačke, sve zahtjeve naše rasne politike i uvjete članstva u državi.

Naš ekonomski princip je: Dužnost nacionalne ekonomije je da obezbijedi ono što je neophodno života, a ne da bi se osigurao najveći mogući profit za kapital.

Ovaj princip ekonomske politike obuhvata fundamentalni stav nacionalsocijalizma prema privatnom vlasništvu i u odnosu na različite oblike poslovanja, od vrlo malih do vrlo velikih - sindikata, trustova - a također i prema velikim moralnim pitanjima koja moraju biti živa snaga u poslovanju, ako 'nacionalna ekonomija' ne želi da se pretvori u puko iskorištavanje nacije i da se vodi isključivo radi profita!

Naš princip u vezi s finansijama je sljedeći:

Finansije će postojati u korist države; finansijski magnati neće formirati Država unutar države.

Ovaj princip podrazumijeva seizmičku promjenu. Tiče se praktičnih mjera koje će morati biti poduzete da bi se razbilo ropstvo kamate - nacionalizacija finansija, kontrola kreditnog sistema i bankarskog sistema.

Svaki od ovih zadataka je od najveće važnosti sa stanovišta našeg Programa. Oni uključuju cjelokupno poresko zakonodavstvo, sa krajnjim - i naizgled nemogućim - cilj države bez oporezivanja.

Naš princip u vezi sa društvenim temama je sljedeći:

Opšta dobrobit je najviši zakon od svih.

Ovaj naš princip je u direktnoj suprotnosti sa današnjom praksom, prema kojoj svaka klasa, svaka profesija, pokušava da izbori prednosti za svoju posebnu grupu u socijalnoj politici bez obzira na opšti interes. Želimo da omogućimo svima da nađu dom i da svi zarade za život, i da uspostavimo opšti sistem brige za starije osobe.

Što se tiče obrazovnog i moralnog napretka, naš je nepromjenjivi princip: da se sav rad u tom smjeru mora obavljati isključivo sa gledišta njemačke nacionalnosti. Moralne i intelektualne snage naše nacije ne mogu naredbom ili silom uvesti novu renesansu, novu klasičnu epohu u umjetnosti. Morat će se stati na kraj pretrpljenim povredama.

Machine Translated by Google

od strane našeg njemačkog umjetničkog i intelektualnog života u rukama jevrejske diktature, posebno kroz trovanje štampe.

Pored ovog važnog područja javnog života, naravno, postoji mnogo drugih poboljšanja koja treba razmotriti.

Jasno je da će naš pravni sistem morati biti modificiran kako bi se prilagodio raznolikosti novih institucija; da će skandal izbora u Parlament demokratskim glasanjem morati biti uklonjen i da ćemo, nakon prelaznog perioda diktature, morati odlučiti o vanjskom vidljivom obliku države i unutrašnjim funkcijama federalnih država.

Međutim, već u ovom kratkom pregledu možemo vidjeti široke dimenzije ovih pitanja kada se suočimo s izvanrednim temeljnim principima našeg Programa.

Nije fundamentalno - u stvari, nama je svejedno hoće li biti monarhija ili republika, hoćemo li imati federaciju od 5 ili 25 država, pod uslovom da su sve to njemačke države ujedinjene pod jakom centralnom vladom, kada se suočimo sa strancem, i pod uslovom da samo građani njemačke države kod kuće mogu živjeti sretno i zadovoljno.

Machine Translated by Google

4. Detaljan opis programskih zahtjeva

kako je formulirao Gottfried Feder u Der deutsche Staat.

Prilikom regrutovanja novih članova, korištenje Programa u sljedećem obliku bit će jasno. Manje odredbe su svrstane pod važnije naslove, što odgovara principima iznesenim u prethodnom poglavlju.

Politički i ekonomski program NSDAP-a

Naš cilj je — ponovno rođenje Njemačke u njemačku slobodu u njemačkom duhu.

Sredstva za postizanje ovog cilja su:

1. Politički princip: Njemački Rajh je domovina Nijemaca.

   a. U vanjskoj politici:

      • Formiranje homogene nacionalne države, koja obuhvata sve pripadnike njemačke rase.

      • Energično zastupanje njemačkih interesa u inostranstvu.

   b. U rasnoj politici:

      • Formiranje homogene nacionalne države, koja obuhvata sve pripadnike njemačke rase.

      • Energično zastupanje njemačkih interesa u inostranstvu.

   c. U internoj politici:

      • Niko osim Nijemaca koji ispovijedaju potpunu zajednicu s duhom i sudbinom Njemačke ne može ostvarivati prava građanina države.

      • Onaj ko nije Nijemac može živjeti u njemačkoj državi samo kao gost i podliježe stranom zakonu.

      • Prava Nijemaca imaju prednost nad pravima građana stranih država.

2. Naš ekonomski princip: Dužnost države je da obezbijedi osnovne životne potrepštine i ne da bi se osigurao najveći mogući profit za kapital.

   a. Nacionalsocijalizam priznaje privatno vlasništvo kao princip i štiti ga tako što zakon.

   b. Međutim, nacionalno blagostanje zahtijeva da se postavi granica gomilanju bogatstva u rukama pojedinaca.

   c. Svi Nijemci formiraju zajednicu radi unapređenja općeg blagostanja i kultura.

   d. U granicama obaveze svakog Nijemca da radi, poštujući svetost privatnog vlasništva, svaki Nijemac je slobodan da zarađuje i raspolaže rezultatima svog rada.

Machine Translated by Google

e. Podsticaće se zdrava kombinacija svih oblika poslovanja, malih i velikih, u svakoj oblasti ekonomskog života, uključujući i poljoprivredu.

f. Sva postojeća preduzeća koja su do sada bila u obliku kompanija moraju biti nacionalizovan.

g. Lihvarenje i profiterstvo te lično bogaćenje na štetu i u korist nacije bit će kažnjen smrću.

h. Uvođenje jednogodišnje obaveze rada (za državu), koja je obavezna za svakog Njemački.

3. Naš finansijski princip: Finansije će postojati u korist države; finansijski magnati neće formirati državu unutar države. Stoga je naš cilj da razbijemo ropstvo kamate.

a. Oslobađanje države, a time i nacije, od duga prema velikim finansijskim kućama koje daju kredite uz kamatu.

b. Nacionalizacija Reichsbanke i emisionih kuća. c. Obezbjeđivanje novca

za sve velike javne objekte (vodoenergija, željeznice itd.), ne putem zajmova, već dodjelom državnih obveznica bez kamate ili bez korištenja gotovog novca.

d. Uvođenje fiksnog standarda valute na osiguranoj osnovi.

e. Osnivanje nacionalne banke za razvoj poslovanja (reforma valute) za odobravanje beskamatnih kredita.

f. Fundamentalno remodeliranje sistema oporezivanja na socio-ekonomskim principima. Oslobađanje potrošača od tereta indirektnog oporezivanja, a proizvođača od paralizirajućeg oporezivanja (fiskalna reforma i oslobađanje od oporezivanja).

4. Naš društveno-politički princip: Opšta dobrobit je najviši zakon od svih.

a. Razvoj osiguranja za starije osobe u velikim razmjerima nacionalizacijom sistema renti. Svaki član njemačke države imat će osiguranje dovoljno za život kada dostigne određenu dob ili, ako je trajno onesposobljen, prije te dobi.

b. Učešće svih angažovanih u proizvodnim preduzećima u profitu u skladu sa efikasnošću i godinama. Odgovornost će se također dijeliti u ispunjavanju zadatka sa nacionalne tačke gledišta.

c. Oduzimanje u društvene svrhe sve dobiti ostvarene iz rata i revolucije, koja nije pripadala poštenom radu, kao i imovine lihvara i grabežljivaca.

d. Ublažavanje nedostatka stambenog prostora opsežnom novom izgradnjom širom Rajha sredstvima predloženim u br. 20 (nova nacionalna banka).

5. Naš kulturni cilj je da sve nauke i likovne umjetnosti procvjetaju na osnovu politički slobodne i ekonomski zdrave države. Sredstva za postizanje ovoga bit će:

a. Odgajanje mladih da budu zdravi tijelom i slobodni umom, nakon velikog tradicije njemačke kulture.

b. Potpuna sloboda vjeroispovijesti i savjesti.

c. Posebna zaštita za kršćanske denominacije.

d. Obeshrabrujuće je odbacivanje dogmi koje su suprotne njemačkim moralnim instinktima i sadrže sadržaj štetan za državu i naciju.

Machine Translated by Google

e. Obeshrabrujuće djelovanje na sve zle utjecaje u štampi, književnosti, pozorištu, umjetnosti i kinima.

f. Sloboda obrazovanja u njemačkim srednjim školama; formiranje presude klasa visokoumnih ljudi.

6. Vojni poslovi.

a. Učiniti naciju efikasnom tako što će se svakom slobodnom Nijemcu dozvoliti da služi i nosi teret ruke.

b. Ukidanje plaćene vojske.

c. Stvaranje nacionalne vojske za nacionalnu odbranu pod komandom visoko obučenog korpusa profesionalnih oficira.

7. Ostale preporuke.

a. Reforma štampe. Zabrana objavljivanja svih časopisa koji djeluju protiv nacionalnog dobra. Stroga odgovornost za sve neistinite i namjerno falsifikovane obavještajne podatke.

b. Izmjena zakona o izbornom pravu kako bi se eliminisale demoralizirajuće metode izbornih takmičenja i imunitet izabranih.

c. Formiranje posebnih komora za zanate i profesije.

d. Reforma pravosuđa u pogledu Zakona o zemljištu — priznavanje prava vlasništva nad zemljištem kao principa; zabrana zaduživanja iz privatnih izvora uz osiguranje zemljišta; pravo preče kupovine da država ima, posebno u slučaju stranaca i Jevreja; ovlaštenje države da upravlja imanjima u slučaju lošeg upravljanja od strane vlasnika.

Građansko pravo — znatno povećana zaštita lične časti i zdravlja, za razliku od jednostrane pravne zaštite imovinskih prava koja prevladava u današnje vrijeme.

e. Reforma državnog zakona.

Oblik države koji najviše odgovara njemačkom karakteru je suverena kontrola ujedinjena u centralnoj ličnoj vlasti. Nacija mora kasnije odlučiti hoće li ovu centralnu ličnu vlast vršiti izabrani monarh ili predsjednik.

Federalni karakter Rajha.

Ustav njemačke nacije od niza zemalja usko povezanih rasom i historijom čini nužnim da svaka od država bude u velikoj mjeri nezavisna u unutrašnjim poslovima.

Posao je Rajha da predstavlja njemačku naciju u inostranstvu i da se brine o pasošima, carini, kao i za vojsku i mornaricu.

Postoje tri glavne prepreke za provođenje ovog nacionalnog programa nacionalnih Socijalizam: Marksizam, parlamentarni sistem i kapitalistički magnati.

1. Naša antimarksistička kampanja usmjerena je protiv razornih doktrina Jevreja, Karla Marxa - doktrine klasnog rata koja dijeli naciju, doktrine ukidanja privatnog vlasništva koje onemogućava poslovanje - i protiv cijelog ekonomsko-materijalističkog pogleda na historiju.

Machine Translated by Google

2. Naša kampanja protiv parlamenata usmjerena je protiv nedostatka odgovornosti takozvanih predstavnika naroda, koji – budući da su imuni – nikada ne mogu biti pozvani u praksi da odgovaraju za rezultate svojih odluka; također i protiv svih zala koja proizlaze iz sistema (moralna korupcija, nepotizam, podmitljivost), a sve to rezultira konačnim zlom – vladom koja zavisi od takvog parlamenta.

3. Naša kampanja protiv Mamona, koja je iznad druge dvije, usmjerena je protiv svjetske moći novca, tj. protiv stalne eksploatacije naše nacije od strane velikih kreditnih kuća.

To je ujedno i ogromna borba protiv duha pohlepe i grabežljivosti koji ubija dušu, sa svim njegovim razornim pratećim elementima u našem javnom, komercijalnom i kulturnom životu.

Glavna bitka je bitka između dvije svjetske teorije, predstavljene dvjema suštinski različitim strukturama - duhom koji je stvorio i koji je kreativan i nemirnim, grabežljivim duhom. Kreativni duh, duboko ukorijenjen, ali superiorniji od ostatka svijeta u duhovnom iskustvu, nosioci su uglavnom arijska rasa; - Grabežljivi duh, bez korijena bilo gdje, koji cilja samo na materijalne stvari, komercijalne, uglavnom predstavljaju Jevreji.

Nacionalsocijalizam, kao i antisemitizam, smatra jevrejsko-materijalistički duh glavnim uzrokom zla; međutim, zna da se ova najveća borba u historiji ne smije zaustaviti samo na uništavanju semitskog duha; zbog čega veliki Program nacionalsocijalizma ide daleko dalje od antisemitske želje za uništenjem, jer nudi pozitivnu konstruktivnu sliku, pokazujući kako bi nacionalsocijalistička država rada i postignuća trebala izgledati kada bude završena.

Kada se ovaj visoki cilj postigne, Nacionalsocijalistička partija će se automatski raspustiti; jer će nacionalsocijalizam tada biti sav život cijele njemačke nacije. NSDAP nije politička stranka u običnom smislu te riječi, već onaj dio nacije koji je uvjeren i siguran u budućnost, koji se okupio oko snažnih i odlučnih vođa da oslobodi Njemačku od sramote i nemoći u inostranstvu i od demoralizacije kod kuće, te da je ponovo učini jakom i poštovanom u inostranstvu, a moralno i ekonomski zdravom kod kuće.

"Njemački Rajh je dom njemačkog naroda."

Svaka riječ ovog principa državne politike je udarac bičem, kada uzmemo u obzir jadno stanje stvari danas.

'Njemački Rajh' - gdje je danas Njemački Rajh? Može li Njemačka tvrditi da se naziva nezavisnom državom? Ne! Čak ni najsamozadovoljniji stručnjaci za državno pravo ne bi mogli opisati zemlju, kakva je Njemačka sada, kao onu koja u potpunosti uživa sva svoja prava na suverenitet.

Pet najvažnijih prava države su: suverenitet nad svojom teritorijom, njena vojska, njena finansije, njena unutrašnja administracija i komunikacije, i na kraju njena pravda.

Dovoljno je da se stvar na ovaj način predstavi bilo kojem laiku, bez daljnjeg objašnjenja prava neke nacije prema međunarodnom pravu, i uporedi sa današnjim položajem Njemačke, i postaje jasno da je nemoguće tvrditi da suvereni 'Njemački Rajh' više postoji.

Naša kontrola nad našom teritorijom je ruganje, jer kad god Francuska poželi, može zauzeti njemačku zemlju bez traženja dozvole i bez trpljenja otpora. Česi, Poljaci, Danci

Machine Translated by Google

mogao se usuditi na bilo kakav upad na njemačku teritoriju bez straha od prepreka. 'Prokleti stari režim' davao je sasvim drugačije tumačenje najmanjem kršenju granice. Vojni upad na njemačku teritoriju tada je podrazumijevao 'ratno stanje'.

Da bi zaštitila svoj teritorijalni suverenitet, naciji su potrebne oružane snage sposobne da odbiju svaki napad na njenu zemlju, a time i na živote i sreću njenih građana. Slobodna država ne može dozvoliti stranoj sili da ispituje njene postupke ili da ima pravo odlučivanja o snazi, opremi, naoružanju i garnizonima njene vojske; ako to čini, sigurno nije "suverena"; ne može komandovati njenim sredstvima moći; odrekla se kontrole nad svojim vojnim snagama. Njemačka je to učinila popustivši pred neprijateljskim Komisijama za razoružanje i kontrolu.

Njemačka je već pretrpjela ovo poniženje pod uvjetima primirja i izgubila je svoja međunarodna prava.

Ipak, možda je zadržala dio svoje unutrašnje kontrole; ali čim je vojna kontrola uništena, finansijski magnati su iskoristili priliku za neograničeno iskorištavanje njemačke radne snage.

Prvo, blatnjava bujica Revolucije probila se preko Njemačke; zatim su lihvari i profiteri, socijaldemokratski izdajnici, sinovi haosa, dezerteri, zatvorenici dijelili vlast s demokratima i centrom, a iza i iznad svih finansijera, Jevreji su obavljali svoj posao. Ubrzo su pozvani i slobodni masoni takozvanih Nacionalnih stranaka, posebno brat Stresemann. Konačni udarac je uskoro trebao uslijediti. Stručnjaci sa svojim Dawesovim zakonom oduzeli su Njemačkoj kontrolu nad njenim finansijama, koja je data šačici Jevreja, njemačkim i stranim finansijskim magnatima. Reichstag je pustio željeznice, a s njima i svu kontrolu nad komunikacijama, kao i veliki dio kontrole nad oporezivanjem i carinama, predavši ih komesaru za reparacije.

Kontrola pravde gotovo više ne postoji. Okupirani okruzi su pod stranim vojnim zakonom; posebni propisi regulišu ostatak Njemačke, poput onih za odbranu Republike; nesigurnost prava, organizovana javna pljačka putem takozvanog Aufwertungsgesetze, prisiljavajući sudove da proglase da je nepravda ispravno.

Njemačka više nije suverena država. Ona je kolonija robova. Nijemci su ugnjetavani, bacani u zatvore, uskraćena im je sloboda govora - jednostavno zato što su još uvijek "Nijemci" i žele okončati svoje ropstvo.

Da, želimo da Njemačka ponovo bude slobodna, i ovaj budući Njemački Rajh bit će dom Nijemaca - ne samo mašina za održavanje reda, ne samo 'država', 'autoritet', 'vlada', sinekura za šačicu vladajućih kuća, već Dom, ta riječ ljupkosti - ljubav prema domu, ljupka, sunčana, voljena. Miris domovine se diže, lutalica uzbuđuje se osjećajem domaćeg tla pod nogama; vezan je za njega krvnim vezama.

Osjećaj doma je osjećaj sigurnosti, i iz njega cvjeta lijepi cvijet ljubavi prema domu. Država i nacija ne mogu imati ljepši cilj od ovog.

To je više od oprezne socijalne politike, od osiguranja za slučaj nezaposlenosti, od stambenih programa, iako je posjedovanje vlastitog doma zaista jedan od najjačih podsticaja za ljubav prema domu.

Dom je više od 'carske države', kojoj se služi, bilo iz entuzijazma ili
pod prisilom.

To je više od administracije, više od odbrane vlastitih interesa, više od kolibe za stoku ili zaštite osobe i imovine. Svi ovi javni objekti moraju služiti koncepciji doma. Kao što ideja doma ima poseban šarm za djecu u pravilnom

Machine Translated by Google

organizovana porodica, jer vlastita soba izaziva sasvim drugačija osjećanja od sobe u hotelu ili zatvorske ćelije; dom je nešto neizrecivo nježno, a ipak snažno, superiornije od ideje udruženja radi svrhe, što je liberalno - parlamentarno - demokratska koncepcija socijalne države.

Politika države

Princip: Njemački Rajh bit će dom za Nijemce - ne za Jevreje, Ruse (komuniste), socijaldemokrate, koji nemaju domovinu zvanu Njemačka (Crispien), niti za sve strance koji duže ili kraće borave na njemačkom tlu.

Oštro i fundamentalno se protivimo Vajmarskom ustavu, koji govori samo o „njemačkim državljanima“, ali ignoriše koncept „Nijemca“ u nacionalnom, odnosno rasnom smislu.

(a) Vanjska politika.

1. Stvaranje čvrste nacionalne države, koja obuhvata sve grane njemačke rase.

Sva njemačka krv, bez obzira da li živi pod francuskim, danskim, poljskim, češkim ili italijanskim suverenitetom, bit će ujedinjena u Njemačkom Rajhu. Ne zahtijevamo ni manje ni više od onoga što je traženo za naše neprijatelje - pravo Nijemaca da odluče pripadati svojoj domovini, njemačkoj državi.

Zahtevamo sve Nemce u Sudetu, Alzasu-Loreni, Poljskoj, koloniji Lige Austriji i državama koje su nasledile staru Austriju. Međutim, ovaj zahtev izričito isključuje svaku tendenciju ka imperijalizmu; to je jednostavan i prirodan zahtev koji svaka jaka nacionalnost postavlja kao svoj prirodni zahtev.

2. Snažno zastupanje njemačkih interesa u inostranstvu je daljnja i neophodna posljedica od tačke a.

Obično najbolji, najagresivniji i najpoduzetniji - inženjeri, istraživači, profesori, trgovci, doktori - odlaze u strane zemlje, noseći sa sobom njemačku kulturu. Oni su članovi velike njemačke nacionalne porodice, u kojoj nikada ne smiju biti izgubljeni. Imaju pravo očekivati zaštitu od domovine kada su u inostranstvu. Oni ne bi trebali biti samo širitelji kulture, već svjesni prethodnici germanske ideje u svijetu; ne "apostoli čovječanstva", već nosioci nordijske ideje.

Oni koji predstavljaju Njemačku u inostranstvu ne bi trebali usvajati strane ideje, već se držati svog superiornog njemačkog karaktera. Naše Ministarstvo vanjskih poslova mora biti očišćeno željeznom metlom. Moramo završiti s servilnošću prema strancima na način Erzbergera i Stresemanna, i vidjet će se da će snažno predstavljanje njemačkih interesa biti sasvim drugačije poštovano, a rezultat će biti pažnja posvećena njemačkim željama umjesto prezira.

(b) Rasna politika.

3. Isključenje Jevreja i svih ne-Nijemaca sa svih odgovornih pozicija u javnom životu.

Ovaj zahtjev je nama nacionalsocijalistima toliko prirodan da nije potrebno daljnje objašnjenje; ali nije moguće ukratko dati uvjerljive argumente onima koji ne uspijevaju shvatiti principe naše rasne doktrine.

Machine Translated by Google

Svako ko na Jevreja gleda kao na 'građana države jevrejske religije' - a ne kao na heterogen, segregiran narod, parazitskog karaktera, neće shvatiti suštinski značaj ovog zahtjeva. Ako bi neko rekao ili pomislio da je kupus koji je slučajno izrastao usred biljke jagode zapravo biljka jagode i da se od njega mogu dobiti dobre jagode, pogriješio bi kao da misli da je mladunče lava koje se uvuklo među stado ovaca time postalo ovca. Nijemac ne bi bio dobar vladin službenik u Kini ili Indiji, a ne bismo voljeli imati Kineza ili Hotentota kao službenika trezora ili gradonačelnika njemačkog grada.

Ipak bi bilo bolje imati Enver-pašu ili Čang Kai Čeka na vlasti u Njemačkoj nego Jevreja sa slobodnom voljom za svoje raspadajuće rasne karakteristike.
Ono što je sigurno jeste da je Revolucija olabavila okove reda u državi i da su se dugogodišnji jevrejski bankari, kao i Jevreji s Istoka koji su nedavno imigrirali u Njemačku, obogatili osiromašujući Njemačku. Svi smo to vidjeli i iskusili; to se oduvijek dešavalo, ovaj raspad nordijskih institucija. "Za ovaj lukavi narod postoji samo jedan put - nema čemu da se nada sve dok se održava red." (Goethe na sajmu u Plundersweilenu)

Stoga, zahtijevamo:

4. Da se zaustavi imigracija istočnih Jevreja i drugih parazitskih stranaca, i
da će nepoželjni stranci i Jevreji biti deportovani.

U vrijeme velike inflacije, Jevreji iz Galicije i Poljske hrlili su poput gamadi u gradove Njemačke. Iako je vladala velika nestašica kuća, ubrzo su bili vrlo dobro smješteni, dok su se Nijemci morali uvlačiti u rupe. Započeli su svoj prljavi posao, kupujući sve - bisere, perzijske tepihe, dijamante, zlato, srebro, platinu, ratne zajmove, novčanice od hiljadu maraka, bakar, olovo, književnost, pozorišta, žito (Kompanija Evaporator). Brzo su postali vidljivo bogati - i stekli su rang Nijemaca - u očima "običnih Nijemaca".

Kompromis je potpuno neprihvatljiv u rješavanju slučaja. Moramo imati administratore čija su rasna uvjerenja jasna i nepokolebljiva. Zdravlje rase mora se obnoviti praktičnom primjenom antisemitskog tretmana, a naša nacija mora biti okrenuta prema sjeveru u smislu nordijske ideje.

Ovo pitanje možda ne pripada u potpunosti "privremenom programu" NSDAP-a; ali svi moramo jasno shvatiti da se s njemačkom nacijom ne može mnogo učiniti dok se ne "debastardira".

Ali ovdje i sada možemo reći da je strašna rasna dekadencija zaustavljena samo - barem u teoriji - zbog izuzetnog interesa koji općenito izazivaju pitanja rase i zbog postojanja brojnih knjiga na tu temu; međutim, ništa osim čvrstog i kontinuiranog rada ne može nam omogućiti da postignemo stvarni napredak.

(c) Što se tiče državnog državljanstva, zahtijevamo:

5. Da niko osim Nijemaca, koji vjeruju u njemačku kulturu i zajedničku sudbinu
svi Nijemci uživaju prava građana države.

Machine Translated by Google

Čak i ovdje se moraju postaviti granice. Ljudima koji, iako su rođeni u Njemačkoj, svjesno djeluju na način štetan za naciju i državu, te primaju i izvršavaju naređenja iz inostranstva - tj. ne prihvataju udio u zajedničkoj sudbini, ne mogu se dati prava građanstva; mnogima ćemo morati uskratiti visoku čast uživanja tih prava.

6. Stranci mogu boraviti u njemačkoj državi samo kao gosti i smatrat će se kao da podliježe stranom pravu.

Ovo je neophodan princip, smišljen da zauvijek okonča vječnu servilnost prema strancu. Ali to ne znači da nećemo srdačno dočekati građane strane zemlje i dobro se prema njima odnositi kao prema gostima, sve dok se pristojno ponašaju; ali

7. Prava i interesi Nijemaca imaju prednost nad pravima i interesima podanika strane države.

Naši daljnji zahtjevi ne moraju biti detaljno uključeni u naš Program. Na primjer, oblik koji će poprimiti zakoni koji se odnose na strance bit će naknadno riješen, kao i metode za isključivanje Jevreja. Ne može se očekivati da Program principa bude i Program akcije, koji daje taktičke detalje o tome kako osigurati prevlast itd. Potpuno se protivim previše krutom fiksiranju našeg Programa, jer u ovoj velikoj borbi prvo moramo odrediti principe od kojih nikada nećemo odstupiti, a ne oponašati metode hvatanja glasova buržoaskih i socijalističkih partija.

Ekonomska politika

Dužnost je Nacionalne vlade da obezbijedi osnovne životne potrepštine, a ne da osigurati najveći mogući profit za Capital.

Jednostavnim, razumnim ljudima može pasti na pamet da je iznošenje ove očigledne činjenice kao principa suvišno. Proizvođaču, poljoprivredniku, zanatliji, manufakturi je uobičajeno da ono što proizvede ili koristi ili konzumira - on sam ili, kao trgovački artikl, drugi.

U njegovim očima, posao koji se ne bavi proizvodnjom ili potrošnjom je smiješno, nemoguće, protivno zdravom razumu.

Ovo nas dovodi do jedne od velikih intelektualnih poteškoća u našem regrutnom radu. Naši sunarodnjaci će sigurno reći: - Naravno, vaš prirodni osjećaj u razmišljanju o značenjima i ciljevima rada i ekonomije je sasvim ispravan, ali nažalost naša takozvana politička ekonomija današnjice ni na koji način ne odgovara na ovaj prirodni zahtjev. Ako bolje pogledate, otkrit ćete strašne karakteristike koje su potpuno suprotne očiglednoj dužnosti svake nacionalne političke ekonomije.

A šta je sa lihvarima i profiterima? Da li ovi univerzalni pljačkaši razmišljaju o obezbjeđivanju osnovnih životnih potrepština? Ne! Da li se bave stvaranjem vrijednosti, da li išta proizvode? Ne! Oni su razbojnici i izdajnici u ekonomskom smislu i samo gomilaju bogatstvo za sebe.

Šta je s bankama? One cirkulišu novac i daju 'kredit'. Da; ali Pošta to radi, i to jeftinije, brže i bolje; a kome banke daju kredit? —

Machine Translated by Google

Potrebne, radne mase, koje nemaju vlastiti dom, niti mjesto za izgradnju kuća, za zadovoljavanje prijeko potrebnih stambenih objekata? Ne! Ili poljoprivrednicima, ili onima koji vode poslove i koji proizvode i distribuiraju ekonomske potrepštine? Ne slobodno, i samo ako se ponudi sigurnost, pored prirodne obaveze otplate; štaviše, oni naplaćuju kamatu. Da li je bankama stalo do toga da li se kupci proizvođača dobro, jeftino i brzo uslužuju, ili da li se ekonomske potrepštine snabdijevaju brzo, jeftino i s dužnom pažnjom? Ne! Njihova jedina misao je da ostvare profit od kamate, provizije ili kako god se zove bankarski proces iskorištavanja ponude novca. Šta banke proizvode? Ništa! Šta zarađuju? Ogromne sume.

Dakle, zajmodavci, profiteri, banke, finansijeri ne zadovoljavaju nužne potrebe, već umjesto toga izvlače ogromne profite iz prevladavajućeg kapitalističkog sistema - u stvari, oni tiraniziraju i iskorištavaju antisocijalni ekonomski sistem današnjice. Glavni zadatak ekonomije je osigurati da su kamate na kredite sigurne, tj. radnici su prisiljeni da se odreknu dijela svoje zarade "Gradu". Šta radi vlasnik fabrike, ili kako ga radnici nazivaju, "eksploatator" i "krvopija"? Plaćanjem najnižih mogućih plata, korištenjem inferiornih materijala, masovnom proizvodnjom, usrednjavanjem i visokim maloprodajnim cijenama, on pokušava ostvariti najveći mogući profit za sebe.

On ne razmišlja o siromaštvu svojih zaposlenika; ne mari ako njegovu robu moraju brzo baciti kao smeće - tim bolje, jer to za njega znači više posla i više profita. Glupi ljudi iznova i iznova jure za jeftinim smećem, samo ako je atraktivno izloženo.

Prinos od njegovog kapitala mu je na prvom mjestu, a snabdijevanje osnovnim životnim potrepštinama je na drugom.

Međutim, on nešto radi. On obezbjeđuje posao.

Pravi vlasnik fabrike je nešto sasvim drugo, onaj koji je svjestan svog visokog zadatka kao ekonomskog vođe. On mora posjedovati visoku moralnu vrijednost - barem u ekonomskom smislu. Njegov zadatak je da otkrije stvarne ekonomske potrebe ljudi - ako je ujedno i izumitelj, on sam obavlja ovaj pionirski posao. Mora održavati svoje troškove što je moguće nižim i rasporediti ih na najbolji mogući način, održavati cijene što je moguće nižim kako bi njegova roba stigla na tržište; održavati i kvalitet i kvantitet proizvodnje, dobro plaćati svoje zaposlenike kako bi mogli slobodno kupovati robu, mora uvijek razmišljati o poboljšanjima i obnavljanju postrojenja i metoda trgovine. Ako sve ovo stavi na prvo mjesto u svom poslu, on 'snabdijeva se osnovnim životnim potrepštinama' u najboljem i najvišem smislu, a profit će doći sam od sebe, bez da mu je to prvi cilj. 'Najbolji i najopštije poznatiji primjer ove vrste proizvođača je Henry Ford. Postoje i druga imena u našoj teškoj industriji koja su podjednako visoko pozicionirana, -

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens i brojni drugi.

Karakter takvih preduzeća je potpuno drugačiji kada njima ne upravljaju lično ljudi visokih moralnih kvaliteta koji brinu o interesima svojih radnika, već su predata bezličnim društvima s ograničenom odgovornošću.

Sve dok je osnivač preduzeća ujedno i glavni dioničar i može održavati standard izvrsnosti svojih proizvoda, sve može biti u redu; ali čim dođe do konverzije, ona biva nadjačana interesima kapitalističkih dioničara. Bivši vlasnici, menadžeri, sada zavise od Upravnog odbora, koji predstavlja dioničare, za poboljšanja poslovnih metoda i uslova rada, - a dioničari nemaju interesa (osim interesa robovlasnika) za dobrobit radnika i izvrsnost rada, sve dok...

Machine Translated by Google

Dividende koje iz toga proizlaze su dobre, velike. Uvođenje vlasničkih dionica imalo je najrazorniji utjecaj, jer svaki slučajni špekulant može prisvojiti dionice i zapravo postati vlasnik velikih industrijskih postrojenja, a da o njima ništa ne zna. Za berzu su dionice samo papiri s kojima se mogu igrati. Ne zanimaju ih uslovi proizvodnje i rada, većina njih ne bi mogla reći kakvi su proizvodi ili uslovi marketinga, rada, plata i održavanja u poslu čiji su zakonski vlasnici. (!) A vlasnici to zapravo i jesu, samo zato što su slučajno prisvojili dionice ove ili one fabrike na tržištu.

Hajde sada da ispitamo ovo stanje stvari u svjetlu njegovog utjecaja na političku ekonomiju, kako bismo shvatili korumpirani karakter kapitalističkog sistema.

Danas poslovanje samo traži povrat kapitala.

Velike maloprodajne trgovine slijede drugačije metode. One njeguju 'privlačnost', 'blef', 'usrednjavanje', 'luksuzni artikli' i izazivaju želju za nepotrebima, kao što sam gore pokazao.

Velike palate, izgrađene sa svim vještinama profinjenosti, pozivaju na kupovinu naizgled jeftinih, ali uglavnom sasvim beskorisnih predmeta, a nudeći lake uslove plaćanja, mame svoje kupce da potroše sve vrste suma na čisti luksuz. Toaleti su obezbijeđeni kako bi se ljudima omogućilo da provode dugo vremena u prodavnicama, koje tako postaju samo legla ekstravagancije, jer neka niko ne pomisli da išta dobija na poklon. Zaista bogati ljudi ne kupuju u velikim prodavnicama; oni znaju ono što siromašniji ne zna - onaj ko kupuje jeftino, kupuje skupo. Da li mase koje kupuju u tim palatama zamišljaju da su one izgrađene drugačije nego njihovim ušteđenim novcem? Misle li da se izvlače plaćajući pokretne stepenice, liftove, toalete, bajkovito osvjetljenje?

Shvatite također da velike trgovine znače propast za male trgovce, da oni najokrutnije iskorištavaju kućnu radnu snagu i njihovo osoblje, da je ono što se proizvodi uglavnom smeće. Bolji artikli su obično skuplji nego u uglednim specijaliziranim trgovinama, činjenica koja opravdava našu borbu protiv velikih trgovina. Smatramo ih posebnim oblikom kapitalističke ideje u praktičnoj primjeni, koji ne osigurava osnovne životne potrepštine, već je tu samo radi stvaranja ogromnog profita za dioničare.

S obzirom na ovu vodeću koncepciju obezbjeđivanja osnovnih životnih potrepština (koja, treba napomenuti, nema nikakve veze s komunističkom shemom ekonomije), ovo pitanje je na prvom mjestu po važnosti u našem stavu prema privatnom vlasništvu.

8. Nacionalsocijalizam priznaje privatno vlasništvo nad imovinom kao princip i štiti ga zakonom, - pod uslovom da se ona stiče i koristi časno. Ovdje o tome ne možemo raspravljati, ali svako ko ispravno shvata pojam "rad" brzo će vidjeti da proizvod "rada" mora biti vlasništvo onoga ko radi. Proizvođač neće razumjeti zašto bi njegov rad, ili njegova vrijednost, trebao biti vlasništvo nejasne "zajednice", niti će lako priznati da plodovi njegovog rada trebaju ići pojedincu, kapitalisti. Stoga, pravilno razumijevanje značenja "rada" prirodno vodi do priznavanja privatnog vlasništva.

   Konačno, postoji još jedna tema - koncepcija doma. Dom nije stvarnost osim ako zaista nije vlastito vlasništvo čovjeka, a njegov vlastiti dom ne štiti njegovu vlastitu porodicu. Čovjekovo vlastito voće i povrće iz vlastitog vrta ima bolji ukus od obroka pojedenog u prepunoj gostionici. Svako ko ne poznaje čežnju za posjedovanjem niti radost posjedovanja, neće shvatiti važnost prepoznavanja privatnog vlasništva. Takav čovjek nema korijena nigdje, neobično je da

Machine Translated by Google

Grabežljivi tip čovjeka je uvijek zavidan, uvijek traži nešto novo za posjedovanje, dok je nordijski čovjek, čvrst čovjek od zemlje, apsolutno skroman u svojim idejama. On ne želi više nego što može dobiti svojim radom. Radnik ne želi imati lijepu vilu koju nikada ne bi mogao zaraditi; on želi lijepu malu kuću za sebe, a ne iznajmljenu za koju bi tokom života plaćao tri ili četiri puta više nego što je koštala izgradnja kuće. Ali Jevrej, kapitalista, - on ne želi biti vezan ni za jednu parcelu zemlje; njegov ideal je veliki sef pun novčanica, hipotekarnih ugovora i mjenica. Bogatstvo, ne u imovini već u hipoteci drugih ljudi, je njegov cilj. On ne radi, ali se ne odmara dok ne nagomila svežnjeve obveznica koje mu daju prednost nad svima onima kojima je pozajmio novac. Sljedeći zahtjev našeg Programa je formulisan kako bi se tome stalo na kraj.

9. Blagostanje nacije zahtijeva postavljanje ograničenja gomilanju bogatstva.
u rukama pojedinaca.

Bogatstvo samo po sebi nije štetno; naprotiv, dobro upravljana imovina čini dobro svima koji su s njom povezani. Ali opet, kapitalistički sistem zajmova je pretvorio bogatstvo od blagoslova u prokletstvo; to je pljačka. Velika masa radnika bez imovine 40 i zadužena srednja klasa sve se više udaljavaju od bogatih; bezbrojni mali vlasnici su pod ovrhom zbog dugova, a moć finansijera, koji ne poznaju domovinu, niti domovinu, postaje sve zlokobnija, dok sjede u svojim modernim dvorcima pljačkaških barona, bankama. Da bi se ovo suočilo, Nacionalna Država će se pobrinuti da:

10. Svi Nijemci bit će organizirani u radnu zajednicu za unapređenje
opće blagostanje i kultura.

Ova ideja zajednice rada podrazumijeva ekonomsko svrgavanje univerzalističke koncepcije društva. Sav rad i proizvodnja moraju biti uključeni u višu ideju služenja zajednici. To ni na koji način nije suprotno ličnom trudu i marljivosti, ali znači da individualni napredak ne smije biti na štetu bližnjih. Sljedeća tačka izražava ovaj zahtjev.

11. U okviru opšte radne obaveze koja važi za svakog Nijemca, i uz priznavanje privatnog vlasništva kao principa, svaki Nijemac će biti slobodan da zarađuje na bilo koji način koji želi i da slobodno raspolaže rezultatima svog rada.

Navedeno izričito odbacuje socijalizacijske sheme marksizma, a također i visoke finansije. Država treba da uključi najveći mogući broj slobodnih egzistencija povezanih društvenom idejom služenja. — Naravno, ne dolazi u obzir upravljanje rudnicima, visokim pećima, valjaonicama, brodogradilištima u malom obimu, ali sto hiljada slobodnih i nezavisnih majstora-obućara bolje je od pet ogromnih fabrika obuće.

Veliki zemljoposjedi na sjeveru i istoku Njemačke su produktivniji ako se vode u velikim razmjerima nego ako njima upravljaju mali poljoprivrednici s slobodnim posjedima. Mali posjedi s slobodnim posjedima najbolje funkcioniraju ako su lako dostupni gradovima i selima. Naša sljedeća tačka zahtijeva da:

12. Zdrava kombinacija svih vrsta preduzeća, velikih i malih, uključujući poljoprivredu,
bit će održavan.

13. Velika preduzeća (sindikati, trustovi) se nacionalizuju. Ovaj zahtjev je u skladu s našom općom borbom protiv kapitalističke ideje. — Prvi cilj sindikata i trustova u bilo kojoj određenoj grani proizvodnje je ujedinjenje s drugim sličnim preduzećima.

Machine Translated by Google

u svrhu diktiranja cijena. Njima ne upravlja želja da distribuiraju dobru robu po niskoj cijeni. Takve 'prstenove' posebno privlače novi poslovi koji dobro posluju. Nove firme u istoj poslovnoj grani se kupuju i uklanjaju s puta, često po vrlo visokoj cijeni kao kompenzacija. Ponuda se reguliše udruživanjem, što znači da su u stanju da regulišu cijene u skladu sa očigledno stvarnom 'ponudom i potražnjom'. To je ono što brine dioničare, koji ne žele da konkurencija održava niske cijene. Nove ideje i izumi se gledaju s neprijateljskim okom i po mogućnosti se potiskuju ako bi njihovo usvajanje ugrozilo platežnu sposobnost starijih postrojenja. Takvi poslovi, vođeni kao ogromni trustovi iz velike centralne kancelarije, očigledno su 'zreli za socijalizaciju', tj. prestali su da ispunjavaju bilo koju od usluga zajednici koje pruža pojedinačna konkurencija. Oni su paralizovani od početka i služe samo pohlepi kapitalizma.

14. Lihvari i profiteri, te nemilosrdno bogaćenje na štetu nacije, bit će kažnjeni smrću.

Zakon, kakav je sada, pruža posebnu zaštitu individualnoj imovini. Sitne krađe se kažnjavaju nehumano, dok Zakon ne pruža način da se uhvate veliki prevaranti koji pljačkaju cijelu naciju "kapitalističkim metodama". Posebno mislimo na one koji su podsticali i profitirali od inflacije. To je bio prvi put u historiji da je cijela vrijedna nacija opljačkana od cijele svoje ušteđevine zločinom inflacije ogromnih razmjera, kao što se dogodilo u Njemačkoj.

Pohlepa banaka nakon stabilizacije bila je gora od pljačke na drumovima. Više Nijemaca postalo je žrtvama praksi "ratnih kompanija" nego bilo koje organizirane pljačkaške bande.

Kada dođe vrijeme, detaljnije ćemo se pozabaviti ovim stvarima i morat ćemo pronaći pravnu formulu za njih. Ali svi će se složiti da se 'organizirana prevara protiv nacije' mora kažnjavati jednako, pa čak i strože, od malih krađa novca ili prevara.

15. Uvođenje obavezne godine rada ili službe za svakog Nijemca.

Obaveza služenja radom bit će vidljivi izraz dužnosti služenja javnosti. Namijenjena je da bude edukativna i da svakom Nijemcu predstavi primjer cijele zajednice koja radi kao jedan čovjek. Pokazat će svakom Nijemcu blagoslov strogog ispunjavanja dužnosti u radu za službu naciji.

Finansijska politika

Razbijanje ropstva interesa.

Naši principi o ovoj temi su tako detaljno izloženi u drugom poglavlju da mi
Ovdje ćemo opisati samo mjere koje su prikladne za postizanje našeg cilja u praksi.

16. Oslobođenje države, a time i nacije, od zaduženosti i obaveze plaćanja kamata velikim finansijskim kućama.

Država se ne smije zaduživati - jer nema potrebe za tim. Nema poređenja između države i privatne osobe kojoj s vremena na vrijeme trebaju krediti i prisiljena je zaduživati se. Država kontrolira kovnicu novca; tako može zarađivati novac, što privatna osoba ne može! To je učinila na sulud način.

Machine Translated by Google

tokom inflacije. Isto je učinjeno i sa rentenmarkom, a isto - nakon što je prepustila svoju kontrolu takozvanoj Reichsbanci - i sa takozvanom Reichsmarkom.

Država bi mogla mnogo bolje iskoristiti ovo pravo zarađivanja novca, bez opasnosti od inflacije. — Ali samo ako prvo:

17. Reichsbank i sve emisione banke su nacionalizovane, i
18. Ako se novac za sve velike javne objekte (vodna energija, željeznice itd.) obezbijedi ne putem zajmova, već odobravanjem državnih obveznica bez kamate ili bez korištenja gotovog novca.

Drugim riječima: — Bezobzirno štampanje novčanica, bez stvaranja novih vrijednosti, znači inflaciju. Svi smo to proživjeli. Ali tačan zaključak je da izdavanje obveznica bez kamate od strane države ne može proizvesti inflaciju ako se istovremeno stvaraju nove vrijednosti.

Činjenica da se danas veliki ekonomski poduhvati ne mogu pokrenuti bez pribjegavanja kreditima je čista ludost. Tu je razumna upotreba prava države da proizvodi novac koja bi mogla dati najkorisnije rezultate.

Svakome mora biti jasno da se, na primjer, velika elektrana koja koristi energiju vode može izgraditi na sljedeći neuobičajen način:

Vlada u Zakonodavnom vijeću podnosi prijedlog zakona o iskorištavanju vodnih resursa Bavarske, Saksonije itd., zadovoljavajući sve ekonomske zahtjeve. Lokalni parlament ili neko drugo tijelo odlučuje o izgradnji, ovlašćuje ministra finansija ili Državnu banku da izdaju seriju novčanica, posebno označenih kako bi se pokazalo da su u potpunosti pokrivene novim radovima koji se planiraju. Ove novčanice su podržane kombinovanim kreditom države ili Rajha. Niko ne može imati prigovor na inflaciju. Izgradnja se odvija na osnovu dodatnog kredita koji odobrava Vijeće koje predstavlja naciju, a novčanice postaju zakonsko sredstvo plaćanja kao i ostale.

Kada se posao završi, nitrati ili električna energija se isporučuju kupcima za taj novac, a za nekoliko godina emisija se može povući i uništiti. Rezultat: Država, nacija, uspostavila je novi posao, koji im osigurava veliki novi izvor prihoda, a nacija je zbog toga bogatija.

Da bismo dokazali ludost sadašnjeg sistema, uporedimo prethodno navedeno sa onim što ide dalje. sada.

Uzima se zajam. Nekoliko kapitalista radi ono što cijela nacija, čak i ako Parlament glasa za to, ne može; oni dozvoljavaju državi da od njih pozajmljuje novac. Umjesto da koristi svoj direktni autoritet za dobrobit nacije, država se obavezuje da će plaćati trajnu kamatu za iznos potreban za završetak određenog posla, čime sebi vješa mlinski kamen o vrat. I, što je najskuplje od svega, izdaje obveznice, stvarajući tako „svježu kupovnu sposobnost“. Na bilansu stanja nije važno da li je novi rad predstavljen novim papirnim novcem ili novim obveznicama.

Ali zajednica trpi štetu jer obveznice podrazumijevaju da je novi rad hipotekarni kapital, koji se prirodno čini prilično sigurnim, diktira cijene i uzima profit. Dakle, finansijeri su zapravo ti koji su bogatiji razvojem nacionalne vodne energije; ravnodušni su prema otplati; vole imati monopole poput stalnog uzgoja krava muzara. Stanovništvo je prisiljeno

Machine Translated by Google

skupo platiti električnu struju ili nitrate, i još jednom se dio nacionalne imovine pretvara u interesu finansijera.

Moram uputiti čitaoca na moje ranije spise, posebno na Der deutsche Staat, koji ova pitanja obrađuje detaljnije nego što je to moguće u ovoj brošuri. Štaviše, nekoliko brojeva u ovoj seriji bavi se raznim posebnim aspektima novih metoda stvaranja novca u budućoj državi.

19. Zahtijevamo uvođenje fiksnog standarda kovanog novca. To, doduše, sada imamo, ali pljačka ostaje ista kao i prije. Mi, nacionalsocijalisti, imali smo sve spremno, kada smo došli na vlast, da odmah okončamo inflacijsku prevaru i uvedemo novi zagarantovani standard kovanog novca.

20. Osnivanje nove nacionalne banke za razvoj i ekonomiju.

Ovaj zahtjev je iscrpno objašnjen u Pamfletu 8 Nacionalsocijalističke biblioteke: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Zanimljivo je da je ovaj naš zahtjev za finansijskom politikom duboko prodro u druge političke krugove osim u naš.

Godine 1921. podnio sam ovaj zahtjev bavarskoj vladi u obliku potpuno razrađenog zakona. U početku je bilo mnogo simpatija prema toj ideji: ali kada su se "stručnjaci" - bankarska zajednica - uključili u konsultacije, vlada je odbacila "Federovu utopiju".

Nakon uspješnih izbora u Tiringiji u februaru 1921. godine, naša stranka je u Landtagu naporno radila na osnivanju takve banke i našla je von Kluchtznera, ministra finansija, spremnog na saradnju; buržoaski dio je također bio zadovoljan. Većinom glasova u Landtagu, vlada je ovlaštena da osnuje Socijalnu banku za razvoj i ekonomiju. Nakon čega je vlada Reicha, pod pritiskom Reichsbanke, zabranila provođenje volje naroda.

U međuvremenu sam uspio da u Reichstag unesem nacrt zakona kojim se predviđaju slične banke u različitim državama; međutim, tokom kratkog zasjedanja Dawesove godine (1924.) vladine stranke su ga oprezno odgodile do raspuštanja u jesen te godine.

Prijedlog zakona o banci bio je pred Landtagom u Mechlenburgu. Rezolucija je postala nevažeća zbog oklijevanja njemačkog nacionalističkog ministra finansija, a također i zbog prepreka koje se očekivalo da će Reichsbank postaviti na put.

Ideja koja leži u osnovi banke za razvoj nije ništa manje jednostavna od plana objašnjenog gore za stvaranje novca za velike javne svrhe.

Ujedinjenoj ekonomskoj korporaciji, kao što je banka za ekonomski razvoj, trebalo bi dati pravo izdavanja novca za razvoj (Baumark-Scheinen) pokrivenog vrijednošću novoizgrađenih kuća. One bi se tada mogle graditi oslobođene ogromnog tereta kamata, koji danas sam po sebi onemogućava izgradnju u dovoljnim količinama.

Svaki Nijemac sa svojim domom. Slobodan narod na neograničenoj zemlji.

Machine Translated by Google

21. Potpuno remodeliranje sistema oporezivanja na socijalnim političko-ekonomskim principima. Oslobađanje potrošača od tereta indirektnog oporezivanja, a proizvođača od poreza koji ograničavaju njegove aktivnosti.

Socijalna politika

Socijalna politika je omiljeni moto naših sadašnjih političkih rješenja za sve. Zvuči tako lijepo, čini ih popularnim i privlači glasove za stranku koja obećava da će sve ispraviti.

Kada svaka stranka obeća, na primjer, službeniku povećanje plate, oni to nazivaju socijalnom politikom.

Isto je i kada obećavaju da će ispuniti želje činovnika i radnika; ili kada učine malo da olakšaju ljudima s malim primanjima, ili ratnim žrtvama, ili mladim učiteljima, ili Nijemcima u inostranstvu.

I svi ljudi trče za ovim političkim pacovima kada sviraju na svojoj 'društvenoj' flauti .

Prvo se mora razjasniti da socijalna politika označava javno blagostanje kao najviši zakon i da je, kako se sada shvata, socijalna politika zapravo politika sebičnog interesa koja ne vodi računa o opštoj dobrobiti. Daju se svakakva nepromišljena obećanja, a oni koji ih daju moraju od početka znati da ih je nemoguće ispuniti.

Sada kada je Njemačka toliko politički, ekonomski i finansijski nemoćna, - što se prvo izražava u Dawesovim zakonima, a sada u Youngovom zakonu, i u takozvanoj politici ispunjenja koja je opteretila našu naciju, čineći život gotovo nemogućim - lažno je i smiješno govoriti o "socijalnoj politici". Sada kada je njemački život tako skučen, kada svaki čovjek gazi svog susjeda i pokušava ga preduhitriti i odgurnuti, kada su različite klase stanovništva u sukobu, obećanja favoriziranja jedne grupe na štetu druge nisu "socijalna politika za opće dobro", već politika huškanja jedne klase protiv druge. Oni vrlo dobro znaju da se trenutno "poboljšanje" poništava višim troškovima života i višim oporezivanjem.

Socijalna politika znači nešto sasvim drugačije - odlučnost da se riješi društveni problem.

Nesretne, eksploatirane radničke klase vjeruju da su njihove pravedne plate, njihove odgovarajuće položaj u društvenom poretku im se uskraćuje - otuda klasni rat.

Svima je jasno da naš ekonomski život pati od dubokih povreda; gorke nepravde.
Ipak, zaključci koje je izveo marksizam sa svojim „klasnim ratom“ i svojim „socijalnim i ekonomskim zahtjevima“ za „eksproprijaciju eksproprijatora“ i „socijalizaciju“ su potpuno pogrešni, jer to udara na sve istinske zahtjeve istinske socijalne politike, čiji je najviši zakon opće blagostanje.

Vodeći princip klasnog rata - kao princip politike - je mržnja. 'Eksproprijacija eksproprijatora' pretvara zavist u princip ekonomije, a 'socijalizacija' znači uništavanje ličnosti u vodstvu i postavljanje materijalizma, mase, na mjesto intelekta i efikasnosti.

2 Aluzija na Gajdaša iz Hamelna.

Machine Translated by Google

Nije potrebno ništa dalje da bi se dokazao potpuni slom marksističkih doktrina, s obzirom na potpuni bankrot komunističkog ekonomskog sistema i bijedan neuspjeh Njemačke revolucije 1918. godine.

Skrenuo bih posebnu pažnju svojim čitaocima na činjenicu da ovaj pseudo-socijalizam, rođen iz marksizma, nije zasnovan na zdravom razumu niti na bilo kojoj 'društvenoj' ideji, nije konstruktivan, već ostaje potonuo u najdublje dubine političke misli, da počiva na istom općem principu grubog i haotičnog individualizma kakav smo oduvijek poznavali. U njega vjeruje samo određeni broj pojedinaca, ujedinjenih osjećajima mržnje i zavisti - a ne ikakvim konstruktivnim ciljem - protiv druge polovine nacije. Možemo li se iznenaditi što društveno pitanje nije i ne može biti riješeno na ovaj način i da je njihovo jedino rješenje mržnja i želja za pljačkom; da živa država nije mogla proizaći iz pobune marksističke berze, već samo gomila ruševina.

Nacionalsocijalizam još jednom pronalazi pravu riječ: pobuna berze. Marksizam je izraz kapitalističke izdaje. Kapitalističkog, jer kada društvo zasnovano na individualizmu zapadne u haos, ono nužno pada pod vlast velikog finansijskog magnata.

Socijalno-političke teorije, koje se pretvaraju da su „antikapitalističke“ (marksizam, rat između klasa) – socijalna politika kako se danas shvata – nužno su kapitalističke, jer dijele isti intelektualni princip. One nemaju želju da organski grade član po član, da s bolnom pažnjom isprepliću različite klase koje rade pod visokom koncepcijom nacionalnog jedinstva, već su njihove težnje čisto sebične, njihova želja je da poboljšaju vlastiti položaj bez obzira na druge.

Kapitalizam i marksizam su jedno te isto! Rastu na istoj intelektualnoj stabljici.
Postoji ogromna razlika između njih i nas, njihovih najljućih protivnika. Čitava naša koncepcija izgradnje društva uveliko se razlikuje od njihove. To nije ni klasna borba ni klasni egoizam, već - naš glavni zakon je opće blagostanje.

22. Veliki napredak u osiguranju za starije osobe nacionalizacijom životnih renta. Svaki pripadnik njemačke nacije imat će osiguran dovoljan iznos za život kada dostigne određenu dob, a i prije te dobi ako postane trajno onesposobljen.

    To je rješenje društvenog problema.

    Nije toliko direktno nezadovoljstvo platama, nadnicama i prihodima ono što uzrokuje društvenu napetost, koliko neizvjesnost, čovjekova anksioznost zbog svojih kasnijih godina, da ne bi bio bačen na ulicu. Upravo ta svesna anksioznost tjera različite profesije da se udružuju u lažne društvene organizacije marksističkog i kapitalističkog tipa i ogorčuje neprijateljstvo između poslodavca i zaposlenika. Oslobađa najniže instinkte s obje strane, a rezultat je međusobno neprijateljstvo. Radnikov pravi cilj u životu blijedi u borbi za trenutno povećanje plata, a on nikada ne shvata koji bi veliki cilj socijalne politike trebao biti odgovarajuća briga za stare...

    godine.

    Još jednom primjećujemo kako je država pronašla dobro i pohvalno rješenje u slučaju službeničke klase, brinući se o njima nakon penzionisanja. To je ispravno i sretno rješenje kapitalističkog ideala prihoda, naime, pretvoriti ga u pravi državni ideal obezbjeđivanja, zasnovan na ličnom radu i efikasnosti.

Machine Translated by Google

Najviši i najplemenitiji cilj nacionalsocijalizma bit će ostvarenje ovog standarda općeg blagostanja.

23. Podjela profita za sve.

NSDAP se poistovjećuje s ovim zahtjevom. To je zapravo čisto socijalistički zahtjev u pravom smislu te riječi; ipak, on nam dolazi kao privlačan, ali korumpirajući poklon kapitalizma.

Dijeljenje profita koji proizlazi iz rada drugih spada pod kategoriju nezarađenog dohotka koju nacionalsocijalizam najoštrije napada. Dijeljenje profita od vlastitog rada je zahtjev toliko prirodan i društveno toliko pravedan da se ništa ne može iznijeti protiv njega kao principa.

Upravo u provođenju toga nastaje poteškoća, odnosno u ograničavanju iznosa udjela zbog proizvodnje, vještine i marljivosti radnika, te zbog umnog rada izumitelja, računovođe, trgovca, uprave i drugih okolnosti povezanih s poslovanjem.

Naravno, veoma je važno da se strane koje povećavaju vrijednost proizvoda ne izostave iz razmatranja. Čak i u sadašnjem sistemu, određeni dio plijena koji kapital želi izvući iz posla mogao bi se vratiti radniku.

Ovdje nećemo razmatrati pitanje kako će nacionalsocijalistička država kasnije riješiti problem.

Lično sam smatrao da bi opšte snižavanje cijena, uz istovremeno održavanje nadnica na sadašnjem nivou, bio bolji i praktičniji način da se ispuni zahtjev za podjelom profita od cjelokupne naše nacionalne proizvodnje.

Međutim, moguće je da će nacionalsocijalistička država riješiti problem na daleko sveobuhvatniji način nego što to danas zamišljaju umovi s marksističkim i kapitalističkim tendencijama. Sadašnja potražnja za podjelom profita proizlazi ili iz želje za profitom (u suštini kapitalističke) ili iz zavisti (u suštini marksističke).

Samo u idealnoj državi, kako je mi zamišljamo, to je opravdano, jer kada dođe do rješavanja problema, moramo izbjegavati kapitalističku metodu dodjeljivanja malog udjela u poslovanju, čiji je jedini cilj osigurati većim dioničarima pravo na dividende, a također i marksističku ideju zavisti, jer to obezvređuje lični faktor i šteti široj javnosti.

Radi jasnoće, navest ćemo nekoliko primjera.

Radnicima koji učestvuju u 'podjeli profita' u fabrici obuće ne koristi da dobiju nekoliko dionica u poslu ili mali bonus ili par cipela po nabavnoj cijeni, ako moraju platiti jednako skupo za svoje košulje, odijela, čarape, hranu i piće, jer krojači, pekari i pivari pokrivaju pohlepu prodavača odjeće, pekara i pivara vlastitim 'podjelom profita'.

Snižavanje cijena je čar koja mora dati svakom članu nacije udio u profitu nacionalne proizvodnje.

Machine Translated by Google

Neće zadovoljiti osjećaj socijalne pravde istinskog nacionalsocijaliste ako se čistači ulica, nadničari, željezničari, poštari, transportni radnici, bolnički radnici - da nabrojimo samo neke - poljoprivredni radnici, rudari, građevinari, fizički radnici, isključe iz podjele profita, jednostavno zato što ove klase ne doprinose povećanju vrijednosti. Također, o poljoprivredi (u kojoj se ne moraju uzeti u obzir samo detalji poljoprivrede, već i milioni zaposlenih u drugim poslovima povezanim s njom) mora se reći da se ona 'isplati' u godinama kada je žetva dobra; i u teškoj industriji, rudnici donose samo golu dobit zbog pritiska svjetske konkurencije.

Možemo li tvrditi da će ovi milioni radnika i zaposlenih, koji su često angažovani u najvažnijim granama industrije, ali koji, zbog okolnosti, ne mogu očekivati direktno učešće u profitu, dobiti manje pažnje od brojne klase, koja možda radi kao perači suđa ili nosači u noćnom klubu ili turskom kupatilu, ili u optičkoj ili hemijskoj fabrici koja uživa monopol i snabdijeva cijeli svijet? Ako ovi drugi dijele profit i dividende od luksuzne proizvodnje, hoće li oni sve više i više onemogućiti većini nacije da postigne te prednosti?

Volimo razmišljati o pljusku dividendi, bonusa, božićnih poklona novca koji se izlijeva radnicima i službenicima koji godinama obavljaju sjajan posao za posao. Takve težnje društveno-političke prirode ne moraju se razmatrati i argumentirati u ovoj raspravi o općim principima. Zahtjev, kako stvari sada stoje, važan je zahtjev i onaj koji bi trebao privući pristalice. 'Profit' uglavnom ovisi o općoj poslovnoj situaciji i o tehničkim vještinama i prodajnoj vještini menadžmenta; neuspjeh može nastati zbog pogrešne konstrukcije ili greške u proračunima. Koliko god radnici bili vješti, koliko god bili marljivi, oni mogu imati malo ili nimalo utjecaja na rezultate godišnjeg rada ili na dobitke ili gubitke.
Njihova efikasnost opravdava njihovo traženje odgovarajuće i dovoljne plate, ali ne postoje moralni ili ekonomski razlozi za njihovo traženje udjela u dobiti. Oni bi se s pravom oduprli sugestiji da bi trebali pokriti sve gubitke poslovne godine iz svoje uštedevine; s pravom bi se oduprli očekivanju da nadoknade, smanjenjem plata, loše upravljanje ili ekstravagantan život od strane direktora. Ali 'podjela dobiti' je opravdana samo ako postoji sposobnost i spremnost za podjelu rizika i gubitaka ili ako to opravdava posebna efikasnost.

Evo jednog aspekta opšte podjele profita.

Zašto bi, na primjer, velike njemačke farbare, sa svojim dominantnim monopolskim položajem, i dalje bile samo kapitalistička muzna krava za dioničare IG Farbenindustrie, a u najboljem slučaju, podizanjem cijena, davale dio profita svojim radnicima i službenicima?

Zadatak nacionalsocijalističke države bit će da se pobrine da ogromni monopolistički profiti budu stavljeni na raspolaganje svima putem najizdašnijeg snižavanja cijena.

Očigledno je da problem nije pitanje socijalne politike, već je usko povezan sa današnjim kapitalističkim društvenim poretkom (potraživanja dioničara).

Machine Translated by Google

Želimo primijeniti ove kratko izražene principe; i da se njima vodimo u našem cilju da ostvarimo što širu podjelu profita u svim poslovima u kojima profit isključivo ide u džepove profesionalnih finansijera.

24. Eksproprijacija svih profita koji nisu ostvareni poštenim radom, već ratom, revolucijom - i dalje - stabilizacijom i revalorizacijom marke; također, imovine zajmodavaca i grabežljivaca.

Ovo je mjera kazne i pravde, koja ne zahtijeva objašnjenje ni po jednom principu.

25. Uklanjanje nedostatka stambenog prostora ekstenzivnom izgradnjom širom Rajha sredstvima predviđenim pod br. 20 (banka za razvoj). Ovim se zatvara lista društveno-političkih zahtjeva. O tehničkom finansijskom pitanju ne može se mnogo reći u ovoj brošuri, jer je to vrlo velika posebna tema, i ona koju, čini se, razumiju samo finansijski umovi i koju će oni zapravo morati provesti. Brošura 8 NS biblioteke u potpunosti se bavi ovom temom.

Religija i umjetnost

Nije moguće navesti o ovoj temi više od nekoliko vodećih principa u okviru Programa. To je već učinjeno. Što se tiče ostalog, naš princip mora biti da ne uvlačimo pitanja religije u izjave o opštoj politici; iako možemo tretirati kvareći utjecaj tajnih doktrina judaizma kao predmet javnih izjava i napada.

Isto važi i za sve glupe napade na kršćanstvo. Izrazi poput "kršćanstvo je nanijelo samo štetu" samo pokazuju da čovjek koji ih izgovara nema ni ljudsku ni političku inteligenciju.

Može se s pravom kriviti Crkva za miješanje u politiku, a svi dobri kršćani će osuditi okrutnosti koje je Inkvizicija prakticirala u ime Križa i suđenja za vještičarenje, ali je pogrešno zloupotrebljavati u općem smislu najveći fenomen u ljudskoj historiji za greške i izopačenosti pojedinaca. Kršćanska religija je uzdigla i izgradila milione i milione i dovela ih Bogu putem patnje.

Kultura srednjeg vijeka uzdizala se u znaku križa; postignuća, žrtva, hrabre vjere imaju svoje korijene u kršćanstvu. Stoga moramo biti pažljivi da razlikujemo unutarnju duhovnu jezgru kršćanstva od različitih oblika izraslina koji su se na njemu pojavili tokom njegovog prolaska kroz historiju.

Naša stranka počiva na osnovama pozitivnog kršćanstva.

Ovo nije mjesto za raspravu o svim problemima, nadama i željama o tome hoće li njemačka nacija u nekom trenutku otkriti neki novi oblik za svoja religijska uvjerenja i iskustva; to su pitanja koja daleko prevazilaze granice programa kakav je program nacionalsocijalizma.

Hitno je važno suprotstaviti se svim razornim utjecajima koji štete našoj naciji u području umjetnosti, književnosti, nauke, pozorišta, filmova, a prije svega u cijeloj štampi. Naš program principa - 25 tačaka -

ide dovoljno detaljno da nije potrebno reći više o ovoj temi.

Machine Translated by Google

Vojne i druge reforme

Nacionalna vojska, zanatske i profesijske komore, reforma biračkog prava i zakona, toliko su opsežna pitanja koja utiču na javni život da se ne mogu odbaciti u nekoliko rečenica. Vodeće ideje su iznesene u samom Programu, ali zadatak njihovog promišljanja i razrade, a prije svega, njihovog povezivanja s historijskom prošlošću, bit će veliki problem narednih godina, kada se nadamo da će politička moć biti naša i kada budemo opremljeni snagom i znanjem potrebnim za preuzimanje poslova države.

Ovdje imamo bogato polje za istraživanje pod nacionalsocijalizmom.

Značaj nacionalsocijalizma pokazuje činjenica da on ne ostavlja nijednu oblast nacionalnog života netaknutom; jer pruža potpuno novi temelj na kojem ćemo morati graditi taj život.

Machine Translated by Google

5. Šta ne želimo

Kako bismo ojačali pozitivnu stranu našeg Programa, bilo bi dobro ukratko navesti ono što ne želimo.

Ne želimo da se točkovi historije okrenu unazad niti da se ožive dinastije koje su izblijedjele, jedva ostavljajući traga za sobom - svojom krivicom. Niti želimo da klase koje su svrgnute ponovo postavimo na njihove nekadašnje privilegovane položaje.
Oficirska klasa i službenici zapravo nisu ništa viši ili bolji od bilo koje druge profesionalne klase, ukoliko istinski rade u skladu s našom idejom služenja naciji prije svega.

Nije uniforma niti zlatna čipka, već performansa ono što čini čovjeka.

Ne želimo jednostrano favoriziranje ili vještačko uzdizanje radničke klase, niti bilo kakvu vrstu proleterske diktature. Niko ne smije sam sebe uvjeriti da bilo koja klasa, jednostavno zato što je bila ugnjetavana u prošlosti, može preuzeti pravo na vlast. Takve težnje, kada se prevedu u stvarnost, neizbježno vode do strašnih posljedica, poput onih koje su pratile pobunu na berzi u novembru 1918. Do sada na vrhu nije 'ugnjetavani' dio stanovništva, već gomila političkih prevaranata, pohlepnih avanturista, profitera, brbljavica i budala, koji su preuzeli političku mašineriju i administraciju. Obećana diktatura (proletarijata) pretvorila se u...

Diktatura 'profitarijata'.

Čak ni novo uređenje države pod nacionalsocijalizmom ne bi imalo šanse za uspjeh osim ako ne bi imalo na raspolaganju vrlo temeljito obučen štab odlučnih ljudi potpuno prožetih principima našeg Programa, ozbiljnih ljudi s energijom i iskustvom. Čak i kod nas bi se previše čistih demagoga probilo i iskoristilo prednosti novog poretka.

Mnogo je lakše kritikovati mane društvenog poretka koji se urušava nego konstruktivno raditi na njemu.

Nije nam potrebna samo nova stranka, koja polako dobija uporište u Parlamentu i administraciji, a zatim možda prihvata jedno ili dva mjesta u koalicionom ministarstvu, samo da bi joj na kraju slomili leđa, - jer bi tada naša uloga u historiji bila odigrana, baš kao što je danas socijaldemokratija završena kao politička i intelektualna snaga u Njemačkoj. Isto važi i za njemačke nacionaliste, koji su se već odrekli svojih glavnih principa kako bi dobili mjesta u vladi.

Ne želimo ministre koji preuzimaju funkciju isključivo radi položaja ili moći, ali svaku takvu poziciju ćemo smatrati fazom prema našem velikom cilju. Između nas i ostalih uvijek stoji plameni mač naše svjetske teorije.

S jedne strane, Država; ili bolje rečeno, lažna Država, liberalno-demokratsko-parlamentarnog pečata, prisiljena nuždom da maskira tiraniju finansijera, a pod njenim nogama kipjela rulja jevrejskih pristalica i lovaca na mjesta, koji se bore da zarade za život od sistema.

Na našoj strani, borba za oslobođenje i pročišćenje našeg naroda, sve dok ne postignemo istinsko stanje socijalne pravde i nacionalne slobode.

Machine Translated by Google

6. Zaključak

Zadatak ove prve brošure NS biblioteke je da nauči nacionalsocijalistu onome što bi trebao znati o Programu stranke. Iznova i iznova smo vidjeli jedini glavni princip koji se provlači kroz sve naše argumente poput grimizne niti: nacionalsocijalizam je teorija svijeta, koja stoji u oštroj suprotnosti sa današnjim svijetom kapitalizma i njegovim marksističkim i buržoaskim satelitima.

Naš život je borba u službi ove moćne ideje, borba za novu Njemačku.

Mi, nacionalsocijalisti, mašemo našom zastavom pred svijetom. Zauvijek mladi, sjajni. i blistajući na suncu, uzdiže se Kukasti križ, simbol ponovnog buđenja života.

Machine Translated by Google

Manifest za ukidanje Robstvo interesa

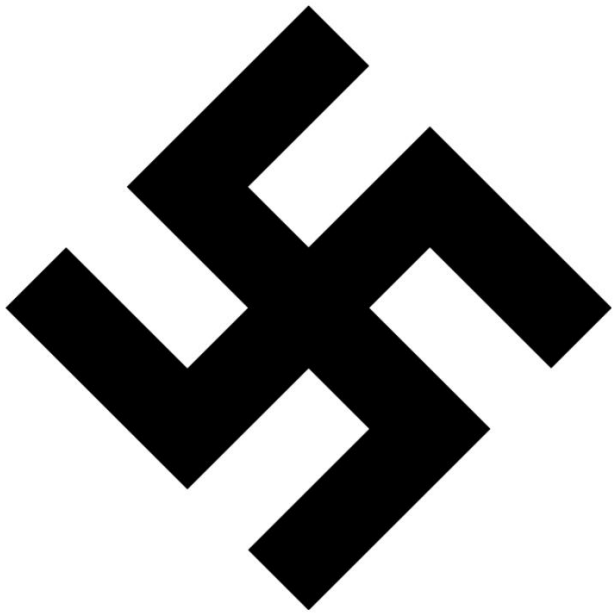

Machine Translated by Google

Mamonizam je teška, sveobuhvatna i nepodnošljiva bolest od koje pati naša savremena kulturna sfera, a zapravo i cijelo čovječanstvo. To je poput razorne bolesti, poput proždirućeg otrova koji je zahvatio narode svijeta.

Pod mamonizmom treba shvatiti:

s jedne strane, ogromne međunarodne novčane sile, nadvladina finansijska sila ustoličena iznad svakog prava na samoodređenje naroda, međunarodni krupni kapital, čisto Zlatna internacionala;

s druge strane, način razmišljanja koji je zahvatio najširi krug ljudi; nezasita žudnja za dobitkom, čisto svjetovno orijentisano shvatanje života koje je već dovelo do zastrašujućeg pada svih moralnih koncepata i može dovesti samo do još većeg.

Ovaj način razmišljanja je utjelovljen i dostiže vrhunac u međunarodnoj plutokratiji.

Glavni izvor moći mamonizma je nenaporni i beskrajni prihod koji se ostvaruje putem kamate.

Iz potpuno nemoralne ideje o kamatama na kredite rođena je Zlatna internacionala.
Mentalna i moralna konstitucija, izrasla iz požude za interesom i profiterstvom svake vrste, dovela je do zastrašujuće korupcije dijela buržoazije.

Ideja o kamatama na zajmove je đavolski izum krupnog kreditnog kapitala; samo ona omogućava lijeni, trutovski život manjine tajkuna na štetu produktivnih naroda i njihovog radnog potencijala; dovela je do dubokih, nepomirljivih razlika, do klasne mržnje, iz koje je rođen rat među građanima i braćom.

Jedini lijek, radikalno sredstvo za liječenje patnje čovječanstva je

ukidanje ropstva interesa.

Ukidanje ropstva kamate na novac označava jedino moguće i
konačno oslobođenje produktivnog rada od skrivene prisilne moći novca.

Ukidanje ropstva kamate označava obnovu slobodne ličnosti, otkupljenje čovjeka iz ropstva, od prokletstva kojim je mamonizam vezao njegovu dušu.
Ko god želi da se bori protiv kapitalizma, mora ukinuti ropstvo kamate.

Gdje mora početi ukidanje ropstva kamate? Sa zajmovnim kapitalom!

Zašto?

Zato što je zajmovni kapital, u poređenju sa svim industrijskim krupnim kapitalom, toliko moćan da se protiv velikih novčanih sila može efikasno boriti samo ukidanjem kamatnog ropstva. 20:1 je odnos zajmovnog kapitala i industrijskog krupnog kapitala. Njemački narod mora godišnje prikupiti više od 12 milijardi kamata za zajmovni kapital u obliku direktnih i indirektnih poreza, rente i rastućih troškova života, dok je čak i u godinama procvata rata ukupan zbir svih dividendi koje su distribuirala njemačka dionička društva iznosio samo 1 milijardu.

Lavinski rast kreditnog kapitala prevazilazi svaku ljudsku sposobnost računanja,
kroz vječni, beskrajni i nenaporni prihod od kamate i od kamate na kamatu.

Kakav blagoslov donosi ukidanje ropstva kamate radničkom narodu?
Njemačke, za proletere svih zemalja svijeta?

Ukidanje ropstva kamate daje nam mogućnost da težimo ukidanju svih direktnih i indirektnih poreza. Čujte ovo, vi ljudi koji proizvode vrijednost svih zemalja, svih država i kontinenata: svi državni prihodi koji teku iz direktnih i indirektnih izvora neprestano se slijevaju u džepove krupnog kreditnog kapitala.

Machine Translated by Google

Profit državnih preduzeća, uključujući poštansku službu, telegraf, telefon, željeznicu, rudnike, šume i tako dalje, u potpunosti je dovoljan za finansiranje svih bitnih državnih obaveza za škole, univerzitete, sudove, administrativne agencije i socijalnu zaštitu.

Dakle, nijedan istinski socijalizam neće donijeti blagoslov čovječanstvu sve dok profit od Javna preduzeća ostaju zavisna od velikog kreditnog kapitala.

Stoga, zahtijevamo kao temeljni zakon države, prvo za njemačke narode, a zatim kao temeljni zakon za sve one srodne narode koji žele ući s nama u kulturnu zajednicu lige naroda, sljedeće:

1. Ratne obveznice, zajedno sa svim ostalim dužničkim instrumentima Njemačkog Rajha, zajedno sa svim ostalim dužničkim instrumentima njemačkih saveznih država, posebno željezničkim obveznicama, kao i obveznicama svih lokalnih samouprava, proglašavaju se, uz ukidanje obaveze plaćanja kamate, zakonskim sredstvom plaćanja za nominalnu vrijednost [ili bolje rečeno, pretvaraju se u bankovne kredite].

2. Kod svih ostalih zapisa s fiksnom kamatom, pokrivenih obveznica, industrijskih obveznica, hipoteka itd., obaveza kamate zamjenjuje se obavezom otplate glavnice; stoga se nakon 20 ili 25 godina, ovisno o kamatnoj stopi, pozajmljeni kapital otplaćuje, a dug se otplaćuje.

3. Svi dugovi za nekretnine, hipoteke itd., otplaćuju se u ratama istog iznosa kao i dosadašnja plaćanja, u skladu s teretima zabilježenim u zemljišnim knjigama. Imovina u kućama i zemljištu oslobođena duga na ovaj način postaje djelomično vlasništvo države ili lokalne samouprave. [Na ovaj način država je u boljoj poziciji da kontrolira i snižava stanarine.]

4. Cijeli monetarni sistem treba biti pod upravom centralne banke države. Sve privatne banke, također; poštanske banke, štedionice i kreditne unije, sve se pridružuju kao filijale.

5. Svi krediti za nekretnine dodjeljuju se isključivo preko državne banke. Lični krediti i komercijalni krediti su obavezni za privatne bankare pod koncesijom države.
   Ova koncesija se odobrava na osnovu razmatranja potreba, uz zabranu osnivanja podružnica za određene okruge. Cjenovnik određuje država.

6. Vrijednosni papiri s kapitalom se isplaćuju na isti način kao i papiri s fiksnom kamatom po godišnjoj stopi od 5%. Višak profita se dijelom isplaćuje dioničarima kao naknada za „rizični“ kapital (za razliku od papira s fiksnom kamatom i papira osiguranih kovanicama), dok se preostali višak, po suverenom pravu rada, ili društveno raspoređuje ili se koristi za smanjenje cijena proizvoda.

7. Za sve osobe koje iz fizičkih razloga (poodmakla dob, bolest, fizički ili mentalni invaliditet za rad, ekstremna mladost) nisu u mogućnosti da zarađuju za život, prihodi od kamata od postojeće kapitalne imovine nastavljaju se isplaćivati kao penzija u istom, a na kraju čak i povećanom iznosu, u zamjenu za isporuku vrijednosnih papira.

8. U interesu smanjenja trenutne inflacije papirnog novca, uvodi se univerzalni, strogo graduirani porez na certifikate ratnih obveznica i druge dužničke instrumente Rajha i država. Ovi papiri će se uništiti.

9. Kroz intenzivno prosvjećivanje ljudi, ljudima treba jasno staviti do znanja da novac nije i ne bi trebao biti ništa drugo nego vaučer za obavljeni rad; da iako svaka visoko razvijena ekonomija naravno ima potrebu za novcem kao sredstvom plaćanja

Machine Translated by Google

razmjena, funkcija novca također završava s tim, i ni u kojem slučaju novcu ne bi trebalo posuđivati nadzemaljsku moć da raste sam od sebe pomoću kamate, na štetu produktivnog rada.

Zašto već nismo uradili sve ovo, što je tako očigledno, što se mora smatrati kao Kolumbovo jaje za socijalno pitanje?

Zato što smo u našem mamonističkom sljepilu odučili kako jasno vidjeti da je doktrina o svetosti kamate monstruozna samoobmana, da je evanđelje o kamati na zajam, koja jedina čini nekoga blaženim, zaplelo cijelo naše razmišljanje u zlatnu mrežu međunarodne plutokratije. Zato što smo zaboravili i namjerno nas svemoćne novčane sile drže u konfuziji oko činjenice da - osim u slučaju nekolicine bogatih ljudi -
Kamata koja se čini tako lijepom i koju tako vole nepromišljeni, potpuno je kompenzirana porezima. Sve naše poresko zakonodavstvo je i ostaje, sve dok nemamo oslobođenje od ropstva kamate, samo obaveza plaćanja danka krupnom kapitalu, a ne, kako bismo zamislili, dobrovoljna žrtva za ostvarenje rada za zajednicu.

Stoga je oslobođenje od ropstva kamate na novac jasan moto za globalnu revoluciju, za oslobođenje produktivnog rada od lanaca nadvladinih novčanih sila.

Implementacije i obrazloženje

Nalazimo se usred jedne od najtežih kriza koje je naš osiromašeni narod morao podnijeti u svojoj bolnoj historiji. Ozbiljno je bolestan naš narod; ozbiljno je bolestan cijeli svijet. Bespomoćno, narodi mucaju; strastvena čežnja, vapaj za iskupljenjem prolazi kroz tmurne mase. Uz smijeh i ples, uz kino i pompu, narod pokušava zaboraviti svoju žalosnu sudbinu - zaboraviti na svoje razočarane nade, na duboku unutrašnju bol,
o strašnom razočaranju zbog onoga što bi neko tako rado nazvao „dobicima revolucije“.
Ali kako smo sve to drugačije zamišljali? Kako su sva lijepa obećanja drugačije funkcionirala? Sve što smo se nadali dobiti u tami noći, u tami našeg vojnog sloma, činilo se kao blistavo zlato, ali sada, kada sivi dan obasja nalaz, sve su to truli komadići drveta.
Sada stojimo ovdje u nedoumici. Zbog ovih trulih komadića drveta koji su tako fino sjali u noći, bacili smo sve što nam je dotad bilo drago i vrijedno i napunili sve svoje džepove ovim žalosnim blagom. Nije ni čudo što bijes očaja obuzima upravo najsiromašnije među siromašnima, i što bjesne u besmislenom gnjevu protiv vlastite braće, i u svojoj dubokoj čežnji za iskupljenjem nastoje uništiti sve što im stoji na putu.
Ovo stanje mora dovesti do potpunog ludila, ako bezsavjesnost i glupost još više podstiču ljude.

A kuda vodi ovo ludilo, vidimo u boljševičkoj Rusiji. Nacionalizacija, kako se socijalizacija naziva u Rusiji, pokazala se kao neuspjeh, izjavljuje nepokolebljivi Lenjin. Ekonomija je uništena, kupovna moć novca svedena na nulu, inteligencija ubijena, radnik bez hljeba. Očaj u cijelom narodu; samo krvavi teror zasnovan na kineskim i letonskim plaćenicima može zaštititi crvene diktatore od osvete izdanog naroda. I među nama će razvoj ići ovim putem, ako međunarodni špekulanti, opsjednuti partijski fanatici, predstavnici najteže opterećene buržoazije i pripadnici rase koja je po prirodi najdublje strana njemačkom narodu, i dalje budu dozvoljeni u vladi.

Machine Translated by Google

Šta su zaista bile te lijepe, lijepe riječi koje nam je neko šapnuo na uho?
mir, Liga naroda, parlamentarizam, suverenitet naroda, demokratija, diktatura proletarijata, socijalizam, uništenje kapitalizma, oslobođenje od militarizma i druge takve lijepe parole. Trebao je nastati novi slobodni narod koji bi trebao sam odrediti svoju sudbinu. Ništa od toga se nije ostvarilo, nije se moglo ostvariti, niti bi ikada moglo postati stvarnost, ako s najvećom moralnom ozbiljnošću ne istražimo sve ove priviđenja, sve ove slogane - ako savjesno ne testiramo simptome bolesti poput inteligentnog, brižnog ljekara i mukotrpno ne dijagnosticiramo trenutno stanje bolesne osobe, ne štedeći trud da utvrdimo odakle potiče ova teška kritična bolest.

卐卐卐卐卐

Bolest našeg doba zove se mamonizam.

Šta je mamonizam?

Mamonizam je zlokobna, nevidljiva, misteriozna vladavina velikih međunarodnih novčanih sila. Mamonizam je, međutim, i način razmišljanja; to je obožavanje ovih novčanih sila od strane svih onih koji su zaraženi mamonističkim otrovom. Mamonizam je neograničena hipertrofija - samo po sebi zdravog - ljudskog nagona za sticanjem. Mamonizam je požuda za novcem koja je prerasla u ludilo, koje ne poznaje viši cilj nego gomilanje novca na novac, koje s neusporedivom brutalnošću nastoji prisiliti sve sile svijeta u svoju službu i mora dovesti do ekonomskog porobljavanja, do eksploatacije radnog potencijala svih naroda svijeta. Mamonizam je način razmišljanja koji je doveo do pada svih moralnih koncepata. Mamonizam, smatran svjetskim fenomenom, treba izjednačiti s brutalnim, nemilosrdnim egoizmom u čovjeku. Mamonizam je duh pohlepe, bezgranične želje za vladanjem, mentaliteta u potpunosti usmjerenog na otimanje dobara i blaga svijeta; u svojoj srži je religija čisto svjetovno orijentiranog ljudskog tipa.

Mamonizam je direktna suprotnost socijalizmu. Socijalizam, shvaćen kao najviša moralna ideja, kao ideja da čovjek nije na svijetu samo za sebe, da svaki čovjek ima dužnosti prema zajednici, prema cijelom čovječanstvu, i da nije odgovoran samo za trenutno blagostanje svoje porodice, članova svog plemena, svog naroda, već da ima i nepokolebljive moralne obaveze prema budućnosti svoje djece i svog naroda.

Konkretnije, mamonizam moramo shvatiti kao svjesnu zavjeru moćnih velikih kapitalista svih naroda. U tome je oduvijek bio značajan skriveni dolazak mamonizma.

Veliki tajkuni zaista vrebaju kao krajnja pokretačka snaga iza angloameričkog imperijalizma koji obuhvata svijet; ništa drugo. Velike novčane sile zaista su finansirale zastrašujuća masovna ubistva tokom Svjetskog rata. Velike novčane sile su zaista, kao vlasnici svih velikih novina, uplele svijet u mrežu laži. Sa zadovoljstvom su rasplamsali sve niže strasti, marljivo su podsticali rast sadašnjih tendencija i vještom propagandom u štampi doveli francuski revanšizam do ključanja. Pažljivo su njegovali panslavensku ideju, srpsku uobrazilju da je velika sila i potrebu ovih država za novcem, do te mjere da se svjetski požar mora rasplamsati.

Čak i među nama u Njemačkoj, duh mamonizma koji je želio znati samo više o izvoznim brojkama, nacionalnom bogatstvu, ekspanziji, velikim bankarskim projektima i međunarodnim finansijskim poslovima,

Machine Translated by Google

dovelo je do sloma javnog morala, do pada našeg vladajućeg kruga u materijalizam i hedonizam, do površnosti u našem nacionalnom životu, a sve su to faktori koji snose dio krivice za zastrašujući kolaps.

卐 卐 卐 卐 卐

Sa zaprepaštenjem se moramo zapitati odakle mamonizam, odakle međunarodni krupni kapital crpi svoju neodoljivu moć.

Ne treba zanemariti činjenicu da međunarodna saradnja velikih monetarnih sila predstavlja potpuno novi fenomen. Za ovo nemamo paralele u historiji. Međunarodne obaveze monetarne prirode bile su praktično nepoznate. Tek s rastućom globalnom ekonomijom, s općom globalnom trgovinom, uspostavila se ideja međunarodne kamatne ekonomije, i ovdje dodirujemo najdublji korijen, ovdje smo naišli na najdublji izvor snage iz kojeg Zlatna internacionala crpi svoju neodoljivu moć.

Kamata, lagani i beskrajni priliv robe zasnovan na pukom vlasništvu nad novcem bez ikakvog dodavanja rada, uzrokovao je rast velikih novčanih sila. Kamata na zajam je đavolski princip iz kojeg je rođena Zlatna internacionala. Zajamni kapital je čvrsto pričvrstio svoj krvni lijevak apsolutno svugdje. Poput ruku anemone, veliki zajamni kapital je zarobio sve države, sve narode svijeta.

Vladini krediti, državne obveznice, željezničke obveznice, ratne obveznice, hipoteke, obaveze pokrivenih obveznicama - ukratko, instrumenti zajmova svake vrste su na neki način zarobili cijeli naš ekonomski život, tako da se od sada svi narodi svijeta bespomoćno migolje u zlatnim mrežama. Zbog principa kamate, u skladu s potpuno ludom političkom iluzijom da svaka vrsta posjeda nosi pravo na zaradu, podvrgli smo se ropstvu kamate na novac. Ne može se navesti nijedan pravi, valjan moralni razlog zašto bi samo posjedovanje novca trebalo donijeti pravo na stalne isplate kamate.

Ovo unutrašnje protivljenje kamati i prihodima svake vrste bez ikakvog produktivnog rada proteže se kroz duševni život svih naroda i vremena. Ali nikada ovaj duboki unutrašnji otpor moći novca nije postao toliko svjestan za narode kao u naše vrijeme.

Nikada mamonizam nije bio pripremljen na tako sveobuhvatan način da započne svjetsku dominaciju. Nikada još nije stavio u svoju službu svu podlost, požudu za moći, požudu za osvetom, pohlepu, zavist i laž na tako vješto prikriven, a opet brutalno nametljiv način kao sada. Svjetski rat je u svojoj najdubljoj srži jedna od najvećih odluka u evolucijskom procesu čovječanstva u borbi da se odluči hoće li u budućnosti mamonističko-materijalistički ili socijalističko-aristokratski svjetonazor odrediti sudbinu...

svijet.

卐 卐 卐 卐 卐

Na površini, mamonistička angloamerička koalicija je bez sumnje u početku bila pobjednička. Kao reakcija na nju, boljševizam se pojavio na Istoku, i ako neko želi vidjeti veliku ideju u boljševizmu, to je bez sumnje stav dijametralno suprotan mamonističkom pogledu na svijet. Međutim, metode koje boljševizam nastoji primijeniti za to su neuspjeli lijekovi dr. Eisenbartha. To su pokušaji da se nekome ko je obolio od unutrašnjeg trovanja pomogne skalpelom, amputiranjem glave, ruke i nogu.

Machine Translated by Google

Protiv ovog divljanja boljševizma, protiv ovog besmislenog prevrata, moramo predstaviti novu, funkcionalnu ideju koja će ujedinjujućom snagom ujediniti sve radničke klase, kako bi istjerala otrov koji je svijet učinio bolesnim.

To sredstvo vidim u ukidanju ropstva prema kamatama na novac.

Postoje tri faktora koja čine kamatu na zajmovni kapital uočljivom kao autentičan i istinski uzrok naše finansijske bijede.

Prvo, monstruozna nesrazmjera kreditnog kapitala s fiksnom kamatom, dakle kapitala koji raste sam od sebe bez primjene kreativnog rada, i zapravo raste zauvijek.
Kod nas u Njemačkoj ovaj kreditni kapital je već dostigao nivo koji ne smatramo previsokim, sa 250 milijardi. Za razliku od ove ogromne sume, industrijski obrtni kapital cijele naše njemačke industrije iznosi samo 11,8 milijardi. Pored toga, tu je i 3,5 milijardi kapitala 16.000 industrijskih društava s ograničenom odgovornošću [GmbH], tako da ukupno imamo samo oko 15 milijardi industrijskog kapitala za tabelarno izračunati. 20:1 je prvi fundamentalni nalaz[3] .

Ova procjena znači da se kod finansijskih problema od najvećeg značaja sve mjere koje se odnose na zajmovni kapital moraju pokazati 20 puta efikasnijim od mjera usmjerenih na industrijski krupni kapital.

Drugo: plaćanje kamata na gore navedeni zajmovni kapital, procijenjeno na 250 milijardi, posmatrano u ukupnom iznosu za sva vremena, iznosi oko 12,5 milijardi godišnje. Nasuprot tome, ukupan iznos svih industrijskih dividendi isplaćenih 1916. godine iznosio je 1915. godine oko milijardu maraka. U prethodnim decenijama ovaj broj je u prosjeku iznosio oko 600 miliona. U posljednje dvije godine rata [1914-1918] mogao je znatno porasti, ali će zabilježiti još veći pad u tekućoj godini [1919].

Prosječna profitabilnost svih njemačkih dioničkih društava [AG] bila je 8,21%; dakle, samo oko 3½% viša od prosječnog prinosa na vrijednosti kredita s fiksnom kamatnom stopom.

Dakle, rezimiram, u budućnosti će njemački narod morati plaćati oko 12,5 milijardi [godišnje] za razne vječne kamate krupnog zajmovnog kapitala, dok je prinos od industrijskog kapitala u godini najvećeg procvata bio 1 milijarda, a u vremenima nesmetanog prosperiteta samo 0,6 milijardi. Dakle, ovdje ponovo vidimo proporciju reda veličine od 20:1 do 12:1.

Treći i najopasniji faktor je ogroman rast, izvan shvaćanja, krupnog kreditnog kapitala kroz kamatu i kroz kamatu na kamatu. Ovdje moram malo skrenuti s teme i nadam se da ću kroz mali izlet u višu matematiku objasniti problem. Prvo nekoliko primjera.

Šarmantna priča o izumu šaha je dobro poznata. Bogati indijski kralj Šihram je izumitelju, kao zahvalu za izum kraljevske igre, ispunio jednu želju. Želja mudraca bila je da mu kralj da jedno zrno pšenice na prvom polju šahovske igre, dva na drugom, četiri na trećem, i tako uvijek na svakom polju dvostruko više nego na prethodnom. Kralj se nasmiješio naizgled skromnoj želji mudraca i naredio da se donese vreća pšenice kako bi se za svako polje mogla rasporediti zrna pšenice. Kao što svi znamo, ispunjenje ove želje bilo je nemoguće čak ni za najbogatijeg princa na svijetu. Sav svjetski urod u hiljadu godina ne bi bio dovoljan da popuni 64 polja šahovske ploče.

[3] Očigledno je da je 17:1 tačniji, ali možda Feder dopušta vjerovatnoću da će se proporcija povećati.

Machine Translated by Google

Još jedan primjer: mnogi će se još uvijek sjećati iz školskih dana mučenja izračunavanja složene kamate; kako se peni uložen u vrijeme rođenja Krista množi po složenoj kamati tako da se udvostručuje svakih 15 godina. U godini 15 nakon rođenja Krista peni je narastao na 2 penija, u 30. godini nove ere na 4 penija, u 45. godini nove ere na 8 penija i tako dalje. Vrlo malo će se sjetiti koliku bi vrijednost ovaj peni predstavljao danas: količina zlata jednaka zapremini Zemlje, Sunca i svih planeta zajedno ne bi bila dovoljna da predstavi vrijednost ovog penija uloženog po složenoj kamati.

Treći primjer: bogatstvo kuće Rothschild, najstarije međunarodne plutokratije, danas se procjenjuje na oko 40 milijardi. Poznato je da je u Frankfurtu oko 1800. godine, stari Mayer Amschel Rothschild, bez vlastitog bogatstva vrijednog spomena, postavio temelje za gigantsko bogatstvo svoje kuće kroz djelomično rezervno kreditiranje miliona koje mu je grof Wilhelm I od Hessea povjerio na čuvanje.

Da je akumulacija novca putem kamata i kamata na kamatu kod Rothschilda uspjela samo po skromnoj stopi od penija, krivulja se ne bi penjala tako strmo kao što jeste. Ali pod pretpostavkom da se kolektivno bogatstvo Rothschilda povećavalo samo po stopi od penija, bogatstvo Rothschilda 1935. godine bilo bi 80 milijardi, 1950. godine 160 milijardi, 1965. godine 320 milijardi, i time bi već daleko premašilo ukupno njemačko nacionalno bogatstvo.

Iz ova tri primjera može se izvesti matematički zakon. Krivulja koja predstavlja porast bogatstva Rothschilda, krivulja koja se može izvesti iz broja zrna pšenice za šahovsku ploču i broj koji predstavlja množenje penija.

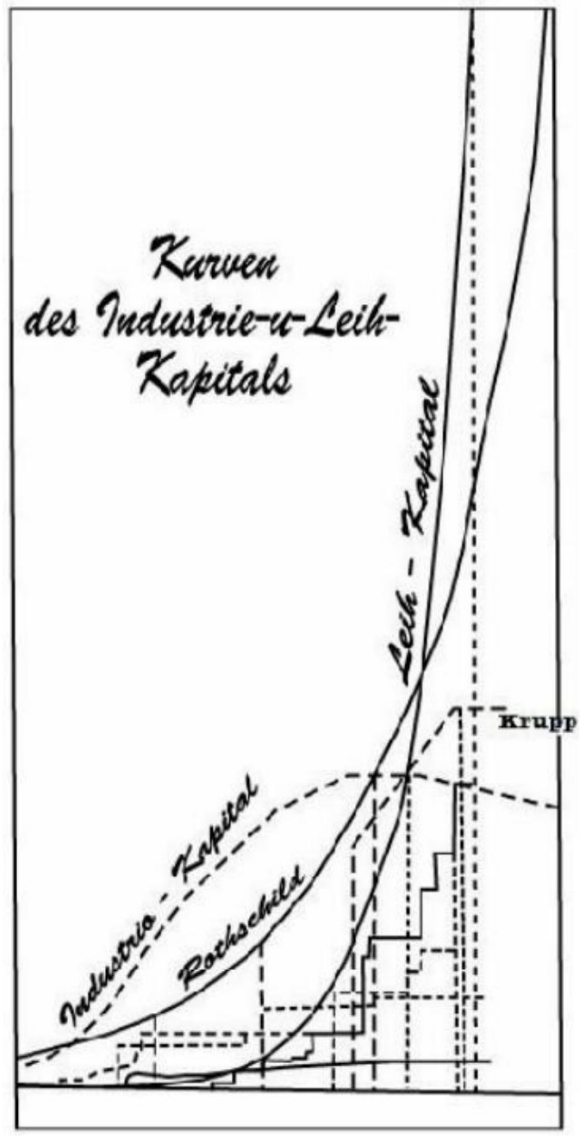

proizvodi na složenoj kamati, su jednostavne matematičke krivulje. Sve ove krivulje imaju isti karakter. Nakon početno skromnog i postepenog povećanja, krivulja postaje sve strmija i ubrzo se praktično približava gotovo tangencijalnoj beskonačnosti.

Međutim, krivulja rasta industrijskog kapitala odvija se sasvim drugačije.
Slično tome, nastale uglavnom iz malih početaka, ubrzo dolazi do snažne eskalacije krivulja, sve dok se ne postigne određena zasićenost kapitala.
Zatim krivulje postaju ravnije, a u određenim industrijama možda će čak i blago opasti, ako su novi izumi doveli do devalvacije postojećih fabrika, mašina i tako dalje. Ovdje bih želio odabrati samo jedan primjer, razvoj Kruppovih pogona. Starac Krupp je 1826. godine umro gotovo bez imovine. Alfred Krupp je 1855. godine primio svoju prvu narudžbu za 36 topova u ime egipatske vlade.

Godine 1873. Krupp je već zapošljavao 12.000 radnika. Godine 1903. Frau Berta Krupp je prodala cjelokupni pogon i imovinu Alfredu Kruppu.

Machine Translated by Google

dioničko društvo za 160 miliona. Danas ukupna vrijednost dioničkog kapitala iznosi 250 miliona. Šta ime Krupp znači za nas Nijemce? Vrhunac našeg industrijskog razvoja. Prvi svjetski proizvođač [čeličnih] topova. Ogromna suma najistrajnije, najsvrhunskije, najintenzivnije produktivnosti. Za stotine hiljada naših narodnih drugova, Kruppov poduhvat značio je hljeb i posao. Za našu naciju, oružje i odbranu - a ipak je patuljak u poređenju s milijardama Rothschilda. Kakav značaj ima rast Kruppovog bogatstva tokom jednog stoljeća u poređenju s rastom bogatstva Rothschilda kroz lako i beskrajno povećanje od kamate i kamate na kamatu?

Dvije krivulje nacrtane podebljanim linijama predstavljaju kamatu na zajam i zaista gornja krivulja prikazuje razvoj bogatstva Rothschilda, a donja krivulja, isprva ravna, a zatim brzo rastuća, prikazuje na vrlo općenit način karakterističan razvoj svih takvih krivulja, u kojima mali napredak na horizontalnoj osi može proizvesti udvostručenje vrijednosti na vertikalnoj osi. Šrafirana linija prikazuje krivulju razvoja naše ukupne industrije u toku posljednjih 40-50 godina. Različito šrafirane tanke linije pokazuju razvoj nekoliko nasumično odabranih velikih industrijskih preduzeća iz kojih je izveden opći karakter šrafirane krivulje industrijskog kapitala.

Mora se izričito napomenuti da su krivulje zajmovnog kapitala prikazane snažno komprimirane. Tako, na primjer, krivulja bogatstva Rothschilda mora biti postavljena 80 puta više od Kruppove krivulje. Svrha prikazivanja krivulja je, naravno, samo da se pokaže fundamentalno različit karakter dvaju tipova kapitala. Krivulje zajmovnog kapitala u početku pokazuju prilično postepen uzlazni razvoj; razvoj zatim ide brže dok se, sve divljiji i povlačeći sve sa sobom, ne uzdigne daleko iznad ljudskih pojmova i teži ka beskonačnosti.

Krivulja industrijskog kapitala, nasuprot tome, ostaje u konačnom! Koliko god jaka bila odstupanja koja trag može pokazati u detaljima, generalno gledano, fundamentalni karakter industrijskog razvoja uvijek će biti takav da nakon snažnog početnog razvoja slijedi određeni period zrelosti, zasićenja, nakon čega prije ili kasnije slijedi pad.

卐卐卐卐卐

Ništa nam jasnije ne pokazuje duboku suštinsku razliku između zajmovnog kapitala i industrijskog kapitala. Ništa nam ne može jasnije pokazati razliku između razornih efekata zajmovnog kapitala i poslovnih profita (dividendi) poslovnog kapitala uloženog i riskiranog u velika industrijska preduzeća, od ovog poređenja.

Ne može se dovoljno naglasiti da nam samo prepoznavanje matematičkih zakona koje slijede zajmovni kapital i industrijski kapital pokazuje jasan put gdje se poluga treba primijeniti za ispravljanje naše uništene finansijske ekonomije. Jasno prepoznajemo da ne kapitalistički ekonomski poredak, ne kapital sam po sebi i kao takav, nije bič čovječanstva. Nezasita potreba za kamatama krupnog zajmovnog kapitala je prokletstvo cijelog radničkog čovječanstva!

Kapital mora postojati! Rad mora postojati! Sam rad može malo učiniti. Sam kapital ne može ništa učiniti!

Kapital bez rada može biti samo sterilan! Stoga je najvažniji zahtjev, najplemenitiji zadatak revolucije, najrazumnije značenje svjetske revolucije ukidanje ropstva kamate na novac.

Kuća Rothschild danas se procjenjuje na 40 milijardi. Milijarderi američkih visokih finansija, gospoda Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt i Astor, procjenjuju se zajedno.

Machine Translated by Google

najmanje 60-70 milijardi. Po kamatnoj stopi od samo 5%, to znači prihod za ovih osam porodica od 5-6 milijardi, što je, prema istraživanjima Karla Helffericha, otprilike 75% godišnjeg prihoda koji su svi poreski obveznici u Pruskoj imali 1912. godine. (U to vrijeme bilo je oko 21.000.000 poreskih obveznika, 75% od toga bi bilo oko 15.000.000. Na svakog poreskog obveznika u prosjeku dolazi 1,56 rođaka; dakle 23 miliona rođaka.)

Oko 38.000.000 Nijemaca je tako moralo živjeti od onoga što su prethodno spomenuti milijarderi imali kao godišnji prihod. Svakako, američki milijarderi nisu čisti lihvarski kapitalisti u istom smislu kao što je to bila kuća Rothschild i tako dalje. Uopšte me ne zanima raspravljati o tome da li su američki milijarderi zaista „milioneri od 100 miliona dolara“ ili „milioneri od 1000-milijardera od milion maraka“; u prvom slučaju bi se moralo računati samo na tuce ili dva dodatna Kreza. Ili jednostavno prihvatimo Rathenauovih „300“; tada će naš inventar sigurno biti u redu. Ovdje nije važno dati tačan broj, ali priznati odnos od 300 prema 38.000.000 otvara nam oči o brutalnoj vladavini međunarodnog kreditnog kapitala.

Stoga, odbacimo ove strašne lance koji mogu samo zadaviti svaki energični rad; otkinimo novcu moć da nosi kamatu, i zauvijek iznova da nosimo kamatu sve dok cijelo čovječanstvo ne postane u potpunosti obavezno plaćati kamatu međunarodnom kreditnom kapitalu.

Dakle, upravo su ove tri tačke koje nam prvi put jasno pokazuju gdje je jedina poluga može se efikasno primijeniti za ublažavanje naših unutrašnjih finansijskih poteškoća.

S druge strane, prepoznajemo da je napad cijelog socijalističkog svijeta ideja na industrijski kapital bio potpuno promašen, jer čak i namjeravana potpuna regulacija ili socijalizacija cjelokupnog poduzetničkog profita – pod pretpostavkom neoslabljene ekonomije – donijelo bi smiješno bijedni iznos u poređenju s ogromnim finansijskim teretima budžeta našeg Rajha i naše države.

Ukidanjem ropstva kamate na novac, čitava finansijska malaksalost može se eliminisati jednim udarcem. Odmah osjećamo čvrsto tlo pod nogama; odmah nam mora i hoće postati jasno da smo se samo na najgroteskniji način prevarili ovom jadnom ekonomijom obveznica.

Jer šta je drugo pozajmljeni kapital nego dugovi? Pozajmljeni kapital su dugovi! To se ne može dovoljno često ponavljati. Kakva je to ludost kada je njemački narod u cjelini posudio 150 milijardi za svoj rat? Kada je sebi čak obećao za to iznos od 7,5 milijardi kamata, a sada se osjeća doveden u neugodnu situaciju, neizbježnu od početka, da pokuša naplatiti tih 7,5 milijardi od sebe u obliku potpuno izmišljenih poreza?

卐卐卐卐卐

Tragična stvar u vezi s ovim samoobmanjivanjem, u međuvremenu, nije toliko glupost cijele ove ekonomije ratnih obveznica, koju smo oduvijek toliko bolje koristili od ostatka svijeta, koliko činjenica da samo relativno mali broj velikih kapitalista izvlači ogromnu korist od nje, dok cijeli radnički narod, uključujući srednje i manje kapitaliste, kao i poslovanje, trgovinu i industriju, mora plaćati kamate. I ovdje dolazi do izražaja politička strana cijele ideje. Ovdje mogu prepoznati da je u stvari veliki zajmovni kapital i samo on [tj. ne industrijski kapital] prokletstvo cijelog radničkog čovječanstva. Može se stvar izokretati kako se želi, ali uvijek masa svih vrijednih radnika mora na kraju snositi troškove plaćanja kamata na zajmovni kapital. Srednji i manji kapitalisti nemaju šta pokazati za svoje divne kamate; ne mogu imati šta pokazati, za iznose od

Machine Translated by Google

Kamata se mora u potpunosti oporezovati. Bilo u obliku direktnih poreza ili indirektno u obliku indirektnih poreza, poštanskih maraka, carina ili drugih opterećenja trgovine, vrijedni ljudi su uvijek naivčina , a veliki kapital korisnik. Sada je prilično zapanjujuće vidjeti kako je socijalistički idejni svijet Marxa i Engelsa...

Sada je prilično zapanjujuće vidjeti kako socijalistički idejni svijet Marxa i Engelsa, od Komunističkog manifesta do Erfurtskog programa (posebno Kautsky), pa čak i sadašnji socijalistički vođe, štede interese zajmovnog kapitala kao po naredbi. Svetost kamate je tabu; kamata je svetinja nad svetinjama; niko se još nije usudio da je dovede u pitanje. Dok su imovina, plemstvo, sigurnost ličnosti i imovine, zakoni Krune, privilegije i vjerska uvjerenja, čast oficira, otadžbina i sloboda manje-više zabranjeni, kamata je sveta i nenapadljiva. Konfiskacija bogatstva i socijalizacija, dakle otvorena kršenja zakona koja su samo donekle uljepšana, ukoliko se navodno čine u ime totaliteta pojedinaca, su na dnevnom redu: sve je to dozvoljeno, ali kamata, kamata je noli me tangere, "ne diraj me".

Plaćanje kamata na dug Rajha je alfa i omega državnog budžeta. Njegova gigantska težina vuče državni brod u ponor, a ipak... sve je to velika prevara... monstruozna samoobmana, koja se podstiče samo i isključivo u korist velikih novčanih sila.

Ovdje bih se želio ukratko osvrnuti na prigovore koji se odnose na male penzionere, o kojima će biti riječi kasnije, kako se ne bismo previše zamarali razmišljanjem o njima. Prilikom razmatranja vrlo velikih pitanja, ona se ne uzimaju u obzir, ali se podrazumijeva da će se te naknade obezbijediti kroz najšire proširenje usluga socijalne zaštite.

Prevara, rekao sam! Prevara s kamatama! Jaka riječ. Ali ako ova riječ ima opravdanje, koja je tokom rata možda bila najkorištenija riječ na terenu i kod kuće, onda ima najviše opravdanja u vezi s prevarom s kamatama.

Ali šta je s ratnim obveznicama? Sa prvih 5 milijardi, Rajh je iz džepova naroda izvukao ušteđevinu koja je zapravo postojala. Novac se ponovo vratio. Zatim je došao novi kredit da ponovo isisa novac, a s njim i posljednju preostalu ušteđevinu. I ponovo je došla pumpa i isisala milijarde, i ponovo su se one vratile, sve dok, nakon što je ova šarmantna igra ponovljena devet puta, Rajh nije zadužio 100 milijardi.

Zauzvrat, ljudi su naravno u rukama držali 100 milijardi u fino štampanom papiru – u početku smo zamišljali da smo postali mnogo bogatiji – ali onda dolazi država i kaže: „Suočavam se sa bankrotom.“

Da, ali zašto? – Ja lično sigurno ne mogu bankrotirati čak i ako povremeno uzmem novčanicu od sto maraka iz gornjeg desnog džepa i stavim je u lijevi. Svakako, bila bi najveća ludost od svih kada bismo nastavili ludost naše ekonomije ratnih obveznica proglašavanjem bankrota .

Prekinimo ropstvo kamatama na novac! Proglasimo certifikate ratnih obveznica zakonskim sredstvom plaćanja s ukinutom kamatom, i noćna mora državnog bankrota će se otopiti od nas kao martovski snijeg pod suncem.

4 Feder ovdje njemačku naciju smatra jedinstvenim entitetom, a ne pukim skupom pojedinaca: novac koji je prebačen od nekih Nijemaca drugim Nijemcima ostaje unutar njemačke nacije, što znači da je u ovlasti njemačke vlade da prilagodi raspodjelu, možda na neposrednu štetu nekih pojedinaca, ali za dobrobit nacije u cjelini.

Machine Translated by Google

Ljudi mi kažu; otkazivanje plaćanja kamata je prikriveni državni bankrot.
Ne, to nije istina! – Priča o državnom bankrotu je zapravo samo bajka i bauk koji su izmislile mamonističke snage.

Knjiga Franza Röhra, „Šta bi svi trebali znati o državnom bankrotu“, potpuno je zaglavljena u mamonističkom načinu razmišljanja.
Iako autor uglavnom sasvim jasno prepoznaje ekonomske probleme koji nam prijete kroz socijalizaciju, i iako emfatično i ispravno savjetuje da nas na kraju samo obnova naše ekonomije može spasiti – on se ne može osloboditi praznovjernog vjerovanja u svetost interesa, te stoga državni bankrot prikazuje u potpunosti u skladu s interesom mamonizma, kao potpuno zastrašujuću katastrofu.

Zanimljivo je primijetiti da se Röhr, uprkos boljem poznavanju historije, ne može osloboditi mamonističkog gledišta i u svojoj završnoj riječi primjećuje: „Ako se ne spriječi razorna ekonomska katastrofa, niko neće biti pošteđen od nje“, dok na stranici 81 priznaje da su posljedice lošeg upravljanja javnim finansijama djelimično vrlo brzo poništene, a na stranici 68 kaže da u svakom slučaju ne bi trebalo biti sumnje da je Rusija (u prošlom stoljeću) prebrodila ove valutne krize bez trajnih problema. Na stranici 76 kaže, ispitujući efekte državnih bankrota, da iako su se naravno dogodili duboki ekonomski problemi itd., uglavnom nije došlo ni do uništenja države ni do uništenja njene ekonomske snage. Naprotiv, dovoljno često su uočeni brzi oporavak nacionalne ekonomije i oporavak javnih finansija. Kada autor zatim nastavi još tri reda govoreći da državni bankrot apsolutno znači ekonomsku katastrofu i uzrokuje beskonačnu bijedu; žalim što ne mogu slijediti ovu logiku.

Ali da se vratimo na naš konkretan slučaj! Šta bi bilo poštenije? Govoriti farizejski o nenapadljivosti ratnih obveznica, a istovremeno tlačiti narod nečuvenim poreskim teretom?
Ili, ako bi ministar finansija imao hrabrosti da otvoreno pristupi narodu i izjavi: „Ne mogu plaćati kamate na ratne obveznice, ili mogu samo ako od vas naplatim potpuno isti iznos poreza.“ ...Ali tada, tokom rata, apsolutno mi je bio potreban novac; ništa pametnije (vidi Englesku) mi nije palo na pamet, pa sam izveo prevaru s ratnim obveznicama s visokom kamatom. Morate mi oprostiti, voljeni ljudi; sve je to u konačnici bilo za vas, ali ako se više ne želimo igrati žmurke... Ja, država, više neću plaćati kamate, a vi, poreski obveznici, ne morate plaćati poreze da biste pokrili ove kamate... To u potpunosti pojednostavljuje naše transakcije; izbjegavamo ogromnu poresku birokratiju, a isto tako i ogromnu birokratiju koja plaća kamate, čime štedimo ogromnu količinu novca i radnog potencijala.“

Dugo sam oklijevao s razotkrivanjem ove prevare, ali smatram je apsolutno fundamentalnom.
ovdje ni u jednom trenutku ne smijemo izgubiti iz vida širu sliku.

卐卐卐卐卐

Prema bavarskim poreskim prijavama, krug ljudi koji bi patili - recimo, upravo oni koji su prema svojim poreskim prijavama primili preko 30.000 maraka kamata - su 822 osobe, što je samo 0,4% onih koji su obvezni plaćati porez (Bayr. St-Z. 1913) u cijeloj Njemačkoj, dakle, otprilike 10.000. (Gornjih 10.000!)

Hajde da sada što kraće razjasnimo najvažnije aspekte ovog revolucionarnog zahtjeva i, u stvari, prvo razmotrimo pitanja iz naše nacionalne perspektive.

Machine Translated by Google

Za ovo je prvo potrebno jasno sagledati našu trenutnu situaciju. Državni sekretar Eugen Schiffer, u svom velikom govoru u Privrednoj komori Berlina, izjavio je da je "nemoguće ignorisati". To je samo djelimično tačno. Moguće je ignorisati ogromnu zaduženost naše nacionalne ekonomije i neviđenu devalvaciju naše valute -

ukratko, činjenica da smo preko noći postali osiromašeni narod.

Međutim, tereti koji nam se nameću mirovnim sporazumom ne mogu se zanemariti. Trenutno postojeći certifikati o zaduženosti, kao što smo vidjeli, iznose oko 250 milijardi. Pretpostavimo prvo da nam Antanta nametne dodatnih 50 milijardi ratne odštete u nekom obliku: to ukupno iznosi oko 300 milijardi duga.

Koliko god to opterećuje uske okvire ove rasprave, ipak se mora reći nekoliko riječi o veličini njemačkog nacionalnog bogatstva. Istraživanja Helferricha i Steinmann-Buchera procjenjuju njemačko nacionalno bogatstvo na oko 350 milijardi. Takvim nalazima se može pripisati samo vrlo ograničena vrijednost, koliko god pažljivo bili izvedeni. Oni vrijede samo za periode nesmetane ekonomske aktivnosti. Ali su također prilično obmanjujući jer su uključena državna i općinska imovina, pa tako na primjer i popravke cesta, modifikacije plovnih puteva i tako dalje. Jasno je da iako je izrada takvih radova mogla koštati ogroman novac, ipak, strogo govoreći, nemaju intrinzičnu vrijednost. Bolje mjerilo za nacionalno bogatstvo je takozvano oporezivo bogatstvo koje proizlazi iz poreznih prijava za doprinos za odbranu ili poreza na bogatstvo iz ratnog vremena. Za to se dobija ukupan iznos od 192 milijarde, dakle mnogo manje od Helfferichove brojke. Ipak, ovom iznosu se, prema iskustvu, može dodati oko 10% za mala bogatstva koja su zakonski oslobođena poreza, i otprilike isti iznos za „tihe rezerve “ .5

U svakom slučaju, čini mi se previše optimističnim govoriti o nacionalnom bogatstvu većem od 250 milijardi. Ali čak i taj broj ima samo vrlo ograničen značaj. Najispravnije bi bilo potpuno se odvojiti od ideje o nacionalnom bogatstvu koje je uopće numerički shvatljivo i prodrijeti do spoznaje da nacionalno bogatstvo pronalazi svoj izraz isključivo u mentalnom i fizičkom radnom potencijalu cijele nacije, te stoga pripada redovima veličine koji nemaju veze s užim konceptom kapitala. Zaista, moramo vidjeti još jedan izvor nacionalnog bogatstva u prisustvu mineralnih resursa, bogatstva šuma i plodnog tla, ali ni ove stvari se ne mogu numerički shvatiti, jer njihova vrijednost fluktuira između nule i beskonačnosti, ovisno o tome da li mineralni resursi leže neiskorišteni ili se, na osnovu geološkog izvještaja, mogu izračunati na milijarde tona uglja i...

tako dalje.

Ne zaboravimo da je Njemačka zaista siromašna zemlja. Gotovo da nema monopola. Po bogatstvu mineralnih resursa daleko zaostaje za većinom svojih susjeda, a da ne govorimo o neusporedivim mineralnim resursima kineskog, indijskog i američkog carstva. Po plodnosti tla daleko zaostaje u poređenju s blagoslovljenim poljima ruske crnice i u poređenju s lako produktivnim prostranstvima tropske i suptropske zemlje. Stoga, na kraju uvijek imamo samo potencijal i volju naših ljudi za radom, kao i dostupnost dovoljnog broja poslova, i moramo jasno shvatiti da u ovakvom stanju stvari ne može biti govora o osiguranim dugovima, o kolateralu za naše dužničke instrumente...

5 „Tihe rezerve“ su rezultat podcjenjivanja pozitivnih i precjenjivanja negativnih vrijednosti u računovodstvu, dakle kako bi se stvorio privid najniže moguće neto vrijednosti.

Machine Translated by Google

Bilo da se radi o ratnim obveznicama s kamatom ili o novčanicama Reicha bez kamate, iza njih stoji samo i isključivo poreski potencijal cijelog naroda – a šta je poreski potencijal drugo nego funkcija radne snage ukupnog radno sposobnog stanovništva?

卐卐卐卐卐

Sada moramo razjasniti sebi još jedan relevantan kompleks pitanja, i naravno glavne stavke naših državnih izvora prihoda i rashoda. Postoji izvanredan kontrast između širokog prostora koji briga za zarađivanje novca zauzima u našim privatnim životima i pažnje koju posvećujemo velikim pitanjima upravljanja državnim finansijama, a ipak između individualne ekonomije i nacionalne ekonomije ne postoji nikakva bitna razlika.

Glavni prihodi države su: prvo, neto dobit pošta i željeznica; drugo, dobit rudnika, šumarskih uprava i drugih državnih preduzeća; treće, cestarine i indirektni porezi; četvrto, direktni porezi.

Kako ne bih podsticao čisto teorijske rasprave o tako eminentno praktičnim pitanjima, želim da razjasnim pojedinačne stavke iz bavarskog državnog budžeta za 1911. godinu prema njihovom redu veličine. Pošta, telegraf i željeznice donijeli su 120 miliona; šume, rudnici itd. oko 40 miliona; indirektni porezi 53 miliona; direktni porezi 60 miliona. Dodatnih 67 miliona potiče od taksi, naknada, poreza na nasljedstvo, poreza na zemljište, transfera prihoda iz Reicha i tako dalje.

Šta je s rashodima? Ovdje prije svega nalazimo plaćanja kamata na državni dug, uključujući željezničke dugove sa 85 miliona. Za kraljevsku kuću, 5 miliona; upravljanje pravosuđem, 27 miliona; unutrašnju administraciju, 40 miliona; crkve i škole, 51 milion; finansijsku administraciju, 13 miliona; rashode za potrebe Rajha, 50 miliona; penzije, 36 miliona. Razni rashodi 5 miliona. Tada, u ovoj sretnoj godini bavarskih finansija, godišnji budžet je ostavio suficit prihoda od 27 miliona.

Međutim, u okviru našeg razmišljanja, tiču nas se samo oni rashodi koji se mogu izostaviti ukidanjem ropstva kamata. Ovdje plaćanje kamata na državni dug prirodno stoji na prvom mjestu sa 85 miliona maraka; tome dodajte najveći dio naših plaćanja za finansijsku administraciju od oko 10 miliona; nadalje veliki dio plaćanja za potrebe vezane za Rajh, od čega, dodajmo polovinu, 25 miliona, i konačno 5 miliona plaćanja za kraljevsku kuću, sada su nestala: ukupno 125 miliona.

Nestanak ovih unosa znači mogućnost odricanja od nametanja svih direktnih i indirektnih poreza, koji su, kao što smo vidjeli, donijeli 53 miliona i 60 miliona maraka, ukupno 113 miliona maraka!

Sada uopšte nismo mišljenja da treba u potpunosti ukinuti direktne i indirektne poreze; nesumnjivo, u razumnim granicama, oni služe s jedne strane obrazovanju, a s druge regulisanju. Svakako nije više nego ispravno i pošteno da profit od imovine u slobodnom i neomejenom vlasništvu ostane podložan umjerenom, postepenom porezu, budući da država, naravno, mora održavati i sigurno vlasništvo sa svojim policijskim agencijama. Čini se jednako preporučljivim da se od trgovine i industrije zahtijeva da daju poreske doprinose koji odgovaraju njihovoj dobiti od rada, budući da se država također mora brinuti o održavanju i razvoju javnih trgovinskih puteva za njih. Odgovarajući minimalni porez na glavu za svakog građanina s pravom glasa također je...

Machine Translated by Google

zahtjev pravičnosti, budući da se briga o sigurnosti osobe i njene imovine zahtijeva i od države.

U području indirektnih poreza, snažno širenje svih poreza na čisti luksuz ima regulatorni učinak u najboljem smislu, dok bi sve jednostavne namirnice i potrepštine naroda trebale biti oslobođene poreza!

Rezultat takve poreske politike bi se manje ogledao u visokim prihodima – o čemu se ne može ni govoriti, jer za veliku masu stanovništva oporezivanje ne bi trebalo biti pravi teret, već samo podsjetnik da osoba nije samo individualna suština, već i građanin države, te da pored građanskih prava ima i građanske dužnosti.

Poreski prihodi bi trebali biti manje potrebni za otplatu dugova državnih preduzeća, čija neto dobit, kao što smo vidjeli, dovoljna je za pokrivanje redovnih državnih rashoda za škole, univerzitete, pravosuđe, unutrašnju upravu itd. Poreski prihodi bi se trebali koristiti za unapređenje posebnih kulturnih zadataka države za koje nikada nisu bila dostupna odgovarajuća sredstva u okviru redovnog državnog budžeta. Ovdje prvenstveno mislim na sirotišta, zavode za slijepe i invalide, dnevne centre za brigu o trudnicama, borbu protiv tuberkuloze, alkohola i veneričnih bolesti, te izgradnju vrtnih gradova i naselja, posebno za smještaj i humanu njegu naših ratnih invalida.

卐卐卐卐卐

Naš pogled se širi. Vidimo netaknutu zemlju. Može li ukidanje ropstva kamatnim stopama značiti ukidanje svih poreza? To bi značilo da smo, ako bismo iz ove gigantske borbe izašli kao pobjednički narod. Ovako kako stvari stoje, nemojmo prerano slaviti; tereti koje su nam nametnuli naši neprijatelji osigurat će da to ne učinimo. Ali u svakom slučaju, vidimo netaknutu zemlju na osnovu zaista prilično jednostavnog primjera našeg bavarskog državnog budžeta koji smo upravo koristili...

Općenito, u drugim njemačkim saveznim državama nalazimo prilično slične odnose, i nije pretjerano reći da bi se iz viškova državnih preduzeća, željeznica, pošta, telegrafa, šuma, rudnika i tako dalje, bez poteškoća mogli pokriti svi državni rashodi za cjelokupnu upravu pravosuđa, za svu unutrašnju administraciju, uključujući državne građevinske projekte, sve rashode za škole i univerzitete, kao i za kulturne svrhe. Dakle, savršeno idealno stanje.

Zašto to nije slučaj? Uvukla se kamata. Zbog plaćanja kamate, prehrambeni proizvodi stanovništva postaju skupi; zbog kamate šećer i sol, pivo i vino, šibice i duhan i bezbrojne druge svakodnevne potrepštine podliježu indirektnim porezima.
Zbog kamate, direktni porezi se moraju povećati, a dijele se na poreze na zemljište koji se prenose u obliku viših cijena žitarica, poreze na kuće koji povećavaju rentu i poreze na poslovanje koji...
opterećuju produktivni rad, poreze na dohodak koji neizbježno smanjuju životni standard državnih službenika i ljudi s fiksnim platama, i konačno na samom kraju, skroman u davanju, ali nezasitan u uzimanju, zajmovni kapital plaća porez na kapitalne dividende. Prema poreskim prijavama iz 1911. godine, od 253 miliona kapitalnih dividendi primljenih u Bavarskoj, svih 8,1 milion je plaćeno kao državni porez.

Vidjeli smo da sve dividende kapitala, sve kamate na kapital, u konačnici moraju biti prikupljene radom cijelog naroda. Vidjeli smo da se plaćanje kamata na javne dugove

Machine Translated by Google

predstavlja najveći unos u našem državnom budžetu, a vidjeli smo da oni koji su obavezni plaćati porez na kamate daju samo izuzetno ograničen doprinos državnim prihodima.

U smislu relativne veličine, kapitalista je platio 8 miliona od ukupno 60 miliona direktnih poreza, što je samo osmina do šestina direktnih državnih poreza plaćenih u Bavarskoj 1911. godine. Međutim, direktni porezi čine samo oko petinu ukupnih državnih prihoda. Stoga, zajmovni kapital doprinosi samo oko tridesetom do četrdeset osmom udjelu u ukupnim potrebama države.

Ne treba poreći da je poresko zakonodavstvo tokom rata, posebno u posljednjim godinama, pribjeglo jačem porezu na kapitalne dividende, ali jače indirektno oporezivanje je manje-više pratilo taj trend, tako da se relativna veličina gotovo nije promijenila.

Slika postaje sumorna kada uzmemo u obzir budžet Reicha. Ovdje su sami omjeri već mnogo nepovoljniji. Reich nema iste izvore poreza kao pojedinačne savezne države. Direktni porezi su rezervisani za savezne države; preduzeća Reicha su ograničena na poštu i željeznicu Reicha (treba napomenuti da ovo ne uključuje pruske državne željeznice), te posljedično ostaju samo cestarine i indirektni porezi.

Izvori prihoda Reicha (vidi Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich za godine 1917. i 1918.) iznosili su, u godini 1915., 1 milijardu indirektnih poreza, 0,8 milijardi posebnih prihoda (ratni doprinosi, matične takse) i tako dalje. I ovdje se ponavlja ista slika. Više od trećine, tačnije 1,3 milijarde, već je 1915. godine potrošeno na plaćanje kamata na dug Reicha. I ovdje se ponovo probio zajmovni kapital. I ovdje su mu potrebni svi direktni porezi da bi se zadovoljio. Šećer plaća 163 miliona, sol 61 milion, pivo 128 miliona, duhan, rakija, pjenušavo vino, ulje za lampe, šibice, igraće karte i bezbroj drugih artikala moralo se oporezovati kako bi se sakupila milijarda maraka koja se zatim u potpunosti slijeva u džepove kapitalista.

Danas je zagonetka kako platiti kamate na dug Rajha. Samo plaćanja kamata gutaju 8 milijardi [godišnje], na osnovu 100 milijardi ratnih obveznica plus drugih ratnih kredita. Prihodi od pošte i željeznice teško se mogu dalje povećavati. Daljnje povećanje cestarina teško će se tolerisati; stoga vjerovatno preostaje samo petostruko ili desetostruko povećanje indirektnih poreza - nemoguće! - ili jasan uvid da nam samo i isključivo ukidanje ropstva kamate na novac može donijeti spasenje. Ogromna samoobmana je ono što je predstavljala cijela ekonomija ratnih obveznica. Njemačka nacija je posudila sto milijardi od sebe za svoj rat. Za to je sebi obećala 5 milijardi kamata; stoga mora platiti 5 milijardi poreza. Sva korist ide krupnom kapitalisti, koji toliko dividendi od kapitala prima da ih ne može iskoristiti, a ipak se samo prilično skroman postotak uzima kroz porez na dividende od kapitala, kao što smo vidjeli.

卐卐卐卐卐

Nadam se da sam sada, kroz glavne dijelove svoje prezentacije, otklonio ljudski shvatljiv strah koji mnogi čitaoci mogu imati od toga da će na kraju izgubiti prihod od kamata na svoje lijepe certifikate. Neka se samo ukratko pokaže na jednom primjeru da je cijela kamatna ekonomija jedna velika samoobmana, a uz to želim pogledati i viši nivo solidnog dohotka srednje klase.

Pretpostavimo da glava domaćinstva ima prihod od rada od 10.000 maraka, a povrh toga još 5.000 maraka od kapitalnih dividendi. Prvo će se oko 1.500 maraka od ovoga platiti kao direktni porez; zatim će se najmanje 1.000-1.200 maraka isplatiti u obliku visokih renti.

Machine Translated by Google

oduzeto za vječnu kamatu. Još 1000 maraka će vjerovatno biti iscijeđeno u obliku indirektnih poreza za porodicu od pet ili šest članova, i već sada se shvata da nije mnogo ostalo od lijepih kapitalnih dividendi koje su mali i srednji kapitalisti uživali pod sretnim poreskim stopama ranijih godina. Zaista, već danas se više ne može govoriti o "višku"; naprotiv, ako se danas sami ispitaju trenutni fantastični poreski prijedlozi, vjerovatno će se oporezovati znatno više prihoda od rada.

Naravno, situacija izgleda sasvim drugačija za krupnog kapitalistu, koji, recimo na primjer, ubire samo 1 milion dividendi od kapitala. (Takvih ljudi je danas u Njemačkoj prilično mnogo.) Od poreza na dividende od kapitala ovaj srećnik plaća najviše 50-60 hiljada maraka. Od indirektnih poreza također plaća ne više od oca porodice iz prethodnog primjera. U svom budžetu, on ipak može sasvim udobno živjeti sa 40-50 hiljada maraka, čak i u sadašnjoj skupoj eri. Ako mu ostane otprilike lijepih 900.000 maraka u gotovini, za to će, uz 5% kamate na kredite, dobiti još 45.000 maraka u narednoj godini, i to, po zakonu, na štetu radno sposobnog stanovništva.

Mali penzioner koji živi samo od svoje kamate nesumnjivo bi bio oštećen. Ako je sposoban za rad, onda naravno mora odlučiti da zarađuje prihod od rada. Time se onda pozicionira mnogo bolje od miliona svojih narodnih drugova koji nemaju ništa osim svog fizičkog ili mentalnog radnog potencijala. Ako to ne želi, onda mora proždirati svoje bogatstvo. U konačnici, ima 20 godina da ga gricka iznova i iznova, ako nastavi trošiti godišnju sumu koju je primao uz 5% kamate. Za osobe koje nisu u mogućnosti da rade ili su oslabljene bolešću ili starošću, očigledno je da se moraju obezbijediti odgovarajući izvori prihoda kroz razvoj socijalne zaštite za sve segmente stanovništva.

Društvenu dobrobit zamišljam na sljedeći način:

Pretpostavimo da starija gospođa, udovica, koja je do sada morala živjeti od kamate na kapitalnu investiciju od 60.000 maraka, bude, kroz zakonski proglašeno ukidanje kamatnog ropstva, lišena svog izvora prihoda. Ovdje bi se, kroz najšire proširenje penzijskog sistema, prethodno spomenutoj osobi pružila prilika da prima penziju koja odgovara njenom kapitalu, čime bi se godišnja penzija čak mogla povećati u odnosu na prethodni prinos od kamate, kako bi se i ovom krugu ljudi pružila određena naknada za smanjenu vrijednost novca. Tako bi se, na primjer, u zamjenu za predanih 60.000 maraka u dužničkim instrumentima Reicha, država ili u pokrivenim obveznicama, mogla dati godišnja doživotna penzija od 4.000 maraka. Ako udovica ima djecu i želi im oporučno ostaviti dio bogatstva, tada joj se može dozvoliti da se samo 40.000 maraka pretvori u penziju, dok bi preostalih 20.000 ostalo za djecu. Od 40.000 maraka, ovisno o starosti podnosioca zahtjeva za penziju, godišnje se može davati do 1/12 primljenog kapitala. Nadalje, treba ovdje također napomenuti da će se, s ukidanjem represivnih poreza kao rezultat ukidanja kamatonosnog ropstva, troškovi života udovica znatno smanjiti.

Detaljno ispitivanje ličnih interesa svakog sloja stanovništva znatno bi premašilo okvire ovog eseja. Takav revolucionarni zahtjev ne može se odnositi na lične interese; ipak, kako ideja bude djelovala, otkrit će se da zdrave posljedice na kraju lično koriste svakoj osobi.

Upravo problemom koji je već gore izolovan, kako postići oslobađanje od kamata na ratne obveznice, pokušao sam već razjasniti da mali kapitalisti - pod čime mislim na sve stotine hiljada koji su potaknuti hiperameričkim oglašavanjem-

Machine Translated by Google

kampanju za izdvajanje svoje ušteđevine za pretplatu na ratne obveznice - ne samo da ne ostvaruju nikakvu korist od kamate, jer je, naravno, moraju sami platiti porezima, već, uz poresko zakonodavstvo prilagođeno zaštiti krupnog kapitala, moraju podržavati isplatu kamata za pretplate u vrijednosti od milion maraka.

Čini mi se da, pored ovih neposrednih razmatranja, apel upućen svima radi dobrobiti njihove djece mora sam po sebi uvjeriti zabrinutog vlasnika obveznica da prihvati kao potpuno prirodno odricanje od vječne kamate od dugova Rajha. U ovom slučaju, šta patriota, koji je dao 10.000 maraka svojoj otadžbini u najtežoj potrebi, zapravo gubi, osim lihvarskog potraživanja da u roku od sto godina dobije 50.000 maraka kamate, bez ikakvog smanjenja glavnice? Vječno njegova djeca i unuci moraju raditi samo da bi platili svu kamatu.

卐卐卐卐卐

Pitanje otplate pozajmljenih iznosa može se riješiti na različite načine. U svojim kratko iznesenim glavnim idejama o predmetnom problemu, koje sam podnio vladi Narodne Države Bavarske [pod Kurtom Eisnerom] 20. novembra prošle godine [1918.], predložio sam jednostavno da se otplata vrši umjesto plaćanja kamate po stopi od 5% godišnje tokom 20 godina. Vjerujem da u onome što slijedi mogu dati čak i mnogo bolji prijedlog, koji zbog svoje jednostavnosti svakako zaslužuje prednost: „Potvrde o ratnim obveznicama, nakon otpisa kamate, bit će proglašene valutom.“ To je Kolumbovo jaje. Prednost ove mjere je prije svega u tome što niko zapravo ništa ne osjeća od nje. Potvrde o ratnim obveznicama i dalje miruju u skladištima; ali nijedan mladi čovjek ih ne dobija, ništa više od knjige, ili ormara, ili nekog drugog korisnog predmeta koji bi neko posudio svom prijatelju.

Ako nekome treba novac, onda jednostavno izvadi ratnu obveznicu i plati njome. Uostalom, novčanice ratnih obveznica imaju jednako toliko ljepote i vrijednosti na papiru kao i naše ostale novčanice od 10, 20, 100 i 1000 maraka. Svakako se ne može govoriti o preplavljivanju tržišta valutom u tako glatkoj tranziciji iz kamatne ekonomije u nacionalnu ekonomiju bez kamata. ekonomija. Svi certifikati ratnih obveznica su zaista već dobro zaštićeni i pohranjeni u bankarskim sefovima ili drugim mjestima za skrivanje koja ljudi smatraju sigurnima, poput vunene čarape ili gomile stajskog gnojiva. Zaista, ne može se poreći da naš izdati papirni novac, čak oko 40 milijardi, također nije u opticaju, već se uglavnom gomila na gore opisani način. Naša potreba za valutom u vrijeme ekonomskog procvata prije rata bila je također samo oko 4-6 milijardi, i nezamislivo je da bi nam danas trebalo više od dvostruko više u sve uobičajenijoj bezgotovinskoj ekonomiji6 .

卐卐卐卐卐

Otpis kamate treba se izvršiti na potpuno isti način za svu imovinu s fiksnom kamatom. Za ovu imovinu, baš kao i za imovinu koja donosi dividendu, preporučuje se prvobitno predložena "otplata" u godišnjim penzijama od 20 ili 25 godina, posebno za hipoteke.

Ukidanje kamatnog ropstva za hipoteke bez sumnje znači rješenje stambenog problema, oslobođenje od previsokih renti. Uopšte nije očigledno zašto vlasnik

6 U kasnijem odjeljku Feder navodi da je odlučio da jednostavno dozvoljavanje korištenja certifikata ratnih obveznica kao valute nije najbolja ideja. On predlaže da se umjesto toga pretvore u bankovne kredite.

Machine Translated by Google

od hipoteke treba imati vječnu korist od kamate na jednokratno posuđeni iznos, zašto bi mu se trebao odobriti jednostavan i beskrajan priliv robe, zašto bi velika masa ljudi, samo zbog ovog nezdravog principa kamate, plaćala visoke rente iz godine u godinu. Neka se vrlo kratko primijeti da se očigledno ne može govoriti o potpunom ukidanju rente, budući da upravljanje i održavanje kuća, naravno, zahtijeva stalan rad i novac. Snižavanje rente stoga može nastupiti samo ukoliko je rezultat samo od sebe kroz ostvarenu otplatu hipoteka.

Samo jednu stvar treba oštro naglasiti, da ukidanje ropstva kamate nema ni najmanje veze s našim ukupnim radom koji proizvodi vrijednost, ukoliko se ni na koji način ne postavlja prepreka poduzetničkom duhu, produktivnom radu, proizvodnji robe, sticanju bogatstva. Naprotiv, kao što smo vidjeli, cijeli radni narod je oslobođen zagušljivog, nerazumnog, teškog tereta; naš duševni život je očišćen od opojnog otrova.

卐 卐 卐 卐 卐

Možemo vidjeti koliko je plodnost problema kamata ispravno prepoznata tokom historije, po činjenici da su se njime bavili umovi svih doba i svih naroda...

U raznim odlomcima Starog zavjeta, kao što su Levitski zakonik 25 i Ponovljeni zakon 15, nalazimo propise o prestanku kamate u obliku da sedma godina uvijek treba biti priznanje ili jubilej, u kojem se svi dugovi narodnih drugova trebaju otpisati.

Solon je 594. godine prije nove ere ukinuo lično dužničko ropstvo putem zakona. Ovaj zakon se zvao velika Seisachtheia (odbacivanje tereta).

U starom Rimu, Lex Gemicia iz 332. godine prije nove ere naglo je u potpunosti zabranio rimskim građanima naplaćivanje bilo kakve kamate.

Za vrijeme Justinijana donesena je zabrana složene kamate, s propisom da se ne smije tražiti nikakva daljnja kamata kada se dospjela kamata akumulira do nivoa prvobitno posuđenog iznosa.

Papa Lav I (Veliki) je 443. godine donio opću zabranu uzimanja kamate; do tada je samo svećenicima bilo zabranjeno tražiti kamatu na zajam. Zabrana kamate sada je bila dio kanonskog prava, a ujedno i obavezujući propis za laike. Svjetovno zakonodavstvo se također postepeno usklađivalo s kanonskim stavovima, pa čak je prijetilo i kaznama za naplatu kamate. To nalazimo u policijskim uredbama Svetog Rimskog Carstva za godine 1500, 1530. i 1577.

Naravno, takvi zakoni su sada bili uveliko protivljeni i često zaobiđeni, te se u ovoj prilično kratkoj historijskoj retrospektivi može samo spomenuti kao zapanjujuća historijska činjenica da je, iako je prema kanonskom pravu od 11. do 17. stoljeća naplaćivanje kamate bilo zabranjeno kršćanima, to bilo dozvoljeno Židovima.

Bilo bi izuzetno šarmantno istražiti u svakom slučaju koji su ekonomski tumori doveli do ovog snažnog oslobađanja od tereta. Bilo bi posebno vrijedno vidjeti koje su sile i moći iznova i iznova kršile zabrane kamate.

U srednjem vijeku se s lihvarima često brzo kažnjavalo; iskrvareni poljoprivrednici ili građani bi se udružili i pretukli profitere do smrti. Danas imamo

Machine Translated by Google

ušao u potpuno drugu fazu problema interesa. Takvi pogromi se najdublje ne odobravaju.

Također, više se ne radi o pojedinačnim lokalno ograničenim simptomima bolesti koji bi se mogli suzbiti uklanjanjem gnojnog džepa; ono što se događa je ozbiljno oboljenje cijelog čovječanstva.

卐卐卐卐卐

Treba najsnažnije naglasiti da upravo naša savremena kultura, upravo internacionalnost ekonomskih odnosa, čini princip interesa tako ubitačnim.
Prethodna historijska retrospektiva također se ne bi trebala smatrati analogijom za današnje okolnosti. Kada su Babilonci pobijedili Asirce, Rimljani Kartažane, Nijemci Rimljane, tada nije bilo nastavka ropstva kamatom; nije bilo međunarodnih svjetskih sila. Ratovi također nisu finansirani zaduživanjem, već blagom akumuliranim tokom mira. David Hume daje vrlo lijep pregled ovoga u svom Eseju o javnom kreditu. Samo moderno doba sa svojim kontinuitetom vlasništva i međunarodnim pravom dozvoljava da se zajmovni kapital eskalira u beskonačnost. Peni koji je uložen uz kamatu u vrijeme rođenja Krista više ne postoji, jer su od tada sva prava vlasništva morala nekoliko puta ustupiti mjesto nasilju; nasuprot tome, peni koji je stari Rothschild uložio uz kamatu još uvijek postoji i postojat će, ako postoji međunarodno pravo, zauvijek.

Osim toga, treba uzeti u obzir da su široki prostori Zemlje tek u modernom dobu prešli s prirodne na novčanu ekonomiju. U vezi s tim je posebno važno da su tek sredinom 19. stoljeća ukinuta sva ograničenja u pogledu naplate kamata, a isto tako i sve zabrane kamate: tako, Engleska 1854. godine, Danska 1856., Belgija 1865., Austrija 1868. godine.

Dakle, današnji koncept kamate kao neodvojive od posjedovanja novca nije mnogo stariji od pola stoljeća. Ali upravo je taj koncept kamate prvi put uzrokovao da se novac pretvori u demonsku moć takve univerzalne prisile koju smo upoznali.

Početno, a zatim i stalno rastuće zaduženje država prema kapitalistima također datira tek iz sredine 19. stoljeća. Tek od tada vidimo kako se država degradira od povjerenika narodne zajednice do povjerenika kapitalističkih interesa. Ovaj razvoj je dostigao vrhunac u ratnim obveznicama, koje susrećemo u svim zemljama, a koje isključivo, kako smo prepoznali, služe samo mamonističkim interesima, koji bi trebali biti krunisani gigantskom kreditnom građevinom svjetskog zajma.

卐卐卐卐卐

Ovi kratki retrospektivi trebali bi nam olakšati da se konačno odvojimo od pretpostavke da se zajmovnom kapitalu mora posuditi nadzemaljska moć da vječno i beskrajno raste iz samog sebe. Obdaren zastrašujućim potencijalom da isuši. Moramo se odvojiti od ideje da zajmovni kapital, netaknut svjetovnim djelima i nedjelima, treba da sjedi ustoličen iznad oblaka, netaknut prolaznošću, netaknut silama uništenja, netaknut hicama naših ogromnih topova. Jer, čak i ako kuće i kolibe, željeznice i mostovi uništeni granatama potonu u prašinu i pepeo, hipoteke će i dalje postojati;

Machine Translated by Google

Željezničke obveznice i javni certifikati o zaduženosti time se ne brišu. Ukoliko sela i gradovi, cijele provincije, postanu žrtve suludog ratnog razaranja, kakav je rezultat? Novi certifikati o zaduženosti su ono što to znači. S očima koje blješte pohlepom, Zlatna internacionala, ustoličena iznad oblaka, posmatra ludu jurnjavu čovječanstva. I nije daleko vrijeme kada će cijelo čovječanstvo konačno služiti samo kao robovi kamata Mamonizmu.

Ideja je internacionalna; mora osloboditi cijeli svijet. Slava naciji koja je prva usuđuje se na hrabar korak. Uskoro će ga slijediti i drugi.

Na pitanje koje mi je često postavljeno, da li je ta ideja uopšte nacionalno ostvariva, ja Odgovorite sa da. Mi smo interno zaduženi.

Protiv stranih potraživanja po osnovu kamata, za sada smo prirodno nemoćni; ona se jednostavno moraju platiti. Prekomjerni odliv kapitala mora se blokirati u najvećoj mogućoj mjeri, ali, koliko god zakonodavac suzdržavao od donošenja zakona protiv ubistva, ubistva iz nehata, prevare itd., jer bi uvijek bilo nitkova, isto tako se narod u svojoj cjelini ne bi trebao suzdržavati od preduzimanja koraka koji se smatra neophodnim za ozdravljenje javnih finansija, samo zbog činjenice da ne baš najbolji elementi naroda pokušavaju da svoj plijen odnesu na sigurno izvan zemlje. Ako pretpostavimo da bi stotine miliona, čak i milijarde ratnih obveznica bile potrošene u inostranstvu; čak ni to ne bi mogao biti značajan poticaj za neuspjeh u ukidanju ropstva kamata; jer proporcionalno, od više od 250 milijardi maraka u domaćoj investicionoj imovini s fiksnom kamatom, daleko većina i dalje mora biti u zemlji.

Da još jednom ukratko rezimiramo. – Ukidanje ropstva kamatama je radikalno sredstvo za konačno i trajno ozdravljenje naših javnih finansija. – Ukidanje interesne zajednice znači mogućnost odricanja od represivnih direktnih i indirektnih poreza, jer će državna preduzeća, posebno nakon socijalizacije daljnjih pogodnih sektora (unutrašnja plovidba, električna energija, zračni saobraćaj itd.), davati dovoljne viškove javnoj blagajni za podršku svim društvenim i kulturnim zadacima države.

Pored ovog finansijskog razmatranja, ukidanje interesne zajednice će dati produktivnom radu u svim oblastima djelovanja prioritet koji zaslužuje. Novac se ponovo vraća ulozi koja mu odgovara, da bude sluga u snažnom pogonu naše nacionalne ekonomije. On će ponovo postati ono što jeste, vaučer za obavljeni rad, i time će se otvoriti put ka višem cilju, ka apstinenciji od bijesne požude za novcem našeg doba.

Ideja ukazuje na uspostavljanje jedinstvenog fronta cijelog radnog stanovništva: od radnika bez imovine koji je, kao što smo vidjeli, vrlo teško opterećen indirektnim porezima za zadovoljenje kreditnog kapitala, preko cijele buržoaske klase državnih službenika i namještenika, poljoprivredne i malozanatske srednje klase, koja osjeća nemilosrdnu tiraniju novca u obliku bijednog stanovanja, zakupa poljoprivrednog zemljišta, bankovnih kamata i tako dalje, sve do vodećih ljudi, izumitelja i direktora naše velike industrije, koji su svi manje-više zaglavljeni u kandžama krupnog kreditnog kapitala, za koje je prvi zadatak života uvijek rad zarad penzija, dividendi i kamata za novčane sile koje igraju iza kulisa. Ništa manje, svi krugovi inteligencije - umjetnici, pisci, glumci, naučnici, kao i drugi nezavisni profesionalci - također pripadaju ovoj grupi.

Iako krupni zajmovni kapital, kao grupa fizičkih lica ili kao personifikacija principa kamate, svjesno ili instinktivno nastoji prikriti činjenicu svoje bezgranične žudnje za kontrolom, i iako je cijela naša pravna tradicija zasnovana na rimskom pravu, dakle na pravu koje služi zaštiti plutokratije, toliko snažno naglašavala zaštitu imovine i time prožimala osjećaj pravde našeg naroda, ukidanje ropstva kamate na

Machine Translated by Google

Novac mora doći, kao jedini izlaz iz prijetećeg ekonomskog ropstva cijelog svijeta od strane Zlatne internacionale, kao jedan od načina da se istjera otrov mamonizma s njegovom korupcijom i kontaminacijom mentaliteta našeg doba.

Konverzija ratnih obveznica u bankovne kredite

Zahtjev u §1, za konverziju certifikata ratnih obveznica itd. u zakonsko sredstvo plaćanja, u više navrata je nailazio na prigovor da bi to značilo pretjerano preplavljivanje tržišta valutom. Ovaj prigovor je sam po sebi prilično pogrešan. Inflacija se javlja samim postojanjem ratnih obveznica.

Međutim, istina je da, uprkos svojoj pogrešnosti, zabrinutost zbog fizičkog prisustva ovih papira proglašenih za valutu ne nestaje, te stoga, uprkos tome što je nerealna, ova zabrinutost može izazvati neželjene nuspojave, kao da je zapravo došlo do nove inflacije. Stoga, mijenjajući § 1, zahtijevamo, nakon zakonodavnog ukidanja obaveze plaćanja kamate, konverziju certifikata ratnih obveznica, zajedno s drugim javnim obveznicama, [ne u valutu već] u bankovne kredite.

Ova formulacija ima veliku prednost što bi fizičko postojanje ratnih obveznica kao papira prestalo; certifikati ratnih obveznica bi bili dostavljeni Reichsbanci od strane banaka, bankara, štednih institucija itd., a bili bi uništeni nakon izdavanja kreditne note za nominalnu vrijednost. Time bi gotovo svaka osoba u Njemačkoj dobila bankovni kredit, otvoreni bankovni račun koji bi mogla koristiti.

Takav postupak bi također imao veliku prednost što zadržavanje većih investicija u privatnom posjedu ne bi bilo moguće, budući da bi nakon isteka određenog roka neisporučeni certifikati bili proglašeni nevažećim.

Nadalje, barem bi bilo moguće kontrolirati koliko se ratnih obveznica troši izvan zemlje [što bi utjecalo na trgovinski bilans Njemačke]. Međutim, posljednja tačka ni na koji način ne smije blokirati ispunjenje ukidanja ropstva kamate. Budući da se zaista osjećamo preslabima u usporedbi sa stranim zemljama, moramo zadovoljiti (samo) zahtjeve za kamatama koji nam se postavljaju iz inozemstva. Lično, u potpunosti sam mišljenja da bismo trebali podržati ukidanje kamata čak i za strane vlasnike obveznica. Ne moramo se bojati da će se strani zahtjevi za kamatama provoditi silom oružja, budući da je postignut toliki napredak u povratku [iz ratnog ludila] na nešto što podsjeća na samosvijest, a nikada u historiji nije poduzeta ratna akcija protiv velike države zbog financijskih mjera koje utječu na privatne osobe.

Također ne treba zamišljati da bi čak i francuski narod postavio ultimatum Njemačkoj zbog potraživanja za kamatama gospode Mayera, Schulzea i Cohna iz Njemačke, zasnovanih na njihovim njemačkim ratnim obveznicama prenesenim preko granice.

Osim toga, bilo bi moguće, kako bi se izbjegao čak i privid državnog bankrota ostatku svijeta, provesti lutriju ratnih obveznica, koja bi se onda, naravno, lako mogla namjestiti na osnovu statistike dobijene putem potrebne dostave certifikata, tako da bi se u početku izvlačili i isplaćivali u novčanicama Rajha samo brojevi za koje se pretpostavlja da pripadaju ljudima u inostranstvu.

Ipak, treća stvar bi bilo dobrodošlo utvrđivanje raspodjele ratnih obveznica i prateća mogućnost koja još uvijek postoji za izuzetno jednostavnu naplatu poreza na bogatstvo, dok bi stipendije, naravno, samo trebale naložiti uredima Reichsbanke da terete račun gospodina NN s toliko i toliko maraka poreza. Na ovaj način oporezivanje-

Machine Translated by Google

plaćanja bi bila daleko bezbolnija – iako bi, naravno, pravo poreskih obveznika na žalbu i dalje postojalo u punom obimu.

Takvom transformacijom (konverzijom) ratnih obveznica u bankovne kredite mogla bi se postići i određena socijalna izravnavanost, utoliko što bi se manja ulaganja u ratne obveznice, dakle sve male uplate svih onih za koje se uplata ratnih obveznica zaista smatra patriotskim djelom; recimo do 5 ili 10 hiljada maraka, isplate po nominalnoj vrijednosti, dok bi se sve veće uplate mogle kreditirati po stopi koja će biti utvrđena. Krediti za sve ostale državne hartije od vrijednosti tretirali bi se na potpuno isti način.

Posebni komentari o zahtjevu za zakonom u Manifest

O § 1

Potpuno je neophodno da se sa svim državnim i općinskim dugom postupa na isti način, budući da se samo takva jedinstvena regulacija velikih razmjera cijelog našeg monetarnog sistema, ruku pod ruku s ukidanjem kamatnog ropstva, može provesti.

O § 2

Već je jasno da se ukidanje ropstva kamatnim stopama mora istovremeno primijeniti na sve ostale hartije od vrijednosti s fiksnom kamatom, kako se ne bi izazvao apsurdni procvat ovih hartija od vrijednosti, što bi se očigledno dogodilo ako bi se samo javne hartije od vrijednosti proglasile beskamatno. Smanjenje duga kao takvog bi se postiglo godišnjom otplatom, čime bi se postiglo stalno i dosljedno rasterećenje svih dugom opterećenih objekata.

O § 3

Ovaj paragraf je vrlo blisko povezan s prethodnima, kao i sa zahtjevom za nacionalizaciju hipotekarnih kredita u § 5. Poljoprivrednik ili vlasnik kuće opterećen hipotekama nastavlja, kao i prije, plaćati iznos koji je morao platiti svojim povjeriocima, ali ne više kao vječnu kamatu, već kao otplatu. Dakle, nakon 20, 25 ili 30 godina, ovisno o prethodnoj kamatnoj stopi, vlasništvo nad zemljištem i kućom bit će oslobođeno duga. (Hipotekarna banka sa svoje strane može, naravno, također samo tokom ovog vremena nastaviti odgovarajuće plaćati kamate na pokrivene obveznice vlasnicima pokrivenih obveznica.) Ruku pod ruku s ovim oslobađanjem od duga proizlazi i pravo zajednice na vlasništvo nekretnina oslobođenih hipoteka.

Univerzalni registar stambenih jedinica, ili bolje rečeno katastar nekretnina, morao bi biti prvi; jer vlasništvo nad nekretninama bez dugova prirodno ima i pravo na otplatu uloženog kapitala, a također i trajno potraživanje na dio rente, za plaćanje svih troškova, izdataka i slično koji dolaze s vlasništvom nad nekretninama, kao i odgovarajuću naknadu za rad koji sam vlasnik obavlja7 .

Razmotrimo ovo u opštim crtama na primjeru jedne gradske stambene zgrade.
Kuća ima vrijednost od 100.000 maraka. Naspram toga je evidentirana investicija hipotekarne banke od 50.000 maraka sa 4% kamate na poziciji 1, nekorporativna investicija od 20.000 maraka sa kamatom od 5% na

7 Veza između registra stambenih objekata i prava vlasnika bez dugova je zagonetna, osim ako ideja nije upravljanje rastom nekretnina za iznajmljivanje kako bi se održala razumno profitabilna.

Machine Translated by Google

pozicija 2, a 30.000 maraka je iznos koji je uložio sam vlasnik kuće. Prihodi od rente iznose 7.000 maraka. Od ovoga se mora platiti 2.000 maraka za prvu hipoteku, 1.000 maraka za drugu hipoteku i 1.000 maraka za troškove, izdatke i tako dalje: ukupno 4.000 maraka. Dakle, vlasniku kuće ostaje 3.000 maraka kao kamata [tako reći] za njegov vlastiti uloženi kapital od 30.000 maraka.

Nakon primjene zakonskog ukidanja kamate na novac, situacija nakon deset godina je sljedeća: 1. hipoteka 30.000 maraka, 2. hipoteka 10.000 maraka. Vlasnik kuće je u potpunosti povratio svoj kapitalni ulog, ali s druge strane postoji novo, javno pravo vlasništva u iznosu od 50.000 maraka. Time počinje pravo države da odlučuje o daljnjim prihodima od rente i da određuje visinu rente8 .

Bilo bi nepravedno, u pogledu otplate, vlasnika kuće sada staviti na isti nivo kao i hipoteke. Jer njegov kapital nije čisti zajmovni kapital u užem smislu na koji bi trebalo uticati ukidanje kamatnog ropstva; ovdje govorimo o "rizičnom" kapitalu, konkretno o novcu pretvorenom u vrijedno dobro, konkretno kuću. Stoga je na vlasniku kuće da li će odobriti duži period otplate ili odgovarajući procenat trajno uključen u operativne troškove kuće.

Ovdje ne može biti cilj davati bilo kakve obavezujuće prijedloge; ovdje se samo daju prijedlozi o tome kako bi se nesmetan prelazak iz kamatne ekonomije u ekonomiju bez kamata mogao dogoditi čak i u području nekretnina.

Da bismo upotpunili primjer, pretpostavimo da je stanje nakon 25 godina sljedeće: do tada su sve hipoteke otplaćene; samo su stalni troškovi isti ili, zbog veće starosti kuće, povećani sa 1000 maraka na možda 1500 maraka. Neka povrat koji vlasnik kuće dobije od ove sume također bude oko 1000 do 1500 maraka; stoga se čini da oko 3000 maraka prihoda od rente ide na pokrivanje troškova koji se ne mogu pregovarati, dok bi preostalih 4000 od prvobitnih 7000 prihoda od rente bilo slobodno dostupno. Država tako ima mogućnost sniziti rentu za više od polovine; to će učiniti npr. u radničkim stanovima, ili država može smanjiti rentu za samo 20, 30 ili 40% i tako iz te razlike dobiti ogroman izvor prihoda za druge javne potrebe, prije svega, naravno, za javno vođenu izgradnju kuća. Za vile se stanarine ne smanjuju, ili se ne smanjuju mnogo, čime postaju dostupna vrlo velika dodatna sredstva i za bolju izgradnju domova ili za posebne društvene svrhe. Međutim, ovo buduće stanje stvari otkriva - i smatram to vrlo plodonosnom perspektivom - unutrašnje opravdanje da zajednica (država) već sada učestvuje u određivanju visine stanarine na način koji sam gore skicirao, sa smanjenjem stanarine za stanove radnika.

U rastućem pravu države da učestvuje u vlasništvu nad nekretninama leži i temelj za zdravu emisionu banku i izdavanje kredita hipotekarnim kreditorima.

O § 4 i 5

Ovi paragrafi zahtijevaju socijalizaciju cijelog monetarnog sistema. Novac je samo i isključivo vaučer za obavljeni rad koji izdaje zajednica koja ima svoj vlastiti

8 Feder ne navodi kako je izveo brojku od 50.000 maraka: to je polovina vrijednosti stambene zgrade, ali je također jednako iznosu korporativne hipoteke. Vjerovatno najvažnija činjenica je da to nije više od iznosa duga po hipotekama, te stoga ne uzrokuje probleme vlasniku kuće. Vjerovatno, s obzirom na naglasak koji Feder stavlja na bezbolnu tranziciju, čak i ako bi iznos duga za kuću bio manji od polovine vrijednosti, država prema Federovom planu i dalje ne bi tražila udio vlasništva veći od onoga što se duguje po hipotekama.

Machine Translated by Google

država. Izdavanje novčanih žetona jedno je od suverenih osnovnih prava države. Falsifikovanje državnih novčanih žetona podliježe najstrožim kaznama; stoga je prilično snažan društveni zahtjev da se monetarni sistem stavi pod kontrolu kolektiva. Radna snaga kolektiva je jedini supstrat novčanih žetona, i samo neuspjeh u uvažavanju ove fundamentalne činjenice doveo je općenito do pogoršanja naših javnih finansija i do potpune anarhije monetarnog sistema općenito.

Odricanjem od ličnih i komercijalnih kredita od strane privatnih bankara, što je predloženo u § 5, pravi se dublji rez u ukupni kreditni sistem. Za državni kreditni sistem, kao i za opštinske, pa čak i kredite za nekretnine, mora se s najvećom strogošću i energijom zalagati za ukidanje ropstva kamatnih stopa, jer je to neophodan preduslov za socijalnu državu uopšte.

Situacija je drugačija sa ličnim kreditima. Mi također zahtijevamo, po sebi i za sebe, beskamatni lični kredit; ipak, taj zahtjev nema isti ogroman i principijelan značaj. Sjećamo se 250 milijardi kreditnog kapitala sa fiksnom kamatom u poređenju sa
jedinih 12 milijardi dionica koje isplaćuju dividende.

Svi takvi krediti, dionice, certifikati o učešću, rudarske dionice, udjeli u kapitalu i tako dalje, predstavljaju rizični kapital. Prinos ovog kapitala zavisi od marljivosti i efikasnosti onih kojima je novac povjeren. Ovdje element rizika i opasnosti od gubitka stoga dolazi do izražaja, zajedno s pitanjem ličnog povjerenja. Za to se i dalje čini neophodnom određena naknada posebne vrste. Vlasnik dionica i tako dalje ni na koji način nije obeštećen niti ima koristi ako preduzeće kojem je povjerio svoj novac ne zaradi ništa. On u potpunosti gubi svoj novac ako preduzeće propadne.

Drugačije je, na primjer, sa vlasnikom obveznica Reicheisenbahna.
Željeznice Reicha [u Elsaß-Lothringenu] su potpuno izgubljene gubitkom Elsaß-Lothringena. Uprkos tome, vlasnik željezničkih obveznica nastavlja primati svoje kamate. Od koga? Od poreza kolektiva. Željeznice mogu raditi s deficitom bilo koje veličine kao u Pruskoj i Bavarskoj prošle godine; ipak, vlasnici obveznica primaju svoje kamate svejedno. Od koga? Od danka plaćenog iz radnog potencijala i potrošnje radno sposobnog stanovništva.

Želeo bi se samo da se ova fundamentalna razlika savršeno razjasni, kako bismo konačno prepoznati gdje vampir isisava radni potencijal ljudi.

Dakle, lični kredit treba ostati, ili bolje rečeno, ponovo biti dodijeljen, ličnom poslovanju putem privatne banke. Lična efikasnost tražitelja kredita, s kojom je bankar lično upoznat, treba ponovo postati odlučujući faktor za lični kredit. Naknade koje određuje država regulisaće se same od sebe, u skladu s fluidnošću novca koja će u svakom slučaju početi s ukidanjem ropstva kamata.

O § 6

Glavna tačka § 5 važi i posebno za imovinu od dividendi. U interesu socijalne države-zajednice mora se zahtijevati da se pokuša vratiti nekada pozajmljeni kapital i za velika industrijska preduzeća – kako bi se time dovelo do smanjenja zaduženosti pojedinačnih industrijskih preduzeća prema onima koji su samo investitori.

Jer, u stvari, ono što smo mogli primijetiti u odnosu zajmovnog kapitala prema svim narodima, ponavlja se i ovdje u manjem obimu. I ovdje kapitalista eksploatiše radnika,

Machine Translated by Google

predradnik, inženjer, poduzetnik, svi podjednako, jer potreba za zarađivanjem dividendi ima prioritet9 .

Međutim, ako postignemo oslobođenje industrija i preduzeća od vječnog gomilanja kamata, onda je put otvoren za snižavanje cijena proizvoda i za isporuku i distribuciju viška vrijednosti, dijelom zajednici, dijelom radnicima, srednjem menadžmentu i upravnim odborima pojedinačnih preduzeća, dakle onima koji zaista sami stvaraju proizvodnju i vrijednosti.

O § 7

U ovom paragrafu, prirodno, na scenu stupa i cijelo područje osiguranja, koje se može konstruirati na analognoj beskamatnoj osnovi. Plaćene premije ne mogu rasti dodavanjem kamata; osiguravajuća društva će postati štedne institucije; drugim riječima, rizik i korist osiguranja se zadržavaju. Za ovo mora biti odgovorna politička zajednica.

O § 8

Što se tiče devalvacije našeg novca, koja je nastala isključivo zbog ogromne mase naših bezbrojnih certifikata o zaduživanju, zahtijevamo snažno postepeni porez na bogatstvo. Naglasak stavljamo na "snažno postepeni".

[Paušalni] porez na bogatstvo [u svrhu] smanjenja broja novčanica i slično ne bi bio ništa drugo do samoobmana kojom se baca pijesak u oči ljudima. Jer ako i ja konfiskujem polovinu svog bogatstva svugdje i primam isplatu u obveznicama i pretvorim ih u kašu, sve što se time zapravo postiže je smanjenje količine papira, dok će zauzvrat faktor konverzije povećati fiktivnu vrijednost ukupnog papira u opticaju na isti nivo kao i prije. Prava vrijednost uvijek pripada samo dobrima za potrošnju i dobrima za upotrebu, nikada papirnim vaučerima za obavljeni rad.

Drugo pitanje je da li se devizni kurs naše marke može poboljšati. Ali čak i ovo poboljšanje deviznog kursa u konačnoj analizi opet zavisi samo od radnog potencijala i proizvodnje, drugim riječima, od mogućnosti proizvodnje naše ukupne nacionalne ekonomije.

Prigovori i njihovo pobijanje

Nikada se nijedna ideja nije uspjela uspostaviti bez protivljenja, a ponajmanje ideja koja se tako radikalno udaljava od davno utvrđenih pretpostavki o svetosti i nepovredivosti interesa. Uz već iznesene i očekivane prigovore, uvijek se nameće dvostruko zapažanje: prvo, mora se pitati koji dio iznesenih prigovora se zasniva na namjernom iskrivljavanju ideje o ukidanju ropstva interesa, i drugo, šta treba reći kao odgovor na sve iskrene i na činjenicama zasnovane sumnje?

Najčešći prigovor je tvrdnja: bez naplate kamate niko neće pozajmljivati novac.

9 Ovo je problem akcionarskih društava. Kompanije su u slobodnom i transparentnom vlasništvu porodica, kao što je uobičajeno u Njemačkoj, nemaju ovu karakteristiku.

Machine Translated by Google

Mi zapravo više ne želimo da iko pozajmljuje svoj novac. Kredit je bio trik, bio je zamku u koju je upala naša ekonomija i u kojoj je sada bespomoćno zarobljena.

Ako narodu zaista hitno treba veći kapital, onda će dobiti potreban novac bez kamate u centralnoj državnoj blagajni, a potrebna je samo otplata. Na kraju će izdati nove novčanice. Zašto bi izdavali certifikate s kamatom?! Da li papir nosi kamatu ili ne, nije važno! Njegova jedina i isključiva podrška je radni potencijal i poreski potencijal naroda. Zašto opteretiti svaki javni trošak od početka olovnim teretom vječne kamate?

Da, ali kako bi država trebala ispuniti svoje kulturne zadatke za zajednicu? I dalje joj je potrebno novac i može biti pošten u ovom zadatku samo putem zajmova koji naplaćuju kamatu.

Ova tvrdnja se zasniva na potpuno mamonističkom načinu razmišljanja. Morala bi biti namjerno kalkulisana s ciljem obmanjivanja nakon temeljitog čitanja ovog Manifesta; jer smo, prije svega, dokazali da se nakon ukidanja ropstva kamatama svi kulturni i društveni zadaci države mogu pokriti iz državnih preduzeća, iz prihoda poštanske službe, željeznice, rudnika, šuma i tako dalje, bez ikakvog daljnjeg. Drugo, suverena narodna država [Volksstaat] ima moć, u bilo kojem trenutku, da se brine o posebnim kulturnim zadacima izdavanjem beskamatnih vrijednosnih žetona umjesto certifikata koji nose kamatu, a koji su proglašeni pravilom u mamonističkoj državi. Potpuno je nemoguće shvatiti zašto bi država posebne kulturne zadatke, npr. izgradnju željeznice, kanala i hidroelektrana, učinila skupljim za sebe vječnim obećanjem kamate koje je potpuno nepotrebno. Ako ne može platiti troškove izgradnje iz prihoda svojih sadašnjih državnih preduzeća, onda nema razloga da se vidi zašto država ne bi trebala stvarati novac; Suvereni narod zaista mora platiti za to, dok on upravo taj novac priznaje kao sredstvo plaćanja. Zašto bi, međutim, narod, sa svim svojim radnim i poreskim potencijalom, stajao iza još jednog papirića (zajma s kamatom), koji narodu u cjelini nameće samo vječnu obavezu plaćanja kamate u korist kapitaliste!? Stoga, dolje s ovom opsesijom mamonističke države!

Kapitalisti će tada samo uzeti izdane papirne novčanice i akumulirati papir novac.

Ovo se opovrgava na dva načina. Prvo, zahtjev da se samo posjedovanje novca učini neisplativim tada bi naravno već bio ispunjen, a ukidanje ropstva kamate dobrovoljno bi preuzeli sami kapitalisti, budući da se kapitalista odriče kamate svojom voljom ako gomila svoje novčanice kod kuće. Drugo, strah kapitaliste za svoj novac čini to malo vjerovatnim; treba samo zamisliti neprospavane noći gomilača valute koji drži velike sume novca nagomilane kod kuće i mora stalno gledati kako mu je posjed ugrožen od strane lopova, razbojnika, provalnika, pretresa kuća, požara i poplava. Uvjeren sam da bi se pošten građanin umorio od ovih briga u kratkom vremenu i da bi uskoro pronašao put do državne banke. Državna banka izdaje potvrdu i sada je pravno odgovorna za račun, ali ne i za bilo kakve isplate kamata. U suprotnom, naravno, treća mogućnost i dalje ostaje otvorena za svakoga, a to je da radi sa svojim novcem, da stvara vrijednosti i proizvodi robu, da učestvuje u industrijskim poduhvatima, da svoj život učini bogatijim i ljepšim, da podržava umjetnost i nauku, ukratko, da korisno koristi svoj novac dok odbacuje Kult Mamona.

Međutim, i dalje se može dogoditi da se hitno ukaže potreba za privatnim kapitalom za neke ciljeve, npr. za testiranje izuma, osnivanje preduzeća od strane mladih, kompetentnih zanatlija ili biznismena itd.

Machine Translated by Google

Za početak, ovo nema nikakve veze s ukidanjem ropstva kamatnih stopa!
Jer, prije svega, logično se mora pretpostaviti da će kapitalista, koji nakon ukidanja ropstva kamate naravno više nema priliku da investira svoj novac na način otporan na bombe i da očekuje besposlenu potrošnju kamate, radije, kao i u ranijem dobu, biti sklon da rizikuje svoj novac u takve svrhe, tako da će nedostatak ili potreba u ovom smjeru stoga biti mnogo rjeđa nego do sada. Ili se, naprotiv, nije iznova i iznova čulo od efikasnih poslovnih ljudi, od najpametnijih izumitelja, upravo žalba na to kako je teško dobiti novac u mamonističkoj državi za takve svrhe, osim ako se ne može garantovati "dividenda"? Drugo, zadatak buduće države mora biti da podstiče svaku kompetentnu snagu kroz velikodušnu podršku. Zaista je već bilo početaka u tom smjeru u staroj birokratskoj državi, ali toliko malodušnih da je, umjesto podsticaja, došlo do inhibicije i oklijevanja zbog uznemirujućih propisa koji su pratili dodjelu javne podrške. Treće, treba napomenuti da se dodjelom nekoliko miliona maraka moglo postići izuzetno mnogo. Radost rada, marljivost i upornost njemačkog izumitelja, inženjera, zanatlija itd. su toliko veliki da bi, kroz pravo države da učestvuje u rezultatima sretnih izuma, troškovi najvjerovatnije bili bogato nagrađeni (Engleska kao primjer).

Ukidanje ropstva kamatnih stopa nužno vodi do iscrpljivanja bogatstva.

Oho! Ko to tvrdi? Ali naravno! Ko god je prilagodio svoj život potrošnji svojih kamata na kapital i ne može se odlučiti za rad, za njega je to svakako tačno: trošeći 5% godišnje, potpuno će iscrpiti svoje bogatstvo za 20 godina. Naravno, ali to je zaista sasvim u redu! Ono što želimo je upravo ukidanje ropstva kamatama; želimo da život od penzije prestane biti najviši ideal građanina. Želimo okončati ovu mamonističku dekadenciju; zaista, više ne želimo tolerisati da neko, da mnogi, mogu trajno živjeti u udobnosti samo od kamata na kredite - drugim riječima, na štetu drugih!

Ponavljam: također uopće nije istina da bi ukidanje vlasti kamate dovelo do eliminacije i iscrpljivanja bogatstva. Naprotiv, ukidanje ropstva kamate promoviralo bi stvaranje bogatstva zasnovanog na radu koji proizvodi robu i proizvodi vrijednost, oslobođen i neopterećen vječnim izdacima kamate. Ukidanje ropstva kamate vodi, kao što smo vidjeli, sveobuhvatnom smanjenju troškova u cijelom životu; oslobađa nas prekomjernog tereta oporezivanja tako da za svakog radnog čovjeka mogućnost akumuliranja štednje u budućnosti mora biti veća nego do sada. Još nešto! Nacionalo-ekonomski rad industrije, trgovine i zanata koji proizvodi robu i vrijednosti ni na koji način se ne ometa, već se maksimalno podstiče ukidanjem ropstva kamate.

Šta radnik dobija ako kapitalisti više ne primaju kamate?

Ovo pitanje zaista ne bi trebalo više da se postavlja! Prvo, naravno, stalni borbeni poklič rada bio je da će kapitalisti eksploatisati radnike; drugo, zaista smo jasno i nedvosmisleno vidjeli da je radnik, više od bilo koga drugog, taj koji je dužan da plaća kamate na kredite. [Drugim riječima, ono što radnik dobija su niži porezi i niži troškovi života.]

Porodične veze su oslabljene i oštećene ako neko ne može ostaviti bogatstvo iza sebe.
djeca.

Da, kakva je ovdje stvarnost? Sasvim generalno mislim da novac ima malo ili nimalo veze sa osjećajem porodice. Ili je iko čuo da se djeca bogatijih roditelja vežu za...

Machine Translated by Google

svoje roditelje više od roditelja siromašnih roditelja? Ili bogati roditelji vole svoju djecu više od manje imućnih? Šta je vjerovatno važnije za djecu, da im roditelji osiguraju najbolji mogući odgoj i da ih nauče disciplini, odgajajući ih u vrijedne, zdrave i hrabre ljude, ili da im ostave najveću moguću vreću novca?

U određenim slučajevima, nesumnjivo će se morati priznati opravdana težnja da se osigura finansijska budućnost djece. Ova težnja, a time i štedljivost roditelja prema svojoj djeci, ni na koji način neće biti negativno pogođena ukidanjem kamatnog ropstva; naprotiv. Mogućnost štednje će postati veća kada se naša nacionalna ekonomija oslobodi sveobuhvatnog pritiska kamatnog ropstva.

Iz primjera čovjeka sa zaradom od 10.000 maraka i penzijom od 5.000 maraka vidjeli smo da su sva srednja i manja bogatstva zapravo opljačkana od bilo kakvog blagotvornog efekta zaobilaznim putem direktnih i indirektnih poreza na stambenu stanarinu i tako dalje. Ne mogu dovoljno često ponavljati: kamate na obveznice za vlasnike malih i srednjih količina bogatstva su prevara, samoobmana, vrtnja u krug, ali veliki kapital je putem svoje predane štampe sasvim đavolski propagirao i proglasio u cijelom svijetu vjeru u svetost i nepovredivost kamate. On omogućava svima naizgled da učestvuju u ljupkoj, anesteziranoj konzumaciji kamate, kako bi uspavao lošu savjest koja neizbježno prati besposlenu, bezradnu konzumaciju kamate - i kako bi regrutovao drugove za borbu, za odbranu ovog najvišeg dobra mamonizma.

Državni službenik, državnik, reći će: država se ne može odreći obaveze koju je preuzela prema svojim povjeriocima.

Šta znači "obaveze"? Da li je na bilo koji način moralno ulaziti u obaveze o kojima država od početka mora znati da ih može ispuniti samo ako oduzme kamatu od povjerilaca putem direktnih i indirektnih poreza u potpuno istom iznosu? Gdje je tu moral? Ili nije možda poštenije priznati: "Kamatu mogu platiti samo ako naplatim isto toliko poreza - ali za vrijeme rata sam apsolutno morao imati novac, i za to sam izvršio prevaru s ratnim obveznicama; morate mi oprostiti, dragi ljudi; to je u konačnici bilo za vas, a sada se više ne želimo igrati žmurke; ja, država, ne plaćamo kamatu, a vi, poreski obveznici, ne morate plaćati porez na kamatu; to će znatno pojednostaviti naše transakcije. Dakle, snaći ćemo se bez ogromne poreske birokratije, a isto tako i bez izuzetne birokratije koja služi interesima. Je li tako? Imamo li dogovor?" A vi, gospodine Scheidemann, nemojte ponovo isticati svoje ime na svakom reklamnom stupu kao državni sekretar stare kompromitovane vlade usred glupih izjava o sigurnosti i nepovredivosti ratnih obveznica. Samo se sramotite: korist od cijele prevare zaista je išla samo i isključivo krupnom zajmovnom kapitalu.

Finansijski zvaničnici i bankarski stručnjaci izjavljuju da je ukidanje ropstva kamatama na ratne obveznice i javne dugove nemoguće jer je to sinonim za javni bankrot.

Oprostit ćete mi: prema vašim govorima, mi smo ionako javno bankrotirali ili to moramo postati. Međutim, otvoreno proglašenje javnog bankrota bila bi najveća glupost koju bismo mogli počiniti: stvarnoj nesposobnosti sadašnjih nosioca vlasti, to bi prerano dodalo historijsku potvrdu te nesposobnosti.

Zašto proglasiti bankrot? Ako sam stavio 3 marke iz desnog džepa pantalona u lijevi,
Ipak ne smijem zbog toga proglasiti bankrot desnog džepa pantalona!

Machine Translated by Google

Zaista nije bilo drugačije ni sa ratnim zajmom! Rajh je iz džepova naroda izvadio prve stvarno prisutne milijarde, a zatim se novac ponovo vratio; zatim je došao novi zajam i novac se ponovo vratio; ponovo je došla pumpa i usisala milijarde, a one su ponovo popuštale, sve dok, nakon što se igra ponovila devet puta, država nije veselo generirala 100 milijardi duga. Za to je narod imao 100 milijardi u fino štampanom papiru u rukama. U početku je narod zamišljao da je postao mnogo bogatiji; onda je došla država i rekla: „Strašno je; imam 100 milijardi duga i suočavam se sa bankrotom.“ – Da, ali zašto? To je u svakom slučaju samo samoobmana! Ja sam zaista nikada ne mogu bankrotirati ako s vremena na vrijeme uzimam novac iz jednog džepa i stavljam ga u drugi. Stoga možemo biti mirni u vezi sa državnim bankrotom u pogledu naših unutrašnjih dugova po ratnim obveznicama. Stoga, zaista ne moramo proglasiti javni bankrot i zaista možemo sebi uštedjeti ogroman rad s glupim plaćanjima kamata i velikim, ali još glupljim, porezima.

Oslobodimo se konačno izvršavanja naloga krupnog zajmovnog kapitala! Samo krupni zajmovni kapital ima koristi od ove prevare s porezom na kamate na zajmove, jer mu ostaje ljepši komad zlata, a radni narod plaća taj višak u obliku indirektnih poreza; međutim, mali i srednji kapitalista jednostavno juri svoj vlastiti rep.

Globalni ekonomski zvaničnik kaže: Ukidanje ropstva kamatnih stopa nije moguće za nas da postignemo samo u Njemačkoj; to se mora učiniti na međunarodnom nivou; u suprotnom ćemo izgubiti sav kredit, kapital će odlaziti, a mi ćemo i dalje morati ispunjavati svoje obaveze prema kamatnim stopama prema ostatku svijeta.

Priznajem da sam i sam dugo bio zbunjen oko ovog pitanja. To je najteže pitanje jer se tiče našeg odnosa s ostatkom svijeta; u međuvremenu, stvar ima dvije strane. S jedne strane, ideja o ukidanju ropstva kamatnim stopama je bojni poklič svih produktivnih naroda protiv međunarodnog ropstva kamatama na novac; s druge strane, to je radikalni lijek za naše unutrašnje finansijske probleme. Ali to zaista nije razlog da se suzdržimo od korištenja lijeka, samo zato što ga podjednako bolesni susjed ne koristi istovremeno. Međutim, bilo bi dodatno glupo kada bismo mi u Njemačkoj nastavili da se vrtimo u ludom krugu i plaćamo poreze i kamate kada smo jasno prepoznali da ova smiješna aktivnost koristi samo velikim kapitalistima i nikome drugom. Stoga, predvodimo put svojim oslobađajućim primjerom; oslobodimo se ropstva kamatama na novac i uskoro ćemo vidjeti da će snaga ove pobjedničke oslobađajuće ideje podstaći narode svijeta da nas slijede.

Zapravo sam uvjeren da naša inicijativa – ako je ne uguši
Njemački mamonisti – će neodoljivom nuždom povući za sobom i ostale narode.

Spartakist kaže: Čitava ideja se svodi samo na zaštitu kapitala; ona i dalje
ostaje onda kako je i bilo: siromah nema ništa, a bogat ostaje.

Da, prijatelju moj; općenito je vrlo teško raspravljati s tobom - ako si zaista u dubini duše komunista i stoga ćeš zapravo tvrditi da „sve pripada svim ljudima“10
, i ako ste uz to zaista upoznati sa stvarnim idejama velikih boljševičkih vođa u Rusiji, posebno Lenjina, i smatrate ih ispravnim, i shodno tome smatrate sljedeće zadatke Sovjetske Republike koje je odredio Lenjin, „univerzalno obračunavanje i kontrolu sve proizvodnje i distribucije“, ljudski mogućim.

10Petar Kropotkin, Osvajanje kruha

Machine Translated by Google

Ako vam je, međutim, potpuno jasno da je ovaj zadatak zaista izvodljiv, ako uopšte, pod strašnom tiranijom, a i dalje u dubini srca ostajete uvjereni komunista ili spartakovac i tako dalje, onda se nemojmo dalje raspravljati; mi se jednostavno ne razumijemo i govorimo različitim jezicima, a budućnost će odlučiti, ili za državu sputanih granica koja na kraju može proizaći iz haosa boljševizma, ili za novu državu kojoj se nadam, s nacionalnom ekonomijom oslobođenom ropstva kamata.

Ali ako, u dubini svog komunističkog srca - ako ste iskreni - otkrijete da još uvijek razmišljate, čeznete za ženom i djetetom, za ljudskom dušom koja vam je bliža od Eskima ili Zulu kafira, ako tokom fabričkog rada kojim komanduje sovjetski direktor mislite da bi još uvijek bilo lijepo posjedovati vlastitu malu kućicu, malu vrtnu parcelu, ako zaista u samoj dubini vaše duše ne bi zaista pružilo istinsko zadovoljstvo to što biste imali pravo, kao pas na ulici, da iskorištavate svaku kuju koja vam se nađe na putu, ako želite nekoga nazvati svojom ženom, ako samo razmišljate o tome da nešto uštedite od svoje plate, što bi onda trebalo pripadati samo vama, onda već više niste komunista; onda ste se već u srcu slomili od svoje tako glasno proglašene fraze: "Sve pripada svim ljudima"; onda upravo ono što ne želite jeste da sve pripada svim ljudima; želite da upravo ono što želite za sebe - žena, dijete, kuća, farma, ušteđevina - bilo da to već imate ili se samo nadate da ćete to dobiti, čak i tada pripada samo vama.

I vidiš li, prijatelju moj, ako samo u srcu sumnjaš da bi ti to moglo nešto promijeniti, ako bi neka slučajna osoba došla i jednostavno ti uzela ušteđevinu u ime "svih", i ako bi ti dovela još jedno dijete i uzela tvoje jer sva djeca pripadaju "svima", onda prijatelju moj, nemojmo više govoriti potpuno jedno mimo drugog.

Možda bih vas mogao zamoliti da razmislite o tome da li bi komunistička poruka da sve stvari trebaju pripadati svim ljudima zapravo nužno značila kraj svake kulture, jer nedostatak bilo kakvog koncepta vlasništva mora uvjerljivom logikom spustiti čovjeka na nivo zvijeri.

Ako sve pripada svim ljudima, ako bi se obračun i kontrola nad svom površinskom proizvodnjom i distribucijom u Lenjinovom smislu mogli prisilno uspostaviti, onda bi u najboljem slučaju nastala mravinjačka kolonija. Ali u tom slučaju, možemo i bez jezika, duše i misli; nijemo i instinktivno možemo obavljati svoj prisilni rad. Kraj čovjeka je tu.11

Ali dosta sada, prijatelju Spartače. Neka ovo fundamentalno razmatranje duboko prodre u tvoju glavu i srce. Precizniji odgovor na tvoje pitanje tada će proizaći iz razgovora s drugim stranama.

A sada, vi drugovi dviju socijalističkih orijentacija, umjerene i nezavisne!12

Ne mogu zamisliti da bi s vaše strane došlo do ozbiljnih kontradikcija ili prigovora protiv ukidanja ropstva kamatnih stopa, a ipak se moram kategorički obračunati s vama, zajedno s cijelim socijalističkim svijetom ideja, od Marxa do sadašnjih vođa Eberta, Scheidemanna, Kautskyja i tako dalje.

1. Socijalistička volja: uzdizanje radničke klase je ideja koja bezuvjetno mora prevladati; zasad se slažemo.

---

11 „Kraj čovjeka“ je iz Ezekiela. Tamo označava svrhu čovjeka, ali ovdje bi mogla imati dvostruko značenje. Čovjekova svrha pod komunizmom postaje bezumno ropstvo, što je uništenje čovjeka.

12 Feder ovdje misli na Socijaldemokratsku partiju i njen pacifistički ogranak, Nezavisnu socijaldemokratsku stranku.

Machine Translated by Google

2. Putevi utabani za postizanje ovog velikog cilja gotovo su u potpunosti pogrešni, jer oni

3. zasnivaju se na lažnim pretpostavkama.

4. [Marksistička] socijalistička ideja o državi nužno vodi komunizmu, dakle pad.

5. Međutim, budući da socijaldemokratija ima drugačiji cilj, uzdizanje radničke klase, svih radnih ljudi uopšte, ona se suočava sa strašnim unutrašnjim sukobom, jer logičke posljedice marksizma vode ka direktnoj suprotnosti od praktičnog cilja radničkog pokreta.

6. Iz ove unutrašnje podjele proizilazi očigledna nesigurnost u smjeru kretanja vlada.

7. Zarad velikog praktičnog cilja (uzdizanja radničke klase) mora se povući oštrija linija protiv Spartaka i boljševičkog komunizma, a protiv njihovih metoda se mora boriti svim silama. Ali socijaldemokratija, organizirana kroz sindikate, danas se osjeća slabo pred ovim radikalnim grupama, jer je prihvatila marksističko razmišljanje kao svoj temeljni princip obrazovanja i jer svi marksistički načini razmišljanja logički vode komunizmu.

A sada dokaz: tačka 2 kaže da su putevi kojima je socijaldemokratija išla gotovo u potpunosti pogrešni.

Čitava agitacija provedena širom zemlje dovela je do duboke podjele unutar stanovništva naše nacije. Stalno ponavljane klevete protiv poslodavaca svake vrste, zapravo svakog buržoaskog zvanja, kao eksploatatora i krvopija fizičkih radnika koji rade navodno bez pomoći, dovele su do neopravdane ogorčenosti i oholosti rada, što danas nužno pronalazi svoj izraz u zahtjevu za "diktaturom proletarijata" (Komunistički manifest). Suštinski zahtjev Erfurtskog programa - prenos sredstava za proizvodnju iz privatnog vlasništva u vlasništvo i upravljanje zajednice - danas je sažet u vapaj za "socijalizacijom".

Svakom ozbiljnom političaru je potpuno jasno da bi potpuna socijalizacija naše ekonomske propasti značila potpuni državni bankrot. Ali se ne usuđujemo to otvoreno i slobodno priznati narodu.

Ne socijalizacija, već desocijalizacija bi sada morala biti parola. Stoga se pokušava nadoknaditi očigledan neuspjeh svake socijalizacije kroz zabludne poreske projekte i na taj način po drugi put "eksproprijirati eksproprijatore". Sve to ne znači ništa drugo nego prepuštanje cijele nacionalne ekonomije potpunoj propasti. Umjesto rasta (udvostručenje proizvodnje, kako je obećavala sva socijalistička literatura za period nakon revolucije, ne dolazi u obzir) dogodilo se upravo suprotno.

Najgore bi, međutim, bilo kada bi sadašnja socijalistička vlada pomislila na prihvatanje velikih stranih kredita. Time bi ne samo naš ekonomski pad bio zapečaćen, već bismo se i potpuno predali u kamatno ropstvo Antante, iz kojeg ne bi bilo povratka.

Fundamentalni neuspjeh, osnovna greška, na kojoj je izgrađen cijeli ovaj pogrešan lanac ugovora, zahtjeva i obećanja narodu, jeste potpuno pogrešan stav prema industrijskom kapitalu i kreditnom kapitalu. Komunistički manifest, Erfurtski program, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky nisu prepoznali radikalnu razliku između industrijskog kapitala i zajmovnog kapitala.

O ovome se cijela socijaldemokratija mora ponovo naučiti; ova fundamentalna greška mora biti jasno prepoznata i otvoreno priznata bez rezerve. Zatim se, međutim, moraju neumoljivo izvući i jedini mogući zaključci. Oni, međutim, znače radikalno odricanje od besmislenog, jer potpuno pogrešnog, bijesa protiv industrije, protiv poslodavca. Radnik i onaj koji daje rad pripadaju zajedno; imaju isti cilj - rad, proizvodnju; jer bez proizvodnje, bez rada, ne može biti života, kulture, napretka i uzdizanja. Očigledne i neizbježne suprotnosti koje postoje među ljudima, samo zato što su ljudi, mnogo su manje važne od velikog zajedničkog interesa poslodavca i zaposlenika. Ove suprotnosti se mogu i rješavaju putem ugovora o nadnicama i trgovinskih organizacija na obostrano zadovoljstvo obje strane.

Ali nemojmo dalje istraživati ova pitanja koja su trivijalna u okviru naše rasprave o najvećim političkim linijama sile i naglasimo samo da je interes rada kolektivno savršeno usklađen s našom nacionalnom industrijom, s nacionalnom ekonomijom našeg naroda.

Ko god drugačije uči i predstavlja suprotnosti između poslodavca i zaposlenika kao važnije, otkriva se kao neodgovoran upravo prema radnicima; jer time polaže sjekiru na korijenje drveta koje hrani i podržava radnika.

Međutim, socijaldemokratija je to učinila i time je navukla vječnu krivicu pred njemačkim radom; time je donijela neizrecivu bijedu našem narodu, jer ne može ispuniti sva svoja obećanja, jer nam ne može donijeti mir međusobnog razumijevanja, jer nam ne može stvoriti posao, jer čak mora podići oružanu silu protiv nas, jer ne može bez državne službe, jer mora zahtijevati obavezu rada, jer opće jednako i direktno pravo glasa za muškarce i žene starije od 20 godina ne pomaže nikome da zaradi za život, jer bez državne garancije sigurnosti osobe i imovine moraju nastati haotične okolnosti, jer bez integracije i podređivanja pojedinca društvu nije moguća vitalnost države.

Tako, duboki, očajnički val razočaranja prolazi kroz cijeli narod. Ako pojedinci to i dalje ne razumiju, ministri, članovi parlamenta i narodni delegati nastavljaju veselo lagati jedni drugima da se „tekovi revolucije“ moraju braniti od „reakcije“: šta ova dva termina znače, ako išta znače, nijedan iskreni državnik ne bi mogao jasno reći narodu.

Negativne akcije revolucije, svrgavanje niza zastarjelih dinastija, svrgavanje oficira, ukidanje plemstva, raspuštanje vojske, ukratko, "Veliko rušenje", zaista nije nikakav "dobitak".

A reakcija?! Pometena, trula doktrina božanskog prava nigdje u cijelom narodu nema dovoljno moralne podrške da bi rezultirala bilo kakvom snažnom akcijom; buržoazija je, što se tiče prave buržoazije, previše kukavička, previše moralno korumpirana, da bi se okupila protiv klasno svjesnog rada: stoga nije potrebno da se vladajuća klasa radnika brine zbog dinastičke ili buržoaske reakcije.

Ali duboko razočarenje naroda zbog takozvanih dostignuća revolucije, drugim riječima, zbog nedostatka bilo kakvog stvarnog poboljšanja položaja naroda, to je velika opasnost. Ovo razočarenje vodi do odlaska velikih masa sve dalje ulijevo, gdje su već data obećanja daleko nadmašena.

Machine Translated by Google

U konačnici, više se ne mogu davati obećanja poput „sve svim ljudima“. To je čisto ludilo, ali svaka ideja, svaka pojava, svaka aktivnost rastegnuta i preuveličana do krajnosti postaje ludilo na kraju, a zatim se pretvara u svoju suprotnost. Slično je i s komunističkom idejom da sve treba pripadati svima, jer se to na kraju završava i svodi na to da svi... nemaju ništa. Glad, očaj, bijeda, bolest i potreba stigli su u Rusiju; ljudi su izgubili posljednje ostatke hrabrosti i radosti življenja.

Ponavljam: ogromna fundamentalna greška u socijalističkom svijetu ideja u konačnici se može pratiti do neuspjeha u prepoznavanju duboke suštinske razlike između industrijskog kapitala i kreditnog kapitala. Kreditni kapital koji proždire kamate je bič čovječanstva. To je vječni, laki i beskrajni rast krupnog kreditnog kapitala, a ne produktivnog, robno-proizvodnog, industrijskog obrtnog kapitala, koji vodi do eksploatacije naroda.

Ne mogu ovdje preskočiti ispitivanje pitanja zašto ova bitna razlika nije prepoznata; da li zaista nije prepoznata ili je možda prikrivena u korist krupnog kreditnog kapitala; da li su vođe i šefovi u borbi protiv kapitalizma, da li su autori Komunističkog manifesta, Erfurtskog programa i sadašnji vođe uvijek postupali s potrebnom savjesnošću.

Najozbiljnija i najstrašnija stvar je kada neko baci sumnju na apsolutnu ozbiljnost i čvrsto uvjerenje drugog; čini se tim ozbiljnijim što se pažljivije traga za uzrocima i odnosima koji se odnose na životne događaje. Stoga ni ja ne želim dati nikakav odgovor na samo ovo pitanje, već samo aludirati na velike, nejasne veze navodeći izjavu Disraelija, najvećeg engleskog premijera, lorda Beaconsfielda. Ovo on piše u svom romanu Endymion:

"Nijedan čovjek neće ravnodušno tretirati princip rase. To je ključ historije, a razlog zašto je historija često tako zbunjujuća jeste to što su je pisali ljudi koji nisu poznavali ovaj princip i svo znanje koje on uključuje." [Baron Sergius Endimionu]

Buržoazija.

Buržuja, kojem odmor izgleda kao njegova buržoaska dužnost, svakako uznemirava svaki novi revolucionarni zahtjev, kao i uvijek sa svakom novom idejom. To za njega znači nemir; jer bi možda čak morao i nešto o tome razmisliti. Svaka promjena mu je odvratna; želi odmor, i teško onome ko žudi za njegovom vrećom s novcem. Sada mu se zaista žele njegove kamate, njegov prihod od rente na kuće, kamate od njegovih osiguranih obveznica, kamate koje prikuplja na hipoteke; ukratko, ono što čini njegov odmor, njegovo zadovoljstvo i njegovu sreću.

Pa ipak, moramo se zapitati šta će reći članovi klasa koje posjeduju pozajmljeni kapital. Oni čine, pored prave buržoazije... Buržoazija je ljudski tip, s kojim se ništa dalje ne može započeti; buržoazija je grana na drvetu čovječanstva koju treba odsjeći, što prije to bolje. To su samodopadni, samozadovoljni Babbitovi sa svojim žalosno uskim horizontima, koji nisu sposobni za nikakav entuzijazam. Oni provode dane u vječnoj monotoniji uz kafu, jutarnje novine, jutarnje piće, podnevne novine, ručak, popodnevni san, izrezivanje kupona, popodnevno piće, prijatelje u pubu i povremeno kino. Nedostaje im razumijevanje za sve što pokreće svijet, sve za čim mladost čezne, sve što muči narod, državu i društvo, nebrinući se za rat i pobjedu, oni vegetiraju i propadaju, istovremeno arogantni i servilni - ali buržoazija je tako široka klasa da je se ne može ignorisati.

Machine Translated by Google

Dakle, ukidanjem ropstva kamate, uništava se štedljivost; ljudi završavaju u sirotinjskim kućama.

To da ukidanje ropstva kamate sasvim općenito može imati utjecaj na štedljivost mora se odlučno poreći. Štedljivost ima jednako malo veze s prevladavajućim ekonomskim stavovima kao npr. rasipništvo. Štedljivost i rasipništvo su ljudske osobine koje su ili prisutne ili ne, bez obzira na to da li neko doba odobrava ili ne odobrava ideju kamate.

U prelaznim vremenima možda se može promovirati povećanje ili smanjenje štedljivosti. Međutim, u datom slučaju, mnogo više naginjem stavu da će racionalna, ekonomski osviještena osoba sebi reći sljedeće: „Više ne mogu u budućnosti računati na to da ću živjeti samo od svoje kamate. Međutim, želim živjeti u kasnijim godinama, a ipak nešto ostaviti svojoj djeci; stoga sada moram više štedjeti.“ Ukidanje ropstva kamate mora, po mom mišljenju, imati ovaj učinak na većinu ljudi. Što se tiče starijih osoba, naravno da će one biti upućene na javnu podršku.

I ovdje moram još jednom naglasiti da, s obzirom na trenutno opterećenje direktnim porezima na imovinu i opterećenje indirektnim porezima na svaki način života, ništa od lijepih plaćanja kamata ne preostaje, osim u slučaju osobe za koju - a to je zaista nešto nepravedno i protiv čega se treba boriti - sav prihod proizlazi samo iz vječnih plaćanja kamata. Stoga se vjerovatno ne treba bojati pada štedljivosti.

Je li (odvratni) krupni kapital zaista toliko neplodan? Nije li on također stvorio sredstva za napredak velikih razmjera koji donosi plodove za čovječanstvo veće od onih koje uništava kamata na kreditni kapital?

Ne! Postavljanje pitanja samo dokazuje da nam je mamonistička frazeologija zamutila jasan vid.

Veliki kapital nije stvorio sredstva za napredak velikih razmjera; već je veliki kapital izrastao iz rada! Sav kapital je akumulirani rad. Veliki kapital je sam po sebi neproduktivan, jer je običan novac sam po sebi potpuno neplodna stvar. Iz uma, rada i dostupnih ili već razvijenih sirovina ili mineralnih resursa proizvode se vrijednosti i roba – kroz rad i samo kroz rad.

Jer ako neko uloži toliko novca u najplodnije poljoprivredno zemljište, u najbogatiji rudnik uglja, poljoprivredno zemljište zbog toga neće roditi žito, niti će rudnik uglja sam izbacivati ugalj! Hajde da ovo konačno potvrdimo.

Ako su ljudi izmislili novac, on je shodno tome sasvim koristan i razuman; jer u svakom
U složenoj ekonomiji potreban je ovaj (univerzalno priznati) "vaučer za obavljeni rad". Ali to što u tim "novčanim carstvima" postoji potencijal da vječno rastu iz sebe samih u enormnost - a novac to čini, ako može nositi kamatu - to je ono protiv čega se buni srž našeg bića; to je ono što uzdiže novac daleko iznad svih drugih zemaljskih manifestacija; to je ono što novac pretvara u idola. I sve je to zaista samo najveća samoobmana čovječanstva!

Ništa, baš ništa, ne može doći samo od novca. Stol, ormar, odjeća, kuća, alat, ukratko sve oko nas ima neku vrijednost; na kraju krajeva, slomljeni komad namještaja još uvijek se može koristiti kao drva za ogrjev, ali s novčanicom od dvadeset maraka ne može se ništa učiniti;
Ne mogu ni komad sira umotati u to. Tek nakon što se ljudi razumno dogovore o olakšavanju razmjene robe za potrošnju, o pisanju vaučera za obavljeni rad, tek tada taj papirić dobija smisao i svrhu, i vrlo je razumno da farmer za svoje žito od kompanije za iskopavanje uglja ne dobija ugalj već novac; dakle...

Machine Translated by Google

vaučer za ostale završene radove, npr. vile, posuđe, plug i kosu. Ali s tim bi moć novca trebala prestati.

Dakle, veliki napredak čovječanstva nije postignut novcem, već samim ljudima, njihovim smjelim duhom, njihovom ponosnom odvažnošću, njihovim bistrim umom, snagom njihovih ruku, njihovim zajedničkim, dakle društvenim, marljivim radom. To moramo vidjeti tako ponosno i tako jasno. Ljudi su bili ono što je bitno, a ne jadni komadi papira koje su ljudi izmislili radi pojednostavljenja trgovine.

Daljnji program

Iako ukidanje ropstva zasnovanog na kamatama nije konačni cilj novog državništva; to je zaista najodlučnije djelo, jedino djelo koje je u stanju ujediniti sve narode u istinsku ligu naroda, protiv tiranije mamonizma koja obuhvata sve narode. Ali to nije kraj.
Naprotiv, ukidanje ropstva kamatnih stopa mora dovesti do daljnjih koraka, jer, kao što smo vidjeli, ono hvata globalno zlo u korijenu, i to u samom korijenu.

Tek kada se ispuni temeljni zahtjev za ukidanje ropstva kamatnih stopa, put za socijalnu državu bit će prvi put otvoren. To se mora jasno prepoznati i mora se postići uprkos svim mamonističkim silama. Vapaj za socijalizacijom [dok ropstvo kamatnih stopa traje] nije ništa drugo do pokušaj formiranja trusta svih industrija i stvaranja gigantskih konglomerata svugdje, nad kojima će veliki zajmovni kapital, uprkos svim porezima na bogatstvo, prirodno ponovo imati odlučujući utjecaj u budućnosti. Socijalistička država na mamonističkim temeljima je apsurd i po prirodi vodi kompromisu između socijaldemokratije, već snažno kontaminirane mamonizmom, i krupnog kapitala.

Mi, nasuprot tome, zahtijevamo radikalno odbacivanje mamonističke države i rekonstrukciju države u skladu s istinskim duhom socijalizma, u kojem je vladajuća osnovna ideja obaveza prehrane - u kojoj stari osnovni zahtjev komunizma može pronaći svoje racionalno i korisno zadovoljstvo - u obliku da svaki član naroda dobije svoje dodijeljeno pravo na tlo domovine kroz državnu raspodjelu najvažnijih namirnica.

Dalje zahtijevamo, kao kostur nove države, predstavništvo naroda kroz Dom narodnih predstavnika, koji će se birati na najširoj osnovi, a pored toga i stalnu Radničku komoru, centralno vijeće u kojem radnici nacije imaju glas proporcionalno svojoj raspodjeli po profesiji i ekonomskoj klasi.

Konačno, zahtijevamo najveću odgovornost direktora države. Ova nova konstrukcija države na socijalističko-aristokratskoj osnovi bit će obrađena u dodatnom radu.
...koji će se uskoro pojaviti kod istog izdavača. Međutim, preduvjet za svu ovu konstrukciju ostaje ukidanje ropstva kamata.

Moje nepokolebljivo uvjerenje, štaviše, moje znanje mi omogućava da jasno prepoznam da ukidanje ropstva kamata nije samo provedivo, već će se i mora svugdje prihvatiti s neopisivim oduševljenjem. Jer imajte na umu: za razliku od svih drugih ideja, pokreta i nastojanja, ma koliko dobronamjernih, koja imaju za cilj poboljšanje čovječanstva, moj prijedlog ne želi pokušati poboljšati ljudsku prirodu; radije se on primjenjuje protiv otrovne supstance, protiv fenomena koji je vješto – ne, đavolski – izmišljen, potpuno suprotan najdubljem čovjekovom osjećaju, kako bi se čovječanstvo razboljelo, kako bi se čovječanstvo zavelo u materijalizam, kako bi se od njega otelo ono najbolje što ima, duša. Ruka u ruci pored toga

Machine Translated by Google

Nastaje strašna, nemilosrdna tiranija novčanih sila, za koje su ljudi samo robovi kamate, postoje samo da bi radili za dividendu, za kamatu.

Duboko uznemireni prepoznajemo zastrašujuću jasnoću i istinitost starih biblijskih poslovica, prema kojima bog Jevreja Jahve obećava svom izabranom narodu: „Želim ti dati da posjeduješ sva blaga svijeta; pred tvojim nogama će ležati svi narodi Zemlje i ti ćeš vladati nad njima.“

Ovo globalno pitanje sada je pred svima vama. Globalna pitanja se ne rješavaju pokretom ruke, ali ideja je jasna kao dan. I djelo se mora marljivo propagirati; moramo jasno shvatiti da se suočavamo s najstrašnijim neprijateljem, svjetskim novčanim silama. Sva sila je s druge strane, a s naše strane samo pravda, vječna pravda produktivnog rada.

Pružite mi ruke, radni ljudi svih zemalja, ujedinite se!

Machine Translated by Google

Njemačka država na nacionalnom

Socijalistička fondacija

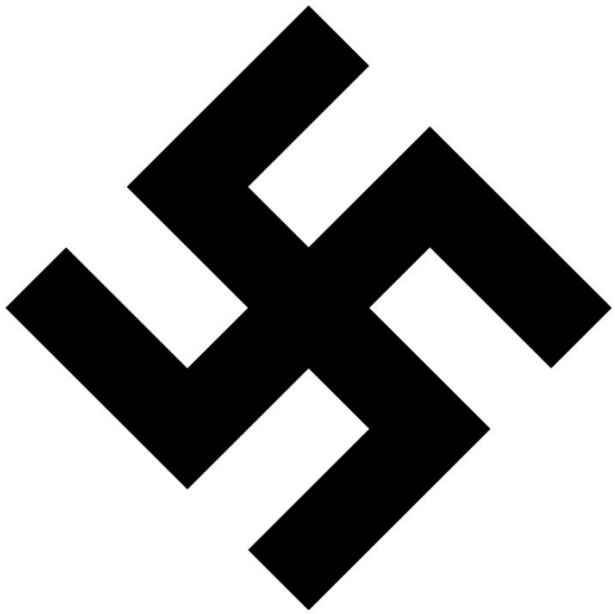

Machine Translated by Google

Predgovor od Adolf Hitler

Svakoj velikoj ideji potrebne su dvije stvari, volja za moć i jasni ciljevi. Volja za moć, za oslobođenje, leži jaka i žarka u našim srcima, Gottfried Feder je u svojoj knjizi, Njemačka država na nacionalnim i socijalističkim temeljima, jasno i jednostavno i na način razumljiv svima predstavio naše ciljeve. U njoj su nada i čežnja miliona pronašle oblik i snažan izraz. Literatura našeg pokreta je u njoj dobila svoj katekizam.

München, 8. novembra 1923. Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Predgovor
do petog izdanja

Ovdje se moje djelo, Njemačka država na nacionalnim i socijalističkim temeljima, pojavljuje u okviru serije "Nacionalsocijalistička biblioteka". Tekst je u suštini i u osnovi ostao nepromijenjen, ali su odlomci koji su se odnosili na okolnosti vremena kada se ovo djelo pojavilo (1923.) i posuđeni primjeri odatle izbrisani, a objašnjenja jevrejskog pitanja skraćena jer će ovom potonjem biti posvećeno posebno djelo.

Novo izdanje treba posebno da dokaže činjenicu da se u osnovnom programu ništa nije ni najmanje promijenilo.

Murnau, oktobar 1931. Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Blago ljudima kojima je potrebna nužda
nameće uzvišenu političku ideju koja,
biti odličan i jednostavan,
prisiljava svaku drugu ideju doba u svoju službu.

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Uvod
do prvog izdanja

Gledamo u budućnost puni snažne nade i čežnje. Njemačka će živjeti, Njemačka ne može propasti. Njemačka je potresena kao da je potresaju neodoljive porođajne muke novog doba. Strašni okovi samokrivnje, kao i strani mučitelji, otpašće i bit će otreseni snažnim slijeganjem ramenima, a Njemačka će marširati na čelu nacija.

Da toliko patnje i nevolje nije povezano sa slomom i padom, mogli bismo sa određenim osjećajem sreće učestvovati u danima stvaranja novog doba. Ako bacimo pogled na degradacije današnjice, na zbrku sadašnjosti, svuda vidimo snažnu volju, ozbiljan rad, nadahnutu intuiciju. Njemačka duša pomiče svoja krila ka novom visokom letu.

Današnji zadaci su moćni, veći i teži nego ikad u tako bolnoj historiji Nijemaca.

Dakle, potrebno je riješiti dvostruki zadatak - ne samo "obnoviti" državu i ekonomiju - već da im damo novi oblik. A time i novi oblik za kulturni i intelektualni život našeg naroda.

Stara njemačka čežnja za ujedinjenom Njemačkom mora konačno postati stvarnost, nastat će novi ekonomski zakon i ukloniti noćnu moru kamatno-kapitalističke ekonomije.

Toliko su sveobuhvatni i neodoljivi zadaci koji nas očekuju. Ozbiljan i opominjući duh prošlosti stoji iza nas; ispunjen strahopoštovanjem pred onim što se historijski dogodilo, na čvrstom tlu najbolje njemačke tradicije, zasnovane na najranijoj arijevskoj mudrosti, narod i država, ekonomija i kultura moraju se iznova stvoriti.

Ovdje radnici moraju biti svjesni svoje ogromne odgovornosti, zaista, nose ih nada cijele nacije - ka slobodi!

Ali nacionalsocijalistička ideja je mnogo više od pukog povratka ili zaobilaženja starih običaja predaka, ona kida okove marksističke države i ekonomskog oblika, ona, kao prva i najodlučnija ideja, svjesno vodi najtežu bitku protiv mamonističkih sila, protiv svjetske moći svežidovskog imperijalizma, protiv duha grabežljivosti, sebičnosti i ravnodušnosti.

Ovaj univerzalni i veliki njemački pokret za slobodu pronalazi svog najmoćnijeg, najsnažnijeg i najsvesnijeg aktivistu u Nacionalsocijalističkoj njemačkoj radničkoj partiji. Stranka je svoje ciljeve iznijela u kratkom programu koji sažeto sažima temeljne zahtjeve pokreta u 25 klauzula. Alfred Rosenberg, glavni urednik Nationalist Observera13, polemičkog organa Nacionalsocijalističkog pokreta Velike Njemačke, na način vrijedan zahvalnosti, objasnio je programske tačke pojedinačno u kratkom djelu14 .

13Novine Volkischer Beobachter je kupila NSDAP 1920. godine kao organ stranke, a uređivao ih je Dietrich Eckart. sve do svoje smrti 1923. godine, kada ga je vodio Alfred Rosenberg.

14Rosenberg je prvi objavio svoj Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung 1923.

Machine Translated by Google

Na osnovu ovog djela moguće je barem reći prijateljima i neprijateljima šta Nacionalsocijalistička njemačka radnička partija želi. S druge strane, u literaturi o nacionalsocijalizmu nedostaje sveobuhvatno djelo koje bi dalo prikaz političkih i ekonomskih ideja iz kojih nacionalsocijalizam polazi, koje puteve namjerava krčiti u pogledu nacionalne politike kako bi došao do svog konačnog cilja, a to je nacionalsocijalistička njemačka država, država rada i performansi. Ovo djelo želi ispuniti taj zadatak.
Stoga ćemo morati osvijetliti polaznu tačku, put i cilj nacionalsocijalizma, pokazat ćemo po čemu će se njemačka nacionalsocijalistička država bitno razlikovati od postojeće države, koja će područja ostati u suštini netaknuta, na kojim će poljima biti značajnih reformi, a gdje će se morati ući u suštini novim putevima.

Morat ćemo tražiti i otkrivati nove načine za javni život, posebno za nacionalnu finansijsku politiku, za rješavanje rasnog pitanja i pitanja povezanih s njim. Nadalje, morat ćemo se temeljno suočiti s neprijateljskim prigovorima, iskrivljavanjima i lažima koje su već postale glasne.

Zadatak koji smo sebi postavili je izuzetno velik, a ipak samo mali dio ukupnog obima obnove Njemačke.

Sav trud bi bio uzaludan ako bi odlučnost do smrti i neobuzdana volja

Vođa nije radio na efikasnosti ideja.

I najjača volja bi bila uzaludno potrošena kada u svojim srcima ne bismo nepokolebljivo nosili jasnu sliku o tome kako bi ova njemačka država - Njemačka, zemlja naših očeva i djece - trebala izgledati u skladu s našom voljom - nakon naše pobjede!

Machine Translated by Google

1. Temelji

Moralni temelji

Temelj nacionalsocijalističkog državništva je potpuna odgovornost prema narodu i prema sebi.

"Javni interes ispred vlastitog interesa" je prvi zakon nacionalsocijalizma.

Može se činiti čudnim da se takav princip mora općenito uspostaviti za državu, jer iz historije poznajemo periode u kojima je dobrobit cjeline bila u mislima vladara kao temelj njihovog državnog vodstva. Ako je danas potrebno postaviti ovaj princip ispred svih drugih razmatranja, to je samo izraz činjenice da su današnji javni uslovi sve samo ne izraz ovog jedinog ispravnog političkog osjećaja. U ovom prvom principu podjednako vidimo koliko su moral i ekonomija blisko povezani.

Javni interes prije vlastitog interesa je prije svega moralni zahtjev. Ali istovremeno, s izvrsnom jezičkom jasnoćom, izražava hijerarhijski poredak između dobrobiti cjeline i opravdane težnje pojedinca za ličnim sticanjem i imovinom. Ovaj nacionalsocijalistički princip stoga ni na koji način ne isključuje privatno vlasništvo. Naprotiv: nacionalsocijalizam u potpunosti i potpuno priznaje značaj vlasništva. On zna da je lično vlasništvo i pravo slobodnog raspolaganja stečenim imovinom temelj svake ekonomije, a osim toga i svake više kulture; ali nacionalsocijalizam je podjednako prepoznao da je za priznavanje privatnog vlasništva potrebno postaviti sasvim jasne granice, odnosno gdje vlasništvo postaje puko sredstvo moći i primjenjuje se na eksploatatorski način protiv dobrobiti cjeline.

Teško da postoji ijedna ozbiljno misleća osoba koja bi željela proturječiti ovom prvom principu u ovom općem obliku. Teškoća će ležati u pravilnoj procjeni javnih interesa u odnosu na interese pojedinačne privatne osobe. Uprkos nesumnjivo postojećem
slaganje da razmatranja javnog interesa moraju ići ispred privatnih interesa, značajno je da, prema pravnim idejama koje vrijede među nama, upravo u pogledu oblika korištenja imovine, nije postojalo nikakvo moralno ograničenje utvrđeno izvan krivičnog djela. Svakako je zabranjeno djelovati nasiljem protiv bližnjeg (iznuda - ubistvo -

ubistvo iz nehata - izdaja i nezakonito bogaćenje itd.), ali nikada i nigdje nije bilo zabranjeno gomilanje neizmjernog bogatstva i korištenje često prilično sumnjivih bankarskih i berzanskih tehničkih sredstava u tom smislu. Nadalje, zakon daje svakom povjeriocu pravo da nemilosrdno liši neplatiša dužnika njegovog doma i imovine kada nastupe nepovoljni uslovi -
Bolest, smrt, malformacije, loša žetva i glad - čine ispunjenje preuzetih obaveza nemogućim. Svaki iskusni sudija može navesti bezbroj slučajeva u kojima je naš kruti zakon uništio ekonomske egzistencije u slučajevima u kojima se svaki zdrav osjećaj za pravdu pobunio protiv izručenja vrijednog, marljivog čovjeka, kojeg je, međutim, privremeno pratila loša sreća, brutalnom pritisku i stisku povjerioca.

Neograničeno priznavanje ličnog prava na ispravne i zakonite zahtjeve u cjelini logično mora dovesti do oštećenja javnog interesa kroz sebično iskorištavanje ove u osnovi invertovane antisocijalne pravne ideje u suprotnosti s našim državnim principom "Javni interes ispred vlastitog interesa".

Machine Translated by Google

Nasuprot lažnoj fundamentalnoj formulaciji koja vlada među nama, kapitalističkoj, nalazi se druga krajnost, marksistička ideja države i ekonomije. Fundamentalna ideja ovog ekonomskog oblika je negiranje privatnog vlasništva. Marksistička doktrina ide toliko daleko da direktno objašnjava vlasništvo kao "krađu" (Proudhon)15. Ona zahtijeva, na stranom žargonu koji je toliko nejasan posebno njemačkim proleterima, "eksproprijaciju eksproprijatora"16 - drugim riječima, oduzimanje imovine! Ova doktrina koja uništava državu, narod, kulturu i ekonomiju pronašla je svoju ekstremnu, ali logičnu realizaciju u ruskom boljševizmu. U svom ekonomskom aspektu, ova krajnost se može sažeti u rečenici:

"Sve pripada svima".

Ovdje imamo posla s depersonalizacijom vlasništva, s prenosom cjelokupnog vlasništva na anonimno vlasništvo cjeline.

S druge strane, ekstrem neograničenog prava na vlasništvo, koji još uvijek vlada među nama, već nas je doveo do posljednjeg koraka pred hramom boga Mamona, na čijim vratima zlatnim slovima stoji: "Sve pripada Jednom". Čak i ovaj zastrašujući ekonomski oblik mora podjednako dovesti do depersonalizacije vlasništva - samo na drugi način - time što je, konačno, cijelo radno čovječanstvo ovdje pritisnuto u strašno dužničko ropstvo anonimne finansijske sile.

U oštroj suprotnosti s upravo opisanim ekonomskim ekstremima marksističkog socijalizma i visokokapitalističkog mamonizma zapadnih demokrata, ekonomski ideal nacionalsocijalizma zahtijeva ostvarenje principa "Svakome svoje".

Upravo u ovom principu su moral i ekonomija još jednom najintimnije isprepleteni. Uklanjanje moralnih principa iz komercijalnog života je zaista toliko karakteristično za današnju ekonomiju u kojoj upravo superiorna moć većeg posjeda, veća lukavost, umijeće izbjegavanja državne vlasti čak i u najopasnijim poslovima, preokreće vagu. Pogled na hiljade uglavnom mračnih egzistencija koje čine svoje nestašluke u svim velikim gradovima, koje raspolažu fantastičnim sumama, pogled na nekoliko tužbi koje dolaze do suđenja uprkos svim otporima učesnika, pokazuje nam koliko je strašno izopačen današnji komercijalni moral. Razmotrimo, nasuprot tome, strašnu bijedu u krugovima srednje klase i oženjenih radnika koji više ne mogu platiti mlijeko i hljeb za svoju dojenčad i djecu u razvoju, budimo jasni da se općenito u mnogim, mnogim slučajevima časnim radom teško mogu zaraditi osnovne životne potrepštine, posebno...

kada ima djece o kojima se treba brinuti i odgajati ih. Patnja intelektualnih i slobodnih profesija prelazi svaku mjeru; umjetnici prvog ranga, posebno kada njihova orijentacija ne odgovara jevrejskoj orijentaciji ukusa koja danas vlada, glatko su prepušteni gladi; autentične njemačke pjesme ne mogu postići javno izvođenje. Ali sasvim neopisiva je patnja onih koji su, zbog lošeg upravljanja državom u pogledu finansijske politike, prevareni za svoju uštedevinu, penzionera i umirovljenika s malim kapitalom, ratnih invalida, onih koji su prisiljeni pomagati u dobrotvornim akcijama, kao i svih onih koji su se oslanjali na sigurnost javnih obveznica, kao i na stabilnost naše nacionalne valute i zlatno pokriće marke. Takvo stanje je raspadanje ekonomije - anarhija. Marljivost se plaća nedovoljnom naknadom, lijenost se nagrađuje, časna trgovina trpi nevolje, nezdrava trgovina, posrednička trgovina, profiterstvo najbolje napreduju. Što je produkcija superiornija u kulturnim aspektima, to je lošija naknada koja se može dobiti. Povjerenje se plaća sa

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) izjavio je u svom djelu iz 1840. Qu 'est-ce que la proriete? da "la propriete c'est le tom".

16 Ovu frazu, posuđenu iz francuskog izraza 'Texpropriation des expropriates', koristi Marx u Kapitalu, I, poglavlje 24: "Posljednji čas privatnog vlasništva kuca, eksproprijatori su eksproprijirani."

Machine Translated by Google

izdaja, i to od strane države, koja bi trebala biti zaštitnik zakona i pravde, advokat javnog morala.

Uopšte nam više nije potrebno ukazivati na korupciju u javnom životu, judaizaciju i osiromašenje štampe i bijedno nemoćno i nedostojno vodstvo naše vanjske politike kako bismo ukazali na krajnje srozavanje našeg javnog života i našeg ekonomskog morala.

Nasuprot ovom materijalističkom osiromašenju i kontaminaciji javnog života, nacionalsocijalistička ideja države postavlja davno provjereni princip države i ekonomije: "Svakome svoje ", ali prije svega "Javni interes ispred vlastitog interesa". Uzdizanjem ovog principa na vodeću poziciju nacionalsocijalističke države, nacionalsocijalizam se veže za najbolje i najslavnije periode njemačke historije.

"Suum cuique"17 je već bio ekonomski princip zdravog njemačkog ranog srednjeg vijeka, ali posebno dugo vremena je bio osiguran uređivanjem cehova gdje je svakome dodijeljen njegov dio. Zajednički rad između majstora i šegrta za barem pola ili trećinu penija osiguravao je radniku prihod, bolji rad i učinak su nalazili svoje priznanje i nagradu, a u slučajevima izvanrednih rezultata, slavu i bogatu zaradu.

"Suum cuique" krasi i najviši pruski orden, Orden Crnog orla, iako ovdje u posebnom smislu da se kruna duguje posebnim zaslugama. Upravo ovo tumačenje posebno odgovara nacionalsocijalizmu - ne toliko zato što se ovdje radi o dvorskim ukrasima ili jednostranom odavanju počasti vojnoj službi, koliko zato što u njemu nalazi svoj izraz moralni sadržaj nagrađenog ispunjenja dužnosti prema državi i narodu, ispunjenje dužnosti koje se vrši nesebično, bez namjere i bez prethodne brige za niske plate, s potiskivanjem ličnih interesa u drugi plan, rođenih iz unutrašnjeg neodoljivog osjećaja odgovornosti prema državi i narodu.

Mi, nacionalsocijalisti, proširujemo ovaj princip i u drugom smjeru, dodajemo ideji "svakome svoje" iz njemačkog srednjeg vijeka i ideji "Da zasluži svoju krunu" Fridrichove države, s najvećim naglaskom: "Zločincu svoju kaznu!". Svakome svoje, da zasluži svoju krunu, svakom urednom i časnom radu svoju odgovarajuću plaću, svakom posebnom učinku svoju veću naknadu, svakom siromašnom čovjeku i svakoj osobi koja je nevino pala u nevolju dovoljnu pomoć iz javnih sredstava, ali podjednako i svima onima koji djeluju protiv javnog morala i ekonomskog ugleda - zasluženu kaznu.

Međutim, naglašavamo da ni na koji način ne spada u dužnosti nacionalsocijalističke države da nadgleda svakog pojedinačnog građanina u ekonomskim pitanjima, te da ekonomija najbolje napreduje koliko god je to moguće oslobođena birokratskog tutorstva. Također znamo da bi smanjenje rizika u slučaju svakog pojedinačnog građanina države putem države - radije u smislu Naumannovog "čovjeka bez rizika", odnosno čovjeka čiju osnovnu egzistenciju država treba da obezbijedi - postiglo upravo suprotno od onoga što je Naumann od nje očekivao.18 Dužnost države mora biti ograničena na stvaranje preduvjeta za ekonomiju koja se sama drži

[17] Svakome svoje

18 Friedrich Naumann (1860-1919) bio je protestantski teolog i liberalni političar koji je osnovao 1896. godine i propagirao oblik socijalnog liberalizma putem svog časopisa Die Hilfe. Nakon Prvog svjetskog rata, Naumann je postao prvi predsjednik Njemačke demokratske stranke (DDP).

Machine Translated by Google

što je moguće slobodniji od strašnih lihvarskih pojava koje poznajemo u današnjoj kamatno-kapitalističkoj državi.

Blagostanje države stoga mora ponovo postati najviši zakon, efikasnost države mora postaviti princip "Javni interes ispred vlastitog interesa" ispred svih ostalih razmatranja.

Međutim, ovaj princip sada među državnicima, državnim službenicima i onima koji zauzimaju istaknute pozicije u javnom životu čini neophodnom karakteristiku koja je danas gotovo potpuno nestala iz vlade i javnog života - odgovornost.

Čitav naš javni život danas je direktno pod znakom neodgovornosti. Delegati nisu odgovorni - neko kaže "imuni na" - za ono što rade i govore u parlamentu.
Očajnički izraz kada se sjetimo da je ovaj izraz preuzet iz medicine u kojoj se kaže da je tijelo već toliko zasićeno otrovima da novouneseni otrovi štete tijelu mnogo manje ili nikako, dok bi zdravo tijelo od njih umrlo. Frakcije nisu odgovorne za odluke većine, ministri nisu odgovorni za obavljanje svoje funkcije jer su oni samo funkcioneri stranaka koje učestvuju upravo u formiranju vlade. Ako nešto krene po zlu, narod zaista trpi najveću štetu, ali takozvanog odgovornog ministra samo zamjenjuje drugi, jednako neodgovorni stranački funkcioner. O stvarnoj odgovornosti nema ni govora.

Već je apel Svemogućem u doba božanskog prava kraljeva, nažalost, prečesto bio sasvim poseban oblik neodgovornosti vladajućih gospodara - (rijetki izuzeci za koje je odgovornost prema njihovom bogu bila sinonim za njihov osjećaj odgovornosti prema njihovom narodu izričito su priznati). Međutim, općenito je ovaj dragi bog uvijek, u konačnoj analizi, bio samo udoban zaštitni štit iza kojeg se, na ljestvama službenika odgovornog samo svom nadređenom, ministra odgovornog samo svom kralju i vladara odgovornog samo svom bogu, mogla sakriti najnevjerovatnija neodgovornost vladajuće klase i njenih predstavnika u pogledu stvarnih životnih potreba naroda.

Nacionalsocijalizam će morati radikalno ukloniti ovu državno sankcioniranu neodgovornost.

'Najviša odgovornost' će stajati željeznim slovima iznad ulaznih vrata nacionalsocijalističke države. Onaj ko ima čast da bude na vodećoj poziciji u interesu velikog naroda ne može se dovoljno snažno podsjetiti na svoju odgovornost. Zaista, samo onaj može biti vođa koji u svojim grudima nosi ovaj najdublji osjećaj odgovornosti. Za sve državne službenike i za one koji su u javnom životu ova odgovornost mora biti posebno propisana i također provedena s nemilosrdnom strogošću. Samo na taj način se može, da tako kažemo, zaista prisiliti na oporavak.

Samo na taj način može se oživjeti i rasti ono najdragocjenije što vođi i narodu može omogućiti da ponovo postanu prava nacionalna i historijska zajednica - povjerenje. A iz povjerenja tada može ponovo rasti vjera koja će, uz odgovornost vođe, donijeti oporavak i obnovu Njemačke, ponovno buđenje njemačke duše, u nacionalističkom stanju rada i djelovanja u kojem će svako pronaći svoje.

Machine Translated by Google

Ekonomski temelji

U zdravom ekonomskom sistemu moral i nacionalna ekonomija ne mogu biti odvojeni. U suprotnom, ekonomija pati na najozbiljniji način, posebno u pogledu najčasnijeg zadatka svake ekonomije – zadovoljavanja potražnje. Bez vjere u trgovinu, bez marljivosti, bez lojalnosti službenika i radnika, nijedan posao ne može napredovati.
Efikasnost, pravda, poduzetnički duh, energija, međusobno povjerenje između svih učesnika u ekonomskom zadatku su neophodni preduslovi za prosperitet svake ekonomije. Sve ove stvari treba samo spomenuti da bi se priznao njihov izuzetan značaj.
Svi koji su morali biti ekonomski aktivni u sadašnjosti i nedavnoj prošlosti znaju u kojoj mjeri te lijepe stvari danas nedostaju. I ko konačno trpi štetu spasonosnih doktrina marksizma i njegovih operativnih metoda, štrajkova, sabotaža i nemarnog i aljkavog rada? – Ali na kraju samo stanovništvo koje je, kroz takve doktrine koje dezintegriraju državu i narod, izgubilo svaki osjećaj zajedništva i svoj najvažniji posao vidi u klasnoj borbi. Stoga, ovoj strani moraju biti upućene i pritužbe koje odjekuju posebno iz nacionalističkih tabora da više nismo narod, da prvo moramo ponovo postati narod ako želimo ponovo steći izgubljeni položaj moći i međunarodni ugled.

Ove pritužbe su opravdane, ali sa pritužbama se ne ide naprijed. Marksizam nije oklijevao da ostvari svoj ekonomski i politički ideal kada je imao moć za to, nije se ustručavao brutalnog suzbijanja disidenata: u Rusiji je zauvijek ušutkao svoje neprijatelje pokoljem cijele buržoaske inteligencije, među nama putem zakona za zaštitu republike.19 Sticanje političke moći je očigledno preduvjet svake ekonomske ili nacionalne političke reforme. To znamo kao i komunisti i socijaldemokrati, ali mi želimo političku moć ne radi nje same, ne da bismo iskoristili stečeni položaj moći protiv određene klase, već da bismo stvorili preduvjete za ekonomski mir među nacionalnim drugovima povezanim u radnu zajednicu. Zadovoljavanje potražnje20 je zadatak nacionalne ekonomije – ne profitabilnost, koja je danas gotovo isključivo odlučujuća u proizvodnji robe. S ovim temeljnim stavom nacionalsocijalizma, ulazimo u definitivnu suprotnost s osnovnim ekonomskim idejama kapitalističke države. Nije se proizvodilo ono što je bilo potrebno, već ono što je bilo profitabilno. Sve što nije obećavalo dovoljne kamate i dividende od početka nije se uzimalo u obzir. Kao posebno jasan primjer ludila profitabilnosti sadašnje kapitalističke ekonomije može poslužiti činjenica da se stambena izgradnja, uprkos strašnoj potrebi za stanovanjem – dakle uprkos najhitnijoj potrebi – jednostavno ne provodi jer nije profitabilna! Da bi stambena izgradnja, posmatrana na nacionalno-politički način u višem smislu, zaista bila profitabilna, ne zahtijeva ovdje daljnja objašnjenja, već je odmah jasno iz onoga što je rečeno, posebno u vezi sa socijalnim zadacima države. Nadalje, ako ljudi gladuju i smrzavaju se, onda kapitalistička ekonomija usmjerena na profit ni na koji način ne vidi svoju dužnost u ispunjavanju ove potrebe kroz proizvodnju jeftine i dobre obuće, odjeće i donjeg rublja itd., jer sa smanjenom kupovnom sposobnošću stanovništva to nije "profitabilno". S druge strane, industrija luksuza u svim oblastima je u punom jeku, jer nikada prije bogatstvo nije stečeno tako lako.

---

[19] Poslijeratna Njemačka ima sličan zakon, Savezni zakon za zaštitu Ustava (Bundesverfassungsschutzgesetz), koji je donesen 1950. godine.

[20] Pod ispunjavanjem potražnje treba podrazumijevati zadovoljavanje životnih potreba, kroz pristupačne cijene ukupnost svih onih koji su povezani u nacionalnu zajednicu.

Machine Translated by Google

željan da se okruži čistim luksuzom kao danas. Ali kapitalistička ideja profitabilnosti zapravo postaje ekonomska besmislica u granama naše ekonomije koje danas vladaju svime, u bankarskom i berzanskom sistemu. Činjenica vladajuće pozicije banaka najupečatljivije dokazuje ekonomsku besmislenost kapitalističke ideje. Sa "proizvodnjom" banaka i berzi nikada nije nahranjeno dijete, nikada nije odjevena promrzla osoba, općenito nikada nije zadovoljena ni najmanja životna potreba. Ova izjava uopće nije demagogska krilatica, ona čak ne uključuje ni nepotrebnost institucija monetarnih transakcija, ona samo sa svom jasnoćom pokazuje kolika ogromna razlika postoji između zaista nacionalnog ekonomskog ispunjavanja potražnje, kao što su želje nacionalsocijalista, i potpuno privatno-kapitalistički orijentisane ekonomije zasnovane na profitu.

Čak će i nacionalsocijalistička država imati svoje banke i druge finansijske institucije, ali one više neće biti vladari nacionalne ekonomije već njihove sluge, novac više neće biti gospodar države i naroda već samo neophodna pomoć za razmjenu robe.
Znamo tačno da će ova bitka protiv bankarskog i berzanskog kapitala značiti najtežu bitku za nacionalsocijalistički pokret, jer je danas najveći obim moći koji je svijet ikada imao koncentrisan u bankarskom i berzanskom kapitalu.

Ovdje se radi o borbi na život i smrt za vlast, što protivnik zna bolje od većine naših prijatelja i sljedbenika. Ova bitka će biti mnogo teža jer su čitavi dijelovi stanovništva i dalje uhvaćeni u ludilu profitabilnosti.

Fundamentalno pitanje na koje bi ovdje još jednom trebalo odgovoriti sa svom jasnoćom jeste pitanje kako nacionalsocijalizam u osnovi stoji u odnosu na vlasništvo. Iz fundamentalnih zapažanja prvog poglavlja, a posebno iz fundamentalne opozicije marksističkom socijalizmu opisane tamo, proizilazi, s prirodnom posljedicom za nacionalsocijalizam, fundamentalno priznanje vlasništva. Ovo priznanje privatnog vlasništva je previše duboko ukorijenjeno u arijevskom životu. Kreativni um koji prepoznaje okolinu, koji promišlja okolinu kako bi iz nje stvorio i oblikovao svoj svijet, kreativni čovjek koji otima njene plodove iz zemlje napornim radom, koji se nastani, gradi sebi domove i gradove, koji se, nakon što se nastanio i ukorijenio u krugu svojih rođaka, svojih rasnih drugova, čovjek koji zatim na takvoj infrastrukturi ukorijenjenoj u tlu nastavlja ka višoj kulturi i stvara za sebe svoj - taj - svijet u višem intelektualnom smislu, u oblastima filozofije, poezije, muzike, umjetnosti i skulpture - taj čovjek sigurno ne može to shvatiti drugačije nego da su djela njegovih ruku, koja su rođena iz njegovih vlastitih, također njegovo vlasništvo. Iz ovog znanja kreativnog čovjeka direktno proizlazi poštovanje tuđe imovine i proizlazi zakon.

U fundamentalnoj i nepomirljivoj suprotnosti sa kreativnim umom stoji pohlepni lopovski um drugih ljudi drugačijeg raspoloženja, koji nikada nisu poznavali dah stvaranja, koji se nemirno kreću s mjesta na mjesto, koji nikada nigdje nisu mogli pustiti korijenje, koji se nisu ekspanzivno uzdizali, i iz tla, u dugom razvoju do sve više kulture, već su se, sa svojim nemirno pokretnim umom i svojim novcem, selili iz zemlje u zemlju, kada su "osvojili" pojedinačne gradove ili komade zemlje. Čak i na poljima kreativnih nacija Jevrej je u suštini stajao prilično daleko od stvarne proizvodnje, ne poznajemo Jevreja kao poljoprivrednika, ne kao trgovce, ne kao inženjere ili graditelje, ne kao fabričke i najamne radnike, a pravi kreativni genij mu je stran čak i u likovnim umjetnostima i naukama. Pokretni um počinje svoju karakterističnu aktivnost samo tamo gdje je djelo stvoreno kreativnom rukom, predmet je proizveden, tamo pohlepni um zna da nabavi ta dobra za...

Machine Translated by Google

sebe i da ih pokrene u svoju novčanu korist. Ne da bi zadovoljila nacionalnu ekonomsku potražnju, već da bi ostvarila što veći profit za sebe od ovog prometa proizvodnje do potrošnje, postavila se između proizvođača i potrošača - pojavio se trgovac. Danas je trgovac i mjenjač novca postao upravni odbor i bankarski gospodar. Ekonomija cijelog svijeta je preokrenuta na najbesmisleniji način. Pametni, inventivni, smjeli, kreativni i produktivni um više ne vlada; vlada pokvareni um, nesposoban da stvori išta svoje, eksploatatorski i pohlepni. Novac vlada radom i krvlju.

Pokretni um Jevreja uspio je sve učiniti mobilnim, čak i zemlju putem hipoteka, najveće dugo uspostavljene industrije putem anonimizacije i putem dioničkih društava, a kroz ekonomiju državnih obveznica, međunarodni kapital je čak odvojio vlade od njihovih naroda. Danas su sve vlade ovisne o krupnom kreditnom kapitalu i u odnosu na svoje narode one su samo inkasatori kamata za svoje anonimne gospodare na Wall Streetu, u Londonu i Parizu.

Ova kratka zapažanja otkrila su nam najdublju tajnu nepomirljive suprotnosti između kreativnih naroda i pohlepnog Jevreja. "Arijevac stvara, Jevrej grabi svijet za sebe.

Ovdje se može ukratko dodati da postoji vrlo tanka razlika između vlasništva i posjeda. Posjedovanje nikako ne mora nužno biti vlasništvo, posjedovanje se ne može samostvoriti. U slučaju posjeda, porijeklo posjeda se ne dovodi u pitanje. Jevrej je preuzeo posjed nad imovinom arijevskih naroda i sada vlada stvaraocima putem svoje finansijske moći. Ovaj apstraktni oblik vlasništva u obliku pravnih potraživanja, obveznica, hipoteka itd. učinio je cijeli svijet danas podložnim kapitalu putem kamate. Kamatni kapitalistički ekonomski oblik uglavnom ne poznaje granice posjeda, on trpi da čitave nacije sa svim svojim radom postanu podložne kamatama šačice bankarskih i berzanskih magnata.

Nasuprot ovoj ne malo zastrašujućoj interesno-kapitalističkoj pljačkaškoj ekonomiji, nacionalsocijalizam postavlja ograničenje prava na imovinu. Princip ovog ograničenja leži u rečenici: "Javni interes ispred vlastitog interesa". Da se ova granica za imovinu može podići vrlo visoko, proizilazi iz činjenice da nacionalsocijalizam ni na koji način neće odbaciti čak ni najveća industrijska djela, sve dok ostaju u privatnom vlasništvu stvaralaca (mislimo na Kruppa, Mannesmanna, Thyssena itd.), kao protivrječna interesima cjeline, posebno kada vlasnici tih velikih djela imaju osjećaj i razumijevanje za društvena pitanja i kada su u stanju pronaći prave granice između odgovarajuće vlastite koristi od proizvodnje, adekvatnog određivanja cijena za prodaju i zadovoljavanje potražnje nacionalne ekonomije, te odgovarajućeg i dostojnog oblika učešća radne snage u prihodima djela.

Ovdje dolazimo do kratkih osnovnih zapažanja o vanjskim oblicima proizvodnje.
Snažno rastuća njemačka ekonomija prije rata odlikovala se vrlo sretnom mješavinom velikih, srednjih i malih preduzeća. Sada, općenito, u tendenciji ka velikom biznisu zaista leži opasnost za nacionalnu ekonomiju utoliko što sljedeći korak iznad velikog biznisa više ne služi zadovoljavanju potražnje, već visokim kapitalističkim interesima dominacije tržišta i diktature cijena. Ipak, jasno se priznaje da određene industrije mogu funkcionirati samo kao veliki biznisi. To se odnosi na one industrijske grane koje općenito označavamo kao teške industrije. Ne želeći ulaziti u detalje u ovom trenutku, može se u osnovi reći da nacionalsocijalistička država nema razloga težiti fundamentalnim promjenama u ovim vanjskim oblicima ekonomije. Nacionalsocijalizam odbacuje sve vrste "socijalizacije ili nacionalizacije" u marksističkom smislu. Naš ekonomski ideal zahtijeva što veće

Machine Translated by Google

broj ekonomski slobodnih egzistencija upravo u srednjim i malim preduzećima. Znamo da su samo slobodni i nezavisni ljudi koji mogu slobodno raspolagati svojim radom i prihodima od rada ispunjeni ozbiljnim osjećajem odgovornosti prema svom radu, da se samo na tom tlu pojavljuju moćne ličnosti i da samo na tlu slobode i odgovornosti napreduje osjećaj zajedništva koji ujedinjuje one povezane zajedničkim radom u zajednicu života i sudbine i time ih čini slobodnom, samosvjesnom nacijom.

Samo na takvom tlu dobrobit pojedinca može biti ujedinjena s dobrobiti cjeline.

Na granicama države i ekonomije

Mančesterizam21 i državni socijalizam su polarne suprotnosti kada je u pitanju uspostavljanje granica kojih se država mora pridržavati u svojoj intervenciji u ekonomiji. Prva doktrina zahtijeva što je moguće više slobode od svakog državnog starateljstva, a najviše bi voljela da se država svede na ulogu noćnog čuvara. Državni socijalizam vjeruje da većinu poslova najbolje vodi i njima upravlja sama država. Najekstremniji oblici socijalizacije ili nacionalizacije, što je ruski izraz za vođenje preduzeća od strane svih, pokazali su svima koji su nepristrasno posmatrali socijalističke eksperimente, sa konačnom jasnoćom, da su takvi komunistički oblici proizvodnje dugoročno neizvodljivi.

Onaj ko je pratio naša objašnjenja osnova ekonomije moći će bez poteškoća prepoznati unutrašnje razloge ovog fenomena. S jedne strane, suzbijanje poduzetničke inicijative, nedostatak profitnog motiva, uklanjanje konkurencije, a s druge strane prisila na rad koju su Sovjeti provodili nemilosrdnom silom, moraju svesti prednost proizvodnje na minimum.

Postepeni, blaži oblik "državne kontrole" preduzeća, kakav poznajemo iz našeg njemačkog ekonomskog života, uspješno se primjenjuje samo u različitim oblastima javne ekonomije. U oblastima koje se odvijaju u konkurenciji sa slobodnom ekonomijom, posebno u oblasti velike industrijske proizvodnje (ugalj), komercijalni uspjeh je snažno ograničen u poređenju sa slobodnom ekonomijom, koja je u poziciji da donosi sve važne odluke brže i samostalnije nego što je to nužno moguće u slučaju državnih preduzeća. Da bismo imali ispravan sud o tome koja su preduzeća općenito pogodna za državnu kontrolu, moramo biti jasni kakav stav država zauzima u ukupnom funkcionisanju nacionalne ekonomije.

Objasnili smo da nacionalsocijalizam vidi zadatak ekonomije u zadovoljavanju potražnje. Proizvođač i potrošač, proizvođač i korisnik, dva su glavna učesnika u svakoj ekonomiji. Sada znamo da je upotreba, u konačnoj analizi, uvijek i svugdje čisto individualna, ili izražena vrlo jasno: svaki komad hljeba zaista može konzumirati samo jedna osoba, odjeća je također namijenjena samo za ličnu upotrebu, fiat u bilo kojem trenutku pruža krov samo malom, povezanom krugu, radno mjesto u bilo kojem trenutku daje poziciju samo možda većem, ali ipak ograničenom broju radnih drugova, tako da uopće ne možemo govoriti o zajedničkoj potrošnji ili upotrebi proizvoda. Ako je, dakle, potrošnja, u konačnoj analizi, individualna, isto vrijedi i za proizvodnju, za proizvodnju robe. Što je proizvod produktivnog rada vrijedniji, to je jasnije da on proizlazi samo iz visoko lične kreativne snage.

Za djela uma u oblastima nauke i likovnih umjetnosti, u oblasti tehničkih izuma i otkrića, ovo je odmah jasno, ali čak i u slučaju sastavljenog djela u

21 Manchesterizam je škola ekonomske misli koja je nastala u 19. stoljeću u Manchesteru kao reakcija na protekcionističke Cora zakone iz 1815. i 1846. godine. Zalagala se za slobodnu trgovinu i podržavala industrijalce protiv agrarnih interesa zemljoposjedničke aristokracije. Glavni zagovornici ovog pokreta bili su Richard Cobden (1804-1865) i John Bright (1811-1889).

Machine Translated by Google

fabričkih preduzeća, u kojima mehanizacija putem mašina potiskuje gotovo u potpunosti ljudski individualni rad, konačno i dalje važi da par cipela koje upravo ovaj radnik proizvodi može proizvesti samo ovaj, a ne neki drugi. Međutim, kvalitet proizvoda opada sa porastom mehanizacije. Već u poljoprivrednom poslu važi staro pravilo: "Oko gospodara tovi stoku", odnosno, samo lična briga uzgajivača postiže najviše rezultate.

Svi pokušaji komunističke ekonomije su svaki put završili potpunim neuspjehom.
Stoga moramo fundamentalno izjaviti da i potrošnja i proizvodnja idu protiv socijalizacije. Čim je čovječanstvo napustilo prvobitne ekonomske oblike individualne ekonomije u porodici i prešlo na složenije ekonomske oblike kroz podjelu rada i formiralo velike državne zajednice, između proizvodnje i potrošnje umiješalo se nešto novo - trgovina i finansijski sistem.

Ovo vrlo jednostavno ekonomsko-filozofsko zapažanje daje nam najjasniji dokaz o oblastima u kojima država mora ograničiti svoju ekonomsku aktivnost. Zaista je odmah jasno da se ovdje radi o stvarima u kojima je svaki pojedinac podjednako zainteresiran. I logično je da će ovdje država pronaći svoj opseg dužnosti kao utjelovljenje zajedničkih interesa.

Ako je naša ekonomska filozofija ispravna, država je morala učiniti nešto uzorno u jednoj od ovih oblasti, ako se već okušala u nečemu. To je učinila i u oblasti transporta. Učinci njemačkih željezničkih vlasti prije rata bili su uzorni, i takvi su čak i danas u mjeri u kojoj stara vjernost dužnosti i savjesnost još uvijek vladaju. Često se pripisuje i nedržavnom željezničkom sistemu u Americi posebno savršenstvo; ovo je također tačno u određenom kontekstu utoliko što se saobraćaj odvija mnogo slobodnije, a mnoge male poteškoće koje su kod nas vezane za birokratski sistem teško su se mogle izbjeći. Čak je i izgradnja lokomotiva velikih dimenzija u Americi ranije izazivala zaprepaštenje kod nas, ali glavni razlog za to je bio taj što je širi kolosijek američke željezničke mreže to zaista tehnički olakšao. Ali ovo nije aspekt transporta, već tehnička činjenica koja ne spada u opseg naših zapažanja. S druge strane, mnogo važnije za naše pitanje je - sigurnost željezničkog transporta. U ovoj oblasti, njemačke željeznice su bile stalno svjesne ovog najvažnijeg zadatka državnog transporta i mogu se pohvaliti da su učinile, tehnički i organizacijski, sve što je bilo moguće. S kakvom neodgovornom bezobzirnošću su životi putnika bili ugroženi u ovoj oblasti, upravo na američkim i francuskim željeznicama, pokazuje historija željezničkih nesreća na američkim i francuskim željeznicama prije nacionalizacije, sve dok su one služile bezobzirnoj težnji za profitom pariških Rothschilda. – Čak i ovdje, dakle, još jednom vidimo fundamentalnu suprotnost između kapitalističke ideje profitabilnosti i ideje dužnosti ekonomije zadovoljavanja potražnje.

Zadatak trgovine je, prije svega, da služi nacionalnoj ekonomiji kroz siguran, brz i jeftin prijevoz robe i osoba do mjesta upotrebe ili rada. Pitanje profitabilnosti dolazi tek na drugo mjesto u državnom poduzeću, ili je to samo pitanje tarifne politike. Trgovini prirodno pripada i poštanski i telegrafski sistem. Čak i ovdje je potrebno samo časno sjećanje na učinak njemačke poštanske i telegrafske uprave da bi se pokazalo koliko je država sigurno, brzo i pouzdano ispunila ovaj važan nacionalno-ekonomski zadatak.

Machine Translated by Google

Trgovina se, s druge strane, oduvijek smatrala isključivim zadatkom privatne poduzetničke inicijative. Sada se o trgovini ne može govoriti tako nedvosmisleno kao o transportnom sistemu. Za državnu regulaciju od početka dolazi u obzir samo određena vrsta robe, zapravo roba široke potrošnje. Koliko se prije rata moglo očekivati razumijevanja za državnu regulaciju trgovine najvažnijim prehrambenim proizvodima - budući da je doktrina slobodne trgovine vladala našim nacionalnim ekonomskim načinom razmišljanja - toliko se malo može očekivati danas, s obzirom na bestidno lihvarenje najvažnijih prehrambenih proizvoda tokom još uvijek nezaboravljenog poslijeratnog perioda, da će ideja da je zadatak države da obezbijedi pripremu, transfer i distribuciju najvažnijih prehrambenih proizvoda pasti na plodno tlo. Izuzetno nalazimo, čak i među našim antipodima u ekonomskoj oblasti, boljševicima, pokušaje da riješe ovaj problem, odnosno kroz državnu kontrolu proizvodnje i njene distribucije. Ono što je tu pogrešno, kao što smo već pokazali, jeste želja da se proizvodnja vodi ili da se ona uvijek shvata na način koji kontroliše država. S druge strane, pravilna raspodjela proizvodnje je nesumnjivo posebno važan državni zadatak. Značajno je da su u Rusiji jedine sačuvane buržoaske organizacije bile poljoprivredne proizvodne i potrošačke zadruge, dakle, drugim riječima, one organizacije koje su sebi precizno postavile zadatak skladištenja i sakupljanja najvažnijih prehrambenih proizvoda u općem interesu, a s druge strane i snabdijevanja potrošača u općem interesu. Pregled naših njemačkih

Ekonomski život nam sada pokazuje da, čak i među nama, ova ideja nije potpuno nova, već da se zadružna ideja sve više ukorjenjuje svugdje i time stvara preduvjete koje nacionalsocijalizam ima na umu za reguliranje ovog izuzetno važnog pitanja. Zadružno korištenje poljoprivrednih proizvoda osigurava, s jedne strane, poljoprivredniku otkup njegovih proizvoda po odgovarajućim cijenama, osigurava zadružnu kupovinu gnojiva, poljoprivrednog alata itd., a posebno pokušava osigurati zadovoljavanje potražnje osnivanjem poljoprivrednih skladišta. S druge strane, potrošački savezi su sa svoje strane poduzeli sasvim praktične korake kako bi potrošače što direktnije snabdijevali proizvodima, a prije svega uz suzbijanje posredničke trgovine. Spajanje proizvodnih i potrošačkih zadruga pod državnim nadzorom ima za cilj riješiti ovo pitanje.

Čak i ovdje je suština pitanja još jednom: Ne profitabilnost, već zadovoljavanje potražnje je prvi zadatak ekonomije.

Za trgovinu ostaje više nego dovoljno prostora, posebno u svim oblastima gdje dolazi u pitanje lični faktor rizika. Za prehrambeni proizvod koji je uvijek siguran i u svim okolnostima prodaje, faktori koji karakteriziraju poslovnog čovjeka su od početka eliminisani.

Finansijski sistem je treća i najvažnija stvar koja treba biti podvrgnuta državnoj regulaciji. Mnogi finansijski teoretičari objašnjavaju novac kao sredstvo razmjene za razmjenu proizvoda; ovo objašnjenje zaista nije pogrešno, ali nije ni sveobuhvatno ni jasno. Ipak, ova definicija izražava ispravan osjećaj da je novac pomoćno sredstvo za promet robe. Činjenica da država za sebe polaže pravo na kovanje novca već dokazuje da država smatra novac posebno važnim područjem javnog života. Činjenica da je država proizvela čitav niz odjeljaka u krivičnom zakoniku koji se bave krivotvorenjem slično dokazuje da se radi o javnoj stvari od najveće važnosti. U stvari, država je također dugo vremena određivala svojim autoritetom šta će važiti kao novac u javnosti.

Machine Translated by Google

trgovina. Posebna orijentacija finansijskih teoretičara – čartalista22 – predstavlja državnu teoriju novca koja sažeto tvrdi: "Novac je ono što država proglasi novcem". Time je novac potpuno odvojen od supstance novca, a pečat državnog suvereniteta dovoljan je da se "novac" napravi od željeza, aluminija, porculana i, prije svega, papira. Sadašnjost nas uči da je ova teorija zapravo postala stvarnost. Protivnici ovih finansijskih teoretičara – metalisti23 – drže se stare ideje da novac mora imati unutrašnju vrijednost, dakle mora biti od plemenitih metala (zlata i srebra). Odnosi sadašnjosti ne potvrđuju ovu orijentaciju jer, u stvari, država čak pravi novac od papira, i to novac kojim se zaista može nešto kupiti, čak i kada su novčanice napravljene od sasvim bezvrijednog papira. Ali pitanje kupovne moći ovog novca je druga priča. Ovdje opadanje kupovne moći novca, koje je obrnuto proporcionalno rastućoj količini papirnog novca, čini se da dokazuje da su metalisti u pravu, jer zapravo zlatni i srebrni novčići nisu uzrokovali gubitak kupovne moći papirnog novca. Ali to je zbog drugog razloga, naime zbog robnog karaktera zlatnog novca. Ne zato što je zlatni novac pravo zlato, on održava svoju kupovnu moć, već zato što je zlatni novac također roba. Kovanica od dvadeset maraka danas svoju kupovnu moć uopće ne crpi od žigosanog znaka državne valute '20 maraka', već od svog sadržaja robe rafiniranog zlata. Ali ovdje se ne možemo duže zadržavati na ovim finansijskim teorijskim kontroverznim pitanjima, morat ćemo opširnije govoriti o ovim pitanjima u predstavljanju državnog finansijskog sistema prema obrazloženju nacionalsocijalističke reforme. Ovdje se radi o prepoznavanju da finansijski sistem, u slučaju pitanja koje nas trenutno muči o granicama države i ekonomije, u svakom slučaju pripada oblastima koje, kao izuzetno važno pitanje cjelokupnog ekonomskog života, baš kao i trgovina i promet najvažnijim prehrambenim proizvodima, svakako moraju biti podvrgnute najpažljivijoj fiducijarnoj regulaciji od strane države.

Sam značaj finansijskog problema danas ne zahtijeva posebno objašnjenje.
Moć velikih finansijskih sila koje vladaju svime očigledna je svakome ko to želi vidjeti. Pronicljiva osoba je već odavno prepoznala da je upravo nekompetentan, lažan način na koji se država pozicionirala u odnosu na finansijski sistem osnovni razlog sadašnjeg katastrofalnog stanja u državnim finansijama. Činjenica da većina takozvanih državnih centralnih banaka uopšte nisu čisto državni instituti, već dionička društva u kojima su vlade zadržale za sebe samo određena nadzorna prava, već daje predstavu o zbunjujućim uslovima u oblasti javnog finansijskog sistema.

Nacionalne političke fondacije

Nema države bez moći, a bez autoriteta nema vlade. Ništa nije očiglednije i neposrednije očigledno zdravom razumu. Ako se među nama u vladinim krugovima i danas vjeruje da je uopće moguće vladati s potpunim nedostatkom vojne i političke moći, to se mora pripisati potpunom zanemarivanju naše javne misli.

Moć bez instrumenta moći je nezamisliva; politička moć i vojna sredstva moći međusobno se uslovljavaju jednako blisko kao što se ekonomija i moral ne mogu odvojiti. Da bi se povratila izgubljena moć, postoji samo jedno sredstvo - stvaranje vojnog instrumenta moći.

22 Chartalisti podržavaju upotrebu fiat novca ili tokena koje izdaje vlada (latinski: charta) kao nacionalne valute.
23 Metalisti smatraju da novac crpi svoju vrijednost iz plemenitih metala i protive se fiat novcu jer nema intrinzičnu vrijednost.

Machine Translated by Google

Kako je strašno kažnjena naša jadna domovina jer se odrekla ideje moći i prepustila se pacifističkoj fanfari koju sada doživljavamo svakodnevno i svakog sata. "Da bismo spriječili goru situaciju" sami smo se predali i uništili svoje oružje, "da bismo spriječili goru situaciju" potpisali smo Versajski diktat, "da bismo spriječili goru situaciju" berlinska vlada je rekla da i amen svemu što se od nas tražilo, "da bismo spriječili goru situaciju" dozvolili smo da se protiv nas provodi svaka zloba, svako poniženje, svaka eksploatacija. Ovom bestidnom parolom kukavičluka i poniženja njemački narod je doveden u sve veću bijedu. Ispunili smo ono što se od nas tražilo i...

Ministar koji je želio biti Nijemac, dr. Rathenau24, usudio se javno izjaviti: Ne postoji apsolutna nemogućnost ispunjenja, samo je pitanje koliko duboko se narod smije pustiti da padne u nevolju! To znači drugim riječima - iako su Rathenauove riječi već dovoljno jasne: njemačka nacija je potpuno bespomoćna, politički je potpuno nemoćna, intelektualno je gotovo zatupljena, može jednostavno nastaviti raditi. Dopustila je da bude opterećena tako ogromnim teretom krivnje da članovi Izabranog naroda mogu, na osnovu tih reparacija, zauvijek voditi glamurozan život bez rada u svim zemljama svijeta na štetu njemačkog rada. Ali sada postoji opasnost da se čak i ogromna radna snaga Nijemaca slomi pod tim fantastičnim teretom. Stoga Nijemce treba stalno održavati u životu stimulansima i upravo na taj način održavati na granici svojih fizičkih mogućnosti kako bi mogli raditi pozivajući uvijek svu snagu u varljivoj nadi da će se jednog dana osloboditi svojih tereta. "Samo je pitanje koliko duboko se narod smije pustiti da padne u nevolju!" To je bio politički stav ministra Rathenaua koji su toliko slavili svi republikanci.

Ako smo se i prisjetili ove paradigme modernog njemačkog državništva, to je bilo samo da bismo potvrdili ovaj tako strašni primjer koji nam leži tako blizu, nemoćne i nenaoružane nacije koja jednostavno mora sve tolerisati, čak i svako ruganje. Nasuprot tome, za nas vrijedi vjerovanje u izvana moćnu državu koja jedina može garantovati mir i slobodu. Oslobađamo se historijskih razloga, to nije zadatak manifesta, već stvar za historičara.

Pandan ideji politike moći usmjerene izvana je rigidna ustavna država usmjerena iznutra. Prilično smo se približili ovom idealnom stanju u Bismarckovoj državi moći, ali u oblastima koje su se ticale finansijskog sistema i neograničenog priznavanja privatne svojine i zahtjeva koji su iz toga proizašli, naše pravne ideje su u potpunosti stajale pod kapitalističkom idejom.

Ne treba posebno naglašavati da u smislu unutrašnje politike nacionalsocijalizam bezuvjetno stoji na stanovištu zakona utoliko što svi trebaju biti jednaki pred zakonom i ne bi trebalo biti razlika u društvenim porecima. Ali neophodna je suštinska transformacija.

ostvariti s obzirom na osnovnu ideju zakona koja za Nijemca označava unutrašnju potrebu, dobrovoljno podređivanje višim interesima cjeline, dok se propisi zakona koji danas vrijede kod nas pojavljuju jednostavno kao zapovijed vlasti i zapravo kao zapovijedi vlasti koja ne stoji u službi cjeline, već je, upravo u odnosu na pitanja vlasništva, zaštitu vlasništva stavila ispred zaštite

24 Walther Rathenau (1867-1922) bio je jevrejski industrijalac i političar koji je služio kao ministar za obnovu 1922. godine, a zatim kao ministar vanjskih poslova. Njegovo insistiranje da Njemačka ispuni svoje obaveze prema Versajskom ugovoru izazvalo je neprijateljstvo njemačkih nacionalista te je ubijen u junu 1922. godine. Reakcija vajmarske vlade na ovo ubistvo bila je donošenje Zakona o zaštiti republike (Republikschutzgesetz) u julu 1922. godine, na koji se Feder često poziva.

Machine Translated by Google

osobe. Pitanje novog uređenja javnog prava morat će se detaljnije razmotriti u drugom odjeljku.

Sada se ukratko osvrćemo na pitanja vanjskog oblika države. Konačna odluka o ovom pitanju ni na koji način nije hitna. Ono se općenito može riješiti tek nakon sasvim osnovnog čišćenja naših unutrašnjih političkih uvjeta. Jedini mogući put do ovog unutrašnjeg političkog čišćenja čini nam se isključivo putem diktature koja s potpunom odlučnošću odsijeca i spaljuje izvore raspadanja i bolesti u našem nacionalnom tijelu.

Zahtjevi koje postavljamo takvom vođi su izuzetno visoki; strastvena ljubav prema svom narodu, nepokolebljiva volja, gotovo mjesečaračka sigurnost u svim svojim odlukama moraju ga razlikovati. Da se njegovi intelektualni kapaciteti moraju uzdići iznad prosjeka je samo po sebi očigledno, ali znanje i sposobnosti u različitim oblastima nisu odlučujući faktor. Znanje i učenje mogu ostvariti i drugi - Koliko ljudi ima visokog znanja, velike jasnoće misli, velike intuicije, najfinijeg umjetničkog talenta - ali ako im nedostaje posljednja stvar, strastvena volja, nepokolebljivi impuls, zasnovan na najdubljoj moralnoj ozbiljnosti, onda nikada neće koračati naprijed na čelu nacija, kao pioniri i vođe, do novih visina. Mislimo na religijske genije poput Krista i Luthera, Savonarole25 i Muhameda, državnike poput Bismarcka i Cromwella, generale poput Friedricha Velikog i Yorka26, itd. Diktator mora biti potpuno oslobođen svih nepotrebnih ograničenja i oklijevanja, za njega ne može biti nikakvih neizbježnosti, jer on mora biti taj koji stvara historiju i on hvata smjelom odlučnom rukom kada mu kucne čas, on utjelovljuje čežnju nacije, i stoga nikada ne griješi i nosi ga fanatična ljubav onih kojima njegovo djelo donosi oslobođenje. Mora biti u stanju mrziti, tako snažno i nemilosrdno kao što voli svoj narod i svoj sveti zadatak. U odnosu na svoje pomoćnike i kolege on stoji kao prvi među slobodnim i jednakim ljudima.

Ova stara njemačka ideja čini temelj ove željezne veze između vođe
i njegove prijatelje zarad cilja.

On je vođa jer se dokazao, i to sve dok se dokazuje.

Svaka moć kao da je udvostručena njegovim prisustvom
On izvlači svaku latentnu energiju,
Pokazujući svakome njegov poseban talenat,
Ipak, ostavljajući sve da bude onako kako ih je priroda stvorila,
I gledajući samo da oni ne budu ništa drugo
Na pravom mjestu i u pravo vrijeme.

(Šiler, Valenštajn)27

Strog je i strog prema sebi, orijentiše se prema vlastitim zakonima. Ima vremena za svakoga i sluša svakoga, ali je sasvim sposoban razlikovati važno od nevažnog. Za ostvarenje svog cilja ne mora se bojati.

---

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) bio je dominikanski fratar koji je propovijedao protiv korupcije države i svećenstva i prorekao da će Firenca postati moćni Novi Jerusalem ako ispravi svoje moralne poroke. Njegovo dodatno odbijanje da podrška Svetoj ligi pape Aleksandra VI protiv Francuske izazvala je njegovu ekskomunikaciju 1497. i pogubljenje sljedećeg godine.

26 Ludwig Grof Yorck von Wartenburg (1759-1830) bio je pruski feldmaršal koji se protivio saradnji pruskog generala Juliusa von Grawerta s Francuzima tokom Napoleonove invazije na Rusiju 1812. godine i stoga je odigrao ključnu ulogu u formiranju Šeste koalicije protiv Napoleona, koja je završila Napoleonovim progonstvom na Elbu 1814. godine.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, prva drama u njegovoj trilogiji o Wallensteinu (1799). Prijevod je djelo Samuela Taylora Coleridgea.

Machine Translated by Google

krv i rat, on se ne smije smiriti i opustiti dok ne postigne svoj cilj, tada osigurava svoje djelo koliko je to ljudski moguće, ali se može i sam povući, kao što je to učinio diktator Sula, i time osigurava svoje djelo na dvostruki način, djelujući s distance, ali ipak ne prisiljava sve kroz svoju snažnu ličnost da se mjeri izvanrednim standardima; s druge strane, slobodniji i nezavisniji sljedbenici moći će se razviti ako Titan ne bude stalno određivao političku svakodnevicu, već će ostati vođa u duhovnom smislu. Takva briljantnost djelovanja će odlikovati diktatora koji će ponovo povesti Njemačku do visina. Ako se tada izlaz iz blata pronađe kroz postignuća izvanrednog vođe, ponovo će se steći unutrašnji i vanjski preduslovi za nezavisan nacionalni život, tada će nacija ponovo moći odlučiti o vanjskom obliku države.

Naš pogled na budući oblik države bit će bitno utjecan načinom na koji će se konstituirati određeni oblici javnog života, posebno pravo glasa i narodno predstavljanje koje iz njega proizlazi. Svakako bismo mogli razmišljati o mogućnosti zdravog republikanskog oblika države, kao u starom Rimu. Zaista, gotovo sva historijska sjećanja u Njemačkoj ukazuju na monarhijski oblik države. Sada, s monarhijskim oblikom države ni na koji način nije neraskidivo povezana dinastička ideja. Naprotiv, čini se da su se prečesto dinastički interesi razvijali na štetu nacija. Još jedan faktor nas upozorava na izuzetan oprez u pitanju mogućeg ponovnog uvođenja monarhističkog oblika države - posljedice nasljednosti među dinastijama. U bolnoj historiji njemačkog naroda može se više puta naći da je treća generacija nakon značajnog vladara proćerdala naslijeđe svojih predaka, oštetila čast i dostojanstvo nacije, izgubila položaj moći carstva i uništila mir i blagostanje građana. Ono što Nijemac zamišlja kada govori o prednostima monarhije, posebno pod nasljednom vladajućom kućom, uvijek je misao na one kojima je historija dala epitet "Veliki". Pritom mislimo na Karla Velikog, Ota Velikog28, Fridrika Velikog29 i nekolicinu koji su rangirani u rangu s ovim stvarnim vladarima; već samo prolazno sjećanje na galeriju nesposobnosti, lijenosti, sebičnosti, rasipnosti, fantazije, distance od naroda i drugih opasnih karakteristika koje se vežu za imena Luja Pobožnog30, Ota III31, Vaclava32, Karla VI33

,

---

[28] Karlo Veliki (oko 742-814) postao je kralj Franaka 768. godine i proširio svoju vlast izvan Franačke na Karolinšku oblast. carstvo koje je obuhvatalo veći dio zapadne Evrope.

29 Oton Veliki (912-973) bio je vojvoda od Saksonije koji je postao kralj Nijemaca 936. godine, porazio Mađare 955. godine i osvojio kraljevstvo Italije 961. godine. Papa Ivan XII ga je 962. godine krunisao za cara, a on je vladao iz Rima kao car Svetog Rimskog Carstva.

30. Louis le Pieux (778-840) bio je sin Karla Velikog, s kojim je vladao kao suvladar od 813. godine. Godine 817. podijelio je svoje carstvo među svoja tri sina i svog nećaka Bernarda, koji je vladao kao kralj Italije. Međutim, Bernard se pobunio protiv svog ujaka i kažnjen je osljepljenjem, ubrzo nakon čega je umro. Louis se javno iskupio za svoju okrutnost i time izgubio veliki dio svog ugleda kao vladar. Franačko carstvo obilježili su građanski ratovi tokom ostatka njegove vladavine.

[31] Oton III (980-1002) bio je na čelu Svetog Rimskog Carstva od 996. godine i tokom svoje vladavine suočio se s velikim protivljenjem slavenskih naroda, tako da je bio prisiljen napustiti carske teritorije istočno od Labe, iako je ipak uspio učvrstiti utjecaj kršćanstva u Poljskoj i Ugarskoj.

[32] Václav I (oko 907-935) iz dinastije Přemyslid bio je vojvoda Bohemije od 921. godine. Godine 929. Bohemiju je napao istočnofranački kralj Henrik II. Ptičar i prisiljen je da nastavi plaćati danak ovom drugom. Václava je ubila grupa plemića u savezu s njegovim bratom Boleslavom, koji je postao sljedeći vojvoda Bohemije.

33 Karlo VI (1368-1422) bio je nazivan 'le bien-aime' (Voljeni), kao i 'le fou' (Ludi). Patio je od napada ludila, a njegovu vladavinu obilježili su kontinuirani sukobi takozvanog Stogodišnjeg rata. Karlovu stalnu svađu s Burgundijom iskoristio je Henrik V od Engleske, koji je porazio Francuze u bici kod Azincourta 1415. godine.

Ugovorom iz Troyesa potpisanim 1420. godine, Henrik je dobio za ženu kćerku Karla VI, Katarinu, kao i pravo nasljedstva na francuskom prijestolju.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 dovoljno je jasno prepoznati da dinastički oblik države ni na koji način ne uključuje garanciju blagostanja nacije.

Ono što izražava sklonost Nijemca ka monarhiji jeste potreba Nijemca za vođom i spremnost da se potčini vođi. Upravo ova posljednja karakteristika je možda posebno tipična karakteristika Nijemca, itekako dobro poznajemo ovu osobinu njemačkog karaktera u njenim dobrim i lošim aspektima. Odanost do smrti mu je omogućavala da se bori i izvojeva najmoćnije pobjede, omogućavala mu je da slijedi čak i strane zastave; ali to uključuje i veliki nedostatak nezavisnosti među slabijim tipovima do tačke bezvrijednosti i ropstva, ljubav prema stvarima stranim i nedostatak rasuđivanja.

Pitanje nasljeđivanja stoga, u samoj Njemačkoj, nije teško riješiti.
Mnogo teže pitanje leži u problemu vođe.

Izbor vođe je do sada manje-više uvijek bio prepušten čistoj sreći.
Kneževski bračni krevet zaista ni na koji način nije garancija intelektualnih sposobnosti i neophodnih karakternih osobina koje se svakako zahtijevaju od monarha. A ako se sjetimo moderne njemačke ekonomije, gdje samo članstvo u stranci odlučuje o kvalifikaciji za najviše zvanične položaje, ovom pitanju moramo posvetiti posebnu pažnju.

Teškoća leži, u svakom slučaju, u očuvanju moralnih i karakternih kvaliteta onoga u čijim rukama treba biti sudbina naroda. Međutim, dok diktator preuzima vodstvo od sebe, kao nosilac nacionalne težnje, budući vođa mora zapravo proizaći iz svjesne volje nacije kao najbolji i najprikladniji.
Stoga može ostati potpuno otvoreno pitanje da li najviša vrijednost treba biti ujedinjena u jednoj osobi ili da li državno vodstvo treba biti sastavljeno od dvije ili više osoba. U svakom slučaju, jedno je za nas čvrsto, da će onaj kome je povjereno vođenje najviših državnih poslova, bilo da se radi o krunisanim glavama ili konzularnom duumor trijumviratu, najviša odgovornost, u najboljem mogućem slučaju, biti usidrena u ustavu. Najviša odgovornost će stoga biti najbitniji nacionalni politički temelj koji će razlikovati nacionalsocijalističku državu od prethodnih oblika vladavine.

Poseban aspekt nacionalnih političkih temelja nacionalsocijalističke države je zahtjev za nacionalističkom državom u kojoj su pripadnici stranih zemalja i rasa isključeni iz vođenja državnih poslova, kao i iz preuzimanja javnih funkcija.

Velika lekcija cijele njemačke historije može se sažeti u činjenici da je Njemačka uvijek bila siromašna, slaba i jadna kada su njeni vladari težili stranim interesima i kada su uski, mali interesi pojedinačnih pokrajina i gradova bili stavljeni iznad zajedničkih poslova Reicha; i isto tako je Njemačka uvijek bila jaka i moćna kada je bila ujedinjena i kada su njeni vladari mislili i osjećali na njemački način, a pokrajine i gradovi osjećali se kao članovi velike zajedničke domovine. Zatvaranje nacije izvana sa svom slobodom i raznolikošću iznutra. Ovo je ispravna ideja njemačke države. Bismarck Reich je već

34 Friedrich Wilhelm III (1770-1840) bio je kralj Pruske od 1797. godine. Iako je pokušao provoditi politiku neutralnosti u Napoleonskim ratovima i nije se pridružio Trećoj koaliciji, bio je prisiljen od strane proratne stranke koju je podržavala njegova kraljica Luise da se pridruži Četvrtoj koaliciji 1806. godine, što je dovelo do bitke kod Jene u kojoj je Pruska poražena od Napoleona.

35 Wilhelm II (1859-1941) bio je posljednji njemački car i vladao je od 1888. do novembra 1918. Wilhelm nije podržavao Bismarckove stroge antisocijalističke zakone i smijenio je kancelara 1890. godine. Kada je Austrija bila prisiljena napasti Srbiju nakon atentata na nadvojvodu Franza Ferdinanda u Sarajevu, odlučio je podržati Austro-Ugarsku iako je bio svjestan opasnosti rata u koji bi mogle biti uključene Rusija, Francuska i Engleska.

Machine Translated by Google

bili su vrlo blizu ovom idealu ideje njemačke države, samo što su naša rasna braća u njemačkoj Austriji36 i dalje ostala izvan Reicha.

Ujedinjenje svih njemačkih plemena u zatvorenoj nacionalnoj državi je stoga naš najistaknutiji nacionalno-politički cilj. U unutrašnjem političkom smislu, federativni i federalni karakter većih provincija, onakav kakav je historijski nastao, treba održati ili obnoviti. Nacionalne političke osnove u tom pogledu su sljedeće: Sve funkcije Reicha u kojima se radi o političkoj poziciji moći Njemačkog Reicha u odnosu na strane zemlje su stvari Reicha. To su Ministarstvo vanjskih poslova, ambasade i konzulati, pasoški sistem, kontrola vanjske trgovine, carinski sistem i, prije svega, vojska i mornarica.

S druge strane, na unutrašnjem političkom planu, treba njegovati ideju o najširoj nezavisnosti pojedinačnih pokrajina ili saveznih država. Finansijska nezavisnost je preduvjet za nezavisno postojanje nacije, tako da će poresko zakonodavstvo morati biti delegirano uglavnom na pokrajine.

Zakonodavstvo za građansko, trgovinsko i krivično pravo bit će regulirano zakonom Reich, ali u praksi podređen pokrajinskim pravosudnim i policijskim vlastima.

Na sličan način, transportne institucije će sigurno biti regulirane prema direktivama zakona Reicha, ali će ipak ostati, u svojim finansijama, administrativno i operativno, pod pokrajinskim suverenitetom.

To što sloboda vjeroispovijesti treba ostati u potpunosti podržana ustavom ne zahtijeva posebno spominjanje; s druge strane, religije čiji spisi nisu u potpunosti napisani na njemačkom jeziku i dostupni svima, a čiji sadržaj sadrži doktrine opasne za državu neće uživati ovu zaštitu.

Ustavni oblik osnovnog socijalističkog karaktera Rajha posebno je naglašen u oblasti radnog prava, kao i u oblastima osiguranja za slučaj bolesti, nezgode, starosti i invalidnosti, i bit će bolje implementiran nego što se to danas dešava.

Uvidi i postavljanje ciljeva

Ako svaka temeljita obrada pitanja vezanih za vrijeme zahtijeva odgovor na tri pitanja: Kako je sada? Kako je do toga došlo? i Šta sada? - jer bez ovog osnovnog istraživanja nikada se ne može očekivati potpun i savjestan rad - to vrijedi u višem smislu kada se radi o izgradnji nove države. Opis sadašnje situacije u okviru ovog rada prirodno ima mjesta samo ukoliko se radi o izdvajanju bitnih karakteristika sadašnjih kritičnih stanja države i ekonomije. U takvom zadatku posebno se mora izbjegavati uzimanje bilo kakvih simptoma kao uzroka. Upravo je to umijeće svake dijagnoze koja se ne zavarava eksternalijama ili izraslinama, već dublje gleda u razlog stvari. To postaje najjasnije u medicinskom primjeru ili u slučaju živog čovjeka. Ako se negdje u tijelu pojavi otok, uzrok treba prvo tražiti u bolesti dotičnog dijela tijela; činjenica da je taj dio tijela bolestan ima svoj uzrok u lošem stanju krvi; ali čak ni ovo saznanje ne treba smatrati posljednjim uzrokom, već će loše stanje krvi zauzvrat biti posljedica loše ili nedovoljne ishrane. Sada, lijek ne bi mogao uspjeti ako bi se doktor borio protiv

36 Republika Njemačka Austrija bio je naziv za državu formiranu 1918. godine nakon Prvog svjetskog rata od njemačkogovornih zemalja Austro-Ugarskog Carstva. Obuhvatala je, pored današnjih austrijskih teritorija, Južni Tirol i Tarvisio (danas u Italiji), južnu Koruško i južnu Štajersku (danas u Sloveniji) te Sudete i Njemačku Bohemiju (danas u Češkoj Republici).

Machine Translated by Google

samo vanjski fenomen; time bi u najboljem slučaju nastupilo privremeno olakšanje, ublažavanje bolova, ali bi bolest nastavila. Čak ni pokušaj liječenja tretmanom za pročišćavanje krvi ne bi mogao donijeti trajno izlječenje ako se osnovni uzrok, naime nedovoljna ili loša ishrana ili druge štetne okolnosti, ne bi uklonili. Samo takav tretman iznutra prema van može donijeti pravi lijek. To je svima jasno. Upravo tako se mora provesti istraga ako imamo posla sa bolesnim nacionalnim tijelom. Čak i ovdje je vrlo malo korisno ako se bore protiv vanjskih simptoma bolesti. Previše dobro se osjeća kao tužna istina dobro poznata izreka: "Mali nitkovi se vješaju; veliki se puštaju na slobodu". Učestalost kršenja općeg interesa samo je vanjski znak činjenice da se iza kulisa odvijaju stvari koje u velikoj mjeri štete općem blagostanju. Jer, samo ako je nešto trulo u državi, tako velike štete mogu trajati i postati trajna opasnost za postojanje same države. Ako je sama država bolesna, s najvećom vjerovatnoćom se može pretpostaviti da je uzrok tome pogrešan intelektualni stav u pogledu javnih interesa i u pogledu stvarnih funkcija i autoriteta same države. Stoga se lijek, u konačnici, može očekivati od nove zdrave ideje o državi, kroz stvaranje zdravog, snažnog državnog rukovodstva koje je potpuno nezavisno i nije opterećeno grijesima prošlosti. Svako rješenje koje polazi od kompromisa s postojećim vlastima ili koje nastoji da se ponovo veže za urušene oblike ranije države nosi u sebi sjeme vlastitog propadanja. U vezi s tim, treba biti upozoren i na vezivanje za historijske državne oblike koji sami po sebi nisu bili loši, ali su ipak vrlo brzo podlegli kolapsu.

Koje su sada najupečatljivije karakteristike današnje krize?

Spolja i površno – kao u slučaju groznice – visoka temperatura ili, prevedeno na ekonomsko-političke termine: uznemirenost, napetost u svakoj prilici, nemir i nered. Izuzetno je značajno da je svaka uštogljena i lijena osoba, ali i cijela armija stvarnih dužnika, oduvijek najglasnije hvalila "odmor i red" kao lijek za sve. Odmor i red, naravno, nisu politički cilj uopšte, već samo stanje koje pokazuje da zdravi uslovi vladaju unutar nacionalnog tijela. Ali ako je nacija bolesna, sasvim je prirodno i samo po sebi razumljivo da se to manifestuje u nemiru i neredu. Politički stav koji propovijeda i nastoji uspostaviti samo "odmor i red" je stoga potpuno pogrešno orijentisan; s druge strane, on samo pomaže bolesti da uđe sve dublje, sve dok smrt ne uđe sa najstrašnijim grčevima.

Čak i čirevi i gnojnice, shvaćeni kao personificirani, prirodno također žele da bolesna osoba ostane prilično mirna jer se bacili tada mogu tako divno brzo razmnožiti i proširiti po cijelom tijelu te ga potpuno istrunuti i iznutra. Ne, naprotiv: nestanite s gnojnicama! One se moraju ukloniti, ne mogu se navoditi bolovi operativnog zahvata kao proturazlog; pacijenta treba izvući iz lošeg okruženja, a prije svega mora primati zdravu i jaku prehranu.

Daljnji simptomi su popunjavanje državnih pozicija nepodobnim elementima, rješavanje državnih pitanja putem većinskih odluka, pojava takvih većinskih odluka u parlamentu koje ne nose nikakvu odgovornost, izbor takvih parlamenata prema pravu glasa koje je izvana zaista najslobodnije i najuniverzalnije, ali iznutra spekulira o
nedostatak rasuđivanja masa i jednostavno potiskuje bolji uvid i veći osjećaj odgovornosti. Vlada koja zavisi od parlamentarnih većina – koje nastaju čisto slučajno i za koje su odlučujući samo stranačko-politički razlozi – prirodno više sa svoje strane ne može biti objektivni čuvar općeg blagostanja, ali je

Machine Translated by Google

plodno tlo za ambiciozne stranačke političare i tvrdoglave doktrinariste. Svi ovi simptomi mogu se sažeti u riječ "parlamentarizam".

Ovaj parlamentarizam je velika demokratska laž o sposobnosti naroda za samoupravu. Naravno, možemo misliti da su građani države koji su svjesni odgovornosti potpuno sposobni da autoritativno sude o javnim stvarima i da vode sudbinu svoje zajednice ili zemlje, ali pravo glasa poput općeg, direktnog i tajnog za osobe starije od 21 godine oba spola, nužno u sebi nosi sjeme podle vladavine inferiornih i beskrupuloznih.

Uz podlu vladavinu parlamenata i vlada koje od njih zavise, danas u stvarnosti vlada, uprkos svim antikapitalističkim sloganima marksista, krupni zajmovni kapital. Visoke finansije su neograničeni vladar države i ekonomije. Nijedna vlada se ne usuđuje poduzeti bilo kakve drastične mjere protiv profitnih interesa bankarskog i berzanskog svijeta. Sve nacije su se vezale kamatama i danakom za ovu nadnacionalnu svjetsku silu kroz prilično gigantske nacionalne dugove. Rezultati ovog ropstva kamata su ogromni, oni potresaju cijeli svijet do temelja u ekonomskim i nacionalno-političkim odnosima. Naplata kamata je zaista postala glavni posao vlada. To za nacije znači strašnu poresku eksploataciju i iscrpljivanje kroz različite metode direktnih, a posebno indirektnih poreza, kroz nezaustavljivo progresivnu inflaciju koja je na svom vrhuncu dovela do pljačke ušteđevine cijele srednje klase. Ova neograničena vladavina vreće s novcem, iza maske zakonskog prava na kamatu, vrši najbrutalniju vladavinu koja je ikada vladala svijetom. To vodi ka osiromašenju i pauperizaciji masa, a posebno onih krugova kojima sticanje novca nije samo po sebi cilj i stoga nije centralna tačka cjelokupnog njihovog razmišljanja. Samo iz ovoga proizilazi najstrašnija posljedica ove apsolutne finansijske vladavine, a to je moralna degradacija naroda koji stoje pod ovom vladavinom. Svi instinkti su usmjereni na sticanje i posjedovanje, svi koncepti lojalnosti i vjere tonu u nemilosrdnoj potrazi za dobitkom, ugledan čovjek je prisiljen iskusiti da, kao nagradu za svoju uglednost, mora tonuti sve dublje dok beskrupuloznost donosi ogromne profite u slučaju svih mogućih i nemogućih poslova. Očajnički veliki krugovi se bore za egzistenciju, podnošljiv prihod samo radom postaje sve teži.

Na zatvorenim linijama fronta radnici nastoje iznuditi sve veće nadnice, štrajkovi potresaju ekonomska radna mjesta, osakaćuju njihovu proizvodnju i time indirektno najviše štete onima koji zavise od najveće moguće proizvodnje robe za nacionalnu ekonomiju, a to su upravo sami radnici.

Kao ukupni fenomen, ove uslove možemo sažeti pod konceptom "mamonizma".

Druga strana ovog mamonizma je marksistički pogled na svijet rođen iz intelektualnog raspoloženja žrtava mamonističkog nasilja. Vrlo dobro znamo da su genijalni umovi marksista vješto uspjeli iskoristiti ovo intelektualno raspoloženje za sebe kao manipulatore međunarodnog kapitala i, istovremeno, od sebe odvratiti mržnju eksploatisanih, ali ovdje imamo posla s intelektualnim raspoloženjem koje ne samo da opstruira, već i na krajnje neprijateljski način stoji protiv ponovnog uspostavljanja zdravog nacionalnog...

država.

Suštinu marksizma moramo naslutiti u činjenici da on negira privatno vlasništvo i time ukida svaku ekonomiju, a time i svaku višu kulturu; dalje, u činjenici da je njegovao ideju klasne borbe i time rastrgao ljude na

Machine Translated by Google

različite klase koje se međusobno bore jedna protiv druge. Dovoljno je ukazati na neimenovanu bijedu ruskog naroda, gdje je, u sovjetskoj državi, ova pogrešna doktrina ubijanja nacije i ekonomije u najvećoj mjeri pretočena u stvarnost.

A ako sada tražimo stvarne uzročnike bolesti, čudno je da svugdje nailazimo na Židove kao vođe i glavne korisnike.

Jevrejsko pitanje postaje svjetsko pitanje od čijeg rješenja zavisi blagostanje i
Jao naroda će biti zavisan.

Ovom pitanju će biti posvećen poseban rad u ovoj seriji Biblioteka37 .

Pregled historije pokazuje nam da su očajni narodi iznova i iznova pokušavali osloboditi se ovog zla krvavim ugnjetavanjem i istrebljenjem pojedinačnih Jevreja - ali nakon nekoliko generacija Jevreji su se nakon takvih pogroma ponovo vraćali jači i finansijski moćniji.

Stoga moramo izbjegavati traženje rješenja jevrejskog pitanja na ovaj primitivan način - zaista, bacil kuge se ne može ubiti pojedinačno, može se iskorijeniti samo odsijecanjem njegovih životnih potreba.

Antisemitizam koji se rasplamsava u cijelom svijetu je baklja da su narodi prepoznali svog najvećeg i najsmrtonosnijeg neprijatelja, ali sada je naš zadatak da usmjerimo ovo ispravno emocionalno znanje na ispravan i razuman način.

Borba protiv marksizma , a time i protiv Jevreja, uspijeva kroz neumorno obrazovanje otrovanih masa. To je prva faza naše bitke.

Razbijanje kamatnog ropstva je posljednja i najteža bitka na ekonomskom polju za oslobođenje naroda i države od zlatne mreže nadnacionalnih finansija.
moć.

Tek nakon što se prođu ove faze, i kada pobjeda bude u potpunosti izvojevana i osigurana, vrijeme je za provođenje svih daljnjih reformi koje će oslabljenom i bolesnom nacionalnom tijelu dati novu volju za životom i novu vitalnu snagu koja će prvo shvatiti ono što je u svim našim umovima, u što svi vjerujemo žarkim srcima i čemu težimo nepokolebljivom voljom:

Ponovno rođenje Njemačke.

Nova, slobodna, ujedinjena Velika Njemačka u zdravom, čvrstom i snažnom stanju rada i performansi.

37 Federov rad o Jevrejima, Die Juden, objavljen je 1933. kao vol.45 Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. Program

Porijeklo programa

Svaki rad zahtijeva plan, svakoj realizaciji mora prethoditi intelektualno stvaranje.
Što su planovi gradnje jasnije i bolje razrađeni, to će se zgrada ljepše i brže podići. Čak i nove političke strukture zahtijevaju jasan plan gradnje, to se ovdje naziva političkim programom.

Zahtjevi koji se moraju postaviti pred politički program su vrlo visoki i vrlo raznoliki. Riječ je o zadatku najveće odgovornosti, jer dobrobit i nevolja vlastitog naroda ovisi o tome je li plan bio dobar. Program se mora dalje, sa najsažetijom kratkoćom, baviti svim važnim područjima javnog života, mora izdržati svaku kritiku, ne smije se gubiti u detaljima, ne smije protivnicima nuditi nepotrebne slabe tačke, ne smije buditi utopijske nade koje se kasnije ne mogu zadovoljiti. Program mora biti vjerna slika buduće države i nove ekonomije. Mora svima u skicama pokazati skicu željenog državnog i ekonomskog poretka, ali ne smije ni ograničavati ni predviđati izvršenje u svojim detaljima.

Svaki program također ima historiju i razvoj, ali je svakako kamen temeljac fundamentalne ispravnosti pokreta ako se, nakon toliko godina, ništa bitno ne mora promijeniti u svojim osnovnim karakteristikama, već se moraju ukloniti samo neke nejasnoće. Samo najvažnija i najupečatljivija programska tačka starog programa od 24. februara 1923. godine, br. 11, "Ukidanje prihoda bez rada i truda, prekid kamatnog ropstva", hitno zahtijeva temeljitu programsku obradu u nacionalnom, finansijskom i ekonomsko-političkom smislu. Detaljna obrada ove tačke u to vrijeme nije bila toliko apsolutna potreba jer su u to vrijeme detaljniji spisi vezani za ovo, Manifest za prekid kamatnog ropstva i državnog bankrota, njegovo rješenje, bili gotovo jedini postojeći spisi i bili su u potpunosti poznati i upoznati osnivačima i prvim sljedbenicima pokreta. Na neki način, intelektualni sadržaj ovih spisa dodao je socijalistički opseg djelovanja -

s planovima koji su već u to vrijeme bili određeni u svojim temeljnim crtama - do volje za obnovom koja je okupila mali krug oko Antona Drexlera38 i Adolfa Hitlera, do kruga nacionalističkih i populističkih ideja.

Upravo su to programske tačke i zahtjevi kojima se njemački oslobodilački pokret nacionalsocijalizma suštinski i fundamentalno razlikuje od svih ostalih populističkih i nacionalističkih grupa, pokreta i stranaka, a posebno od svih takozvanih parlamentarnih stranaka koje su, sa svoje strane, samo manifestacija mamonističko-plutokratske vladavine.

Dodatna potreba u novoj formulaciji programa bila je postizanje jasnijeg
oblik i jasno strukturiranje u pogledu pojedinačnih oblasti javnog života. To se dogodilo.

Moja je dužnost ovdje da se osvrnem na još jedno revolucionarno djelo koje svoje porijeklo duguje paralelnoj manifestaciji nacionalsocijalizma u Austriji i Bohemiji, mislim na knjigu

38 Anton Drexler (1884-1942) bio je, zajedno s Dietrichom Eckartom i Federom, jedan od osnivača njemačkog pandana prvobitno austrijske Njemačke radne partije (Deutsche Arbeiter Partei) u Münchenu. Drexler je služio kao počasni predsjednik stranke, čiji je Hitler već 1921. godine postao nedvojbeni vođa. Drexler je napustio stranku 1923. godine i ponovo joj se pridružio kada je Hitler došao na vlast 1933. godine.

Machine Translated by Google

inženjer Jung39, predstavnik sudetskih Nijemaca u Čehoslovačkoj u praškom parlamentu.

Austrijski nacionalsocijalizam u svojim počecima seže daleko u vrijeme prije rata. Njegov opseg ideja više se zasnivao na pokušaju usklađivanja socijalističkog svijeta ideja s nacionalističkom idejom, dok je njemački nacionalsocijalizam Reicha, koji je nastao tek nakon sloma – doista bez znanja o postojanju ovog austrijskog nacionalsocijalizma – od početka zauzeo fundamentalni borbeni stav protiv marksizma.

Danas su se dva pokreta ujedinila oko zajedničkih ciljeva.

[39] Inženjer Rudolf Jung, delegat iz Troppaua

Machine Translated by Google

Nacionalni i ekonomski program NSDAP-a

Naš cilj je – ponovno rođenje Njemačke u njemačkom duhu, ka njemačkoj slobodi.[40]

Put do ovog glavnog cilja je:

I. Nacionalni politički princip: Njemački Rajh je domovina Nijemaca.

1. U vanjskoj politici:

1. Uspostavljanje zatvorene nacionalne države koja uključuje sve Nijemce.

2. Snažno zastupanje njemačkih interesa u inostranstvu.

2. U rasnoj politici:

3. Uklanjanje Jevreja i svih ne-Nijemaca sa svih odgovornih pozicija u javni život.

4. Zabrana imigracije istočnih Jevreja i drugih parazitskih stranaca. Problematični stranci i Jevreji mogu biti deportovani.

3. U građanskoj politici:

5. Samo Nijemac koji se posveti njemačkoj kulturi i zajednici može vrše prava državnog državljanstva.

6. Onaj ko nije Nijemac može živjeti samo kao gost u njemačkoj državi i podliježe stranom zakonu.

7. Prava i interesi Nijemaca su ispred prava i interesa pripadnika stranih naroda. nacije.

II. Ekonomsko-politički princip: Zadatak nacionalne ekonomije je zadovoljavanje potražnje, a ne što veća profitabilnost kreditnog kapitala.

8. Nacionalsocijalizam u osnovi priznaje privatno vlasništvo i stavlja ga pod državnu zaštitu.

9. Međutim, blagostanje naroda ograničava neumjereno gomilanje bogatstva u rukama pojedinaca.

10. Svi Nijemci formiraju radnu zajednicu radi unapređenja općeg blagostanja i kultura.

11. U okviru ove opšte radne obaveze svakog Nijemca i uz fundamentalno priznavanje privatnog vlasništva, svakom Nijemcu se dozvoljava slobodna mogućnost sticanja i slobodnog raspolaganja prihodima od svog rada.

12. Zdrava kombinacija malih, srednjih i velikih preduzeća u svim oblastima ekonomskog života, pa tako i u poljoprivredi, ostaje i dalje prisutna.

13. Boriće se protiv gigantskih preduzeća (korporacija, sindikata i trustova).

14. Lihvarenje i reketiranje, kao i bezobzirno bogaćenje na račun i štetu naroda, bit će kažnjeni smrću.
15. Uvođenje jednogodišnjeg obaveznog rada za svakog Nijemca.

[40] Za detaljnu raspravu o ovim tačkama vidi Federov Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Minhen, 1927; tr. ETS Dugdale, Program NSDAP-a i njegove opšte koncepcije, Minhen, 1932.

Machine Translated by Google

III. Finansijsko-politički princip: Finansijski sistem je u službi države, finansijske sile ne mogu formirati državu unutar države; stoga je naš cilj: Razbijanje kamatnog ropstva putem:

16. Oslobađanje države, a time i naroda, od duga vezanog kamatama prema velikim kreditni kapital.
17. Nacionalizacija Reichsbank GmbH. i centralnih banaka.
18. Finansiranje svih velikih javnih zadataka (razvoj hidroenergije, puteva itd.) uz izbjegavanje zaduživanja putem izdavanja beskamatnih vaučera državne blagajne ili putem bezgotovinskog načina plaćanja.
19. Uvođenje stabilne valute na pokrivenoj osnovi.
20. Osnivanje neprofitne Građevinske i ekonomske banke (reforma valute) za odobravanje beskamatnih kredita.
21. Temeljito restrukturiranje poreskog sistema u skladu sa socijalističkim, nacionalno-ekonomskim principima. Oslobađanje potrošnje od tereta indirektnih poreza i proizvodnje od ograničavajućih poreza (poreska reforma i oslobađanje od poreza).

IV. Socijalno-politički princip: Opšta dobrobit je najviši zakon.

22. Velikodušan razvoj osiguranja za starije osobe putem nacionalizacije sistema doživotnih renti. Svakom njemačkom nacionalnom drugu u potrebi bit će zagarantovana odgovarajuća penzija od određene dobi ili u slučaju prerane pojave trajne nesposobnosti za zarađivanje za život.
23. Učešće svih ljudi angažovanih u proizvodnim preduzećima prema učinku i starosti u prihodima od rada, uz prateći udio u odgovornosti za ispunjavanje nacionalnih ekonomskih zadataka rada.
24. Konfiskacija svih ratnih i revolucionarnih profita koji nisu zasnovani na poštenom radu, kao i imovine stečene gomilanjem i lihvarenjem i njihova upotreba za razvoj socijalnog osiguranja.
25. Uklanjanje nedostatka stambenog prostora kroz sveobuhvatnu izgradnju novih stambenih objekata širom Rajha putem nove neprofitne Građevinske i ekonomske banke koja će biti osnovana u skladu sa članom 21.

V. U kulturnoj politici: Procvat svih nauka i likovnih umjetnosti na temeljima politički slobodne, ekonomski zdrave države naš je glavni kulturni cilj.

Do ovoga bi trebalo doći putem:

26. Obrazovanje mladih u fizički zdrave i intelektualno slobodne ljude prema velikim tradicijama njemačkog intelektualnog života.
27. Potpuna sloboda vjeroispovijesti i savjesti.
28. Posebna zaštita kršćanske vjere.
29. Potiskivanje i isključivanje vjerskih doktrina koje su protivne njemačkom moralnom osjećaju i čiji sadržaj nosi karakter uništavanja države i nacije.
30. Suzbijanje svih štetnih uticaja u književnosti i štampi, pozornici, umjetnosti i kino.
31. Sloboda obrazovanja na njemačkim univerzitetima, formiranje vladajuće klase karakternih ljudi.

Machine Translated by Google

VI. Vojno:

32. Omogućavanje odbrane nacije uvođenjem vojnog zakona za svakog slobodnog Njemački.

33. Ukidanje plaćeničkih trupa.

34. Stvaranje milicije za odbranu domovine pod vodstvom profesionalnog oficirskog kora, koja će se graditi kroz strogu hijerarhijsku disciplinu.

VII. Ostale reforme:

35. Reforma sistema štampe. Suzbijanje svih instrumenata štampe koji su u suprotnosti sa interesima njemačkog naroda. Najstroža odgovornost za sve vijesti koje lažno ili tendenciozno iskrivljeno.

36. Reforma biračkog prava uz ukidanje sadašnjih korumpirajućih oblika izborne kampanje i nedostatka odgovornosti izabranih (imuniteta).

37. Razvoj profesionalnih komora.

38. Reforma pravosuđa u oblasti

Zemljišno pravo – (fundamentalno priznavanje prava vlasništva nad zemljištem, nemogućnost zakupa zemljišta od strane privatnog kapitala, pravo preče kupovine države i vraćanje zemljišta državi u slučaju nemarnog upravljanja).

Građansko pravo - (mnogo stroža zaštita lične časti i zdravlja, za razliku od jednostrane pravne zaštite imovine koja danas vlada).

39. Ustavne reforme:

Ustav: Ustav koji odgovara njemačkom karakteru je suvereno državno vodstvo usmjereno na najvišu poziciju. - Da li ovu najvišu poziciju zauzima monarh kojeg bira narod ili dva ili tri odgovorna najviša zvaničnika Rajha mora se ostaviti za kasniju odluku naroda.

Federalni karakter Rajha: Sastav njemačkog naroda iz različitih pokrajina, interno povezanih plemenima i historijom, uslovljava potpunu nezavisnost pojedinačnih saveznih država u pogledu njihovih unutrašnjih poslova.

Briga Rajha je predstavljanje njemačkog naroda u inostranstvu, pasoši i putarine, a nadalje, vojska i mornarica.

Tri glavna protivnika stoje na putu ostvarenja ovog nacionalnog i ekonomskog programa nacionalsocijalizma. Marksizam, parlamentarizam i, iznad oba, krupni zajmovni kapital.

Naša antimarksistička borba usmjerena je protiv doktrine prvog Jevreja Karla Marxa koja razara državu, protiv doktrine klasne borbe koja razara narod, protiv doktrine poricanja privatnog vlasništva koja razara ekonomiju i protiv čisto ekonomsko-materijalističke koncepcije historije.

2. Naša antiparlamentarna borba usmjerena je protiv neodgovornosti takozvanih narodnih predstavnika koji - imuni - nikada zapravo ne moraju preuzeti odgovornost za posljedice svojih odluka, kao i protiv sve štete koja iz toga proizlazi (korupcija, nepotizam, podmitljivost) i, kao najgora posljedica - vlade koja zavisi od takvog parlamenta.

Machine Translated by Google

3. Naša antimamonistička bitka, koja se nalazi iznad druga dva fronta, usmjerena je protiv svjetske finansijske moći, odnosno protiv stalnog finansijskog i ekonomskog iscrpljivanja i eksploatacije našeg naroda putem krupnog kreditnog kapitala.

Međutim, s druge strane, ova bitka je ujedno i snažna intelektualna borba protiv materijalističkog duha egoizma i pohlepe koji uništava dušu, sa svim njegovim pratećim korumpirajućim manifestacijama u svim oblastima našeg javnog, ekonomskog i kulturnog života.

U posljednjoj i najdubljoj analizi, radi se o borbi dva svjetonazora koji se izražavaju kroz dvije fundamentalno različite intelektualne strukture – produktivnog i kreativnog duha i pokretnog, pohlepnog duha. Kreativni duh ukorijenjen u tlu i koji opet savladava svijet u metafizičkom iskustvu nalazi svoje glavne predstavnike u arijevskom čovjeku – pohlepni, bezkorijenjeni komercijalni i materijalistički duh usmjeren isključivo na ovozemaljsko nalazi svog glavnog predstavnika u Jevrejinu.

Nacionalsocijalizam, poput antisemitizma, u jevrejskom materijalističkom duhu nazire primarni korijen zla, ali također zna da ova najmoćnija bitka svjetske historije ne može ostati stajati na isključivo negativnim antisemitskim zahtjevima, stoga se cijeli nacionalni i ekonomski program nacionalsocijalizma uzdiže daleko iznad svakako revolucionarne, ali negativne antisemitske bitke pozitivno dajući kreativnu konstruktivnu sliku o tome kako bi nacionalsocijalističko stanje rada i performansi trebalo izgledati.

Ako se ovaj glavni cilj postigne, Nacionalsocijalistička partija će biti raspuštena. Nacionalsocijalizam će tada postati sadržaj života cijelog njemačkog naroda. Nacionalsocijalistička njemačka radnička partija zapravo općenito nije parlamentarna stranka u uobičajenom smislu te riječi, već samo odlučan, napredan i na budućnost orijentiran dio stanovništva koji se okupio oko vođe snažnog u volji i umu, kako bi Njemačku izveo iz sramote i nemoći izvana, iz uništenja i korupcije iznutra, do moćne i impozantne pozicije izvana, a iznutra do ekonomski zdrave, kulturno napredne, intelektualno i moralno visoke nacionalne zajednice.

Želimo izgraditi Rajh njemačke čežnje, kako to pjeva Geibel41:

Jedan spolja, sa moćnim mačem,
Okupljajući se oko visokog barjaka,
Iznutra bogat i mnogostruk,
Svako pleme na svoj način!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) bio je njemački pjesnik i dramski pisac koji je napisao nekoliko patriotskih pjesama koje je napadao savremeni liberalni književni krug "Mladih Njemaca" oko jevrejskih pisaca, Heinricha Heinea i Ludwiga Bornea, ali su ih kasnije podržali nacionalsocijalisti.

Machine Translated by Google

3. Državna struktura nacionalnog Socijalistička država

Nacionalsocijalistička ideja njemačke države

Već u poglavlju o političkim temeljima moći ukazali smo na činjenicu da je svako odstupanje njemačkih vladara od njihovih čisto njemačkih zadataka bilo praćeno najpogubnijim posljedicama za njemački narod. Ako se pogleda njemačka historija, uvijek se nalazi da se njemačka čežnja za zatvorenom nacionalnom državom ostvarivala samo u kratkim historijskim periodima, iznova i iznova ovaj njemački san je blijedio, a Njemačka je iznova i iznova tonula u nemoć i raspad. Stoga iz cijele njemačke historije čvrsto stoji jedna lekcija da samo zatvaranje nacije unutar snažno vođene države omogućava Njemačkoj da se odupre ogromnim opasnostima koje joj proizlaze samo iz njene nepovoljne geopolitičke situacije. Njemačka gotovo nigdje nema prirodne granice, gotovo svugdje leži slobodna i nezaštićena od neprijateljskih upada. Ni more koje opasuje Englesku, ni visoke planine koje odvajaju Španiju i Italiju od njenih susjeda ne daju Njemačkoj prirodnu odbranu. Francuska ima samo jednu otvorenu stranu protiv nas, Rusija isto. Samo Njemačka leži u sredini između ostalih nacija - kao srce - i kao bojno polje Evrope. Na njemačkom tlu borile su se španske, francuske, engleske, švedske, ruske i mongolske vojske, na njemačkom tlu vođeni su strašni vjerski ratovi Tridesetogodišnjeg rata, i obrnuto, Nijemci su krvarili u stranoj službi za strane interese u svim zemljama. Majka Njemačka krvarila je od hiljada rana koje su joj zadale njene strane vojske i - koje su joj zadali ratovi njenih vlastitih sinova. Beskrajno tragična je njemačka historija, toliko tragična da je njemačka čežnja za ujedinjenim, zatvorenim njemačkim Reichom bila uključena u bajke, u sage starog Barbarosse u Kyffhäuseru42. Kroz vijekove ostvarenje njemačke državne ideje ostalo je - čežnja i nada najboljih ljudi nacije sve dok, 1871. godine, moćni kovač nije iskovao jedinstvo Njemačke. Mnogo toga je ostalo za željeti u ostvarenju velike njemačke države koja je trebala obuhvatiti sve Nijemce koji žive u teritorijalnoj vezi s domovinom. Ali već ovo djelimično ostvarenje njemačke čežnje donijelo nam je visoki procvat njemačke historije kao rijetko prije.

Ali ne moramo se suočavati s "ako" i "ali", već moramo učiti iz historije.
Politika je historija koja se razvija, i ako iz "stvaranja historije" treba da procvjeta spasenje za naš narod, onda naše državništvo, naša nacionalna politika, s poštovanjem prema onome što se dogodilo u historiji, mora izbjegavati greške ranijih vremena i vezati se za najbolju tradiciju. Čovjek, političar bez historije koji dogmatski stvara historiju iz svoje fotelje, moći će donijeti samo nesreću narodu, kao što smo to iskusili posljednjih godina od novih njemačkih marksističkih vladinih šoumena. Koliko je katastrofalan i poguban potpuni slom starog društvenog oblika, posebno kada je to uništenje identično sili marksističkog pokreta, toliko se malo starog smije sačuvati samo zato što je staro.

U tome još jednom leži tragedija konzervativnog duha, koji je, kreativno neplodan i

42 Brdoviti lanac Kyffhäuser između saveznih država Turingije i Saksonije-Anhalt smatra se počivalištem cara Svetog rimskog carstva, Friedricha Barbarosse (1122-1190), koji se utopio u rijeci Salep u Turskoj tokom Trećeg križarskog rata.

Machine Translated by Google

Bez mašte, odbacuje sve novo samo zato što je novo i zato što se čvrsto drži zastarjelih formi koje su odavno izgubile svoju suštinu. Ljudi i država nisu mumije i konstrukcije, već živa bića; odjeća sašivena jednom ne odgovara zauvijek.

Kroz sudbinu naroda provlače se samo neke prilično velike osnovne crte, a zanemarivanje takvih osnovnih znanja uvijek se gorko svetilo narodima. Za nas Nijemce, fundamentalna historijska nacionalna politička doktrina je: "Budite jedinstveni!"

Riječ "ujedinjeni"[43] , međutim, ne znači "jedinstvo"[44] već "biti u slozi"[45]. Samo iz slaganja germanskih plemena o principima vanjske i unutarnje politike može izrasti kao svoj najljepši cvijet, iznutra slobodna država koja je izvana moćna s međunarodnom težinom.

Stoga za njemačku državu ne smiju postojati nikakvi evropski ili međunarodni ekonomski, crkveni ili humanitarni motivi, već isključivo dobrobit cijele njemačke nacije. Mislim na "motive" za političko djelovanje. Uz to, prirodno postoje i utjecaji crkvenog, ekonomskog i općenito ljudskog karaktera koji se moraju adekvatno vrednovati i uzimati u obzir. Ali princip mora biti i ostati da njemačka nacionalna država mora predstavljati samo Nijemce, i to kako u unutrašnjoj tako i u vanjskoj politici.

Stoga je naš nacionalni politički cilj:

1. Uspostavljanje zatvorene nacionalne države koja uključuje sve Nijemce.

2. Snažno predstavljanje svih njemačkih interesa u inostranstvu.

Nacionalistička ideja

Preduslov za buđenje ili, bolje rečeno, za ponovno buđenje snažne nacionalne svijesti je

uklanjanje svih Jevreja i ne-Nijemaca sa svih odgovornih pozicija u javnom životu.

Odlučnu odbrambenu borbu protiv invazije Jevreja u gotovo svim oblastima našeg javnog života vodi s potpunom energijom samo nacionalsocijalizam. Borba protiv jevrejstva je svjesna borba za njemački duh i za njemačku slobodu.

Utjecaj i djelovanje Židova na njihove narode domaćine nikako se ne može usporediti s odnosima moći i bitkama drugih naroda, već samo s borbom na život i smrt između zdravog tijela i smrtonosnih otrovnih klica koje su ga napale. Kada živi organizam napadnu otrovni bacili, pitanje je samo: ili će zdrava snaga tijela postati gospodar stranih uljeza - tada ih će izbaciti - ili više neće biti gospodar nad njima, tada će umrijeti zbog njih. Tako i za narode domaćine Židova svugdje u svijetu postoji samo ovo: ili izbaciti Židove iz nacionalnog tijela - ili umrijeti zbog Židova.

Upravo poređenje s ljudskim tijelom i klicama nam vrlo slikovito pokazuje koliko je pogrešno omiljeno obmanjujuće mišljenje da su se Jevreji probili svuda samo zbog svoje veće efikasnosti i da je krajnje pogrešno i nepravedno napadati ih i progoniti zbog toga. Ne može se jednostavno reći da je bacil kolere također mnogo jači i efikasniji od čovjeka i da je zato savladao zdravog čovjeka - ne,

[43] 'einig'

[44] 'Einheit'

[45] 'Einigkeit'

Machine Translated by Google

To je otrov za čovjeka. I, upravo kao što se u ovoj borbi živog organizma protiv napadačkih otrova pojavljuju posebni simptomi trovanja praćeni groznicom, grčevima, simptomima paralize itd., tako se i bitka nacija koje napadaju Jevreji izražava u sasvim sličnim simptomima bolesti - nemiri i uznemirenost u građanskom i političkom životu, snažne konvulzije u nacionalnom tijelu, previranja, teror, građanski rat koji se izmjenjuju sa sasvim tipičnim simptomima paralize, posebno u intelektualnim dijelovima nacija - u vladama. Tada postoji samo jedno pitanje, hoće li nacionalno osviješteni krugovi koji prepoznaju neprijatelja uspjeti upozoriti i prosvijetliti vlade ili formirati vladu i neutralizirati same Jevreje - tada lijek ulazi sa sigurnošću; ako u tome ne uspije, onda nacionalna smrt ulazi podjednako sigurno. Nema trećeg puta. Privremena izolacija - da ostanemo kod medicinske slike - donosi samo prividne lijekove: prije ili kasnije bacili ponovo izbijaju u krvne sudove tijela, kraj ove druge borbe je tada smrtonosan za pacijenta.

Odlučujuća za konačni uspjeh – kao i u životu općenito – je volja za moć. Bez ove volje za moć – bez ove volje za održavanjem nacije, nacija je bespomoćno prepuštena propasti. Ono što doslovno ne propadne postaje rob, felah, rob i sluga svejevrejske svjetske sile.

To je bitka na život i smrt. Mnogi efikasni vojnici su krenuli - ali većina naših nacionalnih drugova još uvijek spava. Obrazovanje, iznova i iznova, neumorno, je rješenje. Ono što ovo obrazovanje čini tako posebno teškim jeste naivnost i mekoća Arijevaca upravo u ovim vitalnim rasnim pitanjima.

Snažna rasna mješavina unutar samog našeg njemačkog naroda nesumnjivo je gotovo potpuno zakopala jasnu i visoku rasnu svijest kod previše ljudi, tako da je umjesto preciznog poznavanja rasnih zakona ostao samo neodređen osjećaj odbojnosti prema rasno stranim Židovima. Židov se sa svoje strane najstrože pridržavao svojih rasnih zakona više od dvije hiljade godina, u jasnom saznanju o izuzetnoj važnosti održavanja čistoće krvi za karakter i naciju.46

S druge strane, on je uspio predstaviti rasnu agitaciju kao zastarjelu glupost, što mu je, u pogledu rasne mješavine u Njemačkoj, nažalost bilo moguće s određenim prividom opravdanja. Umjesto da se Nijemci potpuno odlučno suprotstave jevrejskom preziru prema rasnoj nauci, zahtjevom: "Nijemče, čuvaj svoju krv čistom!", Nijemci su čak i u ovom području bili inferiorni u odnosu na psihogogijske vještine47 Jevreja. Stoljeće prosvjetiteljstva sa svojim humanitarnim idealima doista je donijelo Jevrejima oslobođenje od lanaca koje su naši preci u svojoj višoj mudrosti iskovali protiv zaraze jevrejskim duhom pljačke i lihvarenja, ali nama samo zbunjenost i nesigurnost po ovom fundamentalnom pitanju. Rečenicom: "Jevreji su također ljudi" - rečenicom koju niko nikada nije osporio i ne osporava - Jevrejima je odobren ulazak u građanska jednaka prava. Nacionalno-rasni otpor protiv jevrejskog stranog naroda potpuno drugačije intelektualne strukture time je uspavan, a borba protiv građanske emancipacije time je od početka osakaćena.

Sa ove platforme sada se dogodilo osvajanje cijele naše ekonomije i,
nedavno, javni život do sadašnje situacije neograničene vladavine Jevreja.

---

46 Uporedi sveske Nacionalsocijalističke biblioteke o rasi i Jevrejima!

47 Umjetnost uvjeravanja.

Machine Translated by Google

Čitav niz svjedočanstava samih Jevreja otkriva da se oni osjećaju kao država unutar države, da se osjećaju čvršće vezani za svoje rasne drugove u drugim zemljama nego za narode domaćine.

Iz ovog jevrejskog osjećaja bliske pripadnosti među narodima direktno proizlaze opasnosti za autohtone narode u oblasti vanjskopolitičkih odnosa nacija u ratu i miru.

Međutim, u početku je pažnja Jevreja bila usmjerena na zahtjev za ekonomskim prednostima. I ovdje im je njihova neograničena težnja za profitom, bez ikakvih društvenih osjećaja prema narodima domaćinima, bila od velike koristi.

Kao izumitelji i nosioci modernog kreditnog sistema, ubrzo im je bilo lako da pod svoj uticaj stave cijelu finansijsku ekonomiju država, a putem banaka i berzi i većim dijelom i privatni sektor.

Odavde, dakle nakon stvaranja svog finansijskog položaja, židovstvo je pružilo svoje prste i prema intelektualno-kulturnim proizvodima nacije; ovdje su im u pomoć priskočili njihov energični duh, njihova oštra pamet, njihovo kritičko razumijevanje – karakteristike koje se često mogu činiti kao očite prednosti ozbiljnog, teškog, prizemljenog arijevskog duha.

Ali u stvarnosti, to je bio samo lopovski instinkt, njihov nedostatak savjesti i beskrupuloznost – što je već najavljeno u njihovim vjerskim doktrinama. Za Jevreja, prema doktrinama Schulchan Arucha48, imovina ne-Jevreja je kao imovina bez gospodara – tu je da bi je Jevrej mogao prisvojiti! Jevrej je stavio sva sredstva bankarske i berzanske tehnike u svoju službu. Anonimizacija – depersonalizacija naše ekonomije kroz berzanski oblik javnog dioničkog društva – do određene mjere je odvojila kapital od rada, dioničar u najrjeđim slučajevima zna nešto o svojoj tvornici, ima samo jednostrani interes za profitabilnost svog novca.

kada ga je investirao u obliku dionica. Ovaj fenomen mora se spomenuti na ovom mjestu jer s ovom depersonalizacijom naše ekonomije ide ruku pod ruku i njena degradacija. Poduzetnik i proizvođač koji je izgradio svoje preduzeće od nule, koji poznaje zahtjeve svojih kupaca, koji još uvijek ima staru poslovnu čast i smatra svojom dužnošću da proizvede solidan, dobar, trajan proizvod koji odgovara stvarnim potrebama ekonomije, ovaj zaista solidan poduzetnik je nešto toliko fundamentalno drugačije od modernog velikog dioničara koji, s čisto kapitalističkim posjedovanjem velikog paketa dionica, zna samo jedan interes, a to je da teži što većem povratu. Da li se u preduzećima proizvode dobri i jeftini predmeti, da li se općenito proizvodne vrijednosti stvaraju od strane dioničkog društva ili, kao u slučaju kreditnih kompanija (banaka) općenito, ne stvaraju se nikakve vrijednosti, krajnje je svejedno za kapitalistu - dioničara. To ima za daljnju posljedicu da je proizvodnja manje orijentirana na potrebe, da se, mnogo radije, samo prividna potreba mora pobuditi kroz ogromno oglašavanje. Ranije je kodeksom časti poduzetnika bilo potpuno zabranjeno hvaliti vlastite proizvode; onaj ko je to radio bio je trgovac na pijaci, a takvo hvaljenje robe, slično trgovanju na pijaci, solidni poslovni ljudi smatrali su nepoštenom konkurencijom. Međutim, jevrejski trgovac je upravo ovu vrstu trgovačkih poslova, s potpunom upornošću, vodio u čemu mu je njegova vještina uvjeravanja bila od koristi. Danas se umjesto dosadnog jevrejskog trgovca pojavila jevrejska reklama.

48 Šulhan Aruh je najautoritativniji zakonik jevrejskog prava, a sastavio ga je Josef Karo 1563. godine u sjevernoj Palestini.

Machine Translated by Google

U oblasti nauke dogodio se sličan razvoj, posebno u oblasti ekonomske nauke – takozvane nacionalne ekonomije. Postepeno se zadatak nacionalne ekonomije više nije smatrao istraživanjem nacionalnih ekonomskih legitimiteta i potreba i izvođenjem smjernica za ekonomsko vođstvo iz rezultata istraživanja, već se sve više vršio samo opis situacije bez istraživanja da li su uočeni ekonomski fenomeni i oblici također dobri, prikladni i primjenjivi na stvarne potrebe nacionalne ekonomije. Na taj način ljudi su uspjeli, i danas uspijevaju više nego ikad, da nanesu strašnu štetu ekonomiji, a time i nacionalnoj zajednici – posmatrano naučno – i, iz tog razloga, na nepromjenjiv način. U ovu oblast posebno ulazi doktrina državne i privatne industrije kreditnih usluga, a posebno doktrina kamate. Ovim pitanjem smo se detaljno bavili na drugom mjestu, ovdje će možda biti dovoljno ukazati na činjenicu da je u osnovi ono što danas nazivamo nacionalnom ekonomijom samo privatno kapitalističko uputstvo za lično bogaćenje i dobro osmišljen pokušaj opravdanja lihvarske kapitalističke pljačke radne snage proizvodnih nacija.

Vrijedi napomenuti da među predavačima nacionalne ekonomije postoji vrlo veliki
postotak Jevreja.

Laiku je još upečatljiviji upad Jevreja u književni i umjetnički svijet.
polje.

Onaj ko razmisli o našem današnjem pozorištu bit će šokiran podlošću i cinizmom koji se tamo širi. Ovo posebno važi za moderni fenomen filma. Drama razvratnika i prostaka vlada našim scenama; subverzivnom i pametnom dijalektikom, dobrom Nijemcu se uči da su moral i etika, čast i savjesnost u osnovi čista glupost bez koje se ne može dalje. Ove napade na javnost prati smetnja jevrejskih pozorišnih agencija u kojima znanje umjetnički nastrojenih obično odlučuje manje od zahvalnosti pozorišnim i koncertnim agentima onih koji traže posao.

Ali onda je uslijedila široka manipulacija javnim mnijenjem putem dnevne štampe. Gotovo sve velike novine su postepeno prešle u jevrejsko vlasništvo.
Time je krug oko njemačkog naroda zatvoren. Ekonomskoj vladavini dodana je i intelektualna vladavina. Sve što je bilo štetno za jevrejske interese skrivano je i ušutkavano od javnosti koliko god je to bilo moguće; ako bi se ideje ili predstave ipak nametnule, tada bi počinjao pravi lov na vještice, isprva pokušajem da se takvi napori učine smiješnim, a ako ni to nije pomoglo, morale su djelovati laži i dezinformacije, kao i lično omalovažavanje. Pokušavalo se podmićivanje, prijetnje, a na kraju se nije prezalo ni od ekonomskog miniranja nezgodnog protivnika ili ukorivača, ili čak od njegovog ubistva.

Ovo posljednje najstrašnije oružje uglavnom se nije koristilo, ili se samo rijetko, protiv privatnih osoba, jer gotovo nikada reakcija pravog prijatelja naroda bez političke ili državne pozicije moći nije postigla određeni stepen efikasnosti prije nego što bi već bio slomljen baražom laži i kleveta u javnim glasilima Jevreja.

U strankama je nezadovoljstvo masa podsticano ekstremnim pretjerivanjem, a rasplamsana je i klasna mržnja prema imućnima i njihovim navodnim zaštitnicima, državnoj vlasti i vojsci. Čak i ovdje – kao i svugdje u slučaju ovih napada na nacionalnu državu – Jevreji su uglavnom agitovali i podsticali. Treba samo podsjetiti da je Karl Marx, osnivač marksističke doktrine klasne borbe, zaista bio Jevrej (Mardochai

Machine Translated by Google

(bilo je njegovo pravo ime). Njegov heraldičar u Njemačkoj, Ferdinand Lassalle49, izvorno Feist Lasal, također je bio Židov.

U ratu i revoluciji, jevrejsko djelo razaranja njemačke države je završeno. Knezovi su protjerani, oficirima su skinute epolete, činovnici su glađu prisiljeni na poslušnost kako bi mogli staviti na raspolaganje svoju radnu snagu - neophodnu čak i za socijalističko-visokokapitalističku državu moderne Njemačke. Na taj način je njemačka nacija razoružana, kastrirana, opljačkana od svojih vođa, razvlaštena i silovana, demoralizirana i oslabljena, dok su svugdje u javnom životu, u ekonomiji i politici, u umjetnosti i pozorištu, Jevreji prisvajali sebi neupitnu hegemoniju.

Temelj njihove vladavine je njihovo ogromno bogatstvo.

Uprkos njihovom malom broju u odnosu na narode domaćine, uspjeli su sve važne pozicije u javnom životu prenijeti u ruke svojih jevrejskih rasnih drugova ili Nijemaca blisko povezanih s Jevrejima. Ali ipak, uklanjanje Jevreja iz njemačkog nacionalnog tijela je sasvim moguće - tim više što je stvarna, vitalno važna proizvodna aktivnost u industriji i poljoprivredi, u profesijama i administraciji, gotovo u potpunosti oslobođena Jevreja.

Uklanjanje Jevreja iz našeg nacionalnog tijela ne bi poremetilo poljoprivrednu proizvodnju – još nisam vidio nijednog Jevreja za plugom kako obrađuje brazdu – niti bi fabrike morale stati zbog nedostatka radnika – radna snaga će zaista znati da nijedan Jevrej ne diže ugalj teškim radom niti stoji u kovačnici – naša radna mjesta kovača i metalaca, stolara i obućara ne bi ostala osirećena – kuće ni na koji način ne bi morale ostati ruševine nakon protjerivanja Jevreja, statistika ne spominje ništa o jevrejskim zidarima i stolarima, krovopokrivačima ili staklarima. Ali čak ni u trgovini i prometu ne bi došlo do stagnacije da Jevreja više nema. U oblasti transportnog sistema, država se do sada već na primjeran način brinula o ličnom i robnom saobraćaju i, uostalom, ko je ikada vidio Jevreje kao željezničke konduktere ili mašinovođe –

ili kao kondukteri tramvaja, ili kao vagonisti ili transportni radnici?

Ali čak i u oblasti tipične sklonosti Jevreja trgovini i finansijama, vojno-administrativne pozicije prije rata su pokazale da su bile sposobne provoditi pažljivu službu skladištenja i opskrbe, u samoj trgovini aktivno je stotine hiljada trgovačkih činovnika i njemačkih biznismena koji razumiju stvarne aspekte i potrebe trgovine, a u državnoj banci i poštanskoj banci posjedujemo institucije koje bi mogle činiti osnovu zdrave nacionalne ekonomije oslobođene jevrejske pljačkaške ekonomije.

Ako smo u ovom prilično kratkom pregledu vidjeli da Jevreji ni na koji način ne predstavljaju nezamjenjivu funkciju u našem državnom i nacionalnom životu, da oni, s druge strane, zloupotrebljavaju svoju nadmoć na najbezobzirniji način na štetu svojih naroda domaćina, onda kao očigledna i logična posljedica proizlazi zahtjev za protjerivanje Jevreja iz naše nacije.
Samo onaj ko se zaveže njemačkoj nacionalnoj zajednici može biti državni državljanin50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) bio je njemačko-židovski socijalista koji je poznavao Marxa, iako ga je ovaj smatrao oportunistom zbog njegove spremnosti na kompromis s konzervativnim Bismarckom. Stoga Marx nije podržao Lassallea kada je ovaj osnovao Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Opće njemačko radničko udruženje).
Udruženje) iz 1863. godine imalo je uglavnom za cilj postizanje općeg direktnog prava glasa.

50 Ova odredba je već bila uključena u drugi dio Nirnberških zakona od 15. septembra 1935. godine, 'Zakon o državljanstvu Reicha', član 2: "Građanin Reicha je samo onaj podanik koji je njemačke ili srodne krvi i koji svojim ponašanjem pokazuje da je i željan i sposoban da vjerno služi njemačkom narodu i Reichu." Potpuno odvajanje Jevreja od njemačkog društva proglašeno je u prvom dijelu ovih zakona, 'Zakoni za zaštitu njemačke krvi i njemačke časti'.

Machine Translated by Google

Iz ovog osvrta na rasno pitanje prirodno i nužno slijede i druge posljedice zabrane imigracije istočnih Jevreja. Potpuno je nerazumijevanje jevrejskog pitanja ako neko vjeruje da je dovoljno odbiti istočne Jevreje zabranom imigracije. Apsolutno je neophodno istovremeno podvrgnuti Jevreje, neprijateljski raspoložene prema našem narodu, naseljene među nama, pod zakon stranca. Istočni Jevreji su, naravno, veliki rezervoar iz kojeg se Jevreji stalno obnavljaju. Velika opasnost koju ova imigracija sama po sebi uključuje otkrivena je sa svom jasnoćom kroz iskustva posljednjih godina. Za nekoliko godina ovi istočni Jevreji su uspjeli, koristeći sve moguće poslovne trikove i procvat, doći do ogromnog bogatstva. Naše sudnice su pune prevara koje vrše takvi strani elementi. Država nema ni najmanji interes za imigraciju takvih ljudi koji se ni na koji način ne čine produktivno korisnim.

Ovaj stav nacionalsocijalističke države prema istočnim Jevrejima ne isključuje da Čak i pripadnici drugih nacija koji su paraziti na nacionalnom tijelu mogu biti protjerani.

Rasprava o ovim pitanjima vodi nas sada do trećeg dijela državne politike Nacionalsocijalizam: do prava građanstva.

Pravo na državljanstvo

Pravo na državljanstvo se mora steći. U ovom principu nacionalsocijalizam se znatno razlikuje od trenutno važećeg prava prema kojem svaki odrasli Nijemac stariji od 20 godina, muškog i ženskog spola, može ostvarivati prava državnog državljanstva. Slično tome, danas, prema Weimarskom ustavu, ova mogućnost je otvorena za pripadnike jevrejske rase. Slično tome, ovo državno članstvo može steći bilo koji stranac uz ispunjavanje nekoliko površnih formalnosti.

Vajmarski ustav generalno ne shvata koncept državnog građanina, ali u članu 110 govori o članstvu u državi, a u članu 109 o jednakim pravima pred zakonom za sve pripadnike države, muškog i ženskog spola. Neodređenost ovog koncepta prirodno isključuje zahtjev za moralnim i rasnim preduvjetima za sticanje prava na državljanstvo. Nasuprot tome, član 113. Ustava Rajha uzima pod posebnu zaštitu "dijelove nacije" (!) koji govore strane jezike; oni "ne smiju biti u nepovoljnom položaju u svom slobodnom tradicionalnom razvoju, posebno u upotrebi maternjeg jezika u obrazovanju, kao i u unutrašnjoj upravi i provođenju pravde".

Ako se s ovim najopsežnijim razmatranjem stranih državljana uporedi praksa našeg Zakona za zaštitu Republike od vlastitih nacionalnih drugova, obaveza predaje takozvanih ratnih zločinaca neprijatelju, uz sigurnost zagarantovanu u članu 112 da "nijedan Nijemac strane vlade ne smije biti predat progonu ili kažnjavanju", i ako se jednom upravo ovaj posljednji članak uporedi sa zloglasnim presudama Francuza protiv Kruppa51 i njegovih direktora, možda je dovoljna referenca na činjenicu da je autor ovog ustava bio Jevrej Preuss52 da baci definitivno svjetlo na sve ove događaje.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) vodio je Friedrich Krupp AG od 1909. do 1941. U saradnji sa Reichswehrom pod vodstvom Hansa von Seeckta (1866-1936), Krupp je preduzeo tajno naoružavanje Njemačke kršeći Versajski ugovor. Godine 1923., kada su Francuzi i Belgijanci okupirali Ruhrsku oblast, također su kaznili Kruppa zbog održavanja
velika javna sahrana za trinaest radnika Kruppove fabrike) u Essenu koje su Francuzi ubili tokom okupacije.

52 Hugo Preuß (1860-1925) bio je njemačko-židovski ministar unutrašnjih poslova Weimarske Republike i odigrao je ključnu ulogu.
Prilikom formulisanja Vajmarskog ustava iz 1919.

Machine Translated by Google

Ne "sretnija budućnost Poljaka", kako je Betthmann-Hollweg53 rekao u jednom od svojih nesretnih parlamentarnih govora, niti poboljšanje položaja Jevreja u Rumuniji (prema Kuhlmannu)54 može biti vodeća ideja njemačke države, već samo dobrobit njemačkog naroda. Ova vodeća tema izražena je u nacionalnom i ekonomskom programu NSDAP-a (Program, str. 35) pod br. 7: "Prava i interesi Nijemaca prethode pravima i interesima pripadnika stranih naroda" i pod br. 6: "Onaj ko nije Nijemac može živjeti samo kao gost u Njemačkoj i podliježe zakonu o strancima".

Prema ovome, pravo na državno državljanstvo mora se steći. Može se i izgubiti zbog nedostojnosti. To je pravo iz kojeg su Jevreji u osnovi isključeni, a mogu biti isključeni i pripadnici drugih naroda.

Unutrašnji uslov za podnosioca zahtjeva za njemačko državno državljanstvo je zakletva njemačkoj kulturi i zajednici. Onaj ko se na ovaj način ne zaveže njemačkoj naciji, onaj ko se izjavljuje neprijateljem njemačke države, onaj ko se osjeća bliže vezanim za pripadnike drugih naroda nego za svoj narod, ne može dobiti nikakva prava njemačkog državnog državljanstva, jer zaista ne želi imati nikakve veze s njemačkom zajednicom.

Čini se da je zaista ludost kada ljudi koji sasvim javno izjavljuju da ne poznaju domovinu zvanu Njemačka, kao što su to činili Crispien55 i drugi, i dalje žele da savjetuju o sudbini ove zemlje, kada tvrde da kao predstavnici naroda, kao delegati, i dalje uživaju posebne privilegije i kada i dalje uživaju zaštitu posebno strogih zakona (zaštitu republike) u slučaju da budu unapređeni iz ovog parlamenta na vladine pozicije.

Nacionalsocijalistička njemačka država će upravo od takvih ljudi zahtijevati najstroži obračun, a članovi revolucionarnih vlada i parlamenata će morati retroaktivno preuzeti odgovornost za svoje postupke ili propuste. Zakoni koji će se razviti na osnovu odgovornosti svih osoba koje učestvuju u javnom životu stoga će morati imati retroaktivna ovlaštenja.

Ovdje se ne radi, kao u slučaju greške njemačke revolucije, o borbi za nadnice gladnih "proletera" protiv sitih i nezasitnih kapitalista, dakle ne o obmanjivanju zdravih i ispravnih osjećaja radnih ljudi idejom klasne borbe, već se radi o moralnom zahtjevu da se prestane s neodgovornošću sadašnjih korisnika sadašnjeg parlamentarnog i vladinog sistema i da se oni koji su se neumjereno obogatili na potrebama naroda ili oni koji su pomagali u mahinacijama drugih krugova dovedu do zaslužene kazne.

Slogan: "Mali nitkovi se objese; veliki se puštaju na slobodu" ne bi se trebao pokazati tačnim. Nacionalsocijalistička država će, naprotiv, prilikom određivanja kazne uzeti u obzir činjenicu da su mali nitkovi zavedeni kao vrlo olakšavajuću okolnost, a s druge strane, velike kriminalce protiv njemačkog naroda privesti pravdi uz potpunu strogost zakona.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) bio je njemački kancelar od 1909. do 1917. godine. Tokom rata,
Činilo se da Betthman-Hollweg favorizira umjereniju politiku od one koju su zagovarali vojni vođe.

54 Richard von Kuhlmann (1873-1948) obavljao je funkciju njemačkog državnog sekretara za vanjske poslove od augusta 1917. do Juli 1918. U maju 1918. pregovarao je o miru u Bukureštu s Rumunijom.

Arthur Crispien (1875-1946) izabran je za socijaldemokratskog člana parlamenta 1920. godine, a 1922. godine postao je kopredsjedavajući Sozialdemokratische Partei (SPD).

Machine Translated by Google

Pročišćavajući rad ovog državnog suda sada ni na koji način ne može stati na one koji su prvi došli na vlast s revolucijom. Također će morati ciljati one pod carskom vladom koji su, svojim nemarom, omogućili ovaj njemački pad. Glavni odgovorni – Bethmann-Hollweg – zaista je oduzet od svojih zemaljskih sudija, isto važi i za sljedećeg najkrivljeg – Erzbergera56, koji je, kao otac jadne parlamentarne revolucije iz jula 1917., još jednom probudio sve slabiju volju za pobjedom kod neprijatelja. Čak je i Eisner57

i Rathenau su uklonjeni sa mjesta njihove aktivnosti uništavanja nacije, doduše na ilegalan način, ali prema čvrstim zakonima historije. Ali mnogi od onih koji su, organizacijom napada municijom u januaru 1918. godine, zabili bodež u leđa borbenoj vojsci, još uvijek žive oni koji su govorom i pisanjem slomili volju za pobjedom, još uvijek žive oni koji su propovijedali 'mir bez pobjednika i gubitnika', još uvijek žive i prihvataju to kao ispravno koji su zloupotrijebili nevolje naroda u ratu i revoluciji za vlastito neumjereno bogaćenje.

Svakako, takav nacionalni politički zahtjev će širiti strah i užas, a desetine hiljada će se bojati za svoje živote jer nisu čistog srca. Ali za nacionalsocijalizam, s ovim zahtjevom za socijalnom pravdom, ostaje i pada pitanje sudbine njemačkog naroda, hoće li njemački narod pronaći svoj put do plemenite nacije ili će provesti bijedan život u degradaciji i korupciji kao felahinska nacija. Za nacionalsocijalistički pokret, njegov raisond'etre je također određen ovim pitanjem.

Pravo na državno državljanstvo stoga nije nešto što će biti stavljeno u kolijevku svakome rođenom u Njemačkoj; naprotiv, ovo pravo na državno državljanstvo u sebi uključuje i najviše moralne obaveze prema državi i naciji. Međutim, poštovanje ove odgovornosti prema državi i naciji mora biti zaštićeno i mogućnošću da se ovo pravo ponovo izgubi u slučaju nedostojnosti.

S druge strane, sticanje prava na državno državljanstvo neće biti čin milosrđa, već zahtjev koji svaki vrijedni Nijemac može podnijeti, a koji dokaže da je dostojan njemačke zajednice i koji se zavjetuje njemačkoj rasnoj i historijskoj zajednici.
Onaj ko je ispunio svoju vojnu i radnu obavezu, onaj ko je aktivan kao častan radnik u svojoj profesiji, ima pravo na sticanje prava na državno državljanstvo.

Ali s ovim pravom državnog državljanstva povezana je i obaveza da se u svom radu ne zaboravi pogled na širu cjelinu, a također i da se u svojoj ekonomskoj aktivnosti uvijek bude svjestan činjenice da se svoj rad mora uklopiti u cjelinu, to jest, čak i uz punu slobodu u određenim oblastima, aktivnost njemačkog državnog građanina ne smije biti usmjerena protiv dobrobiti cjeline.

56 Matthias Erzberger (1875-1921) bio je član Deutsche Zentrumspartei (Katoličke stranke centra) koji se smatrao Betthman-Hollwegovom desnom rukom. Tokom rata, sredinom 1917. godine, zalagao se za pregovore o okončanju rata i potkopavao povjerenje u njemačku vojsku. Erzberger je potpisao primirje kojim je okončan Prvi svjetski rat i, kao ministar finansija Weimarske Republike, podržao je Versajski sporazum. Ubili su ga 1921. godine ultranacionalistički članovi 'Organizacije konzul' koju je osnovao komandant Freikorpsa, Hermann Ehrhardt (1881-1971).

57 Kurt Eisner (1867-1919) bio je njemački židovski socijalist koji je organizirao revoluciju koja je svrgnula Wittelsbache. dinastiju Bavarske u novembru 1918. Postao je republikanski premijer Bavarske i na Bernskoj konferenciji socijalista napao je umjerene socijaliste zbog nepriznavanja njemačke krivice za izazivanje Prvog svjetskog rata. Ubio ga je nacionalista grof Arco von Valley u februaru 1919.

Machine Translated by Google

Nacionalna ekonomija

Zadatak nacionalne ekonomije je zadovoljavanje potražnje, a ne postizanje što većeg kamatnog prinosa na kreditni kapital.

Moglo bi se pomisliti da se ovaj princip podrazumijeva u svakoj ekonomiji, a ipak se nacionalsocijalistička ekonomija razlikuje od trenutne kamatno-kapitalističke ekonomije upravo po ovom vodećem principu. Nije tako lako za naivnog čovjeka da zamisli nacionalnu ekonomiju koja ne služi zadovoljavanju potražnje; a ipak se sada mora jasno staviti do znanja da je za trenutne gospodare ekonomije - bankarski i berzanski kapital - zadovoljavanje potražnje u osnovi od vrlo malog značaja. Međunarodni kapital ima interes...
u njemu samo utoliko što se ovo ispunjenje potražnje može iskoristiti na lihvarski kapitalistički način.

U stvari, ovdje imamo posla s dva fundamentalno različita stava prema ekonomiji.
Jedini hitni zahtjev za cijelu ekonomiju od strane cijelog stanovništva je, naravno, zadovoljavanje potrebe za hranom, zatim ispunjavanje potrebe za stanovanjem i odjećom, i tek onda se u asortimanu nalaze sve ostale svakodnevne potrepštine, sve do viših umjetnosti i kulturnih zadovoljstava. Između toga dolaze pomoćne usluge, cijeli transportni sistem i sve što je s njim povezano, trgovina i finansijski sistem. Proizvodnja robe sa svoje strane ima u zdravoj ekonomiji najvrijedniji cilj da pokrije potrebe na najbolji mogući način putem plaćanja koje pokriva troškove proizvodnje i uključuje odgovarajući dohodak od rada za poduzetnika i odgovarajući udio u profitu iz kojeg se mogu pokriti i neizbježni gubici i poboljšanja i renoviranja u preduzeću.

Pažnja pravednog poduzetnika nije usmjerena na postizanje neumjerenog profita u pojedinačnim slučajevima, čak i kada bi sretni slučajevi to omogućili. Pravedni poduzetnik je potpuno svjestan svojih nacionalno-ekonomskih zadataka, da uspostavi proizvodnju na način da se potreba može pokriti uz najmanje troškove za korisnika, da istovremeno preduzeće raste i cvjeta, da troškovi proizvodnje postaju sve manji bez smanjenja nadnica.

Možda najsvjetliji primjer takvog istinskog načina poduzetničkog razmišljanja je Ernst Abbe58, suosnivač i direktor Zeissove tvornice u Jeni. Ovaj čovjek je do visokog stepena savršenstva razumio ovaj nacionalno-ekonomski zadatak poduzetnika i nastojao je da ga ostvari najbolje što je mogao.

Ali u tom pogledu, mi također, generalno gledano, nemamo razloga da se posebno žalimo na naše poduzetnike prije rata. Ljudi poput Alfreda Kruppa59, Mannesmanna60, Wernera Siemensa61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64, itd. su sebi osigurali čak i društveno počasno mjesto u historiji njemačke industrije. Svima njima nije vladala jednostrana težnja za profitom,

---

58 Ernst Abbe (1840-1905) bio je fizičar i poduzetnik kojeg je zaposlio Carl Zeiss, osnivač kompanije u Jeni.
kompanija Carl Zeiss AG koja je proizvodila optičke instrumente i sisteme. Abbe je postao suvlasnik firme.

59 Alfred Krupp (1812-1887) bio je sin Friedricha Kruppa (1787-1826), koji je 1811. godine osnovao kompaniju Krupp Cast Steel. Tokom direktorskog mandata Alfreda Kruppa, kompanija je postala vodeća kompanija za proizvodnju oružja tog doba.

60 Kompanija Mannesmann je osnovana 1890. godine i prvobitno je proizvodila bešavne čelične cijevi.

61 Werner Siemens (1816-1892) bio je izumitelj i osnivač kompanije Telegraphen-Bauanstalt 1847. godine. Danas
Siemens AG je jedna od najvećih elektrotehnoloških kompanija na svijetu.

62 August Thyssen (1842-1926) osnovao je željezaru Thyssen-Foussol 1867. godine i preuzeo druge teške industrijske kompanije koje su se 1926. godine spojile u Vereinigte Stahlwerke, najveći rudarski i čelični kartel na svijetu prije Drugog svjetskog rata.

63 Borsig je bila kompanija za lokomotive koju je osnovao August Borsig (1804-1854) 1837. godine.

64 Krauss-Maffei je kompanija za proizvodnju mašina osnovana 1838. godine.

Machine Translated by Google

Svi su ostali jednostavni i skromni za sebe, samo im je prosperitet njihovih djela bio zvijezda vodilja.

Zaista, neumorna proizvodna i inventivna snaga njemačke industrije rezultirala je činjenicom da je ne samo gigantski porast stanovništva pronašao posao i kruh, već da su, uprkos rastućim plaćama, uprkos sveobuhvatnom poboljšanju životnog standarda svih slojeva stanovništva, najvažniji proizvodi mogli biti jeftiniji zahvaljujući stalno novim poboljšanjima i izumima. Njemački manuelni radnik nikada ne bi trebao zaboraviti da to duguje radnicima koji rade s intelektualnim sposobnostima.

I još nešto se ovdje mora naglasiti sa svim naglaskom: da je temelj i preduvjet za ovaj visoki procvat njemačke ekonomije bio snažno vođen Bismarck Reich. Ova dva faktora, ujedinjena i stoga moćna politička situacija Njemačkog Reicha i neviđena marljivost njemačkih poduzetnika i radnika omogućili su da se zabilježi sveobuhvatno podizanje životnog standarda cijelog stanovništva, da se gigantski porast stanovništva Njemačke mogao nahraniti, odjenuti i smjestiti i da se emigracija iz Njemačke smanjila na beznačajan broj.

Broj njemačkih migracija u decenijama nakon 1870. godine uključivao je samo zdravi višak njemačkog poduzetničkog i trgovačkog duha koji se proširio svijetom kao pioniri njemačke marljivosti i njemačke uspješnosti.

Uglavnom, cijela nacionalna ekonomija Njemačkog Rajha ispunjavala je temeljne zahtjeve koje i mi postavljamo zdravoj nacionalnoj ekonomiji.

Potražnja je bila u potpunosti zadovoljena. Ipak, čak i u to vrijeme pojavila se duboka štete u našoj ekonomiji koje su se izražavale na različite načine.

1. Naše državne finansije su zapadale u sve veće dugove u isto vrijeme u kojem je njemački narod postajao sve bogatiji i moćniji, u kojem su proizvodi njemačke industrijske i trgovinske efikasnosti osvajali prodajna tržišta svijeta, u vrijeme u kojem je naša unutrašnja ekonomija koračala od uspjeha do uspjeha, a medicinski i životni uslovi postajali su sve bolji iz godine u godinu.

Naravno, nije dobar znak ako dugovi postaju sve veći. Takav fenomen uvijek ukazuje na činjenicu da nešto nije u redu. Jer zaista se mora smatrati potpuno apsurdnim i besmislenim ako se država čiji građani uživaju u sve većem bogatstvu istovremeno ne nađe u stanju zdravih i prosperitetnih državnih finansija. To mora biti još iznenađujuće kada su Njemačkom Rajhu i saveznim državama pristizali izuzetno veliki prihodi od njihovih željeznica, pošta i rudnika, kao i od državnih šuma itd., sasvim odvojeno od činjenice da su Rajh i savezne države, na osnovu svog finansijskog suvereniteta, mogli polagati pravo na značajan poreski kapacitet svojih građana.

2. Dodatna duboko ukorijenjena ekonomska šteta bio je progresivni dug naših poljoprivrednih i urbanih nekretnina. Pokret za agrarnu reformu koji je primijenjen protiv toga ispravno je prepoznao vrlo važan dio cijelog problema, a nažalost nije postigao potpunu efikasnost.

3. Činjenica inflacije naše industrije kroz kredite svih vrsta trebala je također ispuniti zebnjom oštroumne posmatrače. Svakako, u vremenima rastućeg prosperiteta, komercijalna i industrijska preduzeća olako shvataju prihvatanje stranog novca i obavezu plaćanja kamata vezanih za to, jer zaista snažno povećane mogućnosti rada i prihoda dozvoljavaju podnošenje ovih tereta.

Machine Translated by Google

Ali teško ako nastupe ekonomske krize! Tada se korištenje kredita vezanih za kamate pokazuje u svoj svojoj ekonomskoj pogubnosti.

Oblik dioničkog društva koji se pojavio u tim godinama sa stvarnim odvajanjem kapitala od rada koji je za njega vezan, odnosno odvajanjem čisto kapitalističkih interesa u profitabilnosti novca, od strane povjerilaca, od zdrave saradnje pojedinačnog poduzetnika i od potpune identifikacije njegovog postojanja sa njegovim poduzećem, slično je posijao sjeme duboke ekonomske štete.

4. Rastuća moć institucija za posredovanje novcem, banaka, trebala je ispuniti uvaženog prijatelja nacije zebnjom. Od slugu ekonomije, banke su postale neograničeni gospodari cijele nacionalne ekonomije. Na značajan i značajan način, ova rastuća moć banaka ni na koji način nije bila praćena istovremenim prosperitetom naše nacionalne ekonomije, već, naprotiv, što je naša ekonomija postajala žalosnija, to su se banke više uzdizale.

Ovdje ne želimo dublje ulaziti u ovaj razvoj, o tome će biti mnogo toga za reći u raspravi o čisto finansijskoj i monetarnoj ekonomiji. Spominjanje četverostrukog korijena velike nacionalne ekonomske štete kroz finansijski i kreditni sistem bilo je od velikog značaja jer je upravo taj aspekt cijele ekonomije postao suprotnost pravoj nacionalnoj ekonomiji, naime jednostranoj pljačkaškoj ekonomiji finansijskih sila.

Onaj kome se slika tijela zaraženog parazitima ne nameće spontano mora biti veoma zainteresovan za očuvanje postojećeg stanja ili zavisan od korisnika ove eksploatatorske ekonomije. Nažalost, ovo posljednje je slučaj kod vrlo velikog broja ljudi. Zato se unutrašnji otpor ovom modernom ekonomskom sistemu razbojničkih barona ne pojavljuje na odgovarajući način.

Posebno je loše što je čak i nauka, a posebno nauka, koja se mora savjesno baviti ovim stvarima, i dalje, uz nekoliko izuzetaka (Othmar Spann65), pod utjecajem trenutne interesne kapitalističke ekonomije i nalazi se u zavisnosti od nje. Današnja nacionalna ekonomija nije lider ka istini i ispravnom znanju, već je postala glasnogovornik nacionalnog ekonomskog kriminala.

Sve velike istine i mudrost svaki običan čovjek može razumjeti i promišljati u njihovim bitnim aspektima. S ovim se ne smije miješati činjenica da prirodno nije tako jednostavno doći do takvog fundamentalnog znanja. Svakako, samo znanje, intuicija, je poput jarkog svjetla koje sija u duši vječno žednoj znanja. Međutim, težak je naknadni rad razumijevanja koji mora naporno slagati ciglu po ciglu kako bi izgradio, najpažljivijim odabirom materijala, cijelu misaonu strukturu tako da gotovo djelo svima izgleda samo po sebi očigledno.

U takvim slučajevima nema veće pohvale nego kada čovjek povremeno sam dođe do takvih misli. Tako sam, dok sam radio na ovom djelu (ljeto 1923.), primio

65 Othmar Spann (1878-1950) bio je austrijski antisocijalistički ekonomista i sociolog pod utjecajem ekonomskih teorija Adama Mullera (1779-1829) – koji se protivio materijalističkoj liberalnoj ekonomiji Adama Smitha. Bio je profesor na Univerzitetu u Beču od 1919. do 1938. godine, kada su mu nacionalsocijalisti zabranili profesorsku poziciju nakon... Anschluss (aneksija) Austrije. Iako je Spann simpatizirao nacionalističku orijentaciju NSDAP-a, njegovi stavovi o korporatističkoj državi nisu u potpunosti podržani od strane nacionalsocijalista.

Machine Translated by Google

odličan rad sada već starijeg čovjeka, austrijskog inženjera W. Schobera66, u kojem je čitav katastrofalni razvoj austrijske finansijske i kreditne situacije predviđen s neviđenom jasnoćom već prije 30 godina.

Schober je ukazao na činjenicu da samo potpuno odstupanje od fundamentalno lažnih nacionalnih ekonomskih doktrina može zaustaviti katastrofalan razvoj nacionalne ekonomije – nažalost bez i najmanjeg uspjeha.

Glavni razlog je u to vrijeme ležao u činjenici da su se Schoberovi prijatelji iz Kršćansko-socijalističke stranke, nakon početnog entuzijastičnog slaganja, okrenuli od njega s lijenim izgovorima: "Vrijeme još nije zrelo", ali u stvarnosti, zato što to nije odgovaralo kršćanskim visokim financijama.

Banka je odavno prestala biti pouzdani posrednik između štednog kapitala i potraživanja ekonomije i obrtnog kapitala. Danas velike banke imaju svoje direktore i delegate koji sjede u svim dioničkim društvima. Ništa se ne može dogoditi a da banka za to ne zna. I kakav interes banka sada ima u ekonomiji? Njen jedini interes je da kapital donosi što veći profit; na koji način joj je potpuno svejedno. Ne vidi svoj zadatak u oplodnji ekonomije kroz zajmove novca po najjeftinijim kamatnim stopama upravo kada je nacionalna ekonomija ugrožena krizama najgore vrste - to bi, međutim, bio njen najviši zadatak -; velike banke mnogo radije istupaju upravo u to vrijeme s kreditnim paketima i kreditnim obavijestima kada proizvodnoj industriji najhitnije treba anticipatorni kredit za svoj rad.

Može se dalje razmotriti sljedeće: Koju potrebu pokrivaju banke? – Neko će reći: potrebu za novcem. Naravno. Ali kako i pod kojim uslovima? Pekar, obućar, vlasnik fabrike, biznismen zaista pokrivaju stvarnu potrebu za hranom, odjećom itd., a za to dobijaju ekvivalentnu vrijednost, cijenu, u novcu ili putem transfera novca.
Time je potreba pokrivena, a vlasnik fabrike itd. ponovo ima obrtni kapital za kupovinu, isplatu nadnica i daljnju proizvodnju. Ovdje vidimo da se ekonomski krug zatvara. Proizvođač pokriva potrebu korisnika, novac ispunjava svoju pravu ulogu kao posrednik u razmjeni i ponovo gnoji ekonomiju u rukama proizvođača.

Sasvim je drugačije u slučaju poslovanja s pozajmljivanjem novca. Prvo, ni za jednu banku ne postoji obaveza da poklanja svoju robu – novac – kao što takva obaveza postoji, na primjer, za svakog trgovca. Stoga može osigurati da daje novac samo onima koji su joj naklonjeni. Nadalje, banka u najvećem broju slučajeva zahtijeva vrijednosne papire koji daleko premašuju vrijednost kredita, te zahtijeva dužnički certifikat prema kojem se dužnik mora obavezati na otplatu duga sa svime što ima i što će zaraditi. Drugim riječima, protiv izdavanja novca banka u svoju domenu moći privlači imovinu koja je daleko veća od posuđenog iznosa; također dopušta izdavanje dužničkog certifikata koji izlaže prihode od rada dužnika njenom posjedu. Ali to nije dovoljno: za ovaj dvostruko, i mnogo puta, osiguran zajam novca, banka dopušta da joj se plati još više u obliku kamata koje s vremenom postaju ogromne. Dakle, ovdje imamo posla s postupkom koji, ekonomski gledano, uopće nije produktivna izvedba, povratna uplata – zalog, dužnički certifikat – daje se odmah, a osim toga dužnik mora pristati na još jednu kontinuiranu uplatu koja za nekoliko godina premašuje vrijednost primljenog novca, bez zalogodavca

66 Wenzel Schober (1846-1928) bio je austrijski željeznički inženjer koji je – poput bečkog profesora Josefa Schlesingera (1830-1901) – u svojim ekonomskim spisima identificirao ovisnost o jevrejskim međunarodnim finansijama kao glavni uzrok ekonomskih problema Austrije. Njegova glavna djela uključuju Die Noth und ihre Ursachen, 3 toma, Beč, 1880-82, i Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

postati slobodan ili dug biti riješen. Takav finansijski posao je prirodno nacionalni ekonomski apsurd, to je čisto lihvarenje.

Pravi smisao kredita, vjerovanja u veću ekonomsku efikasnost drugog, jeste da vlasnik ušteđenog novca ne vidi da je u poziciji da sam koristi svoj novac na profitabilan način, stoga se obraća nekome kome može vjerovati, kome može povjeriti taj novac i ko mu nudi garanciju da će mu na zahtjev vratiti svoju ušteđevinu u potpunosti i nesmanjenu. Ako zajam jača dužnika u njegovoj ekonomskoj radnoj sposobnosti da bi mogao ostvariti znatno veći profit, to se može smatrati činom pravednosti ili zahvalnosti ako dužnik da kreditoru, pored povrata novca, i određeni dio svog profita. Ova koncepcija privatne monetarne i kreditne ekonomije vlada cijelim srednjim vijekom, činila je srž crkvene doktrine o kamati. Zahtjev za kamatu smatran je lihvarstvom. Danas je kamata koju je Crkva smatrala lihvarstvom postala aksiom cijele naše ekonomije - nacionalno-ekonomski smisao kredita postao je nacionalno-ekonomska besmislica. Svakako, za bogatog čovjeka takva doktrina je izvor trajnog bogaćenja bez napora. Ne zato što je zlato – kako bi se htjelo prikazati – zaista sila koja iz sebe proizvodi novac, nadljudski fenomen koji, oslobođen zemaljskih zakona propadljivosti, sve neprolazno i zauvijek podvrgava svojoj čaroliji, već zato što se u modernoj finansijskoj i međunarodnoj ekonomiji osjeća jednostavno kao zakon da svaka vrsta finansijskog posjeda u sebi nosi pravo na kamatu, do određene mjere urođenu novcu, je li ovo najmonstruoznije preokretanje odnosa između rada i novca prihvaćeno kao zakon, kao nešto što se ne može dodirnuti, kao nešto za što nauka koja se time bavi mora iznijeti veliki broj opravdanih razloga.

Samo na taj način je bilo moguće skrenuti cijelu nacionalnu ekonomiju s njenog jedinog i prirodnog zadatka pokrivanja potreba i time stvaranja posla i hrane za sve, te je zloupotrijebiti prvenstveno kao instrument za lično bogaćenje vlasnika bankarskog i berzanskog kapitala.

Sada je omiljeni trik političke borbe protiv našeg pokreta da se ovo naše protivljenje visokokapitalističkoj eksploataciji naše nacionalne ekonomije i naša borba za nacionalnu ekonomiju koja zadovoljava zahtjeve socijalne pravde prikazuje kao suprotnost između vlasništva i drugih oblika posjeda, da se naš zahtjev "Javni interes ispred vlastitog interesa" osuđuje kao komunistički. Protiv toga bismo trebali stalno ukazivati na Član 8 nacionalnog i ekonomskog programa (Program, str. 35):

"Nacionalsocijalizam u osnovi priznaje privatno vlasništvo i stavlja ga pod
vladina zaštita".

Međutim, zadatak zakonodavstva bit će da postavi granice u pogledu
gomilanje neumjerenog bogatstva u rukama pojedinaca na štetu cjeline.

Pozitivno i za samu ekonomiju, kao zahtjev za cijelu ekonomiju i njene zadatke u duhu nacionalsocijalizma, proizlazi zahtjev br. 10 "Nacionalnog i ekonomskog programa": Svi Nijemci formiraju radnu zajednicu za unapređenje zajedničkog blagostanja i kulture njemačkog naroda.

Odavde proizilazi i moralni zahtjev da svaki Nijemac mora raditi intelektualno i fizički prema svojim snagama, ali da taj njegov rad mora biti uključen u cjelinu.

Naglašavam da je ovo moralni zahtjev. Stoga se ne radi o uspostavljanju
prisilni rad kakav je uveden u Sovjetskoj Rusiji. Nešto sasvim drugačije je

Machine Translated by Google

uvođenje godine obaveznog rada koju smo mi zahtijevali za svakog Nijemca prije sticanja punih državnih prava.

Sasvim je drugačije što je naš glavni cilj upravo osiguranje bezbrižne starosti za sve nacionalne drugove koji su vrijedno radili u mladosti i zrelim godinama.
Upravo u slučaju nacionalne ekonomije koja nije kontinuirano pod krvoprolićem kamate i obaveze plaćanja na zajmovni kapital, lako će se postići, i mora i može se postići, da ona podijeli velike viškove na takav način da se svim nacionalnim drugovima osigura odgovarajuća i adekvatna starosna penzija - slična penzijskoj plati službenika - po dostizanju određene dobi ili u slučaju preranog invaliditeta za rad.

Ovaj društveno-politički zahtjev ovdje iznosim zato što ispunjenje ovog zadatka pripada performansama cijele nacionalne ekonomije, zato što je to tačka koja ne samo da je u stanju da radniku neprestano govori u najširem smislu riječi: Moraš raditi!, već zato što, iza radne prisile, uspostavlja nešto utješno i pomirujuće - izglede sigurne starosti za svakoga ko je cijeli život ispunjavao svoju dužnost.

U okviru fundamentalnog priznanja privatnog vlasništva kao temelja naše ekonomije prirodno spada i činjenica da je svaki Nijemac zaštićen u svojoj slobodnoj mogućnosti zarađivanja za život i u slobodnom raspolaganju svojim prihodima od rada i stečenim bogatstvom (br. 11 "Nacionalnog i ekonomskog programa"). Ograničavanje ovog osnovnog prava dozvoljeno je samo zakonom, pri čemu treba slijediti smjernicu da se samo onaj rad smatra radom koji nije usmjeren protiv interesa zajednice. Lančana trgovina i profiterstvo također nesumnjivo uzrokuju mnogo rada; slično tome, provalnik će često proliti više kapi znoja u svom "radu" nego zidar u gradnji kuće, ali takav "rad" je doista usmjeren samo na jednostrano lično bogaćenje na štetu i trošak drugih. Takav "rad" je stoga općenito štetan i stoga se mora kazniti svom strogošću.

Takva izričita odluka ni na koji način nije suvišna jer je, iz pravne prakse prečesto, i u zastrašujućoj mjeri, očigledno koliko se stvari tamo označava kao pošten rad. Postoji i čitav niz aktivnosti koje su vrlo blizu granične linije, gdje je teško reći da se taj rad još uvijek usklađuje "sa cjelinom".

U svakom slučaju, moraju se stvoriti pravni alati kako bi se suzbile sve ove aktivnosti ili poduhvati koji su usmjereni protiv nacionalnog zdravlja na fizički ili intelektualni način. Isto važi i za iskorištavanje patnje stanovništva putem profiterstva i lihvarenja.

Za takve gamadi koje su neprijateljski raspoložene prema naciji zahtijevamo smrtnu kaznu. Financijski Kazna ili čak zatvor su neefikasni protiv takvih beskrupuloznih ljudi.

Ukratko, dakle, ekonomska politika nacionalsocijalizma će raditi na uklanjanju u osnovi lažne koncentracije ekonomije na profitabilnost i stoga će vratiti poštovanje jedinom ispravnom i razumnom zadatku nacionalne ekonomije: zadovoljavanju potražnje.

Ovo ni na koji način ne isključuje prihod i profit za trgovca, vlasnika fabrike i poštene poslovne ljude; naprotiv, ni na koji način ne bi trebalo stvarati poteškoće opravdanoj težnji za zaradom sve dok je ta težnja u okviru javnog interesa.

Dakle, radi se o pročišćavajućem djelovanju, a zatim i o održavanju njemačke ekonomije koja je besprijekorna i u pogledu svojih oblika i u pogledu svojih performansi. Pod ovim treba razumjeti ono što zahtijeva br. 12 "Nacionalnog i ekonomskog programa": Zdrava kombinacija velikih, srednjih i malih preduzeća u svim oblastima ekonomskog života, pa tako i u poljoprivredi, ostaje održana.

Machine Translated by Google

Time je također dat fundamentalni stav nacionalsocijalizma prema različitim društvenim porecima.

Nacionalsocijalizam će podržavati i promovirati poljoprivrednike na sve načine kao temelj snažne nacije i prehrane stanovništva.

Ako tačka 17. Programa sadrži klauzulu koja predviđa slobodno oduzimanje imovine u posebnim okolnostima, pod tim se podrazumijevalo samo, kako je Adolf Hitler proglasio 13. aprila 1928. godine, "stvaranje zakonskih mogućnosti za konfiskaciju, ako je potrebno, zemljišta koje je stečeno na nezakonit način ili kojim se nije upravljalo u skladu sa gledištem dobrobiti naroda. Ovo je stoga uglavnom usmjereno protiv jevrejskih kompanija za špekulaciju zemljištem". Ova klauzula je stoga bila namijenjena samo zaštiti domaćeg stanovništva.

Nacionalsocijalizmu je posebno drag prosperitet i nezavisnost zdrave komercijalne i trgovačke srednje klase.

Čak i u oblicima proizvodnje takozvane teške industrije, sa stanovišta nacionalsocijalizma, nema ništa bitno čemu bi se moglo prigovoriti. Upravo je ova velika industrija sve racionalizirala na primjeran način, odnosno nije izbjegla nikakve troškove kako bi donijela bolje i jednostavnije metode proizvodnje. Sadašnja preopterećenost preduzeća –
Ciljanje komunizacije – s prekomjernim brojem ljudi koji su zaista nepotrebni (ovdje uglavnom mislimo na potrebu održavanja vlastitih poreznih i osiguravajućih službenika itd.) prirodno djeluje direktno protiv napora nacionalizacije industrije.

Na kraju ovih ekonomsko-političkih zadataka nacionalsocijalizma stoji još jedan ogroman organizacijski poduhvat: "Uvođenje godine radne službe za svakog Nijemca".

Čak i ovdje je duboko moralni princip taj koji nameće ovaj zahtjev – dužnost.

Onaj ko želi da ostvari prava državnog državljanstva morao je i služiti državi, morao je i dokazati da je svjestan dužnosti i lojalan svojoj državi kroz djelo i to bez naknade, odnosno mogućnosti bogaćenja, baš kao što vojnik služi svojoj otadžbini.

U ideji obavezne radne službe naziremo potpuno dopunsku ideju ideji univerzalne vojne službe.

Koliko god bismo željeli smatrati mogućim znatno smanjiti obuku za efikasne vojnike u poređenju s ranijim dvogodišnjim i trogodišnjim periodom služenja vojnog roka, toliko smatramo potrebnim i preporučljivim da svaki mladi Nijemac bude upoznat s jednom ili više komercijalnih aktivnosti u kojima može služiti državi.

Svijest o dužnosti u pogledu kvaliteta rada toliko je patila pod vlašću mašine i pod još razornijom doktrinom klasnog neprijateljstva radnika prema poduzetnicima da se podučavanje u ovoj oblasti pod strogim državnim upravljanjem prema jedinstvenim principima čini potpuno neophodnim. Upravo će poduzetnici, u dobrom smislu, pozdraviti takvu instituciju i neće je ni na koji način smatrati konkurencijom. Takva radna armija ne može biti konkurencija već zato što, prema iskustvu, svaka produktivna ekonomska aktivnost države mora biti pretjerano opterećena njenim službenim aparatom, jer zapošljavanje i obuka mlade neiskusne radne snage troši previše njene efikasnosti.

S druge strane, zadatak ove godine radnog staža bit će bolje upoznati mlade ljude u modelnim državnim poduzećima sa svim tehnološkim napretkom. Trebali bi, ako

Machine Translated by Google

moguće, pokriti stvarne potrebe radne snage i nacionalnih drugova koji služe vojsku.

Dakle, državna konkurencija s ostatkom nacionalne ekonomije ne dolazi u obzir, ona bi najviše mogla djelovati u određenim oblastima kao regulator cijena s tržišnim cijenama koje slobodnim trgovcima i slobodnim poduzetnicima i dalje ostavljaju širok prostor za razuman profit.

Nije zadatak ovog manifesta da se detaljnije upušta. Ipak, oni moraju biti ukratko skicirani i osvijetljeni, jer znamo da će ispravno rješenje ovog pitanja biti od ogromne koristi za oporavak našeg ekonomskog morala, sasvim odvojeno od koristi koju će cijela ekonomija imati od činjenice da će se ideja dužnosti prema radu probuditi kao moralna dužnost prema naciji.

Što se tiče položaja države-građanina u odnosu na nacionalnu ekonomiju
Bismarck je jednom izjavio:

"Ne živimo da bismo bili sretni, već da bismo ispunjavali svoju dužnost."

Ovaj moralni princip leži i u osnovi našeg stava prema državi i
ekonomija.

Machine Translated by Google

Nacionalna finansijska reforma – Novac i kredit u Nacionalsocijalistička država

'Vladavina interesa.'

Zahtjev za prekid ropstva kamatnih stopa je revolucionarno nov u političkom programu. Samo ta činjenica bila bi dovoljna da najširi krugovi iznesu najžešći otpor nacionalsocijalizmu.

Ubjedljivo najveći dio protivnika čine oni koji su zaista sve izgubili kroz sadašnju kamatno-kapitalističku ekonomiju i koji, odgojeni u tim idejama, još uvijek strahuju od gubitka već izgubljenih privilegija. Ova opozicija zaista nema nikakav podsticaj, jer je upravo nedostatak bilo kakvog unutrašnjeg podsticaja karakterističan za krug zarobljen u idealu kapitalne penzije.

Dodatna grupa su oni koji su ovisni o kreditima ili barem vjeruju da jesu.
Ova grupa se, naravno, ne boji ukidanja obaveze plaćanja kamate, već da neće dobiti više obrtnog kapitala ukoliko sve ne ostane kao prije.

Druga grupa su divni nacionalni ekonomisti za koje je protivljenje problemu
Oslobođenje od kamate je alfa i omega njihove nacionalne ekonomske mudrosti.

Daljnja grupa su zlonamjerni koji zaista nisu boljeg gledišta, ali koji se, iz ličnih ili stranačkih taktičkih razloga, bore protiv ovog osnovnog zahtjeva nacionalsocijalizma lažnim tvrdnjama i dezinformacijama.

Da krugovi međunarodnih finansija koji primjenjuju pravilo kamate upravo na
Zbog ovog zahtjeva, naši najnepomirljiviji i najljući neprijatelji su očigledni.

Izuzev zlonamjerne i profesionalno zainteresovane opozicije, glavni razlozi za neprijateljski i nepovjerljiv stav su - neznanje i intelektualna lijenost, glupost.

Ovdje imamo posla s prilično moćnim protivnicima, s protivnicima među kojima propada svaki sistem koji se pokuša nametnuti, koji se povlače poput meduze pred pritiskom uvjerljivih objašnjenja, ali se odmah nakon popuštanja pritiska vraćaju starim načinima razmišljanja.

Dakle, šta se podrazumijeva pod "kamatnim ropstvom"? Pod kamatnim ropstvom treba podrazumijevati dug države i naroda prema nadnacionalnim finansijskim silama vezan za kamatu. Ovdje se, dakle, radi o novom obliku ropstva, ropstvu vladavini finansija. Ovo ropstvo je strašnije i okrutnije od bilo kojeg oblika vladavine ikada pod vlašću apsolutnih princeva, jer se vrši na bezličan način, bez ikakvog ljudskog osjećaja, opsjednuto samo nezasitnim instinktom za širenjem i uvećavanjem, sa pohlepom za moći bez poređenja.

Uobičajeni izraz za postojanje ovog pravila je: "Novac pokreće svijet".
Ali ovdje se novac koristi samo kao simbol vladavine finansijskom moći. Sam novac, metalne i papirne valute, same po sebi prirodno nisu ni dobre ni loše i ne vrše nikakvu vrstu vladavine. Novac kao valuta je neophodan za razmjenu roba i usluga. Zato su svi pokušaji rješavanja vladavine finansijskih sila samo sa strane novca od početka pogrešni i osuđeni na propast, jer se u slučaju ove vladavine zapravo ne bavimo pitanjem uskog monetarnog sistema, već pitanjima moći.

Novac kao instrument moći sam po sebi, kao što je spomenuto, nije ni dobar ni loš, zavisi samo od njegove upotrebe. Činjenica da se može koristiti i ubilački, odnosno zloupotrebljavati, ne znači...

Machine Translated by Google

ni na koji način neutralizirati njegove beskrajno raznolike i nezamjenjive korisne mogućnosti upotrebe. Čak i novac, primijenjen na koristan način, ima blagotvoran učinak na nacionalnu ekonomiju. Novac se ne smatra pogrešno nazvanim krvlju u nacionalnom ekonomskom tijelu. Sve dok novac ostaje vjeran svojoj zadaći kao sredstvo razmjene, sve dok se primljeni ili zarađeni novac ponovo usmjerava nazad u ekonomiju, on ne može vršiti nikakav štetan utjecaj na nacionalnu ekonomiju.

Sada se pojavljuje jedan faktor: to je želja da se novac koristi kao metoda štednje. Ta želja je sama po sebi potpuno opravdana, naprotiv, samo je iskreno poželjno da se smisao štednje ponovo dostojno poštuje, ako – da, ako – je štednja uopće moguća u današnjim okolnostima. Trajna, prijeteća devalvacija našeg njemačkog novca kroz neodgovornu državnu finansijsku politiku zaista čini štednju glupošću, jer nakon nekoliko sedmica ili dana vrijednost novca može pasti na djelić svoje ranije vrijednosti. Stoga, ako novac treba da ispuni svoju ulogu kao novac za štednju, mora biti stabilne vrijednosti.

Budući da njemački novac, iz razloga koje ćemo tek morati istražiti, trenutno nema stabilnu vrijednost, a također ne može imati stabilnu vrijednost, njemački štediša u svakom nestabilnom periodu traži takav novac stabilne vrijednosti. Takav novac stabilne vrijednosti su takozvane plemenite valute, dolari, švicarski franci i holandski guldeni, novac skandinavskih naroda itd., kao i metalni novac od plemenitih metala.

Ali sada se nacionalno-ekonomski zadatak novca kao obrtnog kapitala ekonomije suprotstavlja ovoj želji za akumulacijom stabilnog novca. Da bismo razumjeli ovo pitanje u cijelosti, moramo se pridržavati činjenice da novac, prema svojoj suštini, nije i ne bi trebao biti ništa drugo do "znak obavljenog rada". Uobičajeno objašnjenje: "Novac je sredstvo razmjene" ni na koji način nije pogrešno, ali ne iscrpljuje pitanje. Zadatak novca je, i zaista njegov najvažniji, da posreduje u razmjeni robe. Ali ovaj zadatak ispunjavaju i druge stvari poput vrećica čaja Kineza, školjki crnaca itd. Najdublja suština novca koji danas dijeli država, kao i surogata novca, jeste da su oni žetoni - moglo bi se reći i vaučeri - nekog rada koji obavljaju druge osobe. Pod "obavljenim radom" moramo sasvim sveobuhvatno shvatiti svaki ekonomski proizvod, dakle i sirovine, jer čak i one imaju komercijalnu ili prodajnu vrijednost samo ako su iskopane i ako su donesene na tržište. Da bi se olakšala ova razmjena robe među sobom, zapravo da bi se to uopće omogućilo u složenoj ekonomiji, morao se izumiti način razmjene koji bi direktno omogućio da proizvođač samo jedne robe može zadovoljiti svoje mnogostruke potrebe putem ovog načina razmjene, koji je imao opću važnost. Obućar iz godine u godinu pravi cipele i čizme - ali mu je potreban svakodnevni hljeb, meso, mlijeko, jaja, potrebna mu je odjeća i tako dalje. Pekaru, od kojeg obućar kupuje hljeb, možda je zaista potreban jedan ili dva para čizama godišnje, ali ne može biti plaćen cijelu godinu za sav hljeb koji svi jedu samo čizmama, on zaista mora platiti i svom mlinaru i dobavljaču drva za ogrjev za brašno i gorivo, ali ni oni ne mogu koristiti više čizama jer sami već dobijaju čizme i cipele od drugog obućara.

Ali pekar ne može prirodno platiti mlinaru za brašno svojim vlastitim proizvodima, pekar mora peći hljeb za zajednicu. Drugim riječima: čista ekonomija razmjene je potpuno nemoguća u razvijenoj nacionalnoj ekonomiji sa širokom podjelom rada. Posrednik u razmjeni
je stoga neophodan. U najopštijem obliku, ovaj posrednik u razmjeni mora biti općepriznati, od strane države zaštićeni zapis o proizvodnji nacionalne ekonomije; također se mora moći nešto kupiti s tim zapisima i svi moraju biti obavezni da osiguraju svoje komercijalne proizvode za ovaj novac za razmjenu.

Machine Translated by Google

Na primjer, također je pogrešno reći da je novac zapis o obavljenom radu.
Svakako, ovaj novac se prihvata kao obavljeni rad, ali ne zato što je njime već završen ekonomski ciklus, već zato što je ovaj novac zaista zapis svake od mnogih obavljenih radnih aktivnosti – zapisa kojima svako može zadovoljiti svoje potrebe za životnim potrepštinama i drugim potrebama. Tek kada je ta potreba pokrivena i novac vraćen u ekonomiju, osnovni ciklus novca je završen. Ali ako novac ostane ležati kao nagomilani ili ušteđeni novac u jednoj ruci, onda se izvršava samo pola razmjene, samo pola ciklusa. Novac još nije ispunio svoju svrhu, naprotiv, povučen je iz cilja zbog kojeg je izmišljen i zbog kojeg postoji. Moramo fundamentalno izjaviti da je ovaj prekid nacionalnog ekonomskog zadatka novca, iz nacionalnih ekonomskih i nacionalno-političkih razloga, nedopustiv. Očigledno ne može biti da se svaki primljeni finansijski iznos mora odmah isplatiti, da finansijsko tržište mora biti tako obilno opskrbljeno novcem da svaka privatna osoba može napraviti svoje ekonomske aranžmane na način da za sebe sačuva iznose za pokrivanje svojih mjesečnih potreba ili iznose za veće jednokratne godišnje usluge, već se mora proglasiti potpuno neprihvatljivim u nacionalnoj ekonomiji da se valuta koju država izdaje za dobrobit zajednice povlači iz javnog opticaja kao gomilani novac.

Finansijskom sistemu stoga odgovara i dužnost trošenja, odnosno dužnost da se
vratiti stečeni novac u opticaj.

Ovdje se također može prilično oštro navesti da štednja time ni na koji način nije onemogućena. Štednja, ispravno shvaćena, ni na koji način nije pohlepno i škrto gomilanje novca, već – ako se želi upotrijebiti omiljena kombinacija ideje štednje s dječjom pomoći –

, To je stvaranje i sticanje robe, kupovina ili izgradnja male kuće, kupovina vrijednih predmeta, zbirki, knjiga, slika, kućanskih predmeta, širenje i unapređenje poslovnog prostora, povećanje zaliha itd., a to je daleko bolja "ušteda" od gomilanja zlata.

Upravo smo mi Nijemci morali proći kroz obrazovanje o svjetonazoru najvećeg stila po ovom pitanju. Ova ispravna "štednja" koja je upravo opisana najbolje se nagradila, lažna usmjerena na novac je gorko osvećena.

Ovaj nepogrešivo ispravan osjećaj naroda, čak i za ova pitanja, sasvim tačno je odražen u sagama i bajkama. Nagomilani novac se pretvara u bezvrijednu grudu ili nestaje, ili donosi beskrajnu nesreću. S druge strane, uvijek i svugdje, onaj ko je svojom marljivošću "nešto postigao" - a pod tim zdravim rasuđivanjem uvijek podrazumijeva cvjetajuću privatnu ekonomiju, bila ona trgovačka, komercijalna ili industrijska -

stekao je poštovanje i uvažavanje. Takav razvoj bogatstva je neosporan, nije usmjeren protiv duha novca, on je, kao uspješan član cjelokupne ekonomije, društven u najboljem smislu.

Nakon ovih kratkih, ali neophodnih, jer suštinskih, zapažanja o finansijskom sistemu, vratimo se na polaznu tačku našeg pitanja: "Šta podrazumijevamo pod ropstvom kamatnih stopa?"

Ako, zbog zadržavanja novca u rukama ljudi koji nisu svjesni nacionalnog ekonomskog zadatka novca, ili još više u rukama onih koji žele koristiti prikupljeni novac kao instrument moći, dođe do zastoja, novac koji ostaje u opticaju postaje oskudniji, javlja se novčana kriza. Ali oni koji posjeduju novac i dalje, na nacionalno ekonomski zdrav način, ne vraćaju svoj novac u opticaj jer su sa svoje strane zadovoljili stalne potrebe i izgradili kuće ili kupili druge...

Machine Translated by Google

komercijalnih ili industrijskih proizvoda. Stoga oni ne oduzimaju biznismenu ili vlasniku fabrike, kojem je definitivno potreban obrtni kapital za održavanje njegovog preduzeća, njegove proizvode, već mu daju novac koji su oni nezakonito zadržali, u nacionalno-ekonomskom smislu, uz posebnu taksu - uz kamatu. Nacionalno-ekonomsko stezanje
počinje.

Odnos proizvodnje robe – proizvođača – nacionalnog ekonomskog radnika prema novcu se jednim potezom preokreće naglavačke. Novac koji je, prema svojoj suštini i svom izumu, trebao služiti ekonomiji, iznenada se oslobodio i vrši pritisak na proizvodnju robe. Počinje finansijsko pravilo. Svakako, privatna ekonomija je sretna što barem na ovaj način može održati svoja preduzeća, jer se osjeća obaveznom da služi proizvodnji nacionalnog ekonomskog nivoa. Sakupljač novca iz ovog osjećaja nacionalne ekonomske dužnosti nacionalnog ekonomskog radnika izvlači dvostruku korist: prvo, on ima sastavljenu dužničku potvrdu – dakle pravni naslov – prema kojoj je dužnik sa svim svojim bogatstvom odgovoran za nesmanjenu otplatu pozajmljenih iznosa, u većini slučajeva se sasvim posebno zalažu drugi određeni predmeti bogatstva, a drugo, dužnik se mora dodatno založiti za kontinuiranu dodatnu uplatu koja se naziva kamata.

Zagarantovani kredit se stoga ne daje iz razloga koji bi odgovarali doslovnom smislu riječi kredit, odnosno povjerenju u veću ekonomsku efikasnost i kapacitet učinka, već isključivo s namjerom da se iskoristi potreba ekonomskog poduzetnika da bez ikakvog napora pribavi dio svog prihoda od rada. Kredit se također ne daje radi podsticanja proizvodnje, već isključivo radi toga da se posjedovanje novca učini "profitabilnim". Za koja preduzeća se kredit koristi, u osnovi je potpuno svejedno za kreditora; ako je on zainteresovan za to, to se dešava samo da bi se uvjerio da je njegov novac siguran i, prije svega, da je i efektivno kamatonosan.

Generalno posmatrano, kreditni sistem koji posreduju banke danas je izgrađen na takav način da je kapitalista, vlasnik novca i kredita, uglavnom potpuno odvojen od rada. On nema nikakav odnos lične prirode prema različitim granama proizvodnje u kojima "pušta svoj novac da radi", kako glasi omiljeni obmanjujući izraz. Šta akcionar zna o "Girmesu", "Pögeu", "Weseru", "Riebeck Montanu", "Otaviju", "Salitreri", "Steaui Romani"67, šta on zna šta se proizvodi u tim fabrikama? On nema nikakvog interesa za to, on ima samo jednostrani interes da li akcije rastu ili padaju i koliko su visoke dividende koje donosi njegov kapital. Također je potpuno svejedno da li akcionarska društva ili drugi oblici kapitalističke aktivnosti (akcionarsko društvo, društvo sa ograničenom odgovornošću, sindikat itd.) služe proizvodnji uopšte. Glavna stvar, jedina odlučujuća stvar je - "profitabilnost". Dokaz za to je ogromna popularnost koju uživaju bankarske akcije. Velike banke, kao i svaka kreditna institucija, uglavnom ne obavljaju nikakav produktivni rad u smislu proizvodnje robe. Ovdje, u sistemu velikih banaka, ideja kamate – to jest, mogućnost prenošenja gigantskog dijela prihoda od produktivnog rada u posjed pukog vlasnika novca, i zaista, za ovog drugog, potpuno bez napora – slavi prave orgije. Danas gotovo više nema preduzeća koje ne zavisi na neki način od banke, koje se ne vodi u čisto kamatno-kapitalističkom obliku. Čitav nacionalni ekonomski rad zavisi od bankarskog i berzanskog kapitala i vezan je za njega kamatom.

67 Girmes je tekstilna kompanija koju je osnovao Johannes Girmes (1854-1912); Weser je bila brodogradbena kompanija, Riebeck-Montan je bila rudarska kompanija, Otavi je bila rudarska i željeznička kompanija, Salitrera je bila čileanska kompanija za proizvodnju šalitre, a Steaua Romana je rumunska kompanija za rafiniranje nafte.

Machine Translated by Google

Gospodari banaka – visoke finansije – su time i gospodari proizvodnje. Od njih zavisi hoće li rad stati ili će tržište biti preplavljeno ogromnom količinom smeća. Za organizovani privatni sektor, zadovoljavanje potražnje je potpuno sporedna stvar.

U slučaju ovog kamatno-kapitalističkog ekonomskog oblika modernog kreditnog sistema, imamo posla sa najpotpunijim nacionalnim ekonomskim nemoralom, sa potpunim izopačenjem značenja finansijskog i kreditnog sistema od sluge ekonomije do položaja apsolutnog gospodara ekonomije.

Kreativni i produktivni rad postao je rob, a lukavo grabežljivi, vječno pokretni jevrejski duh lihvarenja vlada svijetom. Iznuda moguća samo kroz stvaranje umjetnog vanrednog stanja putem nacionalnog ekonomski nelegitimnog zadržavanja novca. A to se danas smatra pravednim, pravom kojeg se niko ne usuđuje dirnuti jer ga dovodi u sukob sa svjetskom vladajućom moći krupnog kreditnog kapitala.

Robovanje interesom je usavršeno!

Usavršen je činjenicom da su zavodljive vještine mobilnog duha uspjele vezati čak i državu, datog zaštitnika finansijskog sistema, za kamatno ropstvo tako da i ona, vezanih ruku, priznaje međunarodni kapital za svog gospodara i dozvolila sebi da bude skrenuta sa svog stvarnog zadatka zaštitnika nacionalne ekonomije u poziciju izvršitelja, inkasatora kamata za krupni kreditni kapital.

Machine Translated by Google

Nacionalna finansijska ekonomija

Sada je naš poseban zadatak da pratimo ovaj razvoj nacionalne finansijske ekonomije.

Čak i ovdje će biti ispravan način da se krene od utvrđivanja činjenica kakve su danas.

Izvanredan fenomen u nacionalnom životu nacija zapadnog kulturnog kruga je ogroman dug svih država. Bilo da su pobjednice ili poražene, sve nose gigantski teret duga u svojim nacionalnim ekonomijama koje su teško pogođene ratom.

Najznačajnije statističko djelo Britanskog carstva je Godišnjak državnika; ovaj službeni nacionalni godišnjak daje pojedinačnim državama precizan pregled stanja njihovih javnih dugova itd.

Prema njemu, dug Engleske – odnosno engleske radničke klase – prema međunarodnom kapitalu – na dan 31. marta 1930. godine iznosio je 7.596.000.000 funti sterlinga s godišnjom otplatom kamate od oko 350 miliona funti sterlinga. Sasvim je korisno pretvoriti ovaj iznos u njemačke marke, budući da se na taj način najbolje vidi da se u ovom pitanju kamata radi o međunarodnom pitanju najšireg opsega.

Francuska duguje svojim unutrašnjim i stranim kreditorima za kamate oko 279 milijardi zlatnih franaka.

Sjedinjene Američke Države, blagoslovljena zemlja dolara, imaju javni dug
teret od oko 16 milijardi dolara.

U Kanadi, Australiji, Indiji, Italiji, Čehoslovačkoj, Poljskoj, svugdje nalazimo istu jadnu sliku beznadežnog duga država, a time i naroda, prema međunarodnom kapitalu. Svugdje se nacionalni život vrti oko jednog pitanja: Kako plaćamo kamate na naše kredite, odnosno na naše dugove prema međunarodnim finansijama, prema krupnom kreditnom kapitalu?

Ministarstva finansija u svim državama neumorno su zauzeta pronalaženjem novih poreskih izvora, parlamenti mjesecima savjetuju o novim poreskim zakonima, ali svaki otpor je uzaludan. Pred veličanstvom međunarodnog lihvarskog kapitala i njegovim ovlaštenim "legalnim" potraživanjima na kamate, parlamenti i vlade se iznova i iznova ruše i tlače svoje narode neviđenim poreskim opterećenjima, umjesto da se usude da okončaju ovu ogromnu međunarodnu prevaru odlučnim "Ne".

Nepravda je postala zakon, gospodar rob.

Kako stvari stoje u našoj jadnoj domovini, doživljavamo svakodnevno i svakog sata.

Nasilno i snažno se uzdigao mladi njemački radni div nakon što je postigao nacionalno jedinstvo krvlju i željezom. Njegov neumoran rad, njegov kreativni duh donosili su uvijek nove izume. Njemački poduzetnički duh i smjelost osvojili su svjetska tržišta. Sa zaprepaštenjem i zebnjom, francuski i engleski zajmodavni kapital Rothschilda i drugih bankarskih magnata, kao i trust kapital američkih finansijskih ljudi, Kahna, Loeba, Speyera itd., smatrali su se najozbiljnije ugroženima u svojoj profitabilnosti. Vrijednost njemačke marke, odnosno kvalitet i jeftinoća njemačkih proizvoda, nastavila je rasti, moglo se predvidjeti kada će marka dostići vrijednost dolara, sve dok Njemačka ne nadmaši englesku svjetsku trgovinu, vidjelo se kako su širom svijeta njemačke transportne instalacije, njemačke obrazovne institucije, njemačke sanitarne organizacije, njemačke gradske uprave, njemačke vojne metode uzimane kao model, vidjelo se kako su svugdje u svijetu njemački inženjeri, kao pioniri njemačke radne snage, gradili željeznice, mostove i ulice. Ali sve je to značilo da je profitabilnost posuđenog kapitala...

Machine Translated by Google

širom svijeta bio je ugrožen međunarodnim finansijama. Tada su međunarodne finansije odlučile, uz pomoć međunarodnog masonstva, da opkoli Njemačku i, koristeći sva sredstva laži i klevete, da predstave Njemačku kao neprijatelja svijeta. – Edward VII bio je samo figura potisnuta naprijed u ovoj šahovskoj igri. Nacionalističke strasti su bile rasplamsane protiv Njemačke, kako u Engleskoj tako i u Francuskoj. Ukazivanje na političku predhistoriju svjetskog rata ne pripada ovdje, ali je u svakom slučaju sigurno da je Njemačka, uprkos svojoj vojnoj snazi, bila izgubljena, jer se generalno ne može govoriti o političkoj protivigri protiv igre intriga sila Antante (usp. Rosenberg, Međunarodno masonstvo 68).

Čak ni jedina grupa koja je još uvijek imala inozemni politički instinkt u Njemačkoj, Svenjemačka69, nije imala pojma da ova snažna borba između naoružanih nacija nije bila usmjerena na politički uspjeh, već je bila usmjerena ka cilju finansijskog podvrgavanja njemačkih radnika kamatnom ropstvu međunarodnog kapitala. Militaristično nadvladavanje Njemačke bilo je, naravno, poseban cilj Francuske, uništenje njemačke mornarice poseban cilj Engleske, ali iznad oba ova imperijalistička cilja Francuske i Engleske uvijek je stajala težnja za svjetskom vladavinom međunarodnog kapitala.

Dok su se tako narodi međusobno kidali u divljoj borbi i krv najboljih tekla u potocima na bojnim poljima, židovstvo cijelog svijeta bilo je u pokretu. Za cijelu Judu došlo je vrijeme žetve.

Visoke finansije su finansirale svjetski rat; u svim nacijama svijeta, jevrejski pisari su sjedili u redakcijama međunarodne štampe i lagali i podsticali nacije na sve nove međusobne napade. 26 država je na ovaj način uvedeno u rat protiv Centralnih sila. Sa istoka je struja istočnih Jevreja preplavila njemačke zemlje; oni su se probijali naprijed, cjenkali se, otimali i bogatili, zauzimali stanove u gradovima i sticali sve što su mogli dobiti. U vojno-industrijskim kompanijama, ovaj posao pljačke i lošeg upravljanja njemačkom radnom snagom obavljali su pripadnici jevrejske rase, a Jevreji su se nametnuli i probijali na sve pozicije u državi i ekonomiji. Unutrašnju demoralizaciju su također svjesno vodili Jevreji, Haasovi, Dittmannovi, Cohnovi, Luxemburgovi, Barthovi, zatim Parvus-Helphandovi, Eisnerovi, Levienovi, Gradnaueri70, uznemiravali su i podsticali, a podržavali su ih ambiciozni ljudi, budale i moćni kriminalci protiv njemačkog naroda.

---

68 Alfred Rosenberg je objavio djelo pod naslovom Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), kao i Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) u seriji Nationsozialistische Bibliothek, vol.9.

69 Alldeutscher Verband bila je njemačka nacionalistička organizacija osnovana 1891. godine. Tokom Prvog svjetskog rata, udruženje je promoviralo njemačke ekspanzionističke ciljeve, a nakon rata podržalo je generala Ericha Ludendorffa (1865-1937) u njegovoj tvrdnji da je Njemačka izdana („zabodena nožem u leđa“) u ratu od strane socijalista i demokrata.

70 Hugo Haase (1863-1919) bio je jevrejski socijalista koji je postao predsjednik Socijaldemokratske partije Njemačke (SPD), zajedno s njemačkim predsjednikom Augustom Bebelom, 1911. godine. Izjavio je da je pacifista i organizirao je veliki antiratni skup u julu 1914. Wilhelm Dittmann (1874-1954) bio je istaknuti član SPD-a koji je osuđen na zatvorsku kaznu zbog učešća u štrajku radnika u berlinskoj industriji naoružanja u februaru 1918. Tokom i nakon Novembarske revolucije nakon završetka Prvog svjetskog rata, Dittmann je igrao aktivnu parlamentarnu ulogu kao član Nezavisne socijaldemokratske partije Njemačke (USPD). Godine 1933., nakon Hitlerovog dolaska na vlast, Dittmann je pobjegao u Švicarsku. Oskar Cohn (1869-1934) bio je jevrejski političar koji je radio s Karlom Liebknechtom, osnivačem Spartakističke lige, i bio je odani cionista. Pobjegao je.
u Pariz 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) bila jevrejska marksistkinja koja je, zajedno s Liebknechtom, osnovala Spartakističku ligu koja je na kraju postala Komunistička partija Njemačke (KPD). I Luxemburg i Liebknechta su ubili Freikorps 1919. godine. Emil Barth (1879-1941) pridružio se USPD-u 1917. godine i bio je jedan od šest članova Vijeća narodnih poslanika (Rat der Volksbeauftragten) osnovanog u novembru 1918. nakon pada njemačke monarhije (ostali članovi bili su Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann i Otto Landsberg iz SPD-a te Haase i Dittman iz USPD-a).
Aleksandar Parvus (rođen kao Israel Helfand) (1867-1924) bio je geto Jevrej iz Bjelorusije koji je odigrao ključnu ulogu u sprovođenju marksističke strategije "permanentne revolucije" kroz svoje razne međunarodne kontakte sa Rosom Luxemburg, Lenjinom, Trockim i... Mladi Turci. Max Levien (1885-1937) bio je ruski jevrejski boljševik koji je postao njemački državljanin 1913. godine i član

Machine Translated by Google

Na taj način se njemačka nacija konačno srušila iznutra. Judina zvijezda se uzdigla krvavocrvena. Posljednja nacija koja se čvrsto oduprla međunarodnim finansijama i njihovim vještičarenjima srušila se, bacila je oružje i poklonila se pred strašnim jarmom Versajskog diktata. Krvareći iz hiljadu rana, bez vođe, ne baš zbog protjerivanja knezova, jer su upravo oni potpuno zakazali kao pravi vođe, njemačka nacija je od strane svojih parlamenata i parlamentarnih vlada vođena sudbonosnom presudom koja se uvijek može primijeniti u takvim vremenima, frazom "Da bi se izbjeglo gore", u ropstvo kamata kreditnog kapitala.

KPD-a (Komunističke partije Njemačke). U aprilu 1919. godine, Levien je osnovao Bavarsku Sovjetsku Republiku zajedno s još jednim ruskim židovskim članom KPD-a, Eugenom Levineom (1883-1919). Ali ovaj 'sovjetski' eksperiment ugušio je predsjednik Friedrich Ebert, koji je angažovao Freikorps za održavanje reda u Münchenu. Levinea su uhapsili i pogubili pripadnici Freikorpsa u maju 1919. godine, ali je Levien pobjegao u Austriju i Sovjetski Savez, gdje je i on pogubljen 1937. godine tokom Staljinove Velike čistk Georg Gradnauer (1866-1946) bio je jevrejski član SPD-a koji je služio kao prvi ministar-predsjednik Saksonije nakon ukidanja Kraljevine Saksonije. Kao umjereni socijalista, pokušao je ugušiti radikale u Leipzigu uz pomoć Freikorpsa, slijedeći primjer Eberta u Münchenu. To ga je koštalo izbora i bio je prisiljen dati ostavku 1920. godine.

Machine Translated by Google

Versajski diktat, Dawesov pakt i Youngov plan

Cilj svjetskog rata je bio postignut: Njemačka, najmarljivija i najefikasnija nacija svijeta, uklonjena je kao konkurent na svjetskom tržištu, vojno nadmoćna, ostavljena bez vođe, zavedena i otrovana lažnim marksističkim doktrinama, moralno rasuta i zakopana pod planinom dugova koje više nikada ne može ukloniti sa sebe, već je morala zauvijek služiti kao rob interesa međunarodnog kapitala.

Prema londonskom planu otplate, Njemačka je morala priznati kamatu-
nosio je dug od 132 milijarde zlatnih maraka, a ovom dugu su dodane i kamate.

Bilo bi smiješno da nije tako strašno ozbiljno i da neprijatelji to ne bi shvatili tako nemilosrdno, upravo suprotno svim klišeima pacifista, "ali neće biti tako loše", i "razumnost će pobijediti". Ne! Neće pobijediti! I međunarodne finansije će učiniti sve da Njemačku kontinuirano drže u ovom interesnom ropstvu. Samo mi možemo osloboditi sebe.

Duboka je tragedija njemačke nacije da, koliko god općenito bila efikasna u svom uskom radnom krugu, odmah postaje nesigurna kada podigne pogled izvan granica svakodnevnog rada i stane pred velike svjetske događaje. Ovdje savjesni i precizni Nijemac gubi svaku mjeru, postaje vizionar i entuzijasta. "Njemački profesor", koji postiže izvanredne stvari u svojoj specijalizaciji, postaje, suočen sa stvarima svijeta, objekt humorističnih novina, od zaboravljanja kišobrana do pretjeranog govora ideologa; njemački oficir, uzdajući se u odličnu efikasnost svojih trupa, sklon je potcijeniti duhovne nemjerljivosti političke prirode i moć ideja, te time dovesti u pitanje konačni uspjeh; njemački službenik sklon je da sebe smatra šefom stanovništva umjesto slugom cjeline.

Dakle, vidimo u velikom i malom ovu katastrofalnu osobinu u njemačkom karakteru: Nijemci su specijalisti i sanjari. Pojedinačno efikasniji i marljiviji u svim posebnim oblastima od bilo kojeg naroda, čak potpuno sposobni da se oduševe bilo kojom velikom idejom i sa herojskom hrabrošću daju svoj život za ideju, ali manje vješti u pronalaženju pravog rješenja unutar kruga međunarodnih ekonomskih i političkih pitanja.

Odraz takve fundamentalne karakterne osobine kod Nijemca na političkom polju je njegov toliko oplakivani nedostatak nacionalnog osjećaja i njegova politička nesposobnost. Prosječnom Nijemcu u određenoj mjeri nedostaje osjećaj za velike narudžbe; stoga on uglavnom ne razumije da su te brojke duga zapravo njegova sudbina, da su te brojke, da je priznanje ovog duga i spremnost i pokušaj da se taj dug plati novcem i materijalnim dobrima osnovni razlog za cijelu očajnu situaciju njemačke nacije.
Mnogo manje, međutim, on vidi da korisnici ove njemačke obaveze plaćanja zapravo nisu druge nacije, već isključivo – međunarodne finansije.

Međutim, za međunarodne finansije otplata kredita ni na koji način nije važna, već samo trajna obaveza plaćanja kamate. To i samo to je razlog zašto su međunarodne finansije, koje su činile Versajski diktat u njegovim finansijskim dijelovima, od početka postavile osnovni iznos tako fantastično visoko da se o otplati nikada ne može ni razmišljati, ali čak i u slučaju eventualnog smanjenja osnovnog iznosa (u svakom slučaju samo uz istovremeno povećanje kamatne stope), Njemačka će trajno biti držana u kamatnom ropstvu.

Machine Translated by Google

Nametanje ove vladavine kamata nad našim siromašnim, vrijednim narodom bio je konačni cilj. svjetskog rata, to je bio cilj visokih financija i taj cilj je u potpunosti postignut.

Relevantne klauzule Versajskog diktata su toliko strašne, toliko jasno pokazuju svu ozbiljnost i destruktivnu tvrdoću ove vladavine kamata koja sve što imamo i za što radimo predaje međunarodnim financijama, da ih u nastavku navodim u odlomcima:

> Član 231. Savezničke i pridružene vlade izjavljuju, a Njemačka priznaje (!), da su Njemačka i njeni saveznici, kao začetnici (!), odgovorni za sve gubitke i štete koje su savezničke i pridružene vlade i njihovi članovi pretrpjeli kao rezultat rata koji im je nametnut napadom Njemačke i njenih saveznika.

Iako se u članu 232 prilično cinično priznaje "da resursi Njemačke nisu dovoljni da osiguraju potpunu restituciju svih ovih gubitaka i šteta", ipak se zahtijeva obaveza "da se svi ovi gubici i štete nadoknade".

> Član 233 kaže: "Obim štete utvrdit će Komisija za reparacije."

> Član 234 kaže: "Komisija za reparacije će periodično provjeravati platežni kapacitet Njemačke... Ali ne može odustati od bilo kojeg iznosa bez odobrenja različitih vlada zastupljenih u Komisiji".

> Član 234 određuje: "Njemačka će platiti prije utvrđivanja konačnog iznosa zahtjeva za odštetu ... 20 milijardi maraka u zlatu (u zlatu, robi, brodovima, vrijednosnim papirima ili na druge načine)"
>
> Njemačka će pored toga izdati obveznice navedene u članu 12c Aneksa II.

A sada dolazi, lijepo spremljeno i pri kraju ovog Aneksa II, člana 12c u Odjeljku VIII takozvanog Versajskog mirovnog sporazuma, finansijsko-političko davljenje Njemačke. Ovaj član 12 u svojim najvažnijim tačkama kaže sljedeće:

> Komisija ima sva ovlaštenja i vrši sva ovlaštenja koja su joj zagarantovana ovim ugovorom.
>
> Komisija, generalno, ima najopsežnija ovlaštenja nadzora i provođenja zakona u pogledu pitanja reparacije. Mora poštovati sljedeće uslove i odredbe:
>
> a) Svaki dio ukupnog iznosa utvrđenih potraživanja koji nije plaćen u zlatu, brodovima, vrijednosnim papirima ili robi ili na drugi način mora biti obezbijeđen od strane Njemačke pod uslovima koje odredi Komisija, prenosom odgovarajućeg iznosa u obveznice ili obaveze bilo koje vrste kako bi se ostvarilo priznanje dugovanog iznosa.
>
> b) Komisija će periodično procjenjivati platnu sposobnost Njemačke i ispitivati njemački poreski sistem (!), tako da se, prvo, svi prihodi Njemačke, uključujući prihode određene za otplatu kamata i duga njenih domaćih kredita, po mogućnosti (!) koriste za plaćanje iznosa koje duguje po osnovu naslova ili

Machine Translated by Google

> reparacije, i drugo, kako bi se stekla sigurnost da je njemački poreski sistem upravo (!) jednako opresivan kao i sistem bilo koje druge sile predstavljene u Komisiji.

Ovaj paragraf je đavolski usmjeren na trajno ugnjetavanje Njemačke, praktično sadrži mogućnost, s referencom na neku malu pljačkašku državu u kojoj su propisani neograničeni porezi, jednostavnog propisivanja nametanja istih poreza čak i u Njemačkoj. Ali istovremeno, s brutalnom iskrenošću, priznaje da čak i druge nacije treba držati u istom dužničkom ropstvu. A sada dolazi zloglasni paragraf c.

> c) Radi olakšavanja i sprovođenja obnove ekonomskog života u savezničkim i pridruženim zemljama, Komisija će, kako je dogovoreno u članu 232, primiti prvu uplatu od Njemačke kao garanciju i priznanje njene krivice, koja se sastoji od obveznica isplativih vlasnicima u zlatu, koje su oslobođene svakog poreza ili dažbina bilo koje vrste (!) koje uvode ili mogu uvesti vlade Rajha ili njemačkih država. Ove obveznice se daju u ratama (!) i to u tri rate kako je određeno u nastavku: 1. 20 milijardi zlatnih maraka treba se isplatiti odmah. 2. 40 milijardi zlatnih maraka bit će dato u obveznicama koje će nositi kamatu uz dodatnu naknadu od 5% + 1% za amortizaciju od 1926. godine. 3. Pismena obaveza plaćanja dodatnih 40 milijardi zlatnih maraka u obveznicama, sa pokrićem od 5% kamate, bit će data odmah.

Ova klauzula je srž cijelog Versajskog diktata. Znamo da je London Ultimatum71 ne samo da je odredio manje plaćanja, već je, naprotiv, ukupan iznos odredio na 132 milijarde zlatnih maraka. Član 16. zatim izričito navodi: "Od 1. maja 1921. njemačka vlada mora plaćati kamate na svoj dug". Kamatna stopa je utvrđena na 5 posto.

Zatim slijedi Član 17 koji daje rješenje za svaki prekršaj:

> Član 17. Ako Njemačka zakasni s ispunjenjem bilo kojeg duga koji joj nameće prethodni odjeljak ugovora, Komisija će odmah obavijestiti svaku silu učesnicu o tom neizvršenju i istovremeno predložiti mjere koje treba poduzeti protiv njega.

A sada slijedi jedna od najskandaloznijih klauzula cijelog ugovora:

> Član 18. Njemačka se obavezuje da mjere koje savezničke i pridružene sile smatraju opravdanim (a koje ne bi bile opravdane u očima neprijatelja?) u usvajanju protiv namjernog (!) nepoštivanja Njemačke neće tumačiti kao neprijateljski tretman (!). Ove mjere mogu se sastojati od zabrana uvoza i ekonomskih i finansijskih sankcija i općenito (!) u svim mjerama (!) koje bi se dotičnim vladama mogle činiti kao da ih okolnosti zahtijevaju.

Ovom klauzulom se, naravno, otvaraju vrata i kapije svakom, čak i najbrutalnijem, teroru, a njemačka vlada je dalje izričito potpisala da ne smije razmatrati čak ni

---

71 Nakon što je Međusaveznička komisija za reparacije u januaru 1921. godine utvrdila iznos koji Njemačka mora platiti kao reparacije na 269 milijardi zlatnih maraka, britanski premijer David Lloyd-George je 5. maja 1921. godine predstavio šestodnevni ultimatum njemačkom ambasadoru u Londonu, prema kojem bi, ako Njemačka ne prizna otplatu 132 milijarde maraka (nešto drugačiji proračun od 269 milijardi iz januara), kao i ostale odredbe Versajskog ugovora, Saveznici okupirali Ruhrsku oblast.

Machine Translated by Google

najveće ugnjetavanje, ubistvo Nijemaca, najbrutalnija protjerivanja, pljačka, uništavanje itd. "kao neprijateljski tretman"!

Ova pisana predaja njemačkog naroda okrutnom, osvetoljubivom i neumoljivom neprijatelju je, nadalje, predviđeno zauvijek, jer Član 23 kaže:

> Komisija će biti raspuštena kada Njemačka i njeni saveznici plate sve iznose koje duguje za sprovođenje ovog ugovora ili prema odlukama Komisije i kada svi ti iznosi ili njihovi ekvivalenti budu raspoređeni silama učesnicama.

Ovo je vječno ropstvo Njemačke u pogledu kamata.

Možda će naši politički prijatelji i neprijatelji sada shvatiti šta se mora shvatiti pod kamatnim ropstvom, možda će se shvatiti zašto je prekid ovog strašnog kamatnog ropstva u središtu naših zahtjeva. Možda će se shvatiti i zašto je u slučaju ovog zahtjeva riječ o međunarodnom pitanju od prvog reda. Za Njemačku je to jednostavno pitanje sudbine , a čak i za druge nacije to je najodlučnije pitanje za oporavak.

U poređenju s ovim međunarodnim pitanjem, sva ostala pitanja tonu u ništavilo, jer bez prekida kamatnog ropstva, uspon produktivnih nacija uglavnom nije moguć. Ako se započeto kamatno ropstvo održi, bog Mamon bi se popeo na prijestolje. Bog je mrtav, duše nacija umiru, ljudski nered ispunjava svijet kao robovi kamatnih stopa međunarodnih finansija. Novac vlada svijetom.

Propisi Versajskog diktata bili su bitne tačke koje je 1924. godine zamijenjen Dawesovim paktom. Sada, nakon straha od inflacije, daljnje pljačkanje Njemačke trebalo je da se nastavi "na čvršćim temeljima". Visoke finansije su omogućile izdavanje svih vrsta uvjeravanja, među kojima se kao najznačajnija i najdalekosežnija treba spomenuti denacionalizaciju Reichsbanke i željeznica Reicha. Uprkos svim proročanstvima o "srebrnom oblaku", njemačka ekonomija je nastavila da se urušava, nemogućnost plaćanja prema Dawesovom paktu konačno su shvatili čak i slijepo bijesni sadisti implementacije. Youngov plan je stupio na snagu umjesto Dawesovog pakta. Trebao je donijeti "olakšanja". Sada je došao kraj.

O užasima Dawesovog pakta. Svezak 7 Nacionalsocijalističke biblioteke (cijena 1,80 maraka) daje najpreciznije informacije, koje sadrže ponovni ispis originalnog teksta zajedno sa sveobuhvatnim kritičkim komentarom. Svezak 13 ove serije bavi se glavnim tačkama Youngovog plana.

Machine Translated by Google

Kreditna ekonomija

"Ako državi treba novac, mora ga posuditi od onih svojih građana koji ga imaju više nego što sami mogu koristiti. Naravno, mora platiti kamatu za povrat tog novca, inače ga neće dobiti, već ima dovoljno poteškoća s otplatom svojih kredita."

Ovu formulaciju je koristio bivši socijalistički ministar dr. David[72] sa mnom u diskusiji u Berlinu. Namjerno sam je ovdje postavio jer ona na primjeran način odražava interes kapitalističkog načina mišljenja našeg doba; činjenica da je on, od svega, bio marksista, daje cijeloj stvari posebnu privlačnost.

Sada, iz stotina diskusija i predavanja, znam da je gornja formulacija toliko u potpunosti izvedena iz sadašnjeg svijeta ideja zasnovanog na kamatnom kapitalizmu da bi teško iko osjetio lažnost ovog objašnjenja kamatne i dužničke ekonomije države, a kamoli da bi našao tačan odgovor na njega.

Ovo ima vrlo jednostavan psihološki razlog, naime, da se gore navedeno objašnjenje odnosi na pokrivanje novčanih potreba privatnog čovjeka u okviru kamatno-kapitalističkog oblika ekonomije.

Za pojedinca, kao i za privatnu ekonomiju općenito, tačna je rečenica: "Ako nekome treba novac, mora ga posuditi uz kamatu od onih koji posjeduju više novca nego što sami mogu koristiti".

Ali zaista moramo izbjegavati odgovaranje na pitanja nacionalne finansijske ekonomije sa stanovišta privatnog kapitalizma, već sa državničkog stanovišta. Mislim da bi zaista bila velika nesreća kada bi se ovaj način razmišljanja o privatnoj ekonomiji jednostavno bez pogovora prenio na nacionalnu ekonomiju.

Država sa svojim instrumentima moći, svojom suverenom moći, zaista se ne smije izjednačavati ni sa jednim slučajnim privatnim čovjekom. Država posjeduje tri moćne mogućnosti putem kojih, na osnovu svog suvereniteta, može pokriti svoje potrebe za izvršavanjem svojih zadataka. To su njen suverenitet u službi, njen suverenitet u kovanju novca i njen finansijski suverenitet.

Pod suverenitetom u službi treba shvatiti suvereno pravo države da poziva svoje građane na besplatne usluge. Ovaj suverenitet države nad pojedincem otkriva se u svom najsnažnijem obimu u obaveznoj vojnoj službi, a još više u ratnoj službi. Suočeni sa zahtjevima koje država može postavljati svojim građanima u ratno vrijeme, svi privatni razlozi moraju se povući. Porodica, profesija, posao i zarada, sve mora utihnuti kada država poziva svoje sinove pod zastavu. Ali država može pozvati svoje građane ne samo na ratnu službu, država ih može pozvati čak i na velike ekonomske poduhvate, sjećamo se zakona o pomoćnoj službi koji je, međutim, nažalost, sasvim suprotno od vojne službe, predviđao visoku i stalno rastuću naknadu za izvršene usluge, tako da je ubrzo nastao duboki jaz između vojnika na frontu, koji su morali svakodnevno davati svoje živote za domovinu - bez naknade - i onih koji su bili zaposleni, u domovini, zaštićeni iza fronta, za visoku platu. Usput, možemo se prisjetiti i snažnih performansi drugih naroda koji su se zasnivali na obavezi služenja: sjećamo se izgradnje Kineskog zida, opkoljavanja naših srednjovjekovnih gradova.

Stoga bi praktično bilo potpuno u okviru suvereniteta države da

72 Eduard David (1863-1930) služio je kao ministar unutrašnjih poslova u Vajmarskoj Republici od juna do oktobra 1919. godine.

Machine Translated by Google

oživjeti i proširiti staru ručnu i timsku službu73 i s njima na taj način rješavati velike ekonomske zadatke radi raspolaganja postojećim snagama.

Suverenitet države nad kovanjem novca je drugi izvor moći iz kojeg država može direktno pokriti svoje potrebe za novcem. Niko ne osporava pravo države da kuje novac ili izdaje trezorske novčanice, štaviše, država je, na osnovu svog suvereniteta, proizvodila novac iz svih mogućih izvora. Od bakra, nikla, željeza, porculana, aluminija i, prije svega, od – papira. Trebam se samo prisjetiti vremena kada je naša vlada Reicha smatrala opravdanim da dnevno izdaje 100.000.000.000.000 maraka i sve više novog papirnog novca. Ovdje nećemo detaljnije ulaziti u pitanje da li je to bilo ispravno i prihvatljivo, ovdje moramo samo reći da država zapravo može pokriti svoje potrebe na osnovu svog suvereniteta nad kovanjem novca i da nije prisiljena "da posuđuje novac uz kamatu od onih svojih građana koji ga imaju više nego što sami mogu koristiti".

Finansijski suverenitet ili poreski suverenitet države također neće moći niko osporiti, a onaj ko bi to osporio i pokušao to praktično provesti kao pojedinac, mogao bi osjetiti autoritet države u obliku sudskog izvršitelja. Finansijski ili poreski suverenitet države, odnosno pravo države da poziva svoje građane na finansijske usluge, očigledan je i star koliko i državne strukture. Ovaj oblik je ujedno i najprirodniji i najzdraviji, iako je u ovoj oblasti za naše vrijeme rezervirano da se razuman smisao oporezivanja pretvori u potpuni besmislicu i da se poreski sistem pretvori u sredstvo za potpunu pljačku naroda u korist nadnacionalnih finansijskih sila. Čak ni ovdje pitanje dozvoljenosti poreza ne bi trebalo da nas dalje zaokuplja, već samo činjenica da je država vrlo dobro u stanju da pokrije svoje novčane potrebe putem poreza, dakle, opet, na način koji nije otvoren privatnoj ekonomiji, ali koji apsolutno uklanja od države potrebu da zadovolji svoje novčane potrebe usvajanjem obaveze plaćanja kamata kapitalistima.

Svakako, država, kao i svaki privatni čovjek, ima prirodno daljnju mogućnost da pokrije svoje potrebe zaduživanjem. Ali to je već za privatnog čovjeka mač s dvije oštrice; za državu je, međutim, da se izrazim jednostavnim i dobrim njemačkim jezikom, to najgluplja stvar koju ona općenito može učiniti. Ali to nije samo najgluplja stvar, već je i potpuno kriminalno u odnosu na misiju države kao zaštitnika općih interesa.

Kreditna ekonomija država je praktično uništila države i predala ih u ruke međunarodnih finansija, predala je bogatstvo nacija finansijskim silama, a danas su državni krediti strašna pijavica od koje se nacije ne mogu osloboditi i kroz koju će bespomoćno propasti ako odlučno ne okončamo ovu avet prekidom kamatnog ropstva.

Ovim se nalazimo usred polja nacionalne finansijske politike, dakle u polju u kojem se prosječni Nijemac uopće ne osjeća kao kod kuće. Šta bi sada trebalo učiniti sa svim tim mnogim i velikim brojevima? Prosječni građanin uglavnom ne čita debate o budžetu i ima toliko religiozno poštovanje prema tajnim stazama i obmanjujućim metodama finansijske umjetnosti da bi najviše volio da bude potpuno pošteđen tih stvari. U podsvijesti, ovo je svakako povezano i s činjenicom da svaka osoba u sebi nosi tako blag osjećaj za poreski suverenitet države i niko ne želi da ga podsjećaju na brojeve. Tek kada poreski papiri dolete u njegovu kuću, moderni čovjek primjećuje da ga se te stvari zapravo znatno tiču i da je uvijek žrtva svake vrste lažne nacionalne finansijske politike.

73 Poljoprivredne usluge, bilo ručne ili sa životinjama, koje su od poljoprivrednika zahtijevali njihovi gospodari u srednjem vijeku

Machine Translated by Google

Sada je izuzetno značajno da u osnovi pitanja nacionalne finansijske politike uopšte nisu toliko neprozirna i misteriozna koliko se na prvi pogled čine, zapravo su u osnovi toliko jasna i jednostavna da ih svaki prosječni razumijevač može shvatiti barem u njihovim opštim crtama.

Stoga nisu potrebna velika ustavna objašnjenja da država itekako posjeduje opisane mogućnosti za pokrivanje svojih novčanih potreba, jer svako zna i iskusio je u svom životu kakva je priroda službenog suvereniteta države, i svako svakodnevno prima u ruke papirne novčanice koje izdaje država, i niko nije pošteđen poreza. Stoga bi bilo najprirodnije na svijetu kada bi država pokrivala svoje novčane potrebe isključivo na ova tri načina.

Međutim, za privatnog čovjeka ova tri puta nisu otvorena, jer ne bi mogao uspješno tražiti od svog susjeda da radi ili plaća porez, niti bi bio siguran ako bi pokušao sam štampati novac i pustiti ga u opticaj. Za njega zaista postoji samo način zaduživanja putem kamate, ako već apsolutno misli da može postati sretan samo s tuđim novcem i da ne može izbjeći zaduživanje.

Ali to što država općenito smatra ispravnim jedino sredstvo prihvatanja zajmova s kamatama – dakle dugova, kada joj je potreban novac i danas primjenjuje svoja druga suverena prava samo na podmukao način kako bi naplatila nastale dugove od naroda, to su uvjeti za koje se uzalud traži razumno objašnjenje. Zaista nema razumnog objašnjenja za to, već samo činjenica da je cjelokupna naša misao, čak i u nacionalnim finansijsko-političkim pitanjima, usmjerena ili korumpirana na privatno-kapitalistički način. S takvim općim zagađenjem javnog mnijenja, takva naizgled logična objašnjenja za politiku kreditiranja države, kao što sam izvijestio, igraju veliku, zapravo izuzetno važnu ulogu.

Jevrej se pokazao kao majstor psihogogije čak i u ovim stvarima. U takvim slučajevima je uvijek vrlo teško ne govoriti odmah generalno o direktnoj korupciji odgovornih državnika, pretpostavka je očigledna, a ipak u većini slučajeva nije bilo korupcije, već samo nesigurnosti u pitanjima finansijskog i kreditnog sistema, kratkovidnosti i samozadovoljstva koji su doveli do činjenice da su državne finansijske uprave polako, ali sigurno upale u kreditni delirij iz kojeg do sada ne vide izlaz.

Ovom razvoju okolnosti na vrlo bitan način doprinijela je činjenica da se u početku finansiranje velikih javnih radova poput izgradnje željeznica itd., koji su obećavali prihod, putem zajmova smatralo bezopasnim. Odlučeno je na sljedeći način: Iz prihoda željeznica ili vodenih puteva kamate se mogu odmah pokriti, tada zaista imamo cijene pod kontrolom. Sopstvenim resursima država ne može odjednom iz svoje blagajne izvući tako velike radove, pa s radošću prihvata ponuđenu kreditnu pomoć banaka. To vladi uklanja muke oko odobravanja novih poreza u državnom parlamentu, likvidna sredstva države se ne potražuju, a željeznice mogu lako platiti kamate iz viškova. Zavodljiva vještina zajmovnog kapitala, koji sam po sebi ne može ništa učiniti s novcem ako ne nađe nikoga ko mu ga oduzme i uz to mu plati kamatu, uspjela je da crno pretvori u bijelo i da samu državu učini sakupljačem kamata za privatni kapital.

Čak i najjednostavnija ekonomska refleksija vlade ili parlamenta svjesnog svoje odgovornosti trebala je dovesti do sljedećeg: Ako neko gradi željeznice stranim novcem i mora za to plaćati, iz godine u godinu, samo 5% kamate, sa svime što je s tim povezano, onda se cijeli iznos vraća već za 20 godina, a zatim za 40...

Machine Translated by Google

Već dva puta, a isti dug ostaje nepodmiren. Ovi izvanredni iznosi koji višestruko premašuju početne troškove ulaganja moraju se zaista ponovo indirektno prikupiti od naroda, cijelog stanovništva, koje mora platiti tarife za željeznički prijevoz podignute upravo prema tim iznosima kamata. Jednokratna objava narodu o velikoj željezničkoj taksi je, ili bi bila, bolja. Tada bi ove takse, naravno, bile prilično opresivne nekoliko godina, ali i ne mnogo duže, jer bi troškovi prijevoza i željeznice vrlo brzo postali zaista imovina države bez duga, što bi joj kasnije osiguralo velike godišnje prihode. Ali stara je priča da bi se radije psu odsjekao rep malo po malo jer se misli da bi to za njega bilo mnogo manje bolno. Naravno, istina je suprotno. Troškove ulaganja takvog nacionalnog poduhvata zaista mora platiti stanovništvo, ali ako se razvijaju na kredite, onda neizbježno dolaze i kamate koje tokom godina višestruko premašuju sam dug. Stoga je čista financijska glupost finansirati takve javne radove putem kredita. Već ovdje možemo ukazati na ono što će spasiti državu od njenog ludila za zajmovima: niko ne može zabraniti državi, na primjer za takve produktivne poduhvate, da izdaje kreditne zapise, kreditne zapise državne blagajne, i da time plaća radove. Takvo stvaranje državnog novca u slučajevima gdje uopće ne može biti govora o inflaciji, jer postoji nova vrijednost i za nove žetone, riješilo bi jednim potezom sve poteškoće i zauvijek oslobodilo državu i narod od duga koji nosi kamatu privatnom kapitalu.

Morat ćemo detaljnije razmotriti ovaj problem na drugom mjestu. Vješta finansijska administracija trebala bi biti u stanju da organizuje stvari na način da se tako veliki radovi izvode iz posebnih poreza uz korištenje drugih izvora prihoda države i samo uz djelimičnu emisiju novih novčanica. Ova mogućnost bi se, naravno, u znatnoj mjeri ostvarila samo ako bi se svi ostali državni rashodi, posebno takozvani neproduktivni za administraciju, pravosuđe, obrazovanje itd., mogli pokriti iz viškova državnih komercijalnih preduzeća.

Ovo može, s obzirom na sadašnju frenetičnu deficitarnu ekonomiju željeznica, pošte itd., zvučati kao ironija, a ipak nismo bili tako daleko od takvih mogućnosti, kao što sam već pokazao 1919. godine u svojoj prvoj publikaciji u Süddeutsche Monatshefte (februar), "Šta sad?" pod naslovom "Radikalna sredstva". Samo nas je kamatna obaveza države prema privatnom kapitalu odvajala od ovog idealnog stanja nacionalne finansijske ekonomije. Zabluda koja je već tada bila na snazi, da država, kada joj je potreban novac, mora jednostavno upumpati novac u sebe uz kamatu, to je spriječila.

Jasno je, i svi su trebali biti u stanju da prate moja objašnjenja, da država ni na koji način nije upućena na strani novac, dakle na zaduživanje, kada želi nešto poduzeti, da bi, na primjer, mogla zahtijevati rad i timski rad i da bi konačno nesumnjivo bilo opravdano izdavati državne trezorske kreditne zapise za takve ciljeve, kako bi s njima pokrenula ove radove bez opterećenja naroda. Takav postupak bi imao ogromnu prednost oslobađanja takvih radova od početka svake obaveze plaćanja kamata i cestarine; radovi bi odmah postali slobodna i bez dugova državna imovina. Od prihoda radova, izdati državni trezorski vaučeri bi se zaista mogli otkupiti i uništiti u kratkom vremenu; proizvodi takvih radova, ili cijene teretnog i putničkog prijevoza, mogli bi se znatno smanjiti. Time bi se općenito mogle pružiti najveće usluge cijeloj nacionalnoj ekonomiji, država bi mogla dobiti prilično značajne izvore prihoda koji bi bili od najveće koristi cijeloj nacionalnoj zajednici, a također bi samu državu učinili potpuno nezavisnom od visokih finansija. Ali također je trebalo biti...

Machine Translated by Google

Dakle. Jer država je gospodar finansijskog sistema, a ne visokih finansija, to jest, tako će biti u nacionalsocijalističkoj državi budućnosti.

To je zaista bio psihogogijski prevarantski trik kojim su banke uspjele da ne dozvole tako očigledne i samorazumljive misaone procese koji se – jednom izraženi – više ne mogu opovrgnuti, te da zbune državu i ekonomiju gore navedenom rečenicom i uvuku ih u kamatno ropstvo kapitala.

Znam da, iako su ove stvari sada jasne kao bijeli dan, mnogi moji čitaoci i dalje ne vjeruju u svoj zdrav ljudski razum i jednostavno ne žele vjerovati kako je takva apsurdnost mogla biti moguća, te bi radije pretpostavili: "To ne može biti tačno, naši državnici nisu mogli biti toliko glupi - ali ja jednostavno ne mogu ovo prosuditi". Ovo priznanje nedostatka rasuđivanja u vezi s tako očiglednom državnom nesposobnošću u finansijsko-političkim pitanjima dvostruko je u suprotnosti s inače lakim pronalaženjem mana i kritikama državnih mjera i s činjenicom da se ovdje radi o stvarima koje najviše pogađaju novčanik svakog pojedinca.

Ovim ljudima bih želio ostaviti još jedno gledište za razmatranje, a to je vezano za metod odobravanja kredita putem pokrajinskog ili Rajhskog parlamenta.

Tako veliki državni zadaci se zaista temeljito razmatraju u parlamentima. Nakon dugih debata, krediti se konačno "odobre". Prosječni građanin države sada vjeruje da je sada sve u redu i da država, koja je zaista tako bogata i moćna, već posjeduje odobrene milione. Prilično pametne osobe će se možda ipak počešati iza uha i reći sebi: "To znači opet nove poreze". Ali mislim da mogu hrabro tvrditi da, osim upućenih - kojima ne moraju pripadati ni zastupnici ni ministri - možda samo jednom postane jasno da ovo veliko odobrenje kredita u pokrajinskom ili rajhskom parlamentu ne znači ništa drugo nego dozvolu da se ovaj "kredit" posudi sebi uz kamatu na drugi način. ¯ , Ovo "odobrenje kredita putem parlamenta" tako ovlašćuje samo dotičnog ministra da dobije ovaj kredit uz kamatu u velikim bankama. Na taj način "odobrenje kredita putem parlamenta" prirodno postaje farsa, komedija, jer cijelo stanovništvo - koje u konačnici mora platiti kapital i kamatu - nije bilo u poziciji da zaista i obezbijedi "kredit", ne, on prvo mora biti stvoren velikim kreditnim kapitalom.

Jedina logična i prirodna stvar bi zaista bila da, u slučaju odobrenja kredita putem parlamenta, istovremeno i automatski postoji i odobrenje da sada državna banka također isplaćuje ili autorizuje odobrene iznose na osnovu platnih naloga od strane provedbenih organa nadležnim poduzetnicima.

Krediti se odobravaju, za potrebnu valutu nešto se mora učiniti; stoga je besmisleno ako se – kao što je sada uobičajeno – prvo mora odobriti zajam, a zatim kapitalisti na neki način daju upravo "odobrene" kredite po drugi put.

Sada bi se moglo tvrditi da se višak novca iz države izvlači upravo na ovaj način i da to mora imati blagotvoran utjecaj na opću financijsku situaciju zemlje, da će takvo upravljanje kreditima djelovati na način smanjenja inflacije. Ali to, naravno, ni na koji način nije slučaj, i to iz razloga koje nijedan bankarski stručnjak ne može osporiti. Može se priznati da se znatno manji dio takvih mjenjačica i otplata takvih kredita plaća u gotovini, ovdje se radi o krugu malih štediša koji dolaze u banku s takvim mjenjačicama, koji su uštedjeli par stotina ili hiljada maraka koje bi sada željeli uložiti u certifikat o kamatnoj stopi, u takav čarobni papir iz kojeg se svake godine treba izrezati samo komad da bi se isplatio određeni iznos, a da certifikat time ne postane manje vrijedan. Ali novac koji na ovaj način ulazi u banku je prilično...

Machine Translated by Google

zanemarljivo. Osim toga, banke kod kojih se takav novac deponuje uopće ne prenose te novčane iznose u državnu blagajnu, već se transfer takvih iznosa vrši isključivo putem transfera ili kliringa.

Ali sve veće zaduživanja po takvim kreditima kapitalisti vrše već od samog početka, u svojim bankama, putem bezgotovinskog transfera ili kroz proces bankarskih transakcija.
itd.

Dakle, u stvarnosti, nikakav novac ne dolazi u ruke države i, ako ga primi, mora ga odmah dati za izvršenje svojih radova. Ova navodna prednost stoga ne postoji. Naprotiv, slijedi ovo: Država, kao što znamo, za pozajmljene iznose izdaje takozvane certifikate o osiguranju ili obveznice. Ove državne obveznice su fino, ili ne tako fino, odštampani papiri koji sadrže dužnički instrument opremljen svim državnim zaštitama na primljene iznose, a pored toga i potrebne odredbe o datumima plaćanja kamata i, na vlastitim kuponskim listovima, kupone na osnovu kojih se država obavezuje da će plaćati tromjesečne, polugodišnje ili godišnje kamate za iznose navedene u kuponskom listu.

Osim toga, ovom kuponskom listu dodaje se još jedan takozvani certifikat o obnovi (talon) koji vlasniku daje pravo na dobijanje novog kuponskog lista ako je prvi istekao nakon određenog broja godina.

Dakle, takav certifikat o osiguranju koji izdaje država, a za koji država odgovara cijelim svojim bogatstvom za kapital i kamatu, svakako znači kupovnu moć u rukama vlasnika. Vlasnik takvih državnih certifikata zaista može kupiti nešto za sebe s tim certifikatima u bilo kojem trenutku, bilo da ih daje direktno kao plaćanje ili ih prvo prodaje na berzi ili svom bankaru, a zatim plaća gotovinom s prihodom.

Sada nema nikakve sumnje da izdavanje novih sigurnosnih certifikata od strane države znači stvaranje dodatne kupovne moći – da li je to ispravno ili opravdano, nas ovdje trenutno ne zanima – sasvim isto bi se dogodilo kada bi, na primjer, država štampala novi papirni novac. Razlika bi se sastojala u činjenici da se u jednom slučaju proizvode sigurnosni certifikati koji opterećuju državu, pored duga, trajnom obavezom plaćanja kamate, dok u slučaju nove emisije papirnog novca obaveza plaćanja kamate uopšte ne dolazi u obzir. Dakle, već sada vidimo da bi ovaj posljednji oblik u svakom slučaju bio povoljniji za državu i narod.

Ali sada, ako dalje pratimo metodu takvog finansiranja, ispada da direktno finansiranje velikih državnih radova uz izbjegavanje kreditnog puta otkriva daljnje ogromne prednosti.

Vidjeli smo da trenutno usvojeni oblik finansiranja državnih radova dovodi do stvaranja dodatne kupovne sposobnosti, što se ogleda u izdavanju novih certifikata o sigurnosti. U ovom slučaju, prirodno je da će se cjelokupni novi iznosi kredita isplatiti odjednom, čak i ako su željeznice, vodeni putevi itd. koji će se graditi tek u fazi izgradnje i još uvijek ne predstavljaju nikakvu stvarnu vrijednost vrijednu spomena.

Ako se pređe na finansiranje tako velikih državnih radova na način koji sam predložio, onda prvo nestaju ogromni troškovi oglašavanja zajma. Možda se neko sjeti kakve ogromne iznose gutaju samo tenderi u novinama. Nadalje, nestaju i procenti koji se od početka odobravaju bankama i drugim kreditnim institucijama. Čak i oni su, opet, milioni. Nadalje, skloni su izdavanju zajmova ispod nominalne vrijednosti, drugim riječima, za obveznicu od 1000 maraka kupac ovih certifikata treba platiti samo 970 maraka više ili manje, a ipak prima puni iznos s kamatom. Čak i to su gubici koji od početka...

Machine Translated by Google

postaju teret za državu ili preduzeće, a u korist kapitaliste. Zaista, čovjek ima tendenciju da "ukrasi" takve zajmove drugim privlačnostima, kako se kaže na berzi, nudeći posebne dodatne pogodnosti koje mogu uključivati čak i oslobađanje od poreza. Ovdje se sjećam zajma s premijom za rudarstvo koji je pokazao najfantastičniju od takvih privlačnosti na koju se država ikada spustila. Đavo lutrije i kockanja stavljen je u službu oglasa za zajam u kojem se obećavala isplata milionskih dobitaka na vrlo velikom broju obveznica od 1000 maraka; osim toga, isplaćivane su takozvane bonus isplate, a nadalje, najavljena kamatna stopa od 5% koja je, međutim, bila osigurana klauzulama, a osim toga, u slučaju niza poreza, zajam s premijom za štednju bio je oslobođen svakog poreza! Odakle se željele dobiti ogromne količine za plaćanje ovih premija i pogodnosti, ovih fantastičnih dobitaka na lutriji, niko nije razmatrao - iako je svakom ozbiljnom i pronicljivom čovjeku moralo biti jasno da će se svi ovi iznosi morati ponovo izvući iz džepova naroda. Jer, tada primljeni iznosi su odmah korišteni za najhitnije troškove. To su sve finansijski politički zločini protiv naroda u kojima se čovjek mora samo čuditi potpunoj drskosti s kojom su inscenirani.

Ako se, dakle, uopšte ne ide putem zajma, već direktno putem direktnog stvaranja novca, onda bi svi ovi teški i nepravedni tereti državnog budžeta bili uklonjeni – ne bi se čak ni moralo prikupljati potrebne količine odjednom u novom papirnom novcu, već bi se to moglo odvijati prilično sporo, u zavisnosti od toga kako novi radovi napreduju. To bi imalo i ogromnu prednost da ne bi bilo govora o izdavanju nepokrivenog novca, jer će novi novac biti dat tek kada se završi još jedan značajan dio radova. Ovdje bismo morali imati posla s novcem koji je u potpunosti pokriven stvarnim vrijednostima, dakle s novcem koji je stabilan, s novcem koji je pokriven određenim brojem sati obavljenog rada.
Ali čak ni ovaj oblik sukcesivne emisije novog novca za građevinarstvo, koji se već čini mnogo povoljnijim, nipošto nije konačni korak. Jer se uopće neće pokazati potrebnim staviti u opticaj količinu novca ekvivalentnu novostvorenim radovima, jer se novoizdane novčanice zaista vraćaju u javne državne blagajne; stoga se mogu ponovo izdati bez potrebe za stavljanjem u opticaj novih serija. A sada idemo korak dalje, to jest, proglasimo izdavanje vlastitog novog novca za takav poseban državni...
zadatke kao same po sebi u osnovi uopšte nisu neophodne, čak i kada bismo mogli vrlo dobro objasniti dozvoljenost, a posebno jasnoću, procesa finansiranja prilikom izdavanja vlastitog novca za izgradnju i željeli bismo se toga pridržavati u određene svrhe.

Ovaj posljednji korak je potpuno bezgotovinsko finansiranje takvih državnih zadataka. Kao što je već gore pokazano, pogrešno je pretpostaviti da bi država putem kredita došla do gotovine kojom bi mogla platiti poduzetnike i radnike izgradnje željezničkih ili električnih postrojenja Ipak, poduzetnici će morati sedmično iz svojih banaka povlačiti potrebne iznose za plaćanje svog rada u gotovini. Banke sa svoje strane moraju pokriti ove izuzetno velike zahtjeve za svojim trezorskim dionicama još jednom od centralnih banaka ili Reichsbanke itd. Sada, u normalnim vremenima, cjelokupna postojeća likvidnost već u potpunosti dovoljna za sedmične isplate plata cjelokupne radne snage i u osnovi je svejedno ako se privremeno, na primjer, veća radna snaga koncentriše na jednom mjestu u izgradnji bavarske elektrane Walchensee, jer ako ne bi bili tamo zaposleni, čak i kada bi bili raspoređeni u druga preduzeća morali bi očekivati i primati svoje sedmične isplate plata ili primati novac putem osiguranja za slučaj nezaposlenosti. To znači da je sasvim opći državni zadatak da se brine o ukupnoj potrebi za sredstvima plaćanja za cijelu nacionalnu...

Machine Translated by Google

ekonomiju, bez obzira na to da li je veća radna snaga privremeno zaposlena na jednom mjestu za izvršavanje velikih državnih poslova ili ne.

Obezbjeđivanje sredstava za isplatu plata i sprovođenje ostalih bezgotovinskih transfera preduzetnicima su zadaci platnog prometa i nemaju nikakve uzročno-posljedične veze sa kreditnom situacijom.

Stoga bi bilo najjasnije i najprirodnije kada bi uz odobrenje kredita za neke velike državne radove, putem zakonitog predstavljanja cijelog stanovništva, istovremeno bilo vezano i ovlaštenje da državna banka može, na osnovu tih odobrenih kredita, izvršiti potrebna plaćanja. Očigledno na normalan način - da se ta plaćanja vrše samo kada različiti ugovoreni državni organi (poljoprivredni odjeli, odjeli za cestovno i riječno inženjerstvo, odjeljenja za izgradnju željeznica, posebni odjeli za posebne namjene itd.) ispitaju iznose plaćanja koje traže poduzetnici i, u skladu s propisima i ugovorom, odobre plaćanje.

Čitava prevara s kreditima koja se uvodi – jer to nije ništa drugo do moderni oblik varanja nacije – potpuno je beskorisna i samo štetna.

Machine Translated by Google

Korporacija Reichsbank

Reichsbank nije, kako bi svaki lakovjerni građanin države uostalom mogao vjerovati, zapravo državna banka, već dioničko društvo. Reichsbank stoga ni na koji način nije državna institucija, čak i ako je država, do juna 1922. godine, kada je u potpunosti "autonomizirana" na zahtjeve Antante, imala određena regulatorna prava. Čak su i službenici banke imenovani i plaćeni od strane Reicha, ali savjetodavno vijeće se sastojalo isključivo od predstavnika svijeta velikih banaka i međunarodnog židovstva - to dvoje je isti krug ljudi.

Već pri svom osnivanju 1873. godine, prvo savjetodavno vijeće je među oko 15 članova zabilježilo sljedeća imena: baron Rothschild, tajni savjetnik za trgovinu Bleichröder, tajni savjetnik za trgovinu Mendelssohn, Theodor Plaut, tajni savjetnik za trgovinu Oppenheimer, tajni savjetnik za trgovinu Warschauer i tajni savjetnik za trgovinu Zwicker, savjetnik za trgovinu Stern, savjetnik za trgovinu Gelpke; dakle, jedanaest čistokrvnih krupnih Jevreja i, kao ukras, još četiri gospodina s njemačkim imenima.

Bio je to opet pametan šahovski potez kojim je bankar Bleichröder, savjetnik Bismarcka, preporučio starom kancelaru Reichsbanku da se ne razvija kao čisto državna institucija, jer je time neprijatelj ne bi mogao prisvojiti u slučaju rata na osnovu međunarodno priznate sigurnosti privatnog vlasništva, dok bi kao čisto državna banka bila odmah izložena napadu neprijatelja.

U stvarnosti, pametni Jevrej, zajedno s drugim velikim finansijerima, prirodno je želio samo da glavnu finansijsku instituciju Rajha dovede u svoju sferu moći. Gospoda su i u tome uspjela, a Rajh se time potpuno odrekao jednog od najvažnijih područja svog suvereniteta nad kovanjem novca – prava izdavanja novčanica.

Rajhsbanka danas zauzima sasvim poseban položaj u finansijskom sistemu Nemačkog Rajha, položaj o kojem su i najmanje važni ljudi danas jasni u pogledu njegovih strašnih posledica po državu i narod.

Zadatak pojedinačne istrage mora biti precizno ispitati na koji način su velike banke zloupotrebljavale svoj odlučujući utjecaj na Reichsbank, od njenog osnivanja, za svoje egoističke ciljeve.

Sve dok je Bismarck bio na vlasti, njegov državnički stav i poštovanje prema njemu držali su berzanske hijene pod kontrolom; samo je jednom u cijeloj historiji Reichsbanke Bismarck iskoristio kancelarov veto predviđen zakonom o Reichsbanci, naime kada je zabranio prihvatanje ruskih dionica. Danas je Reichsbank, pod prijateljskim pritiskom međunarodnih bankara, kao što je već spomenuto na početku, postala potpuno nezavisna. Reichsvlada stoga nema daljnju mogućnost da odlučno djeluje na vođenje poslovanja.

Kamatno ropstvo nacija znači vladavinu banaka i berze. Razbijanje kamatnog ropstva je daleko najveći zadatak nacionalsocijalizma.

Sve što se danas dešava u državi i ekonomiji – sve postaje potražnja za kamatom krupnog kapitala u odnosu na produktivni rad. Ako se izgradi željeznica, iz toga proizlazi zajam, ako se vodi rat, iz toga proizlaze ratni zajmovi, ako se razvijaju prirodni resursi ili hidroenergija, iz toga proizlaze hidroenergetski zajmovi, ako se proširi fabrika, izdaju se nove dionice, ako se osnuje novo preduzeće, bira se neki oblik kamatno-kapitalističkog društva koji omogućava da rad i rizik teku preduzetnicima, a lavovski dio profita finansijerima. Ako se više ne ide putem zajmova, mnogo jednostavnije i vrijednije...

Machine Translated by Google

Odabran je ekstenzivan način štampanja novca, kao u vrijeme inflacije 1923. godine, koja također okuplja najveće interese krupnog kapitala. Kao u slučaju kralja Mide u sagi, za kojeg se sve čega se dotaknuo pretvaralo u zlato, tako se danas sve što se dogodi pretvara u kamatonosne vrijednosne papire.

Nažalost, svjetski bankari imaju prokleto dobar apetit, a vrijednosni papiri su im zaista omiljena hrana, što im očito odlično odgovara. Ne možemo računati na to da će biti gladni, poput kralja Mide, za kojeg se, kao što je dobro poznato, čak i hrana u ustima pretvorila u zlato. Naprotiv, radnici će prvo ogladneti prije nego što to učine kamatni gospodari.

Također, uopće ne pomišljaju na odustajanje ili ublažavanje svoje vladavine, tako da se ovo pravilo interesa mora prekršiti.

Sada moramo osvijetliti treći aspekt koji će upotpuniti i zaokružiti sliku o kamatno-kapitalističkoj eksploataciji čak i za laika, a to je inflacija.

Machine Translated by Google

Inflacija

Inflacija je jasno vidljiv izraz naše finansijske političke bijede. Inflacija pogađa svakoga – svakoga ko mora zarađivati za život – sa strašnom ozbiljnošću.

Ali odakle dolazi inflacija? Na ovo pitanje može se čuti veliki broj objašnjenja koja su dijelom preuzeta iz uskog ugla osobe koja odgovara, dijelom iz rječnika demagogijskih slogana, a dijelom ukazuju na stvarne parcijalne uzroke, a da ipak ne pogađaju tačno krajnji motivirajući uzrok. Kada se čuje da različite strane identificiraju ove uzroke inflacije, ubrzo više ne postoji društveni poredak i nijedna profesija koju neka strana ne bi označila kao uzrok inflacije.

Za one koji su pratili objašnjenja iz knjige o kamatnom ropstvu, odgovor nije teško pronaći. Izvornu krivicu za inflaciju snosi kamatna obaveza rada prema kapitalu.

Kamata – porez – inflacija, tako teče logički lanac koji, počevši od Katastrofalno i apsurdno obećanje kamate od strane države nameće posljedicu da država mora izvući prihvaćene obaveze po osnovu kamate od naroda putem poreza; porezi, i zapravo porezi svih vrsta, direktni i indirektni, carine, kao i najnepovoljniji indirektni porezi, oni od nepokrivene emisije novčanica, zatim sa sobom povlače inflaciju. Na taj način se nastavlja u vječnom ciklusu, jer inflacija uslovljava sve veće troškove države za koje ona, zarobljena u ludilu kredita, uvijek misli da ih može pokriti samo prihvatanjem novih dugova, ovi novi dugovi sami po sebi nose nove kamate, novi interesi čine nove poreze neophodnim, poresko zakonodavstvo postepeno potpuno zakazuje, jer u slučaju takvih kolapsa valute, svi poreski prihodi ostaju daleko iza devalvacije valute i sada se država predaje bez otpora finansijskom boljševizmu štamparije novca, kao što smo užasno iskusili u inflaciji 1923. godine.

Moji prvi polemički radovi bili su prvenstveno posvećeni otkrivanju tih veza. U Manifestu za razbijanje kamatnog ropstva74 razvio sam u opštim crtama općenito sveobuhvatni značaj problema kamate, u Državnom bankrotu: Rješenje. Sasvim konkretno sam otkrio glupost sistema državnih zajmova i ukazao na bezbrojne poreske zakone koji su poskupljivali egzistenciju širokih masa, čiji su proizvodi morali biti u potpunosti korišteni za kamatnu službu. U djelu o predstojećem poreskom štrajku, s novom poplavom poreskih zakona iz 1920. i 1921. godine, kao i budžetom Reicha za 1918. godinu, ponuđen je uvjerljiv dokaz da je cijela finansijska uprava Reicha i država potpuno vezana za kamatnu službu krupnog kreditnog kapitala. Međutim, u posljednjoj knjizi već je naznačen put ka preokretu ovih potpuno bijednih okolnosti s prilično opipljivim primjerom.

Sasvim je očigledno da, zbog preplavljivanja nacionalne ekonomije papirnim novcem, Kupovna moć ovog papirnog novca mora stalno opadati.

Budući da je novac u svojoj najdubljoj prirodi, kao što smo prepoznali, znak obavljenog rada, takozvana kvantitativna teorija novca, barem u svojim bitnim karakteristikama, mora biti

74 Potencijalna kupovna moć je ušteđena kupovna moć koja u tom trenutku ne opterećuje tržište. Tome pripadaju i ušteđeni novac, kao i čvrsto investirani štedni kapital.

Efektivna kupovna moć je ukupan iznos svih potraživanja od nacionalne ekonomije koja su u obliku gotovine ili se u obliku vrijednosnih papira primjenjuju na tržištu roba i nastoje se transformirati u materijalna dobra.

Potencijalna kupovna moć može se u bilo kojem trenutku transformirati u efektivnu, u slučaju ovog fenomena govori se o "bijegu od cilja".

Machine Translated by Google

koju i mi priznajemo. Ova teorija uči da količina novca koja se nalazi u opticaju u nacionalnoj ekonomiji mora ostati u određenom stabilnom odnosu ako se ne žele promjene kupovne moći. Novac do određene mjere stoji u odnosu na zalihe robe i - izračunato iz količine robe - proizvodi se određeni broj jedinica vrijednosti uobičajene valute, odnosno prosječna cijena robe. Ovdje snažno naglašavam pridjev 'prosječan'. Zapravo, mora se ići dalje i reći: prosječni nivo cijena - dakle ni na koji način iznos pojedinačnih cijena - stoji u određenoj zavisnosti od iznosa kupovne moći prisutne ukupno u zemlji. Ali kupovna moć je već mnogo sveobuhvatniji pojam od samog iznosa novčanih sredstava. Ali ne želimo se ovdje previše gubiti u ekonomskim detaljima, jer se u suprotnom ovdje mora pokrenuti pitanje efektivne i potencijalne kupovne moći u njenom utjecaju na cijene. U svakom slučaju, sigurno je da, na primjer, hiljadu puta više valute u opticaju mora prirodno donijeti hiljadu puta više cijena. U stvarnosti, nisu cijene te koje su zaista porasle, kupovna moć marke se samo smanjila obrnuto proporcionalno multiplikaciji količine valute.

Osnovni uzrok inflacije je – obaveza države po osnovu kamata. Ova obaveza po osnovu kamata čini poreze neophodnim, jer država može dati samo ono što mora ponovo izvući u nekom obliku od svojih građana.

Ovaj oblik pljačke građana od strane države je, kao što smo vidjeli, trostruk – bilo putem direktnih poreza ili u efikasnijem obliku putem indirektnih poreza ili u posebnom indirektnom obliku inflacije. Posljednji oblik je najnepoželjniji, to je ujedno i ono čime bankrotirane države pokušavaju održati glavu iznad vode – to je najsavršenije krivotvorenje. Ali ovaj posljednji oblik je posebno štetan jer se time jednostavno uništava uštedevinsko bogatstvo najefikasnijeg i najradonosnijeg dijela stanovništva.

Ovo je jedno od najšokantnijih poglavlja u tragediji njemačkog naroda. Stotine hiljada vrijednih fizičkih radnika, službenika, službenika, pripadnika slobodnih profesija, doktora, inženjera itd. su cijelog života, upornim i neumornim radom, štedjeli za sebe i svoje porodice kako bi mogli uživati u starosti bez brige i samostalno. Sakupljali su svoju ušteđevinu peni po peni i marku po marku, a svaka marka znači garanciju egzistencijalnog minimuma za svaki dan u starosti. Ali država, kojoj su ovi nesretni ljudi povjerili svoju ušteđevinu, nije, u inflaciji 1923. godine, ni na koji način platila za marku koja joj je na neki način povjerena kao štednja - čak ni kada su ti ušteđeni peniji u to vrijeme bili deponovani u sjajnim zlatnicima - oko 30 miliona papirnih maraka75, već je iskoristila pad valute koji je sama izazvala i rekla: marka = marka. Time je sve te ljude opljačkala plodove njihovog cjeloživotnog rada i gurnula ih u najgoru nevolju. Država ih je potom odgurnula jadnim i bijednim milostinjama, privatna dobrotvorna organizacija morala je priskočiti u pomoć – ali upravo je taj oblik bio posebno sramotan za pogođene, jer su iz privatnih ruku ovi darovi ostali stvarna milostinja, dobrotvorni darovi na kojima su ovi nesretni ljudi morali biti zahvalni, iako se radilo o organiziranoj pljački zarađenih prava. Prava koja, ako bi bila vraćena, ne bi učinila ni "zahvalnost" od opljačkanih nužnom.

75 Papirna marka je uspostavljena u augustu 1914. godine zbog pada vrijednosti marke, a veza između zlatne marke i zlata je napuštena. Stopa inflacije je nastavila rasti do novembra 1923. godine, kada je valuta stabilizirana najavom stvaranja nove rentenmarke vrijedne 1 bilion papirnih maraka. Rentenmarka, koja je stupila na snagu 1924. godine, zamijenjena je kasnije iste godine Reichsmarkom.

Machine Translated by Google

Već smo u drugim odlomcima ukazali na činjenicu da se lažni princip strašno osvetio ovim jadnim ljudima - zapravo ideal kapitalne penzije. Ne kao da su ovi krugovi zaslužili ovu sudbinu, naprotiv - časna dužnost Nacionalne Države bit će da što bolje obešteti ove opljačkane ljude. Ipak, ostaje se nadati da će ova strašna lekcija ipak nastaviti vibrirati u podsvijesti ljudi i da će ideal kapitalne penzije potonuti i pomoći pravom idealu štednje - čisto njemačkoj ideji brige o starijima, brizi o ženama i djeci stvaranjem vlastitog doma, polja i vrta itd. - da ostvari proboj i pobjedu.

Drugi oblik pljačke građana od strane države, koji je gore spomenut, jeste indirektni porez. Indirektni porez je, po svojim posljedicama, zaista društveni zločin. Nemilosrdno i neumoljivo, u obliku koji niko ne može izbjeći, on pogađa velike mase stanovništva s potpunom žestinom, dok bogate indirektni porezi uglavnom jedva da dotiču.

Direktni porez, ako se ocjenjuje prema ekonomskim mogućnostima poreskog obveznika, sam po sebi je pravedan i ispravan porez. Direktni porez, kao doprinos državi za komunalne zadatke, ni na koji način nije porez koji u suštini mora poskupjeti proizvodnju, jer bi se trebao naplaćivati samo tamo gdje postoje stvarni viškovi koji prelaze pokrivanje adekvatnih životnih potreba. Ali, kako se direktni porez danas tretira, on, poput inflacije, predstavlja čistu pljačku i stavlja se u direktnu suprotnost sa garancijom vlasništva izraženom u članu 153 Weimarskog ustava.

Ukratko, još jednom treba istaći da ovdje imamo posla s inflacijom koja uglavnom djeluje kao posljedica kamatne obaveze države prema međunarodnim finansijama. Ovdje se radi o trajnom isisavanju krvi iz ekonomskog tijela naše nacije u korist nadnacionalne finansijske sile za koju naša vlastita država djeluje kao poreznik.

Ovdje se radi o sasvim posebnom obliku inflacije – kamatno-kapitalističkoj inflaciji.
Prirodna inflacija nastaje kada zemlju pogodi nedovoljna žetva ili epidemija, kada su prirodne potrebe veće od postojeće ponude. Međutim, takva inflacija je uvijek samo privremene prirode. Sljedeća plodna godina uklanja nevolje i cijene se vraćaju na svoj prirodni nivo.

Kamatna kapitalistička inflacija, međutim, je poput proždiruće vatre koja se ne gasi dok ne proguta sva blaga svijeta i ne učini cijelo čovječanstvo robovima međunarodnih finansija - ili dok se ropstvo kamatnih stopa ne prekine.

Machine Translated by Google

Nacionalna finansijska reforma

Nakon tako temeljite dijagnoze bolesti naših državnih finansija, kao i naših finansijskih sistema općenito, možemo se nadati da ćemo moći dati prave recepte za lijek.

Propisi i mjere koje regulišu prelazak iz sadašnjeg stanja u budući oblik ne spadaju u opseg ovog rada. Za ove mjere važi opšta smjernica da se kroz njih, gdje je to moguće, mora izbjeći svaki poremećaj ekonomskog života. Naravno, to se neće dogoditi bez određene ozbiljnosti tu i tamo i bez privremenih intervencija, ali čak i u slučaju najpažljivije pripremljene operacije, to se ne događa bez određenog malog gubitka krvi.

Naš veliki, blistavi konačni cilj je raskid ropstva interesa.

Prva i fundamentalna mjera, koja proizlazi iz predaje nacionalnog finansijskog sistema privatnoj instituciji, Reichsbank, plc, jeste nacionalizacija Reichsbanke.

Već iz okvira ove banke mora biti sasvim očigledno da "Reichsbank" zaista mora biti institucija Reicha, baš kao što su Reichspost ili Reichscort. Apsolutno se mora proglasiti obmanjivanjem javnog mnjenja to što Reichsbank, pic, smije nositi ovo ime.

Zadatak prave Reichsbanke mora shodno tome biti dvostruk. Prvo, obezbjeđivanje finansijskih poslova Reicha mora biti njena odgovornost, ukoliko se to ne može obezbijediti samim pojedinačnim administrativnim pozicijama i direktno, kao što je to slučaj sa poštom i željeznicama, i, drugo, ona mora činiti snažnu podršku za cijelu nacionalnu ekonomiju u fiducijarnom posredovanju platnih transakcija. Njen zadatak, dalje, mora biti da se brine o tome da stalno ima dovoljno gotovinskih sredstava za monetarne transakcije.

Za ovaj niz zadataka, ona mora biti izvršni organ nacionalne finansijske uprave, koja mora biti u potpunosti stavljena pod njenu odgovornost. Službenici Reichsbanke moraju biti državni službenici, kao i ostali službenici. Savjetodavno vijeće, koje se sastoji od predstavnika krupnog jevrejstva, kao što je ono danas, prirodno je potpuno suvišno. Zaista je dovoljno da država imenuje posebnog državnog komesara za nadzor finansijskog ponašanja banke, koji je odgovoran za finansijsko ponašanje banke. Zadaci banke će biti precizno ograničeni njenim vlastitim zakonom o Reichsbanci tako da bi već finansijsko ponašanje banke garantovalo da institucija Reichsbanke služi samo nacionalnim interesima.

Ali mi već imamo bankarsku instituciju koja u potpunosti odgovara ovim zahtjevima koje moramo postaviti pred Reichsbank. To je Bavarska državna banka. Bavarska državna banka je zapravo čisto nacionalna banka i niko neće moći tvrditi da nije ispunila svoje zadatke kao bankarska institucija na besprijekoran način. Naravno, uz upozorenje da je i ona radila u skladu s općim običajima kamatno-kapitalističke ekonomije. Ali u svakom slučaju, ova banka je služila monetarnim transakcijama bez da je profitabilnost bankarskog kapitala smatrala prvim zadatkom. Time je manifestovala sljedeći vrlo značajan fenomen da je banka, sa svojim izuzetno malim kapitalom od samo 8.000.000 maraka, bila vrlo dobro pozicionirana da zadovolji sve zahtjeve monetarnih transakcija i da upravlja prihodima od milijardi.

Nije nezanimljivo navesti da je u Godišnjaku berze (Salingov Godišnjak berze, Priručnik za kapitaliste i dioničare, za 1914/15., koji je predstavio

Machine Translated by Google

Njemačka banka), postojanje ove Bavarske državne banke (u to vrijeme još uvijek "Kraljevske bavarske banke") se jednostavno ignoriše, iako je bilo prilika i mjesta da se to spomene na stranici 644 ovog priručnika o ovoj ipak značajnoj državnoj instituciji. Ali banka koja ne služi isključivo ciljevima privatnog kapitalizma očito, za visoke financije, nije banka.

Dalje je značajno da su, odmah nakon rata i minhenskog boljševičkog perioda, u toku napori da se Bavarska državna banka postavi "na širu osnovu", kako je glasio divan berzanski tehnički izraz za nju, kako bi se čak i ova nezavisna institucija učinila dostupnom za "profitabilno" korištenje privatnog kapitala. Naš zahtjev tako ima praktično očuvan model u Bavarskoj državnoj banci. Time se opovrgava prigovor da nije moguće voditi banku kao državnu instituciju.

Za samu Reichsbanku, zakon o Reichsbanci je zapravo predlagao nacionalizaciju prema kojoj bi Reich imao pravo, nakon jednogodišnjeg otkaznog roka, prvi put 1.1.1891., a zatim u periodima od deset godina, ili ukinuti Reichsbanku i steći njenu imovinu (uključujući i izuzetno vrijedne zgrade) uz plaćanje neto vrijednosti imovine (!) ili steći sve dionice po nominalnoj vrijednosti (!!). Dakle, 1. januara 1921. Reich bi mogao ispraviti ozbiljnu grešku Reichslegislative protiv njemačkog naroda ako bi stekao cijelu imovinu Reichsbanke za sitnih 180 miliona - to je nominalna vrijednost dionica Reichsbanke.

„ Völkische Beobachter“ , koji u to vrijeme još nije bio u posjedu Nacionalsocijalističke njemačke radničke partije, koju su, međutim, u to vrijeme već vodili ljudi koji su pripadali intelektualnim pretečama nacionalsocijalizma, i sedmičnik dr. Sch.
Pudor, Der deutsche Finanzmann, je na to blagovremeno ukazao – naravno kao jedini javni glasovi njemačkih novina – naravno bez ikakvog uspjeha.

Dalje je značajno da, iako su dionice Reichsbanke glasile na ime, najmanje 2153 stranaca posjedovalo je dionice Reichsbanke! Nažalost, iz podataka Reichsbanke nije vidljivo koji dio ukupnog kapitala Reichsbanke su ovih 2153 stranaca (zaključno s 1913. godinom) prodala. U svakom slučaju, radi se o vrlo značajnom procentu nakon što je broj lokalnih dioničara naveden na samo 16.646. Sada je jasno da su, u slučaju lokalnih dioničara, mogli biti stečeni mnogo manji iznosi, dok se, naravno, s pravom može pretpostaviti da stranac, kada kupuje dionice njemačke Reichsbanke, ne stiče samo jednu ili dvije dionice, već odmah cijeli paket. Ova činjenica prikriva nevjerovatnu situaciju da su prilično značajne svote povučene u obliku dividendi, čak i tokom rata, iz "Njemačke Reichsbanke" u strane zemlje.

Sada, podjela profita Reichsbanke, koja ostvaruje glavni profit od eskonta mjenica - kao što smo gore saznali - je vrlo originalna. Prvo, dioničari primaju preferencijalnu dividendu od 3,5%, a od preostalog profita četvrtina se distribuira dioničarima. Tri četvrtine ovog preostalog profita se prenose u Reich, nakon što se dodatnih 10% prenese u rezervni fond. Godine 1913., 31.025.555 maraka je na ovaj način preneseno u Reich. Iz tog razloga, Reich je ovoj izuzetnoj instituciji dodijelio takozvanu privilegiju štampanja novčanica, odnosno pravo izdavanja novčanica prema potrebama svojih transakcija. Do izbijanja rata, Reichsbanka je barem trebala držati spremno, kao pokriće za ove novčanice, do trećine zlata ili srebra u njemačkim ili stranim kovanicama ili u polugama. Nakon što je čak i ovo ograničenje palo, više nije bilo prepreka na putu neograničenog štampanja papirnog novca. Jedino pokriće (!) koje je Reichsbank imala za svoj papirni novac bili su divni zapisi Reichstreasuryja – dakle, još jednom samo još jedno

Machine Translated by Google

papir, iza kojeg je stajala bankrotirana država. Nije ni čudo da je, usred takvih uslova, morao doći do nezaustavljivog kolapsa njemačke valute.

Nesumnjivo je prilično važan državni zadatak za nacionalizovanu banku da uvijek vodi računa o tome da se potraživanja privrede za sredstvima plaćanja u potpunosti zadovolje; jer samo ako ovdje ne dođe do zastoja, čak i ako druge finansijske institucije mogu u potpunosti zadovoljiti sva potraživanja, to je iznuda kamata na osnovu nedostatka novca – koja može dovesti do najvećih svjetskih kriza – isključeno. Suprotno tome, izdate količine novca vraćaju se, čak i u vremenima manjeg oporavka ekonomije, u Reichsbank kroz bezbrojne kanale transakcija javnim novcem kako bi ona mogla ponovo povlačiti novčanice iz opticaja. U slučaju Banke Engleske, uobičajeno je, kao što je dobro poznato, da se novčanica koja se vrati u banku ne izdaje ponovo, već se mijenja za novu, dok se stara uništava. To se dešava prvenstveno iz higijenskih razloga.

Sada će pitanje valute u budućnosti zaista biti od sve većeg značaja nakon što takozvani novčani surogati, poput mjenica i čekova, a posebno bezgotovinske novčane transakcije, dobiju na značaju.

U takvoj klirinškoj ekonomiji, poštanski uredi za čekove, koji već danas predstavljaju primjer čisto monetarnih transakcija na bezgotovinskoj i beskamatnoj osnovi, dobit će izvanredan značaj. U današnjim poštanskim uredima za čekove mogu se nazrijeti ključne ćelije koje se lako mogu razviti za idealan sistem monetarnih transakcija pod državnim nadzorom – koji u potpunosti odgovara nacionalnom putničkom i robnom transportu.

Niko ne može osporiti da se platne transakcije putem poštanskih čekova obrađuju brže i pouzdanije. Gotovo da nije važno što se kreditne i debitne note ne obrađuju u roku od najviše 48 sati, kada se, s druge strane, kod današnjih banaka može iskusiti da se kreditne note za dugo primljene iznose izdaju tek 8 do 14 dana kasnije. Ako klijentu banke treba novac za svoje preduzeće, i dalje je primoran da traži bankovni kredit. U slučaju novčane transakcije putem poštanskih čekova, cijeli obračun kamate se uklanja. To znači ogromno olakšanje i pojednostavljenje platne transakcije, a posebno na kraju godine. Korisnik poštanskog čeka svake godine 2. januara - kao i svaki dan na zahtjev - dobija tačne informacije o stanju svog računa na računu poštanskog čeka.

Posredovanje monetarne transakcije putem banaka stoga ni na koji način nije posebno korisno za ekonomiju. Čista monetarna transakcija putem banaka opterećuje proizvodnju samo provizijama svih vrsta, a samo i isključivo banke imaju korist od kamata, ali nikada onaj ko koristi banku. Za pravednog vlasnika fabrike i poduzetnika, primanje nekoliko maraka kamate za privremene kredite uopće nije važno. Pravedni poduzetnik se usmjerava na takav način da u banci ima na raspolaganju samo onoliko novca koliko može iz njega pokriti plate i druga tekuća plaćanja.

Poštanski čekovni računi u potpunosti odgovaraju ovim zahtjevima i nije slučajno da je, čak i tokom rata, englesko društvo "Fabijanaca", "Fabijansko društvo"76, u Londonu uputilo memorandum lordu kancelaru finansija pod naslovom: "Kako da platimo rat?", u kojem su ukazali na organizaciju njemačkih i austrijskih poštanskih čekovnih računa kao podršku. Neprijatelji su uvijek oštroumni i kada ukazuju

76 Fabijansko društvo je demokratska socijalistička organizacija koja favorizira reformu, a ne revoluciju. Osnovano je 1884. godine, a među njegovim ranim članovima bili su George Bernard Shaw, H.G. Wells, Annie Besant, Leonard i Virginia Woolf, iako su najznačajniji među njima bili Sidney i Beatrice Webb. Upravo je Sidney Webb sastavio ustav novonastale Laburističke stranke 1900. godine.

Machine Translated by Google

institucija za vlastitu zemlju kao uzorna, onda se može biti sigurno da u tome nešto postoji.

Isto što je rečeno o nacionalizaciji Reichsbanke, naravno, važi i za nacionalizaciju ostalih centralnih banaka, za Bavarsku, dakle, za "Bavarsku centralnu banku". Bavarska centralna banka je također čisto dioničko društvo, u kojem većina dioničara, na primjer, može jednostavno odlučiti da dioničarima raspodijeli zlatne rezerve banke, na kojima leži privilegija banke da izdaje zapise. Zaista, još se sjećamo da je pokušaje u ovom smjeru poduzeo jevrejski bankar Schweißheimer u Münchenu. Ovaj put plan je propao zbog protivljenja bavarske vlade. Bavarska država je u to vrijeme stekla šestinu dionica, dok je daljnju šestinu stekla Bavarska hipotekarna i eskontna banka, a preostale dvije trećine su podijeljene dioničarima.

Samo po sebi je apsolutno monstruozno da se država mora bojati da bi zlatne zalihe centralne banke mogle biti ugrožene intervencijom "dioničara" ove banke. Onaj ko poznaje jevrejsku upornost zna da opasnost za Bavarsku po njene zlatne zalihe nije ni približno bila uklonjena činjenicom da je vlada za promjenu ostala čvrsta. Protiv toga postoji zaista samo jedno radikalno sredstvo - nacionalizacija centralnih banaka. Osim Bavarske centralne banke, u Njemačkoj imamo i Baden banku, Saksonsku banku u Dresdenu i Württemberšku centralnu banku.

U slučaju nacionalizacije Reichsbanke i centralnih banaka, službenici i zaposleni u bankama će očigledno biti preuzeti od strane države u istom svojstvu kao i državni službenici. Pravo izdavanja novčanica će time isključivo vršiti država. Takva emisija novčanica može se dogoditi samo nakon uredbe Ministarstva finansija i samo uz potpuno pokriće. Ovdje u vezi s tim treba riješiti veliki zadatak stabilizacije naše valute. Međutim, to nije zadatak unutar užeg kruga centralnih banaka; one samo moraju paziti da se nijedna emisija novčanica ne odvija bez pokrića.

Za izradu novčanica važe dosadašnje odluke. Svako kopiranje bit će kažnjeno s najvećom strogošću prema propisima kaznenog zakona, Odjeljak VIII, Članovi 146-152.

Dioničari će biti obeštećeni. Svako potraživanje dioničara na zlatne dionice banke bit će zakonski isključeno.

Prava stabilizacija naše valute je potpuno isključena sve dok se, na opisani način, očekuju kamate i carine njemačkog naroda koje se dugoročno ne mogu ispuniti. Također je pogrešno željeti održati radikalno sredstvo za stabilizaciju valute.
Ovdje se ne radi o posebnom problemu koji bi se mogao odvojiti od međunarodnog problema kamatne ekonomije. Sve dok ova međunarodna pljačkaška ekonomija potpuno jevrejskih visokih finansija nastavi postojati, valute različitih nacija će uvijek ostati dobrodošao predmet spekulacija visokih finansija. Nadalje, stabilnost valute – dakle ono što izražava unutrašnje značenje termina "valuta" – zavisi od drugih faktora, prije svega od aktivnosti ili pasivnosti trgovinskog bilansa. Ovdje se naš pogled proširuje izvan granica naše domovine, a domaća ekonomija stupa u međusobne odnose s nacionalnim ekonomijama stranih zemalja.

Da bismo se brzo snašli u ovom ogromnom području međunarodnih finansija, moramo također još jednom imati na umu da značenje i cilj ove međunarodne ekonomije nije profitabilnost privatnog kapitala, već pokrivanje potreba. Sve ostalo je samo dodatak, pomoćno sredstvo. Međunarodna finansijska ekonomija – međunarodni platni promet

Machine Translated by Google

– međutim, danas je to ono što se čini kao glavna stvar i što danas zapravo igra glavnu ulogu. Upravo međunarodne bankarske kuće danas zapravo vladaju svijetom, koje "pokrivaju" monetarne potrebe država i stoga su prisvojile vlast za sebe; upravo međunarodne bankarske kuće danas kontroliraju proizvodnju u gigantskim trustovima, željeza, čelika, nafte, konzervirane hrane, žitarica, masti, ulja, pamuka itd. Međunarodne bankarske kuće financirale su ratove, velike bankarske kuće financirale su i kontrolirale sve ratne zalihe. Oni sami nisu ništa učinili kao produktivni ljudi, niti su sudjelovali u proizvodnji, niti su aktivno sudjelovali u ratnim aktivnostima; oni su samo profitirali od svega, od krvi i suza, od užasa rata, od gladi masa, od rasipništva novih bogataša, od spekulativnog bijesa berzanske javnosti.

Sve to postaje zlato i zlatna vrijednost za međunarodne finansije. Svaki rad produktivnih nacija donosi interes međunarodnim finansijama. Čak i ovdje, u međunarodnoj ekonomiji, imamo posla s potpunim preokretanjem ispravnog i razumnog odnosa između kapitala i rada.

Radnici rade razumno i nude svoje proizvode rada na svjetskom tržištu – kako bi ih zamijenili za strane proizvode rada (sirovine, poluproizvode ili gotove proizvode). Razumna ekonomija nije namijenjena zamjeni stranih valuta (dolara ili engleskih funti) za isporučene optičke instrumente, a zatim ih poništavanju i daljnjim špekulacijama u stranim valutama. U vremenima zdrave ekonomije nijedan vlasnik fabrike ne bi pomislio na tako nešto. Naravno, njemu je potreban prihod za daljnje proizvode, kako bi mogao dalje proizvoditi, plaćati svoje radnike i kupovati nove sirovine. Potpuno je nemoguće da cijela njemačka ekonomija prikuplja prihod od izvoza industrijskih proizvoda u obliku stranih valuta ili u stranoj valuti, jer ista ta ukupna njemačka nacionalna ekonomija mora kupovati svoje sirovinske potrebe u pamuku za ogromnu tekstilnu industriju, u bakru za našu također gigantsku elektroindustriju, u svili, juti, tropskom voću, povećanoj potražnji iznad domaće proizvodnje, u hrani i stočnoj hrani itd., da nabrojimo samo neke. Primljeni iznosi stranog novca stoga se moraju odmah ponovo isplatiti. To je samo po sebi sasvim prirodno, jer u normalnim vremenima se sa stranim valutama u vlastitoj zemlji ne može ništa učiniti osim ih zamijeniti. To je tako čak i danas. Američki radnik ne može biti plaćen francuskim francima, a engleski biznismen u svojim trgovinama ne plaća se italijanskim lirama. Također nema smisla nositi valute u strane zemlje gdje se one uopće ne mogu koristiti kao legalno sredstvo plaćanja. Lokalna valuta služi i trebala bi služiti samo unutrašnjim potrebama zemlje koja izdaje valutu. Kao što, unutar nacionalne ekonomije, smisao proizvodnje robe ne leži u trgovanju novcem, a zatim u tome da se novac, takoreći, zadrži i uskrati mu ekonomiji, tako se i međunarodna ekonomska razmjena robe završava tek kada se uvoz plati izvozom.

Teorijski idealna situacija bi sada bila da svaka zemlja može pokriti i platiti svoje potrebe za uvozom tačno svojim izvozom. Tada, i samo tada, može se govoriti o apsolutnoj stabilnosti stranih valuta. Sada je napor svake nacionalne ekonomije koja teži uzlaznoj putanji razumljivo usmjeren na postizanje viška izvoza u odnosu na potrebe za uvozom. Samo to ukazuje na povećanje bogatstva. Tada se govori o aktivnom trgovinskom bilansu. Ako potreba za uvozom ostane veća od izvoza, elementi unutrašnjeg bogatstva moraju se isporučiti stranim zemljama radi uravnoteženja ovog deficita. Ali ove isporuke, budući da se ne mogu izvući iz dohotka od rada, moraju se ponovo uzimati samo iz bogatstva. To se događa ili izvozom zlata ili vrijednosnih papira. Međutim, posebno ovaj posljednji "izvoz" nije ništa drugo do početak međunarodnog kamatnog ropstva. Bez obzira da li se ovaj "izvoz vrijednosnih papira" proteže na

Machine Translated by Google

Postojeće unutrašnje vrijednosne papire ili je prikriven u obliku stranih "obveznica" praktično je nebitno za nacije koje to pogađa. Ali budući da i u međunarodnom ekonomskom razmišljanju vlada samo ludilo profitabilnosti velikog kreditnog kapitala, sve razumne sumnje u časnu nacionalnu ekonomiju gaze se putem štampe i parlamenata, a međunarodno ropstvo svih nacija međunarodnim finansijama koje čine ovu obveznicu širi se do strašnih razmjera.

Čak i ovdje u međunarodnoj ekonomiji manifestuju se iste pojave kao i u unutrašnjoj nacionalnoj ekonomiji, a strašne krize koje danas potresaju različite nacionalne ekonomije uglavnom su posljedica ovog porobljavanja svih nacija zapadnog kulturnog kruga, kao što smo već gore naučili. Zemlje sa slabom valutom, čija je unutrašnja ekonomija postala preslaba (Rusija) ili čija je unutrašnja situacija postala neizvjesna zbog revolucije (Njemačka) i čiji se još uvijek gigantski viškovi proizvodnje konfiskuju besplatno kao reparacije od neprijatelja, nemaju više viška kupovne moći, stoga više ne mogu plaćati svoje potrebe za uvozom robom već papirnim novcem koji u velikim količinama bacaju u strane zemlje kako bi njime kupili stranu valutu.

Time na sličan način štete i domaćoj ekonomiji i stranim ekonomijama.
S druge strane, zemlje sa jakom valutom guše se upravo zbog rasta vrijednosti svojih valuta (npr. Švicarska). Više ne mogu izvoziti svoje proizvode na ranije velika tržišta jer su im proizvodi preskupi zbog visoke vrijednosti njihovog novca. Ove zemlje mogu lako pokriti svoje potrebe za uvozom svojom jakom valutom.

Ali kada su gotovi proizvodi mnogo jeftiniji u zemljama sa lošom valutom, trgovci i profiteri odlaze u zemlje sa slabom valutom, otkupljuju i pljačkaju te zemlje na štetu obje zemlje – štetu lokalne proizvodnje i štetu potrošnje u zemljama koje se otkupljuju, u kojima se već mali nivo zaliha robe dodatno smanjuje ovim divljim kupovinama. Time kupovna moć nacionalne valute u zemljama sa slabom valutom ponovo opada.

To što se, s obzirom na ove potpuno naopake odnose, još uvijek nije sve odavno urušilo, posljedica je činjenice da, čak i iznad svih mahinacija međunarodnih finansija, jednostavno prevladava obostrana međunarodna potreba. Samo, sve se događa u posljednjem trenutku, uz stenjanje i jaukanje, jer je ključ - kamatni zahtjevi međunarodnog kapitala - bačen u djela međunarodne ekonomije. Ili, izraženo medicinskom slikom: U zdravoj cirkulaciji međunarodne ekonomije, u početku mali, ali danas već enormno veliki, karcinom se razvio koji ima samo jednostrani interes da usisa svu krv u sebe na štetu ostatka tijela i da od svega uzme tranzitnu danak, kamatu. Sva krv naravno teče u srce, ali srce sa svakim otkucajem daje i kontaminiranu krv. Državna banka koja služi samo čistoj monetarnoj transakciji odgovara upravo ovoj slici - a karcinomu najpreciznije odgovara aktivnost međunarodnih finansija, koje također kontroliraju sav novac svijeta putem svojih kreditnih banaka i drže cijelu međunarodnu ekonomiju u svojim usisnim rukama i svugdje uzimaju kamatu. Sve ovo nije potrebno! Narodima svijeta ni na koji način nisu potrebne nadnacionalne finansijske sile. Očigledno su neophodne institucije koje međunarodno regulišu međunarodne monetarne transakcije u smislu klirinške kuće ili u smislu poštanskih čekovnih računa. To mogu i hoće da obave državne mjenjačnice.

U svakom slučaju, postoji dovoljno načina i sredstava, prilično slično kao što je bilo moguće stvoriti međunarodnu poštansku uniju, da se organizuju čak i međunarodne platne transakcije.

Machine Translated by Google

uglavnom putem kliringa, bez da međunarodne finansije imaju dvostruku ili trostruku korist u svim tim jednostavnim trgovačkim operacijama i postanu velike i debele na štetu produktivnih nacija. Detalji su ovdje suvišni.

Stabilizacija valute stoga se, kako je naglašeno, ne može odvojiti od međunarodnih odnosa. Međutim, postoji niz mogućnosti za uklanjanje izvora grešaka i neodgovornosti koji leže u nedostacima unutrašnje administracije ili u neograničenoj manipulaciji štamparijom novčanica.

Predložene mjere spadaju u područje već testiranih sistema; poput nacionalizacije Reichsbanke i centralnih banaka, one nastaju jednostavno kao logične posljedice novog stava države prema njenim zadacima zaštitnika monetarnih transakcija. One predstavljaju samo prirodnu reakciju na uslove koji su služili isključivo interesima visokih finansija uz najveću cijenu naroda. Razumno proširenje nacionalizacije Reichsbanke je regulacija i posredovanje monetarnih transakcija od strane države prema modelu sistema poštanskih čekova, koji će se dalje proširivati i prikladnije razvijati u tu svrhu.

Sve ove mjere zaista označavaju već prilično snažne korake naprijed, ali bi se mogle provesti i bez potrebe da se ekonomski stav već u osnovi transformiše u smislu nacionalsocijalističkog principa predstavljenog sa svim naglaskom: "Zadatak ekonomije je pokrivanje potreba, a ne profitabilnost privatnog kapitala".

Ova fundamentalna transformacija i novo uređenje u oblasti finansijskog i poreskog sistema, a posebno u finansiranju velikih državnih zadataka uz izbjegavanje kreditnog puta, kao i finansijsko-političke mjere koje se zaista približavaju opsegu funkcija oblasti socijalne politike, zaokupiće nas u sljedećem poglavlju.

Machine Translated by Google

Novi načini

Finansiranje velikih javnih radova.

Među najvažnijim državnim zadacima je izvršavanje prilično velikih ekonomskih poduhvata čije izvršenje prevazilazi kapitalne resurse privatnih preduzetničkih krugova, u čijem izvršenju su, štaviše, uključeni značajni javnopravni interesi i čije izvršenje se zasniva na iskorištavanju prirodnih resursa ili prirodnih izvora energije. Dakle, zadaci u kojima se radi o iskorištavanju prirodnih sila koje pripadaju zajednici ili čije izvršenje mora da se odvija u okviru zadataka koji su uglavnom dužni države, kao što je čitava oblast saobraćaja.

Vidi se da je sasvim moguće prilično precizno ograničiti polje u kojem se može razvijati državna inicijativa, a da se time ne postave ograničenja za privatnu poduzetničku inicijativu ili da država mora da joj se takmiči. Osim toga, postoji i činjenica da je izvođenje ovih velikih javnih radova prirodno gotovo u potpunosti dodijeljeno privatnim preduzećima.

Već smo u osnovnim zapažanjima detaljno opisali na koji je primjeran način država izgradila naš njemački transportni sistem. Svakako, tu i tamo bi ga racionalnije i jeftinije razvilo privatno poduzeće, ali, u slučaju zadataka u kojima je ugrožena sigurnost miliona ljudi, nije toliko riječ o tome koliko o najvećoj mogućoj solidnosti. Sada je transportno poduzeće definitivno čisto državni zadatak.
Pouzdanost, tačnost, sigurnost, jedinstvene tarife za željeznice i poštu moraju biti odlučujući aspekti transportnog sistema – a ne – profitabilnost privatnog kapitala.

Ali ovo pitanje je usko povezano s oblikom finansiranja tako velikih javnih zadatke.

Već smo vidjeli unutrašnju besmislicu koja se otkriva u činjenici da "kredite" koje odobrava parlament mora naknadno ponovo "odobriti" privatni kapital, za što država tada mora preuzeti na sebe sasvim izvanredan teret obećanjem kamate.
Ovdje više neće biti potrebno općenito ukazivati na katastrofalne posljedice ovog obećanja kamate. Ovaj rad zaista služi uglavnom da dokaže ovu činjenicu. Ipak, ovdje treba posebno spomenuti i koliko je ovo obećanje kamate na državne kredite izvanredno poskupjelo, i na nevjerovatan način za svakoga ko prvi put čuje ove brojke, na primjer, željezničke tarife.

Kapitalni troškovi za cijelu mrežu njemačkih Rajhsželjeza, koje su izgrađene ili preduzete putem kredita, iznosili su oko 25 milijardi zlatnih maraka do 1914. godine. Kamate za ovaj iznos, sa prosječnom kamatom od 3 1/2 – 4%, iznosile su oko 800-900 miliona zlatnih maraka. Neto prihodi, nakon odbitka troškova za lične (službenici i zaposleni) i materijalne (ugalj i maziva) troškove, iznosili su oko 800-1100 miliona maraka.

Kamate su tako potrošile gotovo cijeli neto prihod njemačkih željeznica. Uvijek je bilo obmanjivanje javnog mnijenja kada se s određenim ponosom objašnjavalo da prihodi od pošte i željeznice čine okosnicu državnog budžeta. Naravno, moglo je biti tako, samo da kamate nisu potrošile cijeli neto prihod. Može se povući još jedna zanimljiva paralela u poređenju, a to je da su ukupni rashodi za plate i nadnice svim službenicima i zaposlenicima njemačkih željeznica i željezničkim radnicima u postrojenjima i na pruzi, uzeti zajedno, iznosili upravo samo kao

Machine Translated by Google

koliko je to učinila ova kamata na zajmovni kapital! Drugim riječima: gigantska armija njemačkih željezničkih radnika do najviših položaja, sa 782.731 osobom, primila je za svoj rad samo onoliko prihoda koliko je u džep stavila potpuno neaktivna ruka zajmovnog kapitala.

Ova isplata kamata na zajmovni kapital samo od željeznica bila je veća od ukupnih rashoda za cijelu našu veliku Rajhsarmiju tog vremena! – i zaista za sve što je s tim povezano, dakle uključujući i vojni nadzor, vojno pravosuđe, uključujući sisteme garnizonske uprave i vojne izgradnje, sistem vojnog obrazovanja i razvoja, tehničke institute, fondove za pomoć i vojne udovice – i, dalje, odjeću i naoružavanje trupa! Ukupan iznos za cijelu našu vojsku iznosio je 1913. godine – dakle u posljednjoj punoj godini mira, 775.385.300 maraka. Takve komparativne brojke pružaju dubok uvid. Dok su se socijalistička i demokratska strana stalno borile protiv "tereta vojnog naoružanja" na parlamentarnim sjednicama i u štampi, nikada se ne može naći ni jedna riječ protiv takvog tereta kamata – koji daleko nadmašuje sve ostale troškove – od javnih zajmova. Zapravo, mogla se platiti i cijela mornarica od kamata na zajam za opće potrebe. Ukupni troškovi za našu ponosnu Rajhsmornaru iznosili su 1913. godine 197 miliona. I treba uzeti u obzir da su se svi ovi troškovi mogli podmiriti bez ijednog penija da naš državni budžet nije bio opterećen tako gigantskim kamatnim teretima.

Šačica velikih lihvarskih kapitalista – par hiljada „priveštača“, malih štediša sa svojim imovinom od nekoliko hiljada maraka, uopšte ne igraju ulogu u takvim javnim zajmovima –
tako smo iz godine u godinu, potpuno bez rada i truda, gomilali iznose kojima bismo mogli izdržavati i plaćati cijelu našu administraciju Rajha, cijelu našu vojsku i našu mornaricu.

Ko, s obzirom na takve brojke, ne shvati ogroman značaj problema kamata općenito, a posebno potpuno propale nacionalne finansijske politike s njenom kreditnom ekonomijom, zaista se ne može pomoći. Štaviše, brojke koje pružaju takav uvid dostupne su svima, nalaze se u Statističkom godišnjaku za Njemački Rajh, koji je s najvećom savjesnošću objavio bivši Kraljevski statistički ured, a nalaze se i u Statističkom godišnjaku za Njemački Rajh, izdavača Puttkammer i Mühlbrecht, koji je objavio Republikanski statistički ured Rajha.

Međutim, činjenica da takve neravnoteže između neophodnih troškova za administraciju Reicha, vojsku i mornaricu i državnih rashoda za plaćanje kamata na pozajmljeni kapital postaju nepravda koja vapi do neba, postat će potpuno jasna tek kada ispitamo na koji način Reich sada pokriva svoju novčanu potrebu za tim plaćanjima kamata. Ovdje dolazimo do područja carina i poreza. Ovdje moram još jednom ukazati na temeljit prikaz ove situacije u svojoj knjizi "Predstojeći poreski štrajk", gdje sam pružio uvjerljiv dokaz da najveći dio svih poreza snose široke mase radnog stanovništva. Dakle, pred sobom imamo činjenicu da država u početku, potpuno zanemarujući mogućnosti koje leže u njenom finansijskom suverenitetu, kreće putem zajma za izvršavanje velikih javnih zadataka, odnosno zadužuje se; da time dodatno opterećuje svoj budžet na način da mora koristiti sve svoje neto prihode za plaćanje kamata i da dalje mora tlačiti narod carinama i porezima samo da bi mogla ispuniti svoje obaveze po osnovu kamata. Sve suštinski neophodne državne zadatke sada mora da se bori u pokrajinskom i Reichsparlamentu protiv najvećeg otpora, i konačno, država sebe vidi u ulozi inkasatora kamata za kreditni kapital, kao što to vidimo danas.

Machine Translated by Google

Izlaz je već odavno naznačen – nakon tako detaljnog ispitivanja sadašnjih apsurdnih uslova, on je očigledan; on je sljedeći:

Država će finansirati sve velike javne poduhvate Rajha na osnovu svog finansijskog suvereniteta i nakon odobrenja stanovništva putem parlamenta, uz najstrože izbjegavanje kreditnog puta direktnom dodjelom sredstava putem bezgotovinskih transakcija transfera ili putem izdavanja beskamatnih državnih blagajničkih zapisa.

Ovu mjeru mogu najbolje objasniti na primjeru: razvoju bavarske hidroenergije.

Planovi i napori da se ogromna hidroenergija koja postoji u planinskim rijekama, u kombinaciji s velikim planinskim jezerima, iskoristi, datiraju već više od dvije decenije. Nesumnjivo je da se u slučaju ove hidroenergije radilo o energetskim izvorima zemlje koji pripadaju zajednici i koji su trebali biti uzeti iz nje i korišteni za ličnu dobit. Dakle, jasno je da su, prilikom razvoja tako velikih struktura, pogođeni mnogi javni i privatni pravni interesi. Ovdje se radi o oblasti koja isključivo pripada sferi utjecaja države. Narod je također usmeno odobrio kredite preko svojih predstavnika u decembru 1920. godine. To je bilo dovoljno savjetovano, testirano i više puta ponovo planirano, te su bile potpuno jasne velike ekonomske prednosti. Država i narod su odlučili da iskorištavaju energetske izvore, a sada su, s ovim odobrenjem kredita, morali samo donijeti odgovarajuću odluku da iznose koje zarade poduzetnici može direktno isplatiti državna banka na osnovu odobrenih kredita. Da li bi se to dogodilo bez gotovine, putem transfera u žiro transakcije, ili putem kreditnog savjeta na poštanske čekovne račune ili u gotovini, konačno je svejedno.

To je zaista očigledno i jasno ako zamislimo da bi državna banka u takve svrhe izdavala vlastiti novac u iznosu potrebnih i odobrenih kredita. Ove mjenice za izgradnju hidroenergije su stoga do određene mjere predstavljale državne blagajničke zapise koji bi se izdavali za nadolazeće vodovodne instalacije kao anticipatorni kredit pod državnom garancijom. Dakle, radilo se o novcu koji je pokriven na više načina. Pokriće se sastojalo prvo od gotovih ili nadolazećih radova na Walchenseeu itd., a drugo od državne garancije da se novac prihvata u punoj vrijednosti iz javne blagajne umjesto plaćanja. Građevinske mjenice bi istovremeno bile djelimične obveznice na vodovodne instalacije, ali bez kamata koje bi bile vezane za njih. Međutim, to, kao što je dobro poznato, nije slučaj ni sa jednim drugim mjenicama koje su u opticaju.

Izgradbene obveznice hidroenergije mogle bi vrlo lako navesti ove specifikacije o punom pokriću njihove vrijednosti u tekstu svog impresuma. Na primjer: "Ova novčanica od hiljadu maraka djelimično je pokrivena vrijednošću postrojenja koje se podiže za iskorištavanje bavarske hidroenergije. Prihvata se u svim državnim trezorima kao sredstvo plaćanja".

Ako neko želi ići dalje, ništa ne stoji na putu da se država obaveže da će, nakon završetka radova, uz polog obveznice, obezbijediti određeni broj kilovat-sati električne energije ili određeni broj stotina kilograma dušika.

Niko ne bi odbio prihvatiti takav novac koji izdaje država, a koji je u potpunosti pokriven materijalnim dobrima, a koji se istovremeno može donekle koristiti kao kupon za električnu energiju. Naprotiv, možemo biti sigurni da bi takav novac uživao posebnu popularnost, jer je ovaj novac – stabilan, potpuno stabilan kao dolar, ili mnogo bolji jer se za njega može dobiti sasvim određena količina električne energije ili dušika – nezavisno od ekonomskih fluktuacija. Znak potpune uskogrudnosti ljudi je da se u javnoj propagandi različitih debata pojavljivao prigovor da – "niko ne bi prihvatio ovaj novac".

Machine Translated by Google

Niko nikada nije oklijevao, čak ni ova gospoda u debati – da prihvati novac koji je država izdala. Svi su prihvatili čak i najoštećeniji papirni novac Reichsbanke, iako je taj novac bio čisti inflacijski novac. Pa ipak, svi su ga prihvatili, čak i kada su lukavi špekulanti pokušavali da ga se što prije riješe u zamjenu za stranu valutu ili robu.
Zaista, niko nije odbio čak ni hitnu valutu gradova i zajednica koja je bila slično nepokriveni papirni novac. I zar se sada ne bi trebao odmah prihvatiti tako poželjni pokriveni papirni novac kao što je građevinski novac u potpunosti pokriven materijalnom imovinom za naše velike radove? Sigurno čak ni oni koji iznose takve prigovore protiv beskamatnog državnog novca u ime ili u duhu svojih gospodara u suštini ne vjeruju u to.
Zaista je dokazano da je nepobitno, uprkos svim pritužbama "metalistova" koji bi željeli smatrati novcem samo novac napravljen od plemenitih metala, da je "novac" ono što država proglasi novcem - potpuno je svejedno da li je taj novac napravljen od papira ili porculana, željeza ili kože ili bilo kojeg drugog materijala. Sasvim je drugačije kada je u pitanju kupovna moć ovog novca. Tu su metalisti u pravu kada kažu da valuta napravljena od zlata uglavnom zadržava svoju vrijednost čak i kada politički poremećaji potresu državu. Međutim, ovu stabilnost metalni novac napravljen od plemenitih metala ne duguje svom monetarnom karakteru već svom karakteru robe , naime zlata.

Nema nikakve sumnje u opravdanost države u pokrivanju svojih novčanih potreba za veliki posao na opisani način. Prvo, država je suverena, odnosno ne treba da bude pod uticajem bilo koga, jer ima moć, i, drugo, takva mjera može izdržati najstroži komercijalni pregled. Država izdaje ovaj novac na neki način, u obliku vaučera, na osnovu svog kredita. Zašto bi iko imao manje obzira prema kreditu države nego prema kreditu bilo koje banke, posebno kada država proizvodi korisne radove za dobrobit zajednice. Čak i ako se kaže da država ipak plaća obavljeni rad (poduzetnike i radnike koji su angažovani na radu u Walchenseeu) papirom, to je zaista tačno jer kasnije, nakon završetka radova, država ponovo prihvata ovaj papir kao plaćanje za obavljeni rad (snabdijevanje električnom energijom ili dušikom itd.). Time je ekonomski ciklus završen. Građevinski zapisi se tako ponovo otkupljuju od isporuka električne energije itd. iz prvih godina, zapisi se uništavaju, a gigantski rad vladine organizacijske umjetnosti stvoren je na putu bez kamata kao vlasništvo svih bez kamata. Djelo koje je, bez velikog opterećenja potrošača električne energije, iskoristilo još jedan veliki izvor novca za državu, što državu zauzvrat približava idealnom cilju zdrave nacionalne finansijske politike – državi bez poreza.

Sada, tu je i činjenica da opisani proces izdavanja vlastitog građevinskog novca za određeni rad uopće ne zahtijeva izdavanje cijelog odobrenog iznosa u takvim građevinskim zapisima, jer zaista daleko najveći dio plaćanja poduzetnicima ne vrši se u gotovini, već bezgotovinski, putem transfera. Ali, čak i pod pretpostavkom da se cijeli iznos nove izgradnje izda u novim državnim novčanicama, ovi iznosi u poređenju s drugim iznosima koji su državi danas potrebni uopće ne bi bili značajni.

Istovremeno, ono što se u bavarskom parlamentu razbijalo oko kredita od 800 miliona za bavarsku hidroenergiju – ili bolje rečeno: nije se razbijalo, već se samo ponovo pribjeglo "pozajmici", 8000 miliona je odobreno u parlamentu "bez rasprave u trećem čitanju u svrhu opšte vanredne situacije".

Ovdje još jednom podsjećam na razmatranja da, u slučaju takvog finansiranja putem nove emisije novca, ne bi došlo do bilo kakve inflacije, da s druge strane, izdavanje obveznica s kamatom tokom perioda izgradnje u svakom slučaju označava određenu

Machine Translated by Google

inflacija jer kamate već moraju biti plaćene iako radovi još ne obavljaju nikakav produktivni rad.

Međutim, ni na koji način se ne mijenja nacionalna ekonomska ravnoteža između novca i materijalnih dobara, u smislu kvantitativne teorije, jer, nasuprot povećanju sredstava plaćanja na strani novca, postoji upravo veći porast robe. Ako se kasnije, kroz prihode od takvih radova, izdati novac ponovo povuče i uništi, tada se nacionalna ekonomska ravnoteža prirodno poboljšava u korist nacionalnog bogatstva prema ukupnoj vrijednosti takvih novih radova.

Čak i ovdje treba istaknuti koliko ozbiljno kamata djeluje na troškove proizvoda takvih pogona. Oskar Pöbing77 je u detaljnom ispitivanju ovog pitanja utvrdio da su troškovi proizvodnje kilovat-sata skuplji zbog opterećenja kredita kamatama u ogromnom iznosu od 500% (!). Sada nam struja iz naših bavarskih hidroelektrana dolazi pet puta skuplje jer smo se ponovo okrenuli kreditnom putu koji nam je "najbliži". Čak i ovdje je prikladno zamisliti da cjelokupni materijalni i lični troškovi za rad i održavanje velikih bavarskih električnih postrojenja i međugradskih ureda - dakle sve nadnice i plate za sve osobe zaposlene u tim pogonima - radnike na odvodima, mašiniste, radnike, nadničare, nadzorno osoblje, pa nadalje cijeli tehnički i komercijalni administrativni aparat do direktora zajedno za svoj rad iz godine u godinu izvlače samo petinu iznosa koje - tako dobri - lihvarski kapitalisti iz godine u godinu izvlače, bez truda i rada - kao kamatu.

Kamata proždire sve, kamata sve čini skupljim. Samo zajmovni kapital ima korist, stanovništvo ima štetu. Stanovništvo koje gradi postrojenja svojom snagom ima štetu; jer ko onda gradi bavarska postrojenja? - zaista bavarski inženjeri, bavarski radnici, bavarski poslovođe i poduzetnici; bavarske tvornice isporučuju većinu strojeva i opreme - a za ono što se ne proizvodi u samoj Bavarskoj mora se dati bavarsko žito ili stoka, stoga se bavarski rad ponovo mora dati u zamjenu - samo što bavarski narod ne daje novac za izgradnju (očigledno!), pa su mu za to potrebni veliki kapitalisti iz New Yorka i Londona, Pariza i Berlina. Bavarski narod mora posuđivati od svih zemalja svijeta i opteretiti svoju hidroenergiju kamatama koje električnu energiju čine 500% skupljom!

Nije li ovo ludost? Nije li ovo ekonomski zločin? Ljudi koji nisu ništa učinili osim što su u jednom trenutku stavili olovku u pokret i napisali ček ili naredili svom bankaru da potpiše bavarski hidroelektranski kredit, za to, iz godine u godinu, primaju kamate koje plaća bavarski narod.

Ne samo to, već vodovod time više nije slobodno vlasništvo bavarskog naroda, već je založen kapitalistima. Posebno je smiješna, nadalje, situacija da veliki kapitalisti prirodno ne bi posuđivali "svoj dobar novac" državi koja sama po sebi nije "dobra" za kapital i kamate, koja stoga još uvijek uživa toliki kredit da se može
uložiti 800 miliona u to. I zapravo, tenderi za hidroelektrane sadržavali su garanciju koja je toliko primamljiva i uvjeravajuća za kapitaliste "da bavarska država sa svim svojim bogatstvom garantuje za kapital i kamate – (!)"

77 Oskar Pöbing (1882-1956) bio je bavarski mašinski inženjer koji je radio na Tehničkom univerzitetu u Minhenu. Bio je autor studija kao što su Die Wasserkräfte Bayerns (1919) i Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922).

Machine Translated by Google

Vrećo bogataši, šta više hoćeš! Dakle, ovdje bavarska država sasvim izričito priznaje da vrijedi toliko, da bi joj se moglo posuditi 800 miliona za hidroenergiju Walchensee i Srednji Isar, ali – ne može koristiti svoj finansijski suverenitet i finansirati ove radove vlastitim autoritetom. Zašto?? Zato što je previše duboko upletena u ludilo zajmova i kamata, jer njeni odgovorni državnici nemaju toliko misaone sposobnosti i osjećaja odgovornosti da se usuđuju suditi o ovim jednostavnim i jasnim planovima iz interesa.
besplatno finansiranje sami; stoga se obraćaju profesionalnim bankarskim stručnjacima. To je potpuno isto kao kada bi tuberkulozni bolesnik pitao svoje bacile tuberkuloze smatraju li ispravnim da ide u Davos ili Engadin78 kako bi se riješio bolesti, a ovi bi ga uvjeravali: "Ne, samo nemojte to raditi, putovanje bi vam moglo naštetiti, možda bi se mogla dogoditi željeznička nesreća, radije ostanite kod kuće u svom uobičajenom okruženju. U vašem stanju ne biste trebali provoditi nikakve eksperimente! itd." Pridržavajući se ovog savjeta, koji je sa stanovišta bacila tuberkuloze sasvim ispravan, tuberkuloza prirodno napreduje, bacili se divno množe. Upravo tako je i u našem slučaju finansijske i kamatne ekonomije.

Ovo traženje savjeta od vlastitih protivnika izuzetno je karakteristično za ništa ne sluteće Nijemce. Ako se pojavi čovjek koji strastveno voli svoj narod i savjetuje mu ovo i ono, te upozorava odgovorne ljude na ovu ili onu podlost, može se kladiti deset prema jedan da će zabrinuti narod potrčati do tog nitkova i sasvim naivno ga pitati: "Reci mi, taj i taj mi je rekao da si nitkov, molim te, reci mi je li to tačno!" A ako mu drugi tada objasni s najiskrenijim licem na svijetu: "Ali šta ti onda misliš - ja sam nitkov! - naprotiv, ja sam ti najbolji prijatelj, uvijek sam ti pomagao u našim finansijskim teškoćama", onda je naivni ispitivač sasvim sretan - učinio je dovoljno i posebno je sretan što ne mora naprezati svoj mozak. Međutim, problematični prijatelj naroda uglavnom ne smatra dostojnim svog odgovora - i stvari se dodatno zaglavljuju u kolotečini politike kamatnog kapitalističkog zajma sve dok se posljednji dio besplatnog nacionalnog bogatstva ne založi finansijskim silama, a cijela nacija plaća samo kamatu međunarodnim finansijama.

Zaključno, moramo, upravo u ovom kontekstu, dodatno ukazati na činjenicu da je bavarska država – kada se ni na koji način nije radilo o tako važnom državnom zadatku kao što je razvoj bavarske hidroenergije, odnosno kada se radilo o saniranju monetarne krize novembarske vlade – vrlo brzo izdala iz bavarske državne banke oko 130 miliona državnih blagajničkih zapisa Bavarske državne banke. To se dogodilo potpuno otkriveno – i svi su uzimali ove bavarske novčanice potpuno isto tako rado kao i zapise Reichsbanke, i svako je mogao kupiti sebi onoliko hljeba za bavarske vaučere koliko i za zapise Reichsbanke. U stvari, nije čak morala biti cijela bavarska država, bilo je dovoljno da gradonačelnik glavnog grada pokrajine Münchena i neki gradski starješine imaju svoja imena odštampana na takvim šarenim papirićima, pa čak je i ovaj hitni novac cirkulisao, svi su ga uzimali i svi su ga dijelili potpuno isto kao i ostatke Reichsbanke, i sam taj hitni novac je ispunjavao zadatak svakog novca – da bude pomoć za razmjenu robe – na besprijekoran način.

Samo je jedna kancelarija bila izuzetno neugodno pogođena ovim vještačkim dijelovima pokrajina i zajednica – visoke finansije – i one su u oktobru 1921. godine nametnule zakon Rajha prema kojem je pokrajinama i zajednicama strogo zabranjeno izdavanje

[78] Davos u Švicarskoj je, od sredine 18. stoljeća, poznat kao medicinsko odmaralište za one koji pate od plućnih bolesti. Engadin je dolina u Švicarskim Alpama.

Machine Translated by Google

novac za hitne slučajeve dalje. Ovaj zakon je u svojoj suštini bio jasan zakon za zaštitu Jevreja, nakon čega je 1922. godine uslijedio "Zakon za zaštitu republike".

Mogu vrlo dobro zamisliti iznenadni strah međunarodnih financija kada su prepoznali da u beskamatnom novcu, čak i u bezopasnom obliku novca za hitne slučajeve, narod u ruci drži oružje – naravno, a da narod to ne zna – koje bi jednim udarcem moglo rastrgati zlatnu mrežu uspostavljenu lažima i obmanama kroz stoljetni podzemni i krivotvorni rad i osloboditi narode od njihovog kamatnog ropstva.

Već u to vrijeme, u slučaju emisije bavarskog državnog novca, Reichsbank je vrlo brzo zahtijevala da se taj novac ponovo povuče, što se potom i poslušno dogodilo tokom 1921. godine. Razlog: ovaj novac nije donosio visokim finansijama kamate kao što to čini novac Reichsbanke putem indirektnog puta državnih zapisa Reicha.

U nacionalsocijalističkoj državi, u budućnosti će svi veliki državni zadaci biti finansirani i organizovani na opisani način uz potpuno izbjegavanje kreditnog puta. Naravno, indirektni put beskamatnog građevinskog novca općenito ćemo odabrati samo ako se potrebna sredstva ne mogu prikupiti iz viškova drugih državnih preduzeća ili iz posebnih nameta za takve posebne namjene. U svakom slučaju, znamo da ovaj oblik finansiranja otvara sasvim neslućene i ogromne mogućnosti iskorištavanja prirodnih resursa zemlje, poboljšanja transportnih ruta itd.

Svaka nacija je bogata onoliko koliko je sposobna organizovati rad.79

79 To se odražava u Hitlerovom govoru Reichstagu 30. januara 1939. u kojem je izjavio: "Pod prisilom ... potrebe naučili smo prije svega da u potpunosti uzmemo u obzir najvažniji kapital nacije, naime, njenu sposobnost rada." (citirano u R de Roussy de Sales (ur.) Adolf Hitler: Moj novi poredak, London: Angus i Robertson, 1942, str. 457 i dalje).

Machine Translated by Google

Banka za socijalnu izgradnju i ekonomiju

U logičnoj vezi s prethodnim poglavljem stoji stvaranje banke za socijalnu izgradnju i ekonomiju koja ima zadatak izdavanja beskamatnog građevinskog novca, posebno za izgradnju kuća. Naravno, ova banka za socijalnu izgradnju i ekonomiju ne bi trebala biti vođena kao državna institucija, već kao korporacija javnog prava. Stoga je logično da se o njoj raspravlja nakon predstavljanja nacionalsocijalističkog poreskog sistema, ali budući da ova banka za socijalnu izgradnju i ekonomiju nije ništa drugo do beskamatno finansiranje preneseno na uslove privatne ekonomije, a posebno na sistem stanogradnje – dakle granu ekonomije od najuniverzalnijeg značaja –, možda je opravdano staviti je na prvo mjesto.

Zašto se takva građevinska banka ne bi trebala voditi kao čisto državno preduzeće, proizilazi iz činjenice da takva javnopravna finansijska institucija mora biti slobodnije pokretljiva nego što to može biti državno preduzeće. To ne bi bio toliki razlog da se radi samo o pukoj izgradnji stanova, ali će biti mnogo slučajeva gdje se radi o zadacima od najvećeg značaja koji indirektno utiču na javni interes, i tada banka, koja je u svom rukovodstvu zaista odgovorna državi za svoje upravljanje, treba i mora imati slobodne ruke u izdavanju i beskamatnih kredita nakon temeljitog ispitivanja svih uslova.

Međutim, takva sloboda odlučivanja nije moguća u isključivo državnim preduzećima. Zato se to mora prepustiti privatnoj inicijativi.

Kao ilustracija, ovdje se može predstaviti skica takvog zakona koji je usvojen 1922. za Bavarsku:

Zakon o osnivanju bavarske banke za socijalnu izgradnju i ekonomiju.

Član 1

Osnovat će se nacionalna bavarska banka za socijalnu izgradnju i ekonomiju (BWB).

BWB ima zadatak da finansijski podržava državna preduzeća ili nacionalno ekonomski vrijedna preduzeća privatnih lica (bilo da se radi o pojedincima ili društvima) koja služe razvoju zemlje ili su korisna za opštu dobrobit.

Član 2

BWB je korporacija javnog prava. Detaljnije propise u vezi s njenom organizacijom, upravljanjem i aktivnostima, te njenim rukovodstvom donijet će cijelo ministarstvo.

Član 3

BWB-u se daje dozvola da prvo izda trezorske zapise bez kamate pokrivene materijalnom imovinom u iznosu do 50 miliona zlatnih maraka.

Emisija se može izvršiti samo na zakonit način da je iznos novčanih sredstava izdatih u bilo kojem trenutku i u opticaju pokriven materijalnim hartijama od vrijednosti najmanje iste vrijednosti (beskamatne hipoteke, mjenice, hipoteke itd.) i da je otplata ili povrat trezorskih zapisa osiguran prihodima preduzeća ili institucija koje će se razviti u odgovarajućem roku, a najduže 50 godina.

Član 4

Iznos zaloga i vrijednosnih papira koji se duguju po osnovu izdatih trezorskih zapisa BWB-a predstavlja udruženje za pokrivanje BWB-a.

Machine Translated by Google

Pravne transakcije bilo koje vrste koje narušavaju ili štete sigurnosnom ili imovinskom osiguranju pripadaju udruženju za pokriće su ništavni.

Promjene vlasništva ili posjeda bilo koje vrste na predmetima ili pravima koja su predmet osiguranja organizacije ne utiču na postojanje vrijednosnih papira i ostaju vezane za predmet čak i za novog kupca; prethodnik u vlasništvu se oslobađa lične odgovornosti samo kada BWB pristane na promjenu osobe dužnika. Suprotni aranžmani su ništavni...

Član 5

Svi sastavni dijelovi i prava organizacije za pokriće BWB-a zabilježeni su u ovom javnom registru; načela i pravne posljedice vrijede za ovu knjigu na isti način kao i za registre; registar ima javno povjerenje i pretpostavku prava sam po sebi.

Pristup registru ili njegovim relevantnim dijelovima mora biti odobren svima koji dokažu pravni interes za pristup.

Svake godine objavljivat će se sažeci slični bilansima o ukupnim iznosima izdanih trezorskih zapisa, kao i o ukupnom iznosu vrijednosnih papira koji se duguju BWB-u za te zapise, kao i o dodacima i odbitcima, te o uspješnim otplatama i isplatama trezorskih zapisa.

Član 6

Trezorski zapisi BWB-a su legalna valuta. Svi ih moraju prihvatiti po punoj vrijednosti njihove nominalne vrijednosti u odnosu na kurs ostalih legalnih valuta države.
Ako povjerilac odbije prihvatanje trezorskih zapisa BWB umjesto plaćanja po gore navedenom minimalnom kursu, dužnik je, ukoliko je stvarno ponudio plaćanje u trezorskim zapisima, oslobođen duga u tom iznosu.

BWB izdaje trezorske zapise bez kamate i ugovorom dogovara opšte i posebne uslove međusobnih pravnih uslova u vezi sa periodima i kamatnim stopama emisije, hartijama od vrijednosti i hipotekama koje dužnik treba da plati, kao i otplatama i drugim relevantnim pravnim uslovima. Kopija ovih ugovora mora biti dostupna svima kao dodatak upisima u registar udruženja za osiguranje.

BWB ima pravo da u bilo kojem trenutku na jednoobrazan i javan način određuje dodatne naknade ili naknade za administrativne troškove prilikom odobravanja kredita i za godišnje naplate ili da u bilo kojem trenutku određuje odgovarajuće premije ili popuste.

Dozvoljena je emisija ili kotacija na berzi po višem kursu od minimalnog kursa utvrđenog u članu 1.

Otplate se mogu izvršiti samo u trezorskim zapisima iste vrste kao one izdate.

Član 7

Djelatnost BWB-a, u mjeri u kojoj se odnosi na poštivanje propisa sadržanih u ovom zakonu, podliježe kontroli i nadzoru javnog nadzornog vijeća koje se sastoji od ministra financija ili predstavnika kojeg on imenuje, ministra unutarnjih poslova ili predstavnika kojeg on imenuje, ministra pravosuđa ili predstavnika kojeg on imenuje i tri osobe koje bira parlament na mandat od dvije godine.

Machine Translated by Google

Član 8

Kaznena klauzula: Zatvorske kazne za namjerno oštećenje vrijednosnih papira osiguravajućeg društva, kao i za komercijalnu ili uobičajenu, posebno berzansku, sabotažu građevinskih novčanica ili njihove devizne vrijednosti ili za pokušaj da se to učini. Pored toga, visoke novčane kazne za ovo, čak i za pravna lica.

U "izvršnim uslovima" su zatim izdati precizni propisi o konstituisanju upravnog odbora i savjetodavnog odbora kojem pripadaju predstavnici ministarstava, parlamenta i građevinara. Zadatak takvog savjetodavnog odbora je kontrola zakonite upotrebe građevinskih zapisa, ispitivanje otplata, dalje provjera hipotekarnih obeštećenja, odobravanje osnova za hipoteku s beskamatnim građevinskim zapisima itd.

Daljnji uslovi su zatim regulisali otplatu i kliring, knjiženje zaliha na izdatim serijama građevinskih zapisa i na vrijednosnim papirima registrovanim za njih, te, nadalje, više propisa o odobrenim građevinskim projektima itd. U to vrijeme, podsticaj za osnivanje takve društvene banke pružila je ogromna potreba za stanovanjem i okolnost da Rajh i pokrajine nisu ni na koji način mogle efikasno kontrolisati nevolje. Nadležne institucije stambenih ureda mogle su, naravno, osloboditi stambene prostore tu i tamo - ali nisu mogle graditi nove stambene objekte. Nova građevinska aktivnost patila je od nedostatka materijala, prije svega zbog činjenice da je, uz postojeću vanrednu kontrolu renti, izgradnja novih kuća bila apsolutno "neisplativa" za privatni kapital.

Subvencije koje su davali Rajh i pokrajine za pokrivanje takozvanih izgubljenih građevinskih troškova nisu bile ni približno dovoljne usljed progresivne devalvacije valute.
Čak ni individualna stambena izgradnja započeta tu i tamo nije mogla ukloniti opću stambenu krizu. Čak ni stvaranje jeftinih hipotekarnih kredita bilo je nemoguće jer su, uz tadašnje fiksne rente, čak i najjeftiniji građevinski novac isključivali kamatu od 4%.

Stoga se dešava, kao što je već sugerirano u osnovnim zapažanjima, da uprkos najvećoj potrebi – zbog nedovoljne profitabilnosti – potreba jednostavno nije pokrivena.

Dakle, ako se uspije ukloniti godišnje opterećenje kamatama, ako se preduzmu mjere da se onima kojima je potreban smještaj stave beskamatna sredstva na raspolaganje, moguća je velika stimulacija tržišta nekretnina. Međutim, time se ne bi samo uklonila strašna potreba za stanovanjem sa svim njenim socijalnim i zdravstvenim štetama, već bi se i unutrašnje tržište stimuliralo na izvanredan način, jer svi bezbrojni pomoćni zanati, bravari, stolari, krovopokrivači, vodoinstalateri, staklari, instalateri, keramičari, podopolagači i keramičari, moleri i gipsari ovise o tome, oni tada sa svoje strane pronalaze posao i kruh te jačaju svoju kupovnu sposobnost.

Međutim, ovo znači da se nudi u obliku beskamatne građevinske gotovine.

Ove građevinske zapise izdaje "Društvena građevinska i ekonomska banka".
Dobavljači i poduzetnici se plaćaju za gradnju ovim novcem. Vlasnik zgrade vraća primljeni novac bez kamate u odgovarajućim ratama u periodu od 30-50 godina, u skladu s karakterom i trajnosti gradnje. Građevinski zapisi se razlikuju od novca Reicha ili pokrajine na isti način na koji su se zapisi Reichsbanke razlikovali od trezorskih zapisa za kredite. Ovi građevinski zapisi, kao što je već spomenuto, nalaze svoje puno materijalno pokriće u činjenici da istovremeno nastaju, na račun građevinske banke, jednaki po iznosu izdatih zapisa, nova materijalna imovina (kuće).

Machine Translated by Google

koji su pravno osigurani registracijom beskamatnih hipoteka na isti iznos.

Praktično ni ovdje puna vrijednost novih zgrada neće biti navedena u građevinskim bilješkama, već samo stvarni troškovi izgradnje. Zemljište će stoga morati biti stavljeno na raspolaganje barem od strane graditelja ili građevinskih zadruga ili zajednica, a osim toga, najmanje 10-30% vrijednosti zgrade moraju proizvesti oni kojima je potreban smještaj, od čega se 5% zadržava za pokrivanje administrativnih troškova građevinske banke.

Otplata zatim slijedi bez daljnjeg obračuna kamate. Na taj način slobodna imovina vlasnika kuća raste iz godine u godinu u njihovim kućama, kao i vrijednosti koje se zadržavaju unutar cijele zadruge kao pokriće za izdane građevinske obveznice.
Time se količina građevinskih zapisa u opticaju smanjuje u skladu sa izvršenim otplatama.

Pravni karakter ovog građevinskog novca nije ništa drugo nego izdavanje obveznice.
Dužnik ove obveznice je građevinska banka. Povjerilac obveznice je trenutni vlasnik
ovu obveznicu.

Nikome se ne može zabraniti izdavanje obveznica, uvijek je samo pitanje vanjskih okolnosti, da li se obveznice koje je neko izdao općenito prihvataju kao sredstvo plaćanja. Kao što je mnogo puta ranije spomenuto, građevinske obveznice su uvijek i pod svim zamislivim ekonomskim i političkim uslovima u potpunosti pokrivene materijalnom imovinom protiv njih. Stoga se ne može govoriti o tome da banka u bilo kojem trenutku zapadne u poteškoće.

Međutim, univerzalno prihvatanje je zagarantovano u trenutku kada se država obaveže da će preuzeti garanciju za vremenski ograničeni otkup građevinskih zapisa i, tokom trajanja zapisa, da će ih prihvatiti u svojim registrima kao sredstvo plaćanja ili kada se proglase zakonitim sredstvom plaćanja.

Takvo prihvatanje garancije sada za državu ne znači, praktično, najmanje opterećenje; naprotiv. Danas država zapravo mora trošiti i plaćati kamate, a zatim nadoknađivati kroz opće poreze, nebrojene milione godišnje za grantove koje je odobrila za izgubljene troškove izgradnje. To se tada u potpunosti ukida.

Grantovi koje sada daje država su stoga zapravo izgubljeni novac koji zajednica mora nadoknaditi, a koji ide nekim sretnim ljudima koji su zaista uspjeli dobiti takve grantove.

Dakle, čak i kada neki od dužnika među primaocima beskamatnih građevinskih zapisa koji je u zakašnjenju, zapravo u nekom trenutku ne može ispuniti svoje obaveze, to ne igra nikakvu ulogu u odnosu na ogromne uštede koje državni budžet ostvaruje jer na taj način ne mora podnijeti nikakve žrtve koje su potpuno izgubljene.

S obzirom na to da se radi o zadatku od velikog društvenog značaja, opravdano je uspostaviti nezavisna javnopravna korporacija kao instrument i nosilac njegovog izvršenja.

Na taj način će ova institucija biti uklonjena iz sfere privatnih ekonomskih društvenih oblika uz koje su u očima ljudi prirodno vezani lični profit i namjere bogaćenja. S druge strane, institucija će biti uklonjena iz domena čistog državnog poduhvata, protiv kojeg također, ne sasvim bez nepravde, postoji određena averzija u svim ekonomskim pitanjima među javnošću.

U provedbenim propisima treba zabilježiti sve što je u osnovi
neophodan za javnost i za sigurnost poslovnog upravljanja banke.

Machine Translated by Google

Predloženo savjetodavno vijeće može osjetiti svoj utjecaj i izvan ovoga. Samo savjetodavno vijeće je ponovo odraz svih uključenih interesnih grupa.

Osnivanje građevinske banke kao javnopravne korporacije ima i ugodan nus efekat da se na taj način cijeli kompleks bogatstva stvorenog na ovaj način ne pojavljuje kao vlasništvo države, već kao vlasništvo nezavisnog pravnog subjekta, a to je građevinska banka.

Pravna konstrukcija ili pravni karakter ove građevinske banke je dakle sljedeći: Građevinska banka je pravni subjekt na osnovu okolnosti da je priznata ili osnovana kao javnopravna korporacija; ova građevinska banka uopće se ne sastoji od pojedinačnih članova; ona je sama po sebi nosilac prava i obaveza koje proizlaze iz njene aktivnosti. Međutim, ona također nije službeno lice niti državna institucija, niti član državnog organizma.

Stvaranje takvog pravnog oblika zaista nije nešto uobičajeno i tradicionalno; ali ipak, nešto što je već predviđeno zakonom; međutim, današnji uslovi zahtijevaju odgovarajuće institucije modernog tipa. U tome će zaista biti usluga kada se nešto takvo uspostavi: da se, na određeni način, prevaziđu granice tradicionalnog kako bi se prilagodilo zahtjevima vremena.

Kako se poslovanje odvija najbolje se može objasniti na konkretnom primjeru: Građevinska banka unaprijed objavljuje osnovne uslove i preduvjete koji moraju biti ispunjeni ako se zahtjev za odobrenje sredstava građevinske banke razmatra.
Podnosilac zahtjeva upućuje svoj zahtjev sa potrebnom dokumentacijom građevinskoj banci i, u slučaju pozitivnog odgovora, zaključuje ugovor sa onima kojima je potreban smještaj (vlasnicima kuća).

U ovom ugovoru se, prije svega, mora predvidjeti sve što propisuju uredba građevinske banke i provedbeni propisi, dakle obaveza korištenja građevinskog novca isključivo za izgradnju objekta, obaveza hipoteke i obaveze otplate. Ali, nadalje, svi ostali shodno tome propisani zakonski uslovi moraju biti utvrđeni ovim ugovorom. Posebno se mora utvrditi da onaj kome je potreban smještaj nije opravdan za ponovnu prodaju nekretnine, što je, štaviše, već praktično istaknuto u rješenju o hipoteci. Uslovi za prenos nasljedstva i za slučaj neizvršenja obaveza moraju se shodno tome regulisati jednom ili više rata otplate.

(Detalji proizlaze iz prirode ove stvari).

Budući da se sve firme za isporuku i svi radnici plaćaju isključivo u građevinskim novčanicama koje sama građevinska banka proizvodi, građevinske novčanice prvi put u svim okolnostima ulaze u opticaj samo u mjeri u kojoj ekvivalent u plaćanjima pripada imovini. Od radnika i dobavljača, građevinske novčanice dospijevaju u javnost; uzimajući u obzir postojeće vrijednosne papire, a posebno zato što država preuzima garanciju za građevinske novčanice, a državne blagajne prihvataju građevinske novčanice kao sredstvo plaćanja, javnost će prihvatiti građevinske novčanice kao i bilo koji drugi novac. Dakle, vlasniku kuće ostaje na tome kako će ispuniti svoju obavezu prema građevinskoj banci da godišnje otplaćuje 2% pozajmljenih iznosa u građevinskim novčanicama. Drugim riječima, vlasnik zgrade i hipotekarni dužnik građevinske banke moraju svake godine proizvesti 2% u građevinskim novčanicama od iznosa koji se nalaze u opticaju. Praktično će se dogoditi da će hipotekarni dužnici prikupljati građevinske novčanice koje zaista cirkuliraju zajedno s lokalnim novcem prije isteka njihovih dospijeća i time zadovoljiti svoju uplatu.

Machine Translated by Google

obaveza. Posebno pogodno mjesto za nabavku građevinskih novčanica bit će gradilišta koja se nalaze u funkciji u bilo kojem trenutku.

Ako pretpostavimo, radi predstave, da se u Minhenu godišnje izdaju građevinske bankovne zapisi u vrijednosti od 10 miliona, od toga će se godišnje 200.000 zlatnih maraka vratiti u građevinsku banku; dakle, nakon najviše 50 godina, cijelih 10 miliona će se vratiti i biti naplaćeno od strane građevinske banke, nakon najviše 50 godina kuće izgrađene od toga će se time otplatiti i postati vlasništvo njihovih vlasnika bez dugova. Cijela isplata se dogodila bez ijednog penija koji je uzaludno plaćen za kamate; isplata se dalje vrši isključivo putem jednostavnog osnivanja građevinske banke, uz državnu garanciju.

Društveni čin sastoji se u činjenici da je država stvorila vrijednost kuća apsolutno ni iz čega, da je izgradnjom cijele ove zgrade stvorila prihod za hiljade radnika i biznismena. Ako se pretpostavi da se radi o hiljadama pojedinačnih kuća, hiljade bezemljaša se time pretvaraju u zemljoposjednike.

Bit će izneseni različiti prigovori i rezerve, od kojih se mogu predložiti najvažniji:

1. Prigovor inflacije. Ovaj prigovor je jednako kratkovid koliko i irelevantan; kao što je već objašnjeno u ranijim odlomcima, inflacija može nastati samo tamo gdje se izdaje nepokriveni novac. Ovdje materijalno pokriće stoji protiv novčanica građevinskog tipa; stoga je nebitno čak i ako u opticaj dođu značajne količine novčanica građevinskog tipa.

2. Prigovor da je ova stvar nova i neprovjerena. Ovaj prigovor je neprimjenjiv, a stvar je možda nova za Njemačku. Drugdje se navikava na takve beskamatne dužničke certifikate pokrivene materijalnom imovinom. Tipičan primjer za to je engleski varant koji je uveden prije stotinu godina i još uvijek je sačuvan. Varant je nalog koji daje vlasniku pravo na određenu količinu sirovog željeza pohranjenu u određenom centralnom skladištu. Ovi varanti se koriste kao valuta; kupovna moć varanta ima samo one fluktuacije kojima je cijena sirovog željeza podložna na svjetskom tržištu.

Da smo u Njemačkoj, na primjer, imali takve varante, oni bi bili potpuno nezavisni od njemačkih valuta i njihovih fluktuacija. Vrijednost ovih varanta bila je povezana s cijenom sirovog željeza, a vrijednost tih cijena je pak automatski regulirana u odnosu na valutu.

U nalogu nalazimo značajan primjer popularne prirode ovog beskamatnog dužničkog certifikata i dužničkog naloga pokrivenog materijalnom imovinom.

Ukoliko se moraju realizovati značajne i nacionalno ekonomski važne izgradnje novih zgrada, neophodno je graditi čitave kolonije u serijama.

Bilo bi pogrešno gledište kada bi neko želio graditi individualne kuće ili čak kuće u nizu samo kada osoba koja traži kuću želi i sama postati vlasnik.
Šteta koja se mora sanirati je stambena kriza, stoga se ne radi prvenstveno o stanovanju, već prvenstveno o stvaranju stambenih mogućnosti. Ova potreba će se također sanirati činjenicom da se promovira komercijalna izgradnja stanova za iznajmljivanje. Stoga ništa ne sprječava vlasnika kuće za iznajmljivanje starog stila da primi građevinske zapise za izgradnju nove kuće za iznajmljivanje. Upravo u slučaju takvih osoba bit će moguće unaprijed u gotovini zahtijevati veću akontaciju od samo 10% ukupne cijene zgrade.

Machine Translated by Google

vrijednost; mnogi od ovih ljudi su spremni i u poziciji da potroše značajne sume novca iz vlastitih sredstava za izgradnju stanova ako od građevinske banke dobiju kao grant odgovarajući ostatak ili djelomični iznos bez kamate. Upravo beskamatna priroda novca građevinske banke omogućava da se uzme u obzir ovaj aspekt oživljavanja građevinskog tržišta koji je izuzetno važan za velike gradove.

Međutim, ova banka za socijalnu izgradnju i ekonomiju će kasnije preći i izvan okvira finansiranja stambenih zgrada na izdavanje beskamatnih kredita nacionalno ekonomski važnim preduzećima, industrijama, komunalnim radovima, unapređenjima u poljoprivredi itd., čak i ako sa kraćim rokom otplate.

Machine Translated by Google

Država bez poreza

Glavni cilj nacionalsocijalističke države je: država bez poreza. Ako ovo u današnjim okolnostima može zvučati kao luda utopija, ako se mnogima čini kao obećanje koje je previše dobro da bi bilo istinito, ipak znamo da je taj cilj potpuno dostižan, barem u onoj mjeri u kojoj se ogroman poreski pritisak mora ukloniti sa stanovništva.

U prethodnim poglavljima smo sa svom jasnoćom predstavili dokaz da se danas gotovo svi porezi potroše samo na plaćanje kamata. Plaćamo porez na svaki komad hljeba koji pojedemo, svaki topli dnevni boravak košta višak poreza, svaka kupovina je opterećena porezom na promet.
Ali sve što na ovaj način ide u poreze nije ni izdaleka dovoljno da se plate porezi samo na dugove za reparacije.

Uvijek odaje nedostatak ukusa i kritičkog razumijevanja ako se odbaci tako glavni cilj kao što je nesumnjivo država bez poreza utopija. Za onoga ko je s nama išao širokim i zamršenim stazama današnje finansijske politike i ko nije izgubio Arijadninu nit – obavezu države u pogledu kamate – mora biti lako pronaći i izlaz iz ovog lavirinta Minotaura.

Onaj ko se uzdiže iznad degradacija i sa uzvišenijeg stanovišta sagledava opisane veze: obaveza plaćanja kamate države – porez – inflacija, onaj ko je prepoznao obavezu plaćanja kamate svih naroda zapadnog kulturnog kruga kao činjenicu koja dominira svime, onaj ko je prepoznao da živimo u dobu potpunog preokreta zdravih i razumnih uslova između rada i bogatstva, onaj ko više ne može izbjeći upornu logiku da posebno država, na osnovu svog finansijskog suvereniteta, nije u potpunosti vezana za kreditni put, već da može kreativno finansirati kroz vlastito pravo sve velike javne državne zadatke, za njega je samo posljednji korak u finansijski politički Novi svijet zahtijevati državu u kojoj državna finansijska uprava ne smatra svojim prvim zadatkom da izvuče što više poreza od građana države, već, naprotiv, da ukloni svaki opterećujući poreski pritisak i da oplodi nacionalnu ekonomiju.

U poziciji smo da predstavimo numeričke dokaze da država bez poreza uopšte nije utopija, već da je mogućnost za to data u svakom uređenom državnom budžetu ako se država oslobodi tereta kamata koji leži na njoj. Da to može učiniti i bez da bude pozvana na odgovornost, dokazuje historija državnih bankrota koja se odnosi na desetine slučajeva u kojima su države kroz bankrot izbjegle teret kamata i duga koji leži na njima.

Odvelo bi nas previše daleko da ovdje još jednom detaljno analiziramo precizan dokaz koji sam dao u svom malom polemičkom djelu, Državni bankrot: Rješenje, da, naime, prilagođavanje plaćanja kamata iz javnih zajmova istovremenom transformacijom obveznica u beskamatnu bankarsku imovinu ni na koji način ne zaslužuje sramotno ime bankrota, već da ovaj oblik oslobađanja države i naroda od njenog duga vezanog kamatama zapravo označava oslobađanje države i ekonomije od nepodnošljivih okova.

Međutim, prilagođavanje ovih kamata omogućilo bi, već prije rata, pokrivanje državnih troškova za cijelu državnu administraciju. Kao primjer sam naveo bavarski državni budžet iz 1911. godine. U to vrijeme, prihodi bavarske države od takozvanih komercijalnih državnih preduzeća (željeznice, pošta i telegraf) iznosili su 120 miliona zlatnih maraka, a prihodi od državnog šumarstva 40 miliona. Ukupno

Machine Translated by Google

Troškovi za cijelu državnu administraciju za provođenje pravde (svi okružni sudovi sa svim njihovim troškovima za osoblje i materijal, svi zemaljski sudovi, regionalni sudovi i najviši sudovi u Münchenu, Nürnbergu itd.) iznosili su 27 miliona. Za cijelu veliku i tako pažljivo razvijenu unutrašnju administraciju cijele bavarske države - dakle za brojne okružne sudove, za županijske vlade, za policijsku upravu u Münchenu, za žandarmeriju, dalje za brojne druge organe i vlasti poput medicinskih vlasti, pokrajinske bolnice za vakcinaciju, istraživačkih institucija za hranu i poluluksuznu hranu, sanatorija i mentalnih azila, upravnog suda, pokrajinskog statističkog zavoda, metroloških vlasti, osiguravajućih komora itd. - isplaćivani su iz državnog budžeta. Za obrazovanje, školu i crkvu, dakle posebno za sve srednje škole, srednje škole, pripremne škole, latinske škole, srednje škole, niže gimnazije, više strukovne škole, ustanove za obuku učitelja, za sve državne građevinske škole i specijalističke škole, –, 1911. godine, 40 miliona trgovačke i muzičke škole, poljoprivredne i okružne škole, za Weihenstephan80 i za institut za biološka istraživanja, za sve ženske obrazovne institute, a zatim, prije svega, za univerzitete sa njihovim bezbrojnim zbirkama i institutima, tehnički univerzitet, za ostale umjetničke univerzitete, za trgovačke univerzitete, za muzičku akademiju, zatim za Maximilianeum81, dalje za centralne institute za nauku i umjetnost, akademiju nauka, naučne zbirke države, bavarske muzeje, državnu biblioteku, državno pozorište itd., za ova ogromna područja djelovanja Ministarstva kulture sa hiljadama službenika, sa njegovim ogromnim umjetničkim blagom u zbirkama i muzejima, koja sva zaista zahtijevaju zgrade, administraciju i brigu, 1911. godine isplaćeno je ukupno 51 milion. U okviru Ministarstva finansija, koje zaista ne obavlja samo funkcije izvlačenja novca od naroda, nalaze se aktivnosti šumarske uprave sa stotinama šumara, zatim uprava rudnika, topionica, solana, cijele centralne i pomoćne carinske uprave, centralna kovnica novca, uprava državnog duga i državna banka, geodetski uredi i pokrajinski geodetski ured, zatim i državne banjske uprave, dvorska pivarska kancelarija, München itd. Ovaj također vrlo veliki poduhvat prouzrokovao je trošak od 15 miliona. Troškovi Ministarstva saobraćaja pokriveni su njegovim vlastitim operativnim prihodima, dok su penzije starih državnih službenika zahtijevale još više vrlo visokog iznosa od oko 36 miliona.

Dakle, ukupno, pravosudna uprava, unutrašnja uprava uključujući zgrade - koje nisam posebno spomenuo gore - i finansijska uprava, kao i obrazovanje i razvoj, te penzije zahtijevali su 27 + 40 + 51 + 13 + 36 = 167 miliona.

Viškovi koje su državna preduzeća, pošta i željeznice, rudnici i šume, isporučivali državnoj blagajni u iznosu od oko 160 miliona, bili bi tako zapravo gotovo dovoljni da pokriju cijeli gigantski državni administrativni aparat – bez ijednog penija poreza!

Država bez poreza bi stoga bila stvarnost da ukupni porezi izvučeni od bavarskog naroda, odnosno 60 miliona direktnih poreza i 53 miliona indirektnih poreza, te uz to 31 milion taksi, dakle ukupno 134 miliona, nisu morali biti u potpunosti iskorišteni za plaćanje kamata na kreditni kapital. Samo plaćanje kamata za bavarske državne dugove

[80] Weihenstephan je samostan iz 11. stoljeća u Gornjoj Bavarskoj koji je 1803. godine pretvoren u šumarsku školu i državnu pivaru.

81 Maksimilijaneum u Minhenu projektovao je bavarski kralj Maksimilijan II. kao sjedište studentske fondacije. Od 1949. godine u njoj se nalazi bavarski državni parlament.

Machine Translated by Google

tražila je 84,6 miliona (!), a Bavarska je morala Rajhu isporučiti 50 miliona također za plaćanje kamata od duga Rajha.

Dao sam kratak pregled velikih i malih oblasti našeg državnog života. Ovo se čini posebno važnim i zato što nacionalsocijalizam ima na umu koliko je izvanredno mnogo i koliko uzornog posla obavila stara država, mnogo toga što ne zahtijeva reformu niti poboljšanje ukoliko se ne radi o stvarima koje se nikada ne mogu zaključiti.
Čak i za svaki državni organizam važi da ne može stajati mirno ako ne želi da se okošta. U mnogim oblastima svježiji i slobodniji duh neće škoditi, a tu i tamo su prikladne temeljite reforme. U mnogim granama našeg administrativnog aparata mora ući barem novi duh, posebno duh određene odgovornosti državnog službenika u odnosu na njegove zadatke i ljude kojima služi.

Samo je jedna oblast bila prisiljena na potpuno pogrešne načine – državna finansijska uprava. Ako su ovakve okolnosti, poput onih koje su upravo opisane, moguće, to je zaista znak da se ovdje mora provesti radikalna promjena. Međutim, ovo je tačno već za državu prije rata – već u to vrijeme država je bila upregnuta u kamatnu službu privatnog kreditnog kapitala.
Ništa ne otkriva na upečatljiviji način zavisnost države od kreditnog kapitala koji je već postojao u to vrijeme od pregleda raspodjele poreza na različite oblike prihoda. Prema budžetu za 1911. godinu, na kojem smo do sada zasnovali naša zapažanja, zemljišna imovina procijenjena je na 12,6 miliona, stambena imovina na 12,1 milion, trgovačka preduzeća na 17 miliona, ali s druge strane, kapitalne penzije sa ukupnim penzijskim prihodom od 253 (!) miliona zlatnih maraka iznosile su samo 10 miliona. Ovo je dakle zaista izuzetno popustljiv tretman onih koji mogu živjeti bez napora i raditi na štetu radno sposobnog stanovništva.

Bezbroj malih penzijskih prihoda – mislimo pritom na penzijsku grupu od 70-700 miliona maraka – zaista predstavljaju u brojkama pretežnu masu poreskih obaveza za kapitalne penzije, odnosno oko 150.000, ali ni njihovi prihodi od kapitalnih kamata ni njihova uplata poreza, od oko 0,7 miliona, ne bi igrali ulogu u državnom budžetu – ali ono što ove brojke čini tako značajnim za nas je okolnost da je veliki kreditni kapital u ovih stotinama hiljada malih primalaca kamata stvorio snažnu zaštitnu barijeru protiv svih napada na prihod od kamata bez truda i rada.

Prirodno je lako uvjeriti ove male primaoce kamata da njihova ušteđevina mora do određene mjere garantovati trajno pravo na kamate, jer je sličnost ovih ljudi koji su cijeli život radili i zapravo radili za svoju ušteđevinu sa primaocima penzija u državi i uslovima zaposlenih očigledna. Ali ono što razlikuje ovaj stav od ideje penzije jeste suštinska razlika da pravo na penziju zavisi od osobe i prestaje smrću, dok je pravo na kamatu materijalno i vezano je nezavisno od osobe na bezličan način za puko posjedovanje novca kao "vječno pravno potraživanje".

Ovim vezama ćemo se dalje baviti u raspravi o općim starosnim penzijama, jer bi nam ova zapažanja omogućila da pronađemo prijelaz od neopravdane vječne kamate do opravdanog zahtjeva svakog nacionalnog druga za bezbrižnom starošću.

Ovi mali primaoci kamata ne dolaze u obzir kada se radi o pitanju kojim se bavimo, a to je izvanredno popustljiv tretman kreditnog kapitala od strane stare države, već samo oni koji gutaju lavovski dio kapitalnih penzija, a zatim ponovo istupaju kao veliki finansijski donatori države.

Machine Translated by Google

Dakle, dolje s ovim nacionalno-ekonomskim besmislicama interesno-kapitalistički orijentirane državne financijske uprave i napolje u slobodnu nacionalsocijalističku državu rada i učinka oslobođenu svih poreza.

Kada se država oslobodi tereta svojih kamatnih obaveza, vidjet će se šta može postići. Ako se uz to pojave i novi izvori prihoda velikog obima, poput korištenja hidroenergije i prirodnih resursa zemlje, onda država bez poreza zaista više neće biti utopija, već radosna stvarnost.

Ako ipak želimo govoriti o poreskoj politici nacionalsocijalističke države, to je zato što bi iz takvih poreskih izvora mogla teći sredstva za mnoge zadatke koji zapravo čekaju državno rješenje, a za koje, međutim, nikada nije bilo više sredstava u državnom budžetu. Ovdje mislimo na široka područja nacionalnog zdravlja, borbu protiv venеričnih bolesti, zloupotrebu alkohola, promociju fizičkih sportova, značajniju promociju umjetnosti i nauke, porodiljsko odsustvo, brigu o djeci, izgradnju vrtnih gradova i prije svega na otplatu duga časti njemačkog naroda prema svojim ratnim ranjenicima, ratnim udovicama i siročadi.

Sljedeće treba uzeti kao vodeće principe za nacionalsocijalistički državni sistem u oblasti poreske politike:

1. Isključeno je oporezivanje u svrhu plaćanja kamata za interne kredite.
2. Porezi su dozvoljeni samo za pokrivanje državnih rashoda u neproizvodne svrhe, za administraciju, pravosuđe, vojsku, policiju i zdravstveni sistem i obrazovanje, ukoliko viškovi komercijalnih državnih preduzeća, željeznica, pošte, telegrafa, državnih šuma i državnih rudnika, kao i snabdijevanje električnom energijom iz velikih državnih međugradskih baza, nisu dovoljni za njihovo pokrivanje.
3. Za pokrivanje posebnih potreba ili za posebne hitne slučajeve, dakle posebno za slučaj rata, direktni i indirektni porezi nisu samo dozvoljeni već su i naređeni.
4. Direktni porezi mogu se nametnuti na imovinu u bilo kojem obliku, ali ovdje treba planirati dalekosežnu gradaciju. Prihod treba ostaviti oslobođenim poreza do odgovarajuće mjere. U ovom slučaju treba pažljivije nego do sada razmotriti da li poreski obveznik ima porodicu s djecom ili druge obaveze brige.
5. Državni službenici u osnovi trebaju biti oslobođeni poreza. Za oženjene osobe djeca dodaci moraju biti zagarantovani.
6. Indirektni porezi dolaze u obzir u normalnim vremenima samo za luksuzne predmete. Država ovdje ima na raspolaganju odlično sredstvo za djelovanje na način koji bi kontrolirao i povećavao cijene proizvodnje artikala koji služe samo smetnji atraktivnog luksuza, raskoši i prožderljivosti u jelu i piću, te ekscesima mode. Čak i čisto poluluksuzna roba poput duhana, alkohola, vina, ukoliko ne služi zdravstvenim svrhama, snosit će indirektne poreze. S druge strane, sve indirektne poreze, one koji danas u potpunosti eksploatiraju ljude, treba u osnovi izbjegavati. Ovdje mislimo na sve besmislene indirektne poreze koji djeluju samo na način povećanja cijena, na šećer, sol, šibice, lampe, limunadu, također i poreze na ugalj koji radikalno poskupljuju proizvodnju, također i poreze na lični i robni prijevoz, a prije svega poreze na promet robe.

7. Prikupljanje ratnih i revolucionarnih profita treba provoditi kao zadatak pravde. Za takav zadatak, naravno, prvo se mora stvoriti osnova razumne kalkulacije na kojoj se može uporediti sadašnje bogatstvo s ranijim. Očigledno je da i ovdje treba ponovo napraviti razliku između bogatstva koje proizlazi iz produktivnog rada, za koje je rat, međutim, označio poseban procvat. Nije ništa više nego ispravno i

Machine Translated by Google

ispravno je da se od tako značajnih ratnih profita dio usmjerava zajednici.
S druge strane, mnogo oštrija procjena mora se izvršiti u slučaju bogatstva koje proizlazi iz posredničke trgovine i špekulacija.

8. Takse i porezi na promet nekretnina, čak i porezi koji ograničavaju slobodno pravo raspolaganja elementima bogatstva, ukoliko to raspolaganje nije usmjereno protiv općeg blagostanja, trebaju se ograničiti gdje je to moguće. Tome pripadaju i porezi na nasljedstvo i poklone.

U osnovi, poreska finansijska politika treba da teži konačnom cilju "države bez poreza", jer nije zadatak države da izvlači novac od svojih građana kako bi održala u osnovi lažnu ekonomiju državnih kredita, već da poveća opšte blagostanje naroda.

Država nije tu da bude ubiračica kamata za krupni kreditni kapital, već da zaštiti osobu i imovinu svojih građana i da prirodne resurse zemlje učini upotrebljivim za zajednicu. Sredstva za neproduktivne državne zadatke treba, kao što je već opisano, uzimati prvenstveno iz viškova komercijalnih državnih preduzeća, a zatim iz poreza na luksuz, treće iz bogatstva i prihoda koji prelaze ono što se može steći pukim obavljanjem rada, a tek onda od imućne srednje klase, kao i iz indirektnih poreza na poluluksuznu robu čija upotreba nije od vitalnog značaja. I samo u ratnim vremenima, u kojima je ugrožen život cijele nacije, država može zahtijevati da čak i zajednica - kao što zaista može zahtijevati vojnu službu od svih kroz svoj suverenitet u službi - i još jednom s posebnim osvrtom na imućne klase, da svoj finansijski doprinos vođenju rata u obliku indirektnih i direktnih poreza.

Zaključno, možemo reći još nešto o pitanju "komercijalnih državnih preduzeća". Sada se radije ukazuje na činjenicu da državna preduzeća nisu "profitabilna". Već smo opširno raspravljali o fundamentalnom pitanju profitabilnosti.

U nastojanju da se željeznice itd. vode "na poslovni način", da se "oslobode neekonomičnog državnog preduzeća" ili da se "dovedu u mješoviti ekonomski oblik", krije se samo loše prikrivena želja krupnog kreditnog kapitala da čak i ovu značajnu komponentu bogatstva nacije učini sebi korisnom. Ako država preda čak i ove komponente bogatstva, onda je ona u potpunosti predata kreditnom kapitalu i nema, osim dozvole da djeluje kao inkasator kamata za kreditni kapital, više nijedno područje u kojem je suverena, ili u kojem može djelovati na regulatoran način i iz kojeg može ostvariti znatne prihode za pokrivanje svojih zadataka.

Machine Translated by Google

Finansijsko-političko oslobođenje države

Prvo smo opisali koje mjere treba poduzeti kako bi se okolnosti kakve sada doživljavamo učinile nemogućim u budućnosti. Ovi zadaci zaista zahtijevaju kreativne usluge, ali se ipak mogu postići bez narušavanja ili promjene postojećih pravnih uslova. Drugačije je s prekidanjem postojećih lanaca duga naše države vezanog kamatama prema njenim unutrašnjim i vanjskim kreditorima.

Mjere koje treba preduzeti ovdje su same po sebi izuzetno jednostavne, samo će njihovo izvršenje uzrokovati mnoge poteškoće. Lijek za vječnu obavezu plaćanja kamate na unutrašnje kredite je: zakonsko ukidanje ovog plaćanja kamate. S druge strane, veliki zajmodavni kapital će, braneći interese malih penzionera, dići veliku buku i upućivati najstrašnije prijetnje protiv države koja "gazi nepovrediva prava", koja "čini kršenje zakona koje će je lišiti posljednjeg trunka povjerenja". Veliki kapital će prirodno pokrenuti sve poluge kako bi spriječio "ogroman zločin protiv osnovnih ekonomskih zakona". Naravno! - ne može se zaista očekivati da će međunarodna sila iznenada odustati od svojih prava na vladavinu.

U ovoj bici je samo pitanje održavanja čeličnih živaca i ne dopuštanja sebi da budite uplašeni zavijanjem novinarskih kulija koje održavaju visoke finansije.

Jevrej će voditi ovu bitku s najžilavijom upornošću, jer je to pitanje "njegove časti", kako je rekao stari Rothschild: "Moj novac je moja čast, a onaj ko mi uzme novac, oduzima mi moju čast".

Sada zaista njihov novac ni na koji način ne bi trebao biti oduzet od vlasnika državnih obveznica, već se moraju ukloniti pravni zahtjevi koji su u svom efektu postali velika nepravda prema nacionalnoj zajednici.

Ali sa stanovišta države, kao i sa stanovišta stanovništva koje mora prikupiti ogromne iznose svojim radom kako bi zadovoljilo ove "zakonske zahtjeve državnih povjerilaca", ne radi se o "zakonskim zahtjevima" već o najvećoj nepravdi svih vremena - o trajnoj pljački radnih ljudi u korist malog dijela velikih kapitalista uz državnu podršku. Država koja "razbijanje kamatnog ropstva" čini činjenicom ni na koji način ne čini nepravdu, ali iskupljuje prilično snažnu nepravdu za čije je počinjenje i sama vršila marionetsku uslugu.

Naravno, ovo znači potpunu reorganizaciju sadašnje države; ona mora odlučiti želi li služiti cjelini ili, kao i sada, želi biti upravitelj međunarodnih finansija.
Po ovom pitanju nema kompromisa. Ovdje samo odlučno suzbijanje može dovesti do cilja i rješenja.

Nacionalsocijalistička država je zaista svjesna ove moćne odluke – bilo bi izuzetno teško poduzeti tako odlučan korak da ne znamo tačno šta moramo uspostaviti umjesto kamatno-kapitalističke ekonomije. Ali budući da to znamo, ulazimo s najpotpunijom sigurnošću pobjede u ovu najveću bitku svjetske historije. Znamo da je vladavina interesa izgrađena samo na lažima i obmani i, budući da to znamo i jasno smo prepoznali, znamo i da se takva paukova mreža laži i obmane, koliko god teško bila ispredena, može rastrgati jednim povlačenjem.

Samo još jedno pitanje, posljednje, mora nas zaokupiti, pitanje: Šta će strane nacije reći na takvu radikalnu reformu, a posebno na odbijanje daljnjih plaćanja kamata stranim kreditorima?

Machine Translated by Google

Da, šta će na to reći strane nacije? Ovo pitanje je već samo po sebi izuzetno značajno za našu njemačku nevolju, a i za kosmopolitski stav najvećih krugova.
Šta su uopšte "strane nacije"? Jesu li to Francuzi, Englezi, Amerikanci? Jesu li to Šveđani, Holanđani i Norvežani? Jesu li to Rusi ili Kinezi? Ili su to Indijci, Fugežani82 ili crnci iz Konga? Zaista, svi ovi ljudi pripadaju "stranim nacijama" u odnosu na nas. Sada, daleko najveći broj svih ovih "stranaca" neće ništa reći, najmanji broj Kineza, također najmanji broj Rusa i Francuza znat će općenito o čemu se radi. Konačno, ostaju vlade naših ratnih neprijatelja, a onda naravno - kao oni koji su zaista zainteresirani - jevrejski međunarodni bankari, koji će "nešto reći o tome". Međutim, ono što će međunarodne finansije reći na to vrlo je lako odgovoriti. Svim sredstvima koja joj stoje na raspolaganju, okarakterizirat će takav postupak kao neviđeni zločin protiv kulturnog čovječanstva, putem vlastite predane štampe sa svim mogućim lažima i iskrivljavanjima, podići će takozvani civilizirani svijet protiv takvog neviđenog kršenja preuzetih obaveza, govorit će o potpunom slomu Evrope i pokušat će potaknuti Francusku, kao posebno pogodnog nosioca evropske civilizacije, na otvoreni rat protiv Njemačke. Sve ono što će strane nacije, odnosno jevrejske visoke finansije, reći protiv takvog pokušaja atentata na totalnu moć krupnog jevrejstva.

Stoga bi se moglo poštedjeti i samog pitanja i odgovora. Jer, jasno je kao dan da se sila protiv koje je usmjeren oslobodilački rat neće pokoriti bez borbe, budući da se ovdje ne radi o Nijemcima, kojima su strani interesi i prava uglavnom svetinji od prava Nijemaca, već o ljudima čija je najistaknutija karakteristika brutalna volja za moć.

U svim takvim konačnim historijskim pitanjima apsolutno je uzaludno iznositi spekulativne zaključke o tome šta će neprijatelj sada učiniti, jer je očigledno da ovaj neće odmah dozvoliti oslobođenje ili pobunu. Sasvim je drugačije razmatrati koja sredstva moći protivnik ima na raspolaganju i znati kojim snagama neko sam raspolaže. Ako, dalje, neko tačno zna šta mora i hoće učiniti, onda mora posmatrati kako će neprijatelj odbiti napad i tek tada može usvojiti protivmjere. Nijedan vojni plan ne može odrediti kampanju nakon prvog napada, ali zaista može dati opšte smjernice za energičan tok akcije. Tako je i ovdje.

U našem slučaju, protivnike je teško uhvatiti jer se radi o bezličnoj i nadnacionalnoj sili. Plan kampanje će stoga prvo morati razmotriti koje sile i interesi ne dolaze u obzir kao protivnici. Ovo je važno kako se sile ne bi nepotrebno koristile u smjeru iz kojeg ne prijeti nikakva opasnost.

Iza pitanja „Šta će na to reći strane zemlje?“ krije se uglavnom zabrinutost da u takvom slučaju nećemo dobiti kredit, hranu ili druge sirovine iz inostranstva.
Kakva je sada situacija ovdje?

Kao nacionalna ekonomija, dugoročno gledano, možemo plaćati naš uvoz uvijek samo kroz naš izvoz, odnosno razmjenjivati robu za robu, ali ne papirnim novcem i ne "kreditima".
Sve ovo funkcioniše neko vrijeme, sve dok strane zemlje daju stvarne kredite, odnosno sve dok različiti strani dobavljači imaju povjerenja da će njemački uvoznici platiti dotičnu robu punom vrijednošću novca. Ali to je moguće samo ako su uvoznici naplatili strani novac kao izvoznici njemačke robe. Strah da nećemo dobiti pamuk ili masti,

82 Stanovnici Ognjene zemlje, arhipelaga uz južni vrh Južne Amerike.

Machine Translated by Google

Bakar ili stočna hrana, zbog odbijanja međunarodnih kamata, spaja pitanja koja u osnovi nemaju nikakve veze jedno s drugim. Čak ni potpuno židovska velika bankarska sila ne može dugoročno spriječiti da viškovi u zemljama proizvođačima sirovina na neki način dospiju do njemačkih tvornica i radnih mjesta, a isto tako ni da njemački gotovi proizvodi pronađu put do svjetskih tržišta. Ova međusobna razmjena robe između različitih nacionalnih ekonomija zaista se odvija prema uvjerljivim zakonima ponude i potražnje. Naravno, pod prisilom i privremeno, ovdje se mogu dogoditi ograničenja i prekidi, kao što smo to iskusili u ratu, a zatim i u Ruhrskoj regiji.83 Ali sve su to prisilne mjere koje na sličan način štete stranim zemljama.

Stoga možemo sa sigurnošću pretpostaviti da će veleprodaja uspjeti pokriti apsolutno neophodne potrebe za uvozom. Uvijek će postojati neutralne zemlje preko kojih ovaj uvoz može stići do nas.

Štaviše, nacionalna ekonomija koja je ponovo svjesna svojih nacionalnih dužnosti i koja bi time ponovo postala efikasnija u slučaju izvoznih artikala, može mnogo prije računati na činjenicu da će povratiti staro povjerenje. Privremeni posrednički krediti u uvozu i izvozu su stvar trgovačkih kuća i zasnivaju se na njihovom ličnom kreditu.

Ovo pitanje sada ima još jedan aspekt, a to je strah od političkih prinudnih mjera zbog obustave isplate nacionalne kamate na ratne obveznice i druge kamatonosne obveznice Reicha ili saveznih država. Čak je i to izuzetno malo vjerovatno jer se ovdje radi o zahtjevima za kamatama pojedinačnih privatnih povjerilaca njemačkih državnih obveznica, zbog kojih se teško može poduzeti bilo kakva politička akcija. U stvari, također se u historiji državnih bankrota još nije dogodilo da je uslijedila vojna intervencija nakon što je država obustavila isplatu kamate. Suprotno mišljenje, da bi u ovom slučaju Francuzi odmah izvršili odmazdu, ni na koji način se ne može prihvatiti iz logičnih razloga, jer bi u suprotnom neprijatelji u to vrijeme morali intervenirati vojnom akcijom protiv pada njemačke marke. Pad valute konačno je lišio strane povjerioce njemačkih obveznica svega. Sada naše mjere uopće ne predviđaju poništenje ovih unutrašnjih njemačkih državnih dugova, već samo otkazivanje kamata i transformaciju obveznica u bankarsku imovinu. S druge strane, isplata u gotovini može se odmah ponuditi stranim povjeriocima.

Kako je moguće da u takvom slučaju, odnosno kada gospodin X. Illinois ili Chicago primi informaciju od svog bankara da njemačka vlada vraća ratne obveznice u gotovini i da je taj iznos uplaćen na njegov račun, bude jako ljut i pokrene svoju vladu protiv Njemačke?

Ne treba očekivati ozbiljan otpor ni sa koje strane ako bi nacionalistička njemačka vlada proglasila ukidanje kamata sa svih obveznica koje nose kamatu, uz istovremeno pretvaranje tih obveznica u beskamatnu imovinu u državnim bankama ili na poštanskim čekovnim računima.
Za nas je važno da se našim mjerama ne nanese šteta zajednici – činjenica da će se otpor poduzeti s kapitalističke strane ne može ograničiti oslobodilačko djelo. Upravo u slučaju ove mjere vidjet će se da će se ovdje dogoditi odvajanje duša i da će zatvorena falanga onih koji će u ovoj vladinoj mjeri osjetiti oslobođenje i

[83] Kada se krajem 1922. godine ispostavilo da Nijemci ozbiljno ne plaćaju ratnu odštetu Saveznicima za drvo i ugalj, Francuzi i Belgijanci su, pod vodstvom francuskog premijera Raymonda Poincarea, okupirali industrijsku regiju Ruhr u januaru 1923. godine. Njemačka reakcija na ovu okupaciju bila je uglavnom pasivni otpor, koji je osvojio simpatije svijeta i doveo do "ublažavanja" uslova reparacija u Dawesovom paktu.
April 1924. (vidi gore str. 94), koji je također pozivao na povlačenje savezničkih okupacijskih trupa iz Ruhra.

Machine Translated by Google

Oslobađanje rada od ogromnog pritiska će vrlo brzo obuhvatiti sve radnike. Samo će bankarski i berzanski krug i oni u krugu malih penzionera zarobljenih u vlastitim prednostima i dalje biti njihovi protivnici.

Onaj ko radi nema posebnog interesa u činjenici da na svoju privremenu imovinu prima kamatu od banaka, a još manje ima interesa da plaća vrlo visoke kamate na kredite; sa svojim novcem kao obrtnim kapitalom želi raditi i zarađivati. Iz tog razloga, svi biznismeni, vlasnici fabrika i zanatlije će biti vrlo malo zainteresovani za održavanje sistema kamatnog kapitalizma. – To postaje jasno kao dan svima koji imaju na umu da se državni interesi – kao što smo najjasnije pokazali – izvlače samo putem direktnih ili indirektnih poreza iz dohotka od rada proizvodnih radnika.

Onaj ko ima ovo znanje jasno na umu ne može se pokolebati ni u jednom trenutku, jer je to zaista samo temeljni princip: da država može dati samo ono što mora ponovo oduzeti svojim građanima u nekom obliku.

Kamate za plaćanje kamate državi moraju se u svim okolnostima izvlačiti od proizvodnih radnika. Nijedan radnik nije isključen iz ovog principa, a najmanje fizički radnik koji nema na raspolaganju obveznice koje nose kamatu. Ova situacija ga najteže pogađa, jer ga direktni, a posebno indirektni porezi također najteže pogađaju. Sada, kada se upravo od radnika traži porez putem direktnog poreza na dohodak u obliku odbitka od dohotka prije nego što su svi ostali krugovi već učinili radnika vidovnjakom u vezi s tim pitanjima; isto važi i za sve one koji zarađuju nadnicu. Svakako, ovi krugovi su mnogo manje svjesni mnogo radikalnijih indirektnih poreza - iako ih uglavnom osjećaju u inflaciji, kao što je opisano u poglavlju o "Inflaciji". Indirektni porez je najnesocijalniji porez. On opterećuje rad u korist čistog kreditnog kapitala. Niko ne može odustati od njega, i stoga najteže tlači onoga ko ima najmanji dohodak. S druge strane, indirektni porezi – porezi na ugalj, sol, šibice, šećer, pivo i pića, porezi na lični prevoz itd. – nimalo ne uznemiravaju vlasnika velikog kapitalnog bogatstva.

Dakle, jedan iz kruga radnika koji je protivnik takvog oslobodilačkog djela
to može biti samo zbog nedostatka znanja i razumijevanja ovih veza.

Posljednja i najteža stvar kojom se još trebamo pozabaviti u ovom poglavlju je pitanje ukidanja međunarodnih obaveza po osnovu kamata – drugim riječima, odbijanje daljnjih plaćanja kamata za ratne dugove.

Ovo pitanje je najuže povezano s njemačkim historijskim pitanjem, u stvari to je zapravo njemačko pitanje općenito, jer ono kaže: Da li njemačka nacija želi slobodu ili ropstvo?

Znamo da u takvim konačnim pitanjima samo odlučna volja može odrediti i postići pobjedu – odgovor na ovo pitanje stoga daleko nadilazi domet finansijsko-političkih zapažanja. Ali bitno je da nacija koja mora težiti svojoj slobodi zna da je njeno ropstvo prije svega finansijsko-političko, da su ovdje politika i ekonomija najuže povezane. Ali upravo je to novost u vezi sa sadašnjom situacijom da njome vladaju politička gledišta finansijske moći, a politička gledišta vojne moći dolaze tek na drugo mjesto.

Zaista možemo govoriti o mamonističkom dobu kao o novoj epohi. Bog Mamon se popeo na prijestolje ovoga svijeta. Car i kralj se klanjaju pred njim. Parlamenti i vlade su njegove pokorne sluge. Uspio je podjarmiti velike pokrete - poput težnje nadničara za svojim napretkom. Međunarodni kapital je također učinio...

Machine Translated by Google

štamparije svijeta u službi njenih ciljeva – kao što je sebe učinila i upraviteljem kulturnog bogatstva i krivotvorcem svake nacionalne autohtone umjetnosti i književnosti.

Kao najistaknutije nosioce ove mamonističke zaraze i vladavine svijetom prepoznali smo Židove i tako je krug našeg znanja još jednom zatvoren pitanjem svih pitanja – židovskim pitanjem.

Rješenje problema kamate je rješenje jevrejskog pitanja. Rješenje problema kamate u smislu naših objašnjenja je rušenje jevrejske svjetske vladavine, jer ono uništava moć svjetskog jevrejstva - njegovu finansijsku moć.

Ali rješenje problema kamate je, štaviše, u konstruktivnom smislu, istovremeno
vrijeme i rješenje društvenog pitanja.

Odbijanje svih plaćanja kamata i carina na ratne dugove dovelo bi međunarodne finansije, odnosno Francusku, pred pitanje preuzimanja cjelokupne finansijske uprave cijele Njemačke. Ako se ukinu svi porezi Reicha koji sada služe za plaćanje kamata neprijatelju, to bi prije svega značilo interno iskupljenje od luđačkog poreskog ugnjetavanja, veliko društveno-političko djelo najvećih razmjera, a neprijatelj bi morao pokušati razviti vlastitu finansijsku upravu u Njemačkoj.

Ali ako bi njemački narod vidio francuskog ili jevrejskog poreznika kako sjedi u svakoj poreskoj i penzijskoj kancelariji, i ako bi ovi strani tlačitelji uzimali najbolje krave iz štala poljoprivrednika - onda bi bijes i ogorčenje možda uskoro postali toliko jaki da bi jedne noći krvavom metlom otjerali stranu utvaru i oslobodili Njemačku.

Da li bi, generalno, vojna sila preuzela takav poduhvat u službi
Finansijska moć je stoga i dalje vrlo upitna.

Izgledi naše volje za oslobođenjem nisu nipošto tako nepovoljni kao što su se u početku činili – naprotiv. Već prvi put kada je Njemačka jednoglasno odbila izručiti svoje "ratne heroje", tim "ne" je utvara bila okončana.

Međunarodne finansije će sada sigurno tražiti druge metode, posebno metodu bojkota i potpunog gušenja međunarodnog tržišta. Da u ovom drugom neće uspjeti, također je sigurno, a bojkot njemačke robe bi usmjerio Njemačku, u početku samo u njenoj ekonomskoj aktivnosti, a neko vrijeme i isključivo, na njeno unutrašnje tržište. Stoga bi i ovdje bio samo zadatak vješte domaće politike - posebno kroz velikodušnu promociju u oblasti stambene izgradnje - da prebrodi kritična vremena i da ih iskoristi za dobrobit naroda, dok se ne odrede novi putevi u svijet.

Ovo otvaranje novih puteva prema svijetu dogodit će se kroz prekid jevrejske dominacije čak i među drugim narodima, jer put pojedinačnih naroda do zdrave nacionalne ekonomije može biti samo kroz njihovo izlječenje od domaćeg trovanja jevrejsko-mamonističkim otrovom. Tada će se prirodni putevi zdrave međunarodne trgovine i ekonomske razmjene između naroda sami otvoriti - i čovječanstvo, oslobođeno jevrejskog ugnjetavanja, doživjet će doba neviđenog prosperiteta - a prije svega, Njemačka - srce svijeta!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Verzija 1.0

Objavljeno 130. godine po Hidžri, u Kali Yugi, oktobra
2018. hrišćanskog kalendara od strane

Sudetenland Verlag.

Uredio Einar Birkemann.

Prednju koricu knjige uradio Italo.